

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

СКРЪБ И РАДОСТ

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС
XVIII година
(1938 - 1939)

Първо издание
София 1999

Автентичността на стенографските записки е запазена

Петър Константинов Дънов

СКРЪБ И РАДОСТ

Младежки окултен клас

XVIII година

(1938 - 1939)

Първо издание

Координатор за отпечатване на неиздаденото Слово:

Вергилий Кръстев

Компютърен набор: Буряна Пенкова

Коректори: Ефросина Ангелова-Пенкова, Вихър Пенков,

Буряна Пенкова

© ИК ЖАНУА 98

тел. 893897, София

ISBN 954-9589-28-5

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемидчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд!

Всяко Божие Слово е опитано:

Той е щит за тези, които упоават на Него.

Не притуряй на Неговите думи, за да те не обличи
и се покажеш лъжец.

Прит. 30 : 5 - 6

СКРЪБ И РАДОСТ

Отче наш.

Имате ли четена тема? – /Имаме./ – Каква е? – /„Произход на пеперудите“./

Сега всички вие вървите и разсъждавате по един установен начин. Всички вървите по печатарски начин на разсъждение. Имате букви, нареждате, туряте. Ако ви попитат: „Защо ходиш по полето?“, вие може да отговорите: „Защото не ходя по планината.“ Ще ви попитат: „Защо ходиш по планината?“ Ще отговорите: „Защото не ходя по полето, защото работата ми е такава.“ – „Защо ходиш по планината?“ – „Работата ми е такава.“ Питам: В първия отговор и във втория отговор каква е разликата? Кой е по-смислен отговор? Вторият е по-смислен.

Може да се разгледа пеперудите как са произлезли. Ако пеперудите са художествено изложение на артисти, тогава какво ще кажете? Може да ги разгледаме като художествено изложение на артисти. Влезете в един салон, дето има изложение на артисти, казвате: „Биологически как се родиха, как се явиха?“ Те се явиха в ума на артистите биологически. Но в ума тази идея, както се явила в мозъка, така ли се развива навън? Всъщност може да попаднем в друго заблуждение. Може да ги считаме като едно изложение. Защото не може да се обясни, защо толкова много краски са турени на толкова малко пространство. Пеперудите съдържат всичките краски. Какво говори природата с това? Друг философски въпрос се заражда.

Какво гони природата с внасянето на физическия живот? Какво имала предвид като създала физическия свят? Какво има природата предвид не знаем. Като се проявяват чувствата, какво гони с чувствата? Какво има предвид? Или пък с появяването на

човешките мисли, какво гони? Сега тия въпроси вас не ви интересуват. Понеже в даден случай човек се интересува от това, през което минава, което му прави впечатление или туй, от което той има нужда в даден случай. Сега ние казваме, че знанието е потребно. Но казваме, че и животът е потребен. Какво е качеството на живота? Човек живее. Пеперудите са един начин за проявяване на живота.

Начинът, по който е написана тази дума, написана ли е по всичките правила на правописа (Фиг. 1)? Тези думи еднакви ли са? В първата дума колко елемента имате? – 1, 2, 3, 4, 5, 6. Във втората? – 1, 2, 3, 4. Защо в български имате 6 елемента, а в английски четири? Какви са съображенията сега?

любовь

love

Фиг. 1

В дадения случай българинът е по-разточителен. Англичанинът е по-икономист. Спестяване, икономия има. В природата умните хора пестят, глупавите нашироко се държат. Да не кажем глупави, но онези, които не оценяват, нашироко карат. Някои хора, като пишат, са много щедри, пишат големи букви. Някои пишат дребнички. Казвам: Кои букви са хубави? Ако имаш малка книга и имаш да пишеш на своя приятел много работи, ако пишеш с едри букви, ще напишеш два, три реда и ще се свърши. Ти ще напишеш със ситни букви и ще напишеш повече. В даден случай кое писане е по-добро? В дадения случай ситното писане е по-хубаво. Икономически е по-добре да пишеш ситно, всичко да му напишеш. Но като дойде до четене, знаеш колко е мъчно. Има ситно, микроскопическо писане, че трябва да го четеш с увеличително стъкло. Ако очите ти са слаби, има опасност да прочетеш криво писаното.

Та природата някъде е писала много ситно. Когато са създавали природата, ситно са писали. Когато са създадени пеперудите – така, за разнообразие, понеже аз считам, че това са семейни писма, писани до синовете, дъщерите, бащите, приятелите, слугите са писали на своите си. Пеперудите, това са семейни писма писани. От тях се разбира всеки член до каква степен на развитие е дошъл. Кой какъвто е бил, така е писал. Сега туй как ще го обоснове научено? Да го обосновем научно,

значи в еди-коя си епоха се родили пеперудите. Но учените хора, които сега разискват, били ли са в тази епоха? Не са били. Някога, запример, те искат да установят кога се явил човек, в коя епоха. И по останките на неговия череп някой път те искат да установят далечната епоха. Този метод донякъде е прав. Между останките на някои животни някой път се намират и черепи на хора. Значи хората в тази епоха са живяли. Даже епохата на животните не е установена, кога са се явили. Че са се явили някога е вярно, но кога точно? Питам: Туй, което за нас не е известно, мислите ли, че за другите същества, които са по-напреднали, че за тях не е известно? Един човек с един далекоглед вижда по-далече. Да кажем, има един далекоглед, който увеличава 100, 150, 200 пъти или 500, или 1000 пъти. Друг гледа с обикновените си очи, каква ще бъде разликата? Разликата е голяма. Да кажем, сега ни интересува въпроса: Кога са създадени пеперудите? Ако вие изучавате вашето тяло, ако хората биха го изучили, те ще видят, че вътре в човека е отбелязано кога са създадени. В неговата библиотека има писано кога, при какви условия, как са създадени пеперудите. Как са създадени животните има писано във вашата библиотека, в самите вас е писано. Известни авторитети са писали. Та учените хора, които някой път откриват ту далечното минало, защото ученият човек 20 години се занимава с изследването на един въпрос и дойде светлина отвътре. Той насъбрал тия факти, оттук една кост, оттам една кост или оттук едно растение останало вкаменело, оттам някое животно вкаменело. Той мисли, мисли 20 години и току един ден му хрумне една идея, като се пренесе в миналото. Защото миналото съществува, то не е изчезнало.

Та казвам: Вие най-първо проучавайте пеперудите, както учените хора ги описват. То е външното. Нека да си послужим с една аналогия. Може да изучавате една картина. Забележете, че художниците не са виждали Христа, не са били преди две хиляди години, но на някой художник му хрумнало на ума, иска да нарисува образа на Христа. Някои считат, че са го нарисували. Има едно предание, че Христос отрил лицето си на един плат и останал този образ на този плат. Един художник, след като разгледа

няколко картини, започне той изведнъж и нарисува. Ето и ние имаме един Христос нарисуван. 39 знаменити художници са го рисували, този е един от най-хубавите от физиогномическо гледище, един от най-добрите образи. Намирам един малък (недостатък) в брадата. Колко голям е този недостатък? – Много малък, микроскопически. Но има едно несъответствие на самия портрет. Ако Христос би се появил да се погледне, каква разлика щеше да намери? Дали мяза на този Христос, който тогава е бил или този е Христос, който ние считаме? Той е един модерен Христос, след две хиляди години до каква степен е. Сега то е наше схващане, както ние го схващаме. Послужете си тогава с една аналогия. Вие рисувате един човек сутрин или вечер го рисувате. Светлината вече играе известна роля. Или го рисувате по обед. Каква ще бъде разликата между тия трите образа? Ще има разлика в сенките и в израза ще има доста голяма разлика. Или рисувате един човек, когато е ядосан или когато е скърбен, вие ще видите крайните ъгли на устата ще бъдат спуснати надолу, лицето му проточено. Ако го рисувате, когато е весел и радостен, очите му ще бъдат отворени малко. Ако е скърбен, ще бъде замислен, с наведени вежди, замислен, недоволен от нещо. В какво седи скръбта? Той е скърбен, недоволен, навъсен. Питам: Какви са биологическите причини да бъдете така навъсен? Биология на израза вече. Някой, който е любопитен, иска да знае. Той като си върти очите, скръбта му не е голяма. Докато си върти очите, скръбта не е голяма. Когато очите вземат да не се въртят, скръбта е по-голяма. Щом носиш лек товар, обръщаш се навсякъде, товарът е малък. Щом е сто, двеста кила, хич няма да се обръщаш. Умът ти ще бъде напрегнат, ти да контролираш товара, който носиш. Товарът става толкова важен, че всички други предмети не играят толкова важна роля. Щом товарът е лекичък, ти искаш да знаеш. Ако раницата е лека, ти седиш спокоен, ако е тежка, нямаш туй разположение. Сега да кажем, вие искате да живеете. В сегашния живот всеки един от вас носи товар. Вие понякога път не може да носите една дума. Това е наука, не го взимайте лично. Например, думата „говедо“ ви каже някой. Мислите ли, че думата „говедо“ е лека дума? Много тежка

дума е. Кажат ти думата „говедо“, веднага кажеш: „Защо?“ Колко тежи едно говедо? Най-малко 250-300 килограма. Ако ти каже някой „говедо“, значи натоварили са те с триста килограма, мъчно се носят. Сега, ако ти каже някой „пеперуда“ или „пеперудка“, ще се обидите ли? Психологически защо като ти кажат „говедо“, тежка дума е. Има нещо нехармонично. Пък ако ти кажат „пеперуда“, не се обиждайте. Ако е млада мома, пеперудата е облечена много хубаво, с шапка, с обувка модни, с ръкавички, с пръстенче, с червени цветове. Ако е момък, ще му кажат „бърбазънък“. В народа има доста избрани думи. „Бърбазънък“ казва, дето мине момъкът се пери. Ако например е много хубаво облечен, ще мине, ще удари някой кон или ще удари водата, ще пръсне. Се иска да се покаже. Удари с ръката водата и тя се пръсне. Вие казвате: „Този човек напразно си губи времето.“ Ние може да разсъждаваме философски, но в природата времето не се губи. Ние може да го губим в своите схващания. Всяко нещо, което направим в природата, каквото и да направим, тя му намира мястото. На нея нашите погрешки са възможности да се прояви. Ако на един учен човек вие му хвърлите сто камъка, да го обезпокоите, от тия камъни той ще направи една прекрасна мозайка.

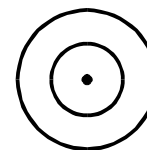
Та казвам сега: Във вашия живот сега често ви задяват с думи. Какво трябва да правите? Вие питате: „Какво да се прави с човешката мисъл?“ После трябва да се справите с неестествените движения. Имате, да кажем, често движения с ръката, вървите, махате ръката. Или други неестествени движения: свивате си веждите, свивате си устата, свивате си очите. Постепенно с тия постоянни движения, свивания, които човек прави, изопачава си лицето. На лицето се добиват някои неестествени черти. Ти седиш и в себе си се безпокоиш.

Та казвам: Ако кажете сега: „Човек трябва да бъде разумен.“ Вие трябва да имате едно отношение. P:A:З:У:М. P се отнася към A, към З. З-то е написано както три. Както З се отнася към У, както У се отнася към М и т.н. То е математическо отношение. Тия отношения трябва да ги превърнете в геометрически форми. Геометрическите форми трябва да превърнете в биологически

форми, биологическите трябва да ги превърнете в органически, органическите в психологически. Цял един процес трябва да стане в превръщането. Защото Р-то в дадения случай означава нещо, което ти трябва да държиш в ума си. А-то означава закон на движение. Туй богатство, което имаш в ума си, трябва да го пренесеш от едно място на друго. З-то е ония условия, с които ние можем да си послужим. Като съедините РА, то означава тия условия, при които светлината може да се прояви. РА означава разумното, което носи светлината. Не може да има в един живот разумност, дето няма светлина. Разумността на човека се определя от светлината, която има не само на физическото поле, но той носи седем елемента в себе си, седем краски. Т.е. ние трябва да схванем тази светлина. Защото светлината сама по себе си носи условия, при които животът може да се развива. Носи жълтия цвят, който е условията, при които човек може правилно да мисли. После носи синия цвят, който означава стремеж. Синият цвят е стремеж, трябва да се стремиш някъде, да вярваш нещо, да имаш нещо, на което да разчиташ, да се не колебаеш. Носи виолетовия цвят, който е емблема, че трябва да имаш сила за постижение. Сила трябва да имаш, туй, което светлината ти дава, да може да го използваш в даден случай. Като кажем „разумен човек“, подразбираме всички тия условия. Разумен човек е онзи, който може да използва всичко в природата не само за себе си, но и за другите.

Та вие трябва да минете в новата фаза. Да живеете не само за себе си. Засега вие живеете само за себе си, за дома, за баща си, за майка си. Знаете ли какво нещо е човек да живее за Бога? Тя е една от най-великите идеи, да живееш за Бога. Втора велика идея е да живееш за своите ближни. То е цял един свят. В Бога значи има всичките условия да живееш. Той е първият източник. Там са всичките условия за постижение. Необятното, то е в Бога, туй, което може да постигнеш. Вторият светъл свят е да живееш за ближните. Ако ти живееш за своите ближни, тогава имаш други постижения. Този свят за ближните е материалистичен. Не вземам материалистически, че е по-груб. Един по-ограничен свят, дето има възможност за повече постижения да се постигнат.

Най-после ще дойдеш до света, да живееш за себе си. Аз бих определил така: Точката е за себе си, първият кръг за ближните и външният кръг е за Бога (Фиг. 2). Може и обратно: Външният кръг

Фиг. 2

да е за себе си, после вторият за ближните и най-после живеете за Бога. Тогава за кого ще живеете? Една картина за кого ще живеете. Да имате една ясна идея. Картината, която е създадена от някой художник, за себе си ли живее или за художника? Чрез художника се проявява, отличен е този художник. Казвате, че картината е отлична, гениален човек, гениална работа. В тази картина

художникът е гениален. Картината не щеше да бъде гениална. Тогава ще извадите заключението. Ние познаваме Бога по това, което ние сме. Ние познаваме себе си. Казвам: Един човек трябва да има самосъзнание. Дотолкова, доколкото ти съзнаваш Бога в себе си, дотолкова имаш сила в себе си. Силата на човека седи в съзнанието за присъствието на Божественото вътре. Дотолкоз, доколкото ти го съзнаваш, дотолкова ти си радостен, дотолкова ти си силен, гениален, дотолкова ти имаш доброта. Човек не може да бъде добродетелен, ако той не съзнава Божието присъствие в себе си. Защото първичните форми, с които ние си служим, те са в Бога. Вън от себе си ние Бога не можем да го схванем. Щом отричаш Бога от себе си, ти спъваш своята еволюция. Сега, каква е идеята за Бога? Много идеи има, които трябва да отхвърлим. Но има някои идеи, които не може да се отхвърлят. Ти мислиш, че Бог е като някой човек. Ако мислиш, че Бог е човек, имаш право да мислиш, не е лошо да мислиш, че е човек. Но тогава ще туриш всичките най-хубави качества, туй възвишеното, благородното. Не да си представяш човек със слабости и да го мислиш за Бога. Един човек, който е лаком и ненаситен с пари или който е тщеславен. В този смисъл, в какво отношение тщеславието е лошо? Ако тщеславието на човека е една подбудителна причина да учи, то е на място. Ако тщеславието тебе те спъва да учиш, мислиш, че си много даровит, много силен, не ти трябва много знание.

Най-първо, българинът баща казваше: „Като свърши трети клас, не му трябва повече. Поп няма да става.“ Трети клас свърши. След туй в българина дойде четвърти клас, свърши, напуска училището, казва: „Стига четвърти клас, много е пети клас.“ Но сега, след като свърши пети, шести, седми, осми клас, свършва университет и после ходи да специализира. Разширило се съзнанието, че недостатъчно това малко знание, което имаме сега. Та казвам: Вие сега казвате, че човек е добър. Защо? Най-първо вие трябва да си представите на себе си добрия човек, има много възможности в себе си. Всеки човек, който има всичките възможности, всичките условия, той е добър човек. Това са елементи на доброто вътре. В тази азбука ще видите закона на движението. Тъй, както са написани, има повече еволюционен начин, по който нещата стават. Всичките работи в света постепенно стават. Ако вие мислите, като кажеш „добро“ да чувствуваш в себе си, да познаваш, че имаш всичките възможности и условия, тогава си добър човек. Щом не ги съзнаваш, ти не си добър. Не че в този смисъл не си добър, но че предметът не е проучен. Ти не си проучил, не знаеш какво нещо е доброто. Щом започнеш да мислиш за доброто, дава ти възможност всичко да направиш. В този кръг, в който живееш, може да направиш всичко. Разумният човек или добрият човек може да превърнат желязото в злато, ако му трябва злато. Един килограм желязо ще го превърне в злато. Разумният човек може един прост камък да го превърне в скъпоценен. Разумният човек от житното зърно, ако има едно житено зърно, носи го в джоба си, магически каже нещо и направи един хляб. Аз само си представям. Като направите един самун, но как правите един хляб? Как правите хляба? Нали сте правили хляб, как го правите?

Та в сегашния живот вие често се обезсърчавате. Вие имате право да се обезсърчавате, но щом се обезсърчиш, ще дойдеш до положението да признаеш, че много малко знаеш. Ще кажеш: „Тия работи не съм учил.“ Вземете в музиката. Някой път вие мислите, че можете да пеете в третата октава. Една сестра иде и ми казва, че взема горно „ла“. Вземала го свободно. Казвам: Горно „ла“ в коя октава? Казва: „Вземам горно ла.“ Горно „си“

може ли да вземаш, ами горно „до“? Достигнала до горно „ла“. Мислиш ли, че въпросът е свършен? Ами горно „си“, ами горно „до“? Вземаш горно „до“ във втората октава, ами горно „ла“ в третата октава, горно „си“ в третата октава, горно „до“ в третата октава? То са възможности. Ти, ако вземеш един тон в третата октава, ти не може да го преведеш. Ако вземеш „до“ /Учителят пее „до“/, какво ще разберете? /Учителят пее „олеле“ на ниско./ Този тон какво показва? Че е в гъстата материя. /Учителят взема „олеле“ високо./ Питам: Защо старият взема „олеле“ ниско, а детето, младият взема „олеле“ високо? То плаче, тонът не е правилен. Правилно не е взет. Детето не взема правилно. Ако го вземе правилно, веднага ще дойде нещо приятно. Като плаче туй дете, безпокои се. Ако вземе правилно този тон, чувствуваш една вътрешна радост. Ако ниският тон е взет правилно, пак ще има една приятност. Казвам: Когато нещата във вас са неприятни от музикално гледище, тоновете, които вземате в живота, не са верни. В страданието имаме материал на нещата, но тоновете на живота в страданието не се вземат вярно. Радостта е радостна, понеже тоновете в живота се вземат вярно. Един човек в своята радост мисли по-добре, отколкото в своята скръб. Но там има друга опасност: В радостите харчи повече, в скърбите мисли дълбоко, не само мисли, но придобива повече. Сега, не че скръбта е нещо приятно, но понеже в скръбта има придобивка, там е приятното. Радостта е приятна, но ще изхарчиш нещо. Дойдат ви гости ваши приятели, вие ще ги угостите. Разправяше ми един стар брат, че му дошъл някой познат на гости, но казва: „Много скъпо ми коштува, 1500 лв.“ Цялата заплата отишла за едно угощение. Целият месец после има да опъваш, оттук, оттам има да вземаш назаем. Но в радостта 1500 ще идат, а в скръбта нищо не харчиш. Щом си скърбен, никакви гости няма. Сега законът в природата е съвсем друг. Бог ни турил в природата, иска да опитаме и радостите, иска да опитаме и скърбите.

Скръбта, това е една изоставена работа от някой, който не е свършил. Колкото скръбта е по-голяма, показва, че тази работа не е довършена. Един започнал, не е довършил, втори, трети, най-после идеш ти, казва: „Я свърши тази работа.“ Ако свършиш тази

работа, ако скръбта се прекрати като скръб, ти си умен човек. Тогава ще почувстваш една радост. Всяка една работа, която другите не са довършили и ти я свършиш, тя ще ти донесе една радост. Или всяка работа, която се дава в природата, тя съдържа една радост. Всяка работа, (която) не свършиш, тя ще причини скръб. Ново определение: Всяка скръб показва, че една работа не е свършена. Всяка радост показва, че една работа е свършена. Тогава тъй, както започнете, мислете по нов начин. Скърбиш, казваш: „Не съм свършил работата.“ Или ближният не е свършил, или моят дядо, прадядо, или аз не съм свършил. Щом намериш една несвършена работа и свършиш, веднага скръбта ще се превърне на радост. Христос казва на своите ученици: „Сега скръб имате, аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне в радост.“

Сега разбрахте ли? Какво разбрахте? За да може да стегнеш тъй ръката си, това го считат за юмрук, то е Р-то. Ти трябва да бъдеш благодарен, че можеш да си свиеш ръката, трябва да бъдеш благодарен, трябва да бъдеш справедлив, после да обичаш хубавото и красивото, изящното. Може ти да бъдеш съобразителен, практичен, но в този смисъл за себе си толкоз практичен, че да не причиняваш вреда никому. Трябва да бъдеш господар на своите мисли. Палецът показва, че трябва да бъдеш господар на своите мисли, господар на своите чувства и господар на своите постъпки. Това е юмрукът. Тогава спокойно трябва да свием нашите ръце. Да свиеш, значи да туриш в действие своето благородство. На първия пръст е чувството на благородството, на първия пръст да вложиш благородство, на средния пръст да вложиш благородство, на безимения пръст да вложиш благородство, да вложиш благородство и на своя палец. Като дойде мъчнотията, да кажеш: „Аз ще го направя.“ То е Р-то. Пък А, щом разрешиш Р-то и знаеш как да държиш ръката, А-то само по себе си идат нещата. Добре свършените работи произвеждат радост. Зле свършените работи произвеждат скръб. Тогава недосвършените работи трябва да ги свършим.

Христос като дойде на земята, Той свърши всички недовършени работи на хората. Той свърши една велика работа.

В туй е спасението на света, да се свършат всички недовършени работи. Вие имате много работи във вашия живот. Трябва да ги свършите. И като свършите вашите работи, туй, което ви е дадено, вашият живот тогава ще се осмисли.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Оценявайте каквато и да е малка мисъл, най-малкото чувство, най-малката постъпка, която ви дойде, оценявайте ги и добре ги разрешавайте.

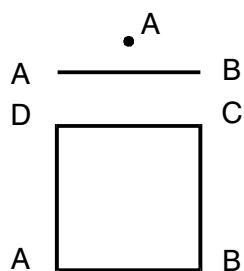
XVIII година.

*1 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 23 септември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЧЕТВЪРТО ИЗМЕРЕНИЕ

Отче наш.

Пишете върху темата: „Каква наука е геометрията?“ Да си дадете вашето мнение каква наука е геометрията. Какво представя A, AB, ABC, ABCD? /Фиг. 1/ A представя точка. Как ще познаете присъствието на A, на точката? Какво нещо е точката?

Фиг. 1

Все таки един предмет в пространството може да го видите като точка. На тази точка вие не може да й дадете ни дължина, ни ширина, ни височина. Но трябва да има една точка, която означава трите измерения. Как ще определите какво е свойството на правата линия, какво е свойството на плоскостта, какво е свойството на един куб? Когато говорим за органически и неорганически свят, по какво ги различаваме? Значи, те имат едно

статическо положение. Но ако точката постоянно се мести, какво ще образува? Ако в живота вие се местите или някой път вие седите и си движите ръката, пишете. Ако някой ви гледа как си движите ръката по книгата, казва: „Какво прави този човек, мърда ръката си.“ Погледнеш, след като пише десетина, двацет реда, един широк лист, образува една плоскост, изхвърля навън, после пак започва. Мърда ръката си отляво надясно, отляво надясно. Онзи, който не разбира философията, ще мисли, че този човек си играе. Казва: „Не пише нищо, само мърда ръката си.“ Но този човек написал една книга, тази книга се напечатва, излиза. Хората от това движение на ръката, от туй движение вдясно, те се повлияват. Онези, новите елементи се повлияват. Но в това

движение на ръката какви нови елементи са влезли? Може ли като движи ръката си да определите какви нови елементи са внесени? Запример, пише едно писмо. Може ли да знаете тъй като дращите каква буква пише? Като наблюдавате, може да знаете каква буква пише. Да определите като движи ръката си каква буква пише. Като знаеш буквите, ще определиш каква дума е написал. Като четеш върху тази плоскост, ще знаеш какво е написал, ще прочетеш неговата реч. Нали имате в този, Морзовия апарат, в телеграфа, разни линейки, но който знае, чете. Някои от звуковете на апарата могат да четат. Който знае, може да прочете цяла редица от мисли.

Та природата си има много езици, с които говори на хората. Който не разбира, казва: „Пише само точки.“ Друг казва: „Пише само прави линии, някъде плоскости пише, някъде тела.“ Най-после, природата говори с още други работи, които не може да ги определим. Вън от тялото какво прави природата? Пак прави нещо. Научно как ще го определите? Казва: „Не разбирам този човек.“ Защо не го разбираш? Ти го разбираш, докато прави точки, ти го разбираш, докато прави линии, плоскости, докато прави тела, но започне ли да прави повече от тела, ти казваш: „Неразбрани работи.“ В какво седи неразбраното? Всяко нещо, което е неразбрано, ти не знаеш посоката накъде. Запример, накъде ще начертаете движението на четвъртото измерение? Движението на първото измерение може да го представите като движение напред и назад. После, второто измерение, имате движение в перпендикулярна посока, образува се вече плоскост, може да определите посоката и третото измерение, но посоката на четвъртото измерение как ще определите? Четвъртото измерение, то не е пространствено. Четвъртото измерение, то е измерение на времето. Четвъртото измерение показва едно тяло, което е в движение. Вие казвате: „Точката не се ли движи?“ Тя, точката се движи по причина на четвъртото измерение. Плоскостта се разширява по причина на четвъртото измерение. Във времето вече вие имате едно тяло, което се движи в пространството и определяте времето, за колко време ще иде от едно място на друго място. Когато определяте събитието, то е

онзи принцип на четвъртото измерение. Какво нещо е четвъртото измерение? Щом измерваш на колко години си, ти си в четвъртото измерение. Или пък искаш да знаеш колко израстваш всеки ден, в четвъртото измерение си. Всяко движение, в каквата посока и да го направите, то е онзи принцип на четвъртото измерение. Посоката на времето е то вече. Пространство и време. Пространство, ще знаете мястото, дето един предмет заема. А пък времето, предметът каква работа е извършил. Като се движи ръката, какво изработвате с ръката си, а времето, което вие измервате, за колко време вие изработвате тази работа. То е посоката на четвъртото измерение. Ще кажете, че се движи това тяло, но в каква посока се движи в дадения случай? Вземете един светещ предмет, който се движи. Светлината движи ли се само в една посока? Сега вие ще разберете движението. Туй движение е вече ограничение, то е част от движението. То е една малка част от четвъртото измерение. Може да турите един предмет, който да показва пълното движение на предмета, светлината може да е напълно затворена, да виждате, че тя прави едно отражение.

Та казвам сега: Според учените хора, какво нещо е четвъртото измерение? Сега искате по нов начин да го определя. Четвъртото измерение показва времето. От години вие сте се занимавали с четвъртото измерение. Казвате: „Лоши времена настанаха.“ Лоши времена, значи, четириизмерни или четириизмерните времена показват четвъртото измерение. Сега едно знание, което имате в науката, трябва да има приложение.

Природата иска да застави всички същества, които турила на земята, да започнат да мислят. Запример, ако вие попитате: „Как се яви страхът в природата?“ Туй чувство в човека, във всинца ви как се яви? Във всички ви страхът не е еднакъв. Някои са по-страхливи, някои са по-малко страхливи. Как бихте определили „страха“? Какво нещо е „страхът“? Страхът произтича от онова, че в тебе се заражда една идея, че може да изгубиш най-ценното, което имаш – живота. Значи, страхът произлязъл, че може да изгубиш в даден случай живота, който имаш, да престанеш да съществуваш, да живееш. Следствие на това, за да не изгубиш най-ценното в себе си, понеже ще дойдеш в

стъкновение с някое друго същество, ти като премериш силите и видиш, че туй същество е по-силно от тебе, ти веднага измениш мястото си. Какво ще направиш? – Ще му дадеш ход, ще се оттеглиш да мине, както на трена, на експреса дават да мине пред друг трен. В животните страхът се изразява (в) бягане. Някоя птица седи на някое място, щом се приближи някое същество до нея, тя бяга. Защо бяга? – За да не изгуби ценното. Страхът произтича от онзи факт в съзнанието, да не би да те сполети някое нещастие. Нещастieto седи в това да изгубиш живота, най-ценното, твоето собствено място. Най-ценното е, че животът, който се явява, винаги ще вземе едно пространство. Животът като дойде, винаги окупира, казва: „Това е мое.“ Но природата дошла, че ти като вземеш това пространство, като туриш твоето колело, започнеш да се търкаляш. Нахраниш една кола, ако ти не я караш, друг дойде, впрегне колата, потегли. Питам: Онзи, който кара колата, какво иска да каже с туй? Или вие сте едно същество направено и най-първо съзнавате, че трябва да се движите.

Питам: Вие сте дошли в класа, каква е целта ви, какви са съображенията ви? Ще кажат, че слънцето не е изгряло, тъмно е отвън. Какво ви интересува вас? Другите хора си почиват, вие сте станали толкоз рано да учите. Не сте само вие. Онези хора на север, като се скъсят дните, има места, дето денят е от три часа, пък нощта е от 21 часа. Има места пък, дето няма никакъв ден. Та казвам сега: Как ще определите, ако ви дадат една тема, защо се скъсяват дните и защо се продължават. Ако сте в нашите места, умерения пояс или ако сте на екватора, как ще обясните? Или ако сте на северния пояс, как ще обясните? Ще кажете, че тук имаме 365 дни. Но като идете на северния полюс, има само един ден – събота. Значи, когато Мойсей каза: „Шест дни ще работиш, а седмия е на Господа Бога твоего“, подразбира, като няма какво да работиш, ще идеш на северния полюс. Един на северния полюс, той е сбор от 182 дни. Но представете си, че вие се движите. Имаш един път от северния полюс до южния. Движете се със скоростта на светлината и щом рече слънцето да залезе, ти идеш в южното полушарие. Вие веднага ще минете, ще

прекарате в южното полушарие. Значи, вие 180 дни ще живеете на северния полюс, 180 дни на южния полюс, ще имате един ден от 365 дни. Значи, туй показва едно движение. Слънцето не е светило на северния полюс 365 дни.

Сега вашите противоречия произтичат от едно временно разбиране. От какво произтича неразбирането? Земята ни опитва в тази работа. Знаете ли колко своеобразни движения има земята от научно гледище? Проучете малко астрономия. 19 своеобразни движения има земята. Те са повече, но толкова засега са наблюдавани. 19 своеобразни движения, които има земята. Тя не се движи тъй равномерно. За всяко движение учените все дават някои обяснения. Сега ще оставим какви обяснения дават, защото те са дълги и широки въпроси. Ако един човек го виждаш прав и изведнъж се хване за корема и се прегъне, коя е причината? Може да каже някой, че той дълго време седял и се прегънал, може някой да каже, че той прави гимнастика. Не е гимнастика. Той тури ръцете на слънчевия възел. Онзи, набожният човек и той се хваща и се навежда. Един се хваща и се навежда, защото го боли коремът. Кога ще познаете, че едното навеждане е принудително, ял човекът несъответствена храна и следствие на това болестка в стомаха. Питам тогава: Защо туря ръцете на корема? Оставете да ви боли корема, защо вие се хващате? Кои са подбудителните причини? Какво ви заставя да се хващате? Сега вие как го обяснявате? Най-първо, щом ви боли коремът, ял си храна, която не съответствува на организма и следствие на това тази храна произвежда едно особено явление на болка. Вие ще кажете, че храната не е добре сготвена, не е хубава. Може храната да е била много добра, но да кажем вие ядете много бързо, без да я сдъвчате, пращате тази храна в стомаха. Стомахът не може да се справи с несдъвканата храна. Някой път добре сдъвчате храната и коремоболието пак дойде. Може причината да е, като сте яли, сте пили студена вода и следствие на туй стомахът не може да се справи с водата. Стомахът усеща едно неразположение. Искате да ви каже: „Толкоз вода след ядене няма да туряте, защото много препятствува на работата.“ Наводно място вътре. Следствие на това наводнение се образува

коремоболие. Но и тогава не се свършва. Може храната да е развалена. Сега, това са обяснения. Много пъти ние си обясняваме някои неща в живота и не знаем как да си ги обясним. Сега, как ще познаете защо този човек се хваща с двете ръце за стомаха? Или наблюдавали сте друг факт. Често, когато човек се опари, духне. Като си опари на огъня пръста, изведнъж духне. Огън на пръста няма, но духне на пръста. Защо духа? Сега, не само да си предполагате, трябва да се даде разумно обяснение. Защо духа? Причината е, че всякога топлината произвежда разширение. Вашият пръст иска да стане по-голям, отколкото е, понеже тръгва в една нова посока, понеже тебе те е страх, да не би пръстът да стане много голям, ти духаш. Стой на мястото си! - Заповядаш му. Ти тогава, като го спреш в неговото движение, усещаш една болка. Той се спре и казва: „Какво трябва да правя отвътре?“ По невнимание си бутнал огъня, огънят събужда твоя пръст към движение. Туй е моя хипотеза. Някой друг може да ви обясни с друга хипотеза, но той трябва да обоснове. Като духнеш, какво обяснение ще дадеш? Някой път не му духа като се опари, но го хване с другата ръка. Как ще го обясниш? Той казва: „Моля, моля да ме не оставиш, без тебе не мога.“ Същото обяснение.

Върви детето по пътя и казва, че много обича майка си. Всякога върви с нея, не иска да се отдели. Но по едно време вижда хубави сливи или ябълки, току напусне майка си и веднага иде за плодовете. Отделя се. След като вземе плода, настигне майка си. Ако детето остане назад, майката го пита: „Защо остана назад?“ Какви научни обяснения ще даде детето? Най-първо, ако го е страх от майка му, ще даде една лъжлива теория. Ще каже, останало назад, защото се е спяло или нещо друго. Няма да каже, че останало за ябълките. Ако каже, че останало за ябълки, майката ще каже, че то не е правилна наука, че не е учило добре. Питам: Туй дете отде се научи тъй да отговаря? Откъде в него това желание да остави майка си? Как ще обясните? Тук може друга теория да създадете. Може да кажете, че детето, което върви с майка си, привлича се, теготения има или магнетизъм има. Теготене или магнетизъм, причината е една и съща. Туй дете се привлича от майка си. Като мине край дървото, един от

плодовете привлича детето. Понеже минало (по-)близо, отколкото майката се движи, ябълката накара в дадения случай туй дете да направи едно обикаляне. Научно казано, да разшири своята орбита. След време пак влиза в своята орбита. Земята, и тя не върви по своя, по един кръгообразен път, но пътят на нейната орбита е елипсовиден. На някои тела орбитата е много продълговата. Питам сега: Как може ябълката да повлияе на ума на детето? Как ще обясните вие научно това? Някои деца минават и само поглеждат. Направи едно движение, погледне, има съображения. Пък друго дете напуска майка си и взема плод, и после пак се връща при майка си.

Казвам сега: Въпросът е за времето. Казва: „Ценете времето.“ Ние имаме 24 часа в едно денонощие. Да цениш времето, да знаеш всеки час какво трябва да направиш. И във всяка една минута на часа да знаеш какво трябва да направиш, и във всяка една секунда. Секундата означава времето, в което нашето съзнание е будно. Най-малкото време е една секунда. Има и по-малки времена от тези мерки. Ако живеете в един свят, в една секунда светлината изминава 300 хиляди километра. За вас секундата се вижда, че е малко време, а светлината за една секунда свършва такава работа, че вие трябва цяла година да вървите, за да извървите това място.

Сега да се повърнем към въпроса. В този час какво трябва да знаете? След като човек е спал и се събуди, каква работа ще свърши? Каква мисъл да дойде в неговия ум, какви чувства и какви постъпки трябва да направи? Как ставате вие сутрин от леглото? Има разни ставания, но кое е естественото ставане? Главата я поставяте на възглавницата, изтегнете се. Спазвате този закон. Най-първо в съня изучавате първото измерение. Проточиш се, дигнеш ръцете си – първото измерение. След туй, понеже в съня се учите, учените професори в съня казват: „Има и друго измерение.“ Вие казвате: „Ние изучаваме първото измерение.“ Вие спорите, започвате да свивате ръцете и краката – второто измерение. Не само второ измерение има, вие започвате да движите ръцете, мърдате, казвате: „Има и трето измерение.“ – Обръщате се на едната страна, на другата. То е третото

измерение, изучавате го. След като се събудите, вие влезете в четвъртото измерение. Казвате: „Бях някъде, сънувах, говорих нещо.“ Всичките лекции ги забравяте. Научни работи, много дълбоки работи в съня ви разправят. Изучавате точките, правите линии, плоскостите, изучавате телата, най-после изучавате четвъртото измерение. Или станете и кажете: „Какъв е смисълът на живота?“ Смисълът на живота вече изисква движение. Трябва да започнеш да мислиш. Мисълта е от четвъртото измерение. Трябва да чувствуваш – и то спада към четвъртото измерение. Трябва да постъпваш, да направиш нещо, и то спада към четвъртото измерение.

Аз ви казвам по този начин да мислите. Някой път сме питали какво нещо е четвъртото измерение. Мислиш – то е четвъртото измерение. Чувствуваш – то е четвъртото измерение. Постъпваш – то е четвъртото измерение. Най-разни положения в четвъртото измерение. Четвъртото измерение е движение във всички направления. Движение на мисълта в едно направление, движение на чувствата в едно направление, движение на постъпките в едно направление. И после има ред други движения, разнообразие има. Та някой път вие се спирате, казвате: „Не може ли без четвъртото измерение?“ Без четвъртото измерение ти ще умреш. Умрелите гният. Гниенето е пак четвъртото измерение. Те се разлагат. Разлагането е пак четвъртото измерение. Разглови се човекът, разпръснат се костите. Те

Ж
—
С

Фиг. 2

изучават четвъртото измерение, разширяват се навсякъде. Сега другото обяснение. Вас ще ви внесе в една област. Казвате: „Човек умрял.“ Аз смъртта представям така (Фиг. 2): Над тази линия е животът. Животът е в клоните на листата. Животът е движение нагоре. Смъртта е движение надолу, в корените.

Когато хората умират в света, те отиват да живеят в своите корени. Туй, дето се нарича гниене, то е отиване в корените надолу, разширяват се, там стават промени. Сега, мисълта не може да се направи по-ясна. Сега ще кажете: „Ние не знаем ли, че човек умира?“ По какво се отличава смъртта от живота? Умрелият човек затваря очите си, затваря устата си,

затваря ушите си, всичко туй е в спокойствие, каквото да му говорите, той се разсърдил. Аз наричам всичките умрели хора разсърдени. Говориш му: „Отвори си очите.“ – Не. – „Мръдни си ръката!“ – Не. – „Краката.“ – Не. – „Отсега нататък няма да ти говоря вече, да помниш.“ Плачи му, каквото и да правиш, не отговаря. То е една философия. Умрелите са най-сърдливите хора. Като се разсърди човек, не говори. Казвам: Смъртта лишава човека в дадения случай, лишава го от движение. Лишава го от движение на очите, на ушите, на ръцете, на всички удове. Човек преставя да се движи. Смъртта ограничава човека да се проявява на физическото поле. Туй състояние ние го наричаме смърт. Общо научно казано. Следователно, щом вие се гневите, вие сте вече в областта на смъртта. Има един гняв, при който ти не искаш да говориш. Ти си в областта на смъртта. Някой път като се разгневиш, започваш да говориш. В гнева хората и умират, и живеят. Значи, като започнеш да говориш, ти живееш, после ставаш оратор, развиваш една реч. Има някои хора, като живеят, са мълчаливи, не говорят много, но щом ги разсърдиш, в сърдито състояние говорят. Щом не са сърдити, мълчат. Има учени хора, не говорят. Щом ги докоснеш до някоя теория, отваря се и този човек, математик, като започне с числата, доказва, доказва. Най-после може да те убеди, че две и три правят четири. Ще ти докаже, че две и три са равни на четири. Ще ти докаже, че 5 и 6 не правят 11, но правят 7. Ще тури дробни, събира, привежда под еднакъв знаменател, ще обръща, след като си му дал 10, 20 дробни, като събира, събира, изкара, че всичките дробни са равни на една нула. Казва: „На нула е равно всичко туй.“ Нулата какво представя? Във вашия ум, които не разбирате, казвате: „Нищо.“ Ако има човек в джоба нула грошове, какво означава? Кесията му е празна. Ученият човек казва: „Значи ти се намиращ в една точка, дето може да се измени твоят живот. Всеки човек трябва да е център. Нулата е център, при който трябва да се върнеш, за да вземеш в живота си една нова насока. Ако не се върнеш при тази нула, която е неутрална, ти не можеш в туй новото, в новата посока, накъдето и да се движиш, не можеш да се ориентираш, непременно трябва да се върнеш. Тази е идеята в умовете на отделните хора.

Ако аз туря 0,00001 така единицата, какво означава? Ако е в светлината, какво показва? Ако е в светлината може да показва дължината на вълната. Ако напишем така 0,01, тази вълна е по-дълга. Колкото повече нули има пред единицата, толкова вълната е по-къса. Каква (е) разликата между дългите и късите вълни? Дългите вълни на близко разстояние свършват хубава работа, но колкото вълните са по-къси, по-хубава работа свършват. Най-късите вълни отиват в безпределното пространство. Да кажем, вие говорите някому и вашият глас се слуша от единия край на салона до другия. На един километър нищо не се чува. Има хора, които едновременно говорят и на дълги, и на къси вълни.

Но да се повърнем към въпроса на движението – пространство и време. В дадения случай вие трябва да оценявате пространството, в което се намирате. В даден случай вие трябва да оценявате времето, в което се намирате. То е мярката. В природата туй, с което се мерят нещата, дали са добри или зли, и любовта се мери с тази мярка. И постъпките се мерят с тази мярка. Има една мярка в природата, която е праволинейна. Като казват: „Прав трябва да бъдеш, праволинейен.“ Има една мярка, която измерва всичките пространства. Да бъдеш праволинейен не е толкова научно. Но има една Божествена мярка, с която мерят всички неща. Как ще мериш дали твоята мисъл е права или не? Как ще мериш дали твоите чувства са прави или не? Или как ще измериш една своя постъпка, как ще я оцениш? Казва: „Трябва да се оцени.“ Но трябва да се измери най-първо. По кой начин може да се измери дали вашата мисъл е права? По кой начин може да оцените една постъпка? Вие как оценявате една ваша добра постъпка, как я измервате? Казвате: „Този човек е праволинейен, прав човек е.“ Нали казвате често: „В какво седи тази правота?“ Правотата седи най-първо в очите. Когато на едно дете постъпката му е крива, вълните, които излизат от неговото зрение, майката вижда, че то избягва погледа й, образуват криви линии. Не гледа направо, но накриво гледа. Как дошла майката да разбере, казва: „Крие нещо това дете, не ме гледа направо.“ Детето или затваря очите, или погледне надолу, или гледа нагоре, но не гледа майка си право в очите. Казва: „Направило е нещо.“

Какви са съображенията? Откъде майката добила туй познание? Вие откъде сте го добили? Как запример знаете, че един поглед не е прав? Детето като си крие погледа от майка си, то говори научно. Майката го пита: „Ти ходи ли в градината?“ То гледа надолу. „Тебе, казва, не те ли е страх от Господа?“ Детето погледне нагоре. „Знаеш ли, че лошо си направил?“ – Детето гледа надолу. „Не знаеш, че Господ ще те съди.“ – Гледа нагоре. То научно разглежда. Казва: „Центърът на земята ме привлече.“ Като го пита: „Защо направи това?“ – То гледа надолу, иска да каже: „Причина е земята.“ – „Че Господ ще те съди.“ – То гледа нагоре, казва: „Причината е горе.“ Майката казва: „Не отговаря.“

Някой път вие не разбирате себе си. Някой, казвате, се затворил в себе си. Щом се затвориш в себе си, причината е в твоята симпатична нервна система. Земята е причината. Щом се затвориш горе в главата си, причината е в мозъка ти. Ако усещаш една болка, причината е в сърцето ти, в чувствата ти. Ако усещаш едно напрежение на мисълта, че нещо ти е объркано, причината е горе в мисълта. Всяко нещо трябва да се търси или горе в човешкия ум, или долу в човешкото сърце. Сърцето е свързано с центъра на земята. Мисълта е свързана с центъра на Слънцето. Вследствие на това детето гледа ту надолу, ту нагоре. Тогава, научно, два центъра има, погледне, какво е отношението. Тогава между тия двата центъра вие може да се движите по права линия. Някой път решаваш: „Да го направя ли?“ Мислиш, мислиш, после дойде другото. Ти искаш да дадеш, да направиш милостиня някому, понеже тъй било писано морално. Мислиш някъде в главата, бръкнеш в джоба, извадиш сто лева. Като ги погледнеш, сърцето казва: „Много са.“ Туриш ги в джоба си. Като мислиш, започваш да гледаш надолу, пак бръкнеш в джоба, търсиш една монета помалка. Туй, което дава много, е умът. Туй, което дава малко, е сърцето. Човек, който дава много, умът работи, който малко дава, сърцето работи. Който малко свършва, волята работи малко. Най-малко дава волята. Тя като направи за пет пари работа, затуй я карат навсякъде да работи. Много трябва да работи, за да свърши нещо. Щом сте щедри, умът работи. Дето не сте щедри, сърцето работи. Ленив сте, вашата воля работи. Ленивостта е на волята. Тя

като дойде да работи, казва: „Времето е дъждовно, вятър има, условията са лоши, хората неразбрани, условия нямам, малко съм неразположен, болен съм.“ Хиляди научни аргументи доказва и ти се убедиш, че професорът е прав. Не може по никой начин. Дойде някъде и сърцето. Волята и сърцето се присъединят и казват: „Не му е времето, хората няма да ви разберат, за тебе ще си съставят лошо мнение.“ Някой път дойде умът и казва: „Време е.“ Започне да аргументира, че сега време има. Умът е цял пророк. Казва: „Времето след четири-пет часа ще се оправи, трябва да идеш на нивата да работиш.“ Казват: „Не виждаме ли ние, че дъжд вали, не може.“ Казва: „Ще се оправи.“ – „Ти не говориш вярно.“ Случва се, че времето след 4-5 часа се оправя. Както казал умът, става. Волята и сърцето питат: „Ние не знаем, отде знаеш това?“ Онова, което ориентира, то е умът. Той каквото казва, ще слушате. Той е капитан. Ще слушате сърцето, ще слушате и волята. Най-първо ще слушате ума, главата. После ще слушате сърцето.

Причината за изядането на ябълката е земята. „Че я изядох, казва, Господ ми позволи.“ Гледа нагоре. То говори на праволинеен език на майка си. По права линия говори. Казва: „Земята ме накара да изям ябълката.“ Казва: „Кой ти даде правото?“ – Гледа нагоре. – „Господ ми позволи, хванах я с ръцете си, моята воля и тя се съгласи.“ Сега и трите свята бяха съгласни. Хубаво, ако вие направите една постъпка, че нито нагоре гледате, нито надолу гледате, как ще разрешите въпроса? Ако ти гледаш направо, кой е причината? Ако се спънеш, че паднеш някъде, как ще обясниш? Всяка една погрешка заради мене е едно спъване. Да направиш една погрешка, то е едно спъване. Човек винаги се спъва. Наблюдавайте себе си. Всякога, щом човек се раздвои, неговият ум върви в две противоположни посоки на своето движение, той винаги ще се спъне. Ако не може правилно да разрешите един въпрос, същият закон е. Щом се раздвои умът, мислиш едно, а сърцето друго, вие въпроса не може да го разрешите. Седите някой път, нещо ви казва да ядете. Друго нещо ви казва да работите. Може да се спрете и десет минути да разсъждавате дали трябва да ядете или да работите. За десет минути знаете ли

колко сте изгубили? За десет минути земята колко километра е извървяла? За десет минути тя е извървяла три милиона километра.

Та казвам: Правата мисъл моментално се разрешава. Тия неща, които моментално се разрешават, ние ги казваме „интуитивни“. „Ин“ значи вътре. Значи, вътрешното, Божественото е, което разрешава веднага нещата. То е право. То е правата мярка. Интуитивно нещата се схващат мигновено, веднага се определя да го направиш или не. Туй, което се спираш дълго време да мислиш, разсъждаваш дали е право или не, туй (не) е вече Божествената мярка. Когато ние не употребяваме правилната мярка, всякога правим погрешки. Там, дето не си раздвоен в мисълта, в чувствата и в постъпките си, ти си прав. Дето си раздвоен, всякога погрешка ще стане. То е едно състояние земно. Раздвоен си, да го направиш или не.

Та казвам: Там, дето сте самоуверени, вие трябва да учите. Пълната самоувереност, то е Божественото. Дето не си самоуверен, трябва да поправяш. Тогава ще ви дам едно правило. За да мислиш Божественото, започни най-първо със светлината. Трябва да имаш светлина в ума си. Тази светлина трябва да бъде такава, че да можеш да четеш. Щом в една светлина не можеш да четеш, не може да разрешиш един въпрос, мисълта ти не действа правилно, светлината не е правилна. Може тая светлина да е слаба. Нали някои хора имат слаби очи, че трябва да си турят очила. На една вощеница не можеш да четеш. Трябва десет, петнадесет свещи, да се увеличи светлината, да можеш да четеш. Когато чувствата дойдат, те се отличават по това, че непременно трябва да се увеличи вашата топлина. Тогава, когато се намалява светлината, хората се спъват. Когато се намалява топлината, хората падат. При всяко спъване показва, че е станало едно намаляване на светлината. При всяко падане показва, че е станало едно намаляване на топлината. Без светлина ще се спънеш. Без топлина ще паднеш. Ако на един човек му отнемете топлината, той веднага ще се сгромоляса. Щом дойде топлината, той се раздвижва. Та казвам: Когато се спъвате, малка ви е светлината. Ако падате, малка ви е топлината. Или да преведа психологически: Ако се е намалила светлината, значи вашата мисъл не работи.

Ако се намалила вашата топлина, значи вашите чувства не работят. Казвам: Трябва да мисли човек, за да има светлина. Като мисли, се образува светлина. Светлината е необходима в живота. Никакво растене не може да стане без светлина. И сърцето трябва да работи, понеже и топлината е необходима, понеже и без топлина растене не може да има. Чувствата са необходими. Следователно ние казваме: Божествените чувства са тия, в които интуицията работи. Божествената мисъл е тая, в която интуицията работи. Едновременно във вашите постъпки трябва да имате интуитивно схващане. Във вашите мисли, във вашите чувства и във вашите постъпки да няма раздвояване. В мислите да няма раздвояване, в чувствата да няма раздвояване. То е здравословното състояние. Какво нещо е здравето? Състоянието, в което моментално можеш да кажеш: Тази мисъл е права, че чувството е право и че постъпката е права. Няма никакво раздвояване. Това е философията, да не е раздвоена мисълта ти, чувствата ти да не са раздвоени и постъпките ти да не са раздвоени. То е човекът. Всеки човек, на който мислите са раздвоени и чувствата са раздвоени, и постъпките му са раздвоени, той се намира в едно преходно състояние. Не може да има никакъв успех. Успехът на всички велики хора зависи да докарате в единение вашите мисли. Стремете се към туй, да не бъде мисълта ви раздвоена, чувствата ви да не са раздвоени и постъпките ви да не са раздвоени. Следователно, новата идея за Бога ще бъде тази: Туй, което уравновесява вашата светлина, е Бог. Туй, което уравновесява вашите чувства, е Бог. Туй, което уравновесява вашите постъпки, е Бог. Във всеки един момент да ги уравновесява, то е Бог вътре, то е любовта. Под думата „любов“ в дадения случай разбираме това, което в даден случай уравновесява вашите мисли, уравновесява вашите чувства, уравновесява вашите постъпки. То е любовта. Туй, което не уравновесява, то е нещо друго, но то не е любов. Може да минава за любов. Или идеята за Бога от чисто научно психологично гледище. Туй, което уравновесява моята светлина, прави света понятен за мене, туй, което уравновесява моите чувства, да добивам равновесие, да обичам всичките хора или във всеки

случай зная как да постъпвам, да бъда в хармония с всичката природа, то е Бог. То е мярката. В този смисъл Бог е онази вечна мярка, която подтиква нашия ум, нашето сърце и нашата воля към онази хубава дейност, за да сполучи човек онова, което Бог е вложил. Човек е щастлив и здрав само тогава, когато реализира ония неща, които са вложени в него, туй, което му е дадено, да развие своите таланти, да развие своя ум, да развие своето сърце, да дава широчина на своята душа и на своя ум.

Станете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ! САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА УМА, САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА СЪРЦЕТО, САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА ВОЛЯТА ВОДЯТ КЪМ БОГА!

XVIII година.

2 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 14 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 30 септември и 7 октомври 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

АНАЛИЗИ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме./ – Каква? – /„Каква наука е геометрията.“/

/Чете се темата: „Каква наука е геометрията.“/

Сега всинца вие за какво мислите? За геометрията ли или за друго нещо?

Ако някой ви запита: „Как се образувал човешкият ум или човешкият нос, как се образувал като уд? Ще трябва да изследвате как се развил носът в птиците, в рибите, в млекопитаещите, после как е у човека. Сега, ако ви се зададе въпроса как се образувал човешкият нос, вие все ще кажете нещо. За да се издигне човешкият нос така, къде седи причината? За да се издигне, да се отдели от лицето, къде е причината? Разбира се, ако изучавате физиогномията, има повърхностно наблюдение. Или ако ви се зададе за задача как се образувало човешкото ухо, то си има своите причини.

Как се образува кръгът? Нали трябва да има един център, пергел. Де е центърът? Нали ще кажете, че кръгът има един център и от този център се образува кръгът. В дадения случай как се образува този кръг? Де е центърът? Тук в дадения случай не съществува никакъв център. Центърът е отвън, една линия и следствие на това се забелязват известни несъобразности. Понеже, ако се образува по механически начин, отношението ще бъде еднакво на всичките точки към центъра, те ще бъдат всички еднакво отдалечени от центъра. Този кръг както е направен, той има отношение към мене. Той не е механически. Той е органически и психически кръг.

Сега, всички вие сте се научили на лесни работи. Някой път като се повтаря геометрия, геометрия – геометрията е механическа наука. Едва сега встъпват в механичното приложение и там добре се справят. Едва сега започват да изучават органическата геометрия, после ще дойдат до психическата геометрия. По законите механическата, органическата и психическата се различават. Ако вие си зададете един такъв въпрос: „Каква е разликата между механическата и органическата геометрия?“, може да си послужим с един пример. Каква е разликата между едно дърво и една бъчва? Една бъчва има обръчи. Тия обръчи са механическите закони, които държат частите, от които бъчвата е направена. Тези обръчи, това са закони, следователно частите държат сцепени. В органическия свят няма такива обръчи, но обръчите са вътре. Едно вътрешно съединение на частите им има. Има такива съединителни нишки.

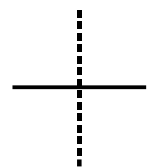
Та казвам: Когато законите действуват отвън върху нас, това е механически свят. Когато дойде отвътре да действуват, това е органически свят. Сега нали вие често казвате: „Условията.“ Условията, това е един механически свят, това е бъчвата. А пък възможностите, това е органическият свят, това е отношение на живите клетки, които са сплотени, имат някаква общност. В бъчвата всяка част е индивидуализирана, не се интересува за другите части. Казва: „Не ме интересуват.“ Всяка част на бъчвата живее за себе си, няма никаква връзка, законът ги стегнал, прилепени са, механически са свързани, но една вътрешна връзка няма между тях. Между външните условия и вас няма никакво отношение. То е закон както на бъчвата. С външните условия на живота имате толкоз тесни връзки, колкото бъчвата има отношение към своите обръчи. Ако тези части имаха съзнание, как щяха да разглеждат обръчите? Интересува ли се бъчвата като цяло да живее или всяка част се интересува за себе си? Щом се скъсат обръчите, всяка част си живее отделно. Питам сега: В дадения случай частите на бъчвата ще съжаляват ли, когато се скъсат обръчите?

Да ви представя друг пример. Представете си, че една бъчва е направена от 12 части, от 12 дъски и две дъна. Да допуснем,

че бъчвата е направена от 12 дъски, има и от повече. Представете си, че 12 учени хора са турени, турени са и две дъна, и обръчи, че образуват една бъчва. Сега да обясним противоречието. Мислите ли, че като се скъсат обръчите, няма да благодарят тия хора, че се скъсали тия механически закони? Такова е нашето положение. Такова е положението на света, такова е положението на много хора по отношение на физическите закони на земята. Запример, тебе те държи нещо на земята, прикован си. Ходиш, нещо те тегли към земята, законът на теготението. Това е един обръч. Мислиш ли, че ако можеш да се откопчиш от земята, да отпътуваш във вселената, няма да ти бъде приятно? Ще ти бъде приятно, как не. Сега тия условия, при които ние (се) намираме, те са механически. Именно животът трябва да го изучаваме, не като нещо постоянно. Вие всички сте млади, но от вас след 50, 60 години, някои от вас ще мязате на стари баби и дядовци. След 100, 120 години някои ще ходите с бастун, други с два бастуна, ще бъдете прегърбени, ще гледате към земята. Питам: Кое е онова, което ви е състарил? Как е възможно вие, умните хора, да остареете? Ако един човек осиромашее, къде е причината, отвън или отвътре? Ако една овца я изяде един вълк, къде е причината, отвън или отвътре? Ако човекът я изяде или вълк я изяде, причината е отвън. Но ако една овца заболее, причината къде е? Когато човек умира, причината е отвън, неговите врагове са по-силни. Когато умира отвътре, от болест, неговите врагове са по-слаби, че са влезли вътре. Някоя болест те хване, някои микроби на някоя болест или на чумата, тия бацили влезат в организма, наплодяват се с милиони. Следователно, те колективно го уморяват. Когато умира отвътре, човек е колективно уморен, когато отвън, то е единично. Някой вълк хванал някоя овца, изял я. Добре, ако вие искате да се борите с неприятностите отвън, които са като условия, какъв метод бихте употребили? Като изучаваме живота на животните, виждаме, че млекопитаещите, като се борили във външните препятствия, рогата им са израстнали. Като мислиха какво да направят с външните условия, рогата им израстнаха от голяма мисъл, как да се защитават. Рогата са за защита, с тях се борят. Конете, когато образуваха

своята самозащита, прегънаха краката. Нашите лакти те ги направиха. Те туриха тия лостове на ръцете. А пък някои от месоядните животни развиха устата. Като мислиха как да се самозащитават, техните муцуни израстнаха навън, образуваха се зъбите. С милиони години те са мислили да си създадат оръжие, както сегашните хора правят във фабриките разни оръжия, аероплани, така и животните са измислили средства за воюване. Като мислиха вълците дълги години, направиха дълги муцуни. Всичкото изкуство на тяхната цивилизация седи в муцуната. Всичката култура на воловете седи в рогата. Всичката култура на конете седи в краката. Те са механически резултати. Сегашните хора какво ще оставят?

Сега главата на човека расте в слепоочната област. Може би, ако така върви, след 200, 300, 1000 години главата в слепоочната област ще бъде много по-широка, отколкото е сега. Следователно, в човека тия култури са турени геометрически.

Фиг. 1

Широчината на мозъка образуваха месоядните животни. У тях широчината на мозъка е по-голяма, отколкото на тревопасните. Дължината на човешкия мозък образуваха тревопасните животни. Да го представим графически (Фиг. 1).

Следователно се образува една борба. Широчината е хоризонтална, а дължината има друго направление. Винаги, когато хората имат

голяма широчина, те обичат да седят на едно място. Тези хора с дългите глави, те са създали културата. В тях има един стремеж да се преместят от едно място на друго. Всички учени хора, които са изнамерили нещо в света, направили са някакъв прогрес, дължината у тях е по-голяма. А пък онези в изобретенията, главата им е по-широка не само при ушите, но същевременно се развива и в слепоочната област. Не само тия факти. Яденето е изкуство. Как да придобие храната, човек дълго време е мислил. Котките, като своята жертва, разбират от геометрия. Забелязва се в тия, месоядните животни, дивите котки например, жертвата се намира на 10, 15, 20 крачки, те измерват и като се хвърлят, точно измерват туй пространство. Като се хвърли на 20 крачки, веднага се хвърли

на гърба на своята жертва. Хората казват: „Трябва да имаме един метър да измерим.“ Как измерват тия животни? Имат само една мярка вътре. Или, запример, ако някой вас ви запита: „Как вътрешно, интуитивно схващате, че след две, три години ще ви се случи нещо?“ Вие не може да определите, но казвате, че така ще стане и след три години точно така става. Как определяте, че след три години ще ви се случи нещо? Преди години, иде един певец, казва: „От мене нищо няма да стане.“ Казвам: Както сега караш, от тебе нищо няма да стане. Той пее по десетина минути на ден. Че как? В десет минути какво може да направи? За да стане певец от него и да пее по пет минути на ден, трябват му хиляда години. Не че не може, но трябва дълго време. Ако искате по десет минути да пеете на ден и за пет години искате да станете певец, казвам: Лъжете се. Трябват ви хиляда години. То е четвъртото измерение това. Колко трябва да пееш? – 6, 7, 8, 9, 10 часа на ден да пееш, ако искаш за пет години да станеш певец. Ще пееш по десет, по дванайсет часа.

Та в даден случай, когато казваме, че някои неща са невъзможни тъй, както схващаме, разбираме работата. Казвате: „Той, Господ, ще даде. От Бога ще стане.“ Хубаво очакваш от Бога. Знаеш какви са Божиите мерки. Бог ще ти (даде) възможност да станеш такъв певец след няколко милиона години. Ако започнеш сега да се упражняваш хубаво, Той сега ще ти даде. Ако искаш да станеш добър човек, още сега Господ ще ти даде. Ако ти не искаш да станеш още сега, Той отлага. Ти отлагаш, Той два пъти. Ако ти отложиш един път, Господ десет пъти отлага. Ако ти отложиш десет пъти, Той отлага сто пъти. Сега казвате: „Защо е тъй?“ Ще ви приведа един анекдот. Един поет писал поезия и отива при един богаташ, за да иска средства от него да си напечата книгата. Като отива, слуша, господарят казва на слугата: „Кажи му, че ме няма.“ Той чува това и слугата иде и казва: „Няма го господарят.“ Той се връща. След няколко време богатият има нужда и отива при този поет-музикант да му услужи нещо и той отвътре се обажда и казва: „Няма го.“ – „Как го няма, нали ти чувам гласа?“ – „Как, казва, аз повярвах на твоя слуга, че те няма, пък ти на мене ли не вярваш? Аз повярвах на слугата, когато ти

беше в къщи, ти на мене ли не вярваш? Тук съм, но не съм за тебе.“ Казвам: В невидимия свят като ви призовават на някаква работа, ако не се отзовете и вие като идете, ще кажат, че ги няма.

Сега в съвременния живот се образуват две течения. Хората имат една ясна представа какви са законите, чрез които Бог управлява света. Какви са законите, чрез които природата управлява света и какви са законите, чрез които хората управляват света. Всеки един от вас си има свои закони. Запример, ако дойде някой във вас, в къщата ви, всеки един от вас си има известни правила, които вие прилагате за мобилирането на къщата ви. Да кажем, вие прилагате известни правила в къщи. Тия ваши правила валидни ли са за природата? – Не са. Запример, вие някой път мислите, че времето ще се оправи, пък то се разваля. Някой път вие мислите, че времето ще бъде сухо, пък то е влажно, кално и т.н. Понякой път вие се възмущавате, че нещата не стават отвън, както вие мислите. Вие понякой път се възмущавате, защо някой постъпва тъй, а не другояче. Овцата постъпва по един начин, вълкът постъпва по друг начин, но по отношение характера, вълкът постъпва точно тъй, както овцата. Овцата, като иде при тревата, пита ли я да я яде ли или не? Хване я, яде я. Вълкът дойде по същия начин, хване овцата и не я пита, дали ѝ е приятно или не. Но от двамата, от вълка и от овцата, кой е по-умен? Овцата е по-умна в морално отношение, а пък в егоистично отношение вълкът е по-умен. Вълкът е по-умен за себе си, понеже той ще иде отнякъде да донесе някое агънце, ще донесе на децата си, донесе яденето и го сложи. Може да го разкъса, да го жертвува. Когато в млекопитаещите законът е съвсем друг. Овцата, след като пасе дълго време, образува млякото и казва на детето: „Иди отзад, сучи.“ Тя не го туря, даже не туря главата, но казва: „Иди сучи, вземи цицката.“ Какви бяха съображенията на вълка да туря жертвата на своите деца? Забележете, там, дето е вимето на овцата, там започва човешката еволюция. Млекопитаещите, всичките животни, вървят отдясно наляво, а пък човек върви отляво надясно. Затуй задните крака са горе в човешките ръце. Предните крайници у човека са задните крака в животните. Затуй

разумността на животните е в тяхната опашка. Затуй овцата казва: „Ще идеш там, дето съм събрала млечице.“ То е банката. И млекопитаещите са направили банки. Казва: „Ще идеш в банката, ще изтеглиш известно количество мляко.“ То е гостилницата, ще го изтеглите. Вълкът всичко дава и на ръка продава. Вълкът е битпазарджия, на дребно продава и на старо продава. Като вземе дреха, дава я.

Сега заключенията, които трябва да се извадят. Как трябва да се живее? Ние намираме някои противоречия в нашия живот. Някой път влизаме в стълкновение със себе си. Започват в нас методите на месоядните животни, започват в нас методите на тревопасните животни, не знаем яденето в устата ли да го турим или отзад. Ако на вас биха ви казали да идете в банката, вие ще се докачите. Казвате: „Трябваше да ми го даде.“ Казва: „Да ме чака, да го изтегли.“ Той иска да му изтегли. Този начин на даване милостиня с ръка към кой метод спада – към месоядните животни ли? Ти искаш вода, давам ти вода, или пращам те на чешмата. Казва: „Трябва да ми налее вода.“ То е характерът на вълка. Не е лошо, това показва по-голяма любов. Туй, което вълчицата в даден случай извършва, показва привързаност на известни чувства. Ходи цяла нощ, хване агнето, донесе го да го изядат. Казва: „Колко труд, колко опасности, може би на 20 места ме гониха, без малко да ме претрепят. Знаеш, колко ви обичам. Малко храница ви донесох.“ Вие, като правите някой път добро, и вие искате някои да бръкнат в джоба, да ви дадат. В даден случай, кое е по-хубаво? Ако вие правите милостиня с ръката си, вие се поставяте в една зависимост. Онези, на които вие давате, те се поставят в зависимост да ви одумват. Ако десет просяци вървят, вие каквото намерите, давате, на един пет, на други десет. Онези, които получават малко, започват да ви злословят, че сте направили някаква несправедливост, не сте постъпили справедливо. В миналото всички учители, каквото са говорили, казват: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае.“ Когато правиш добро, никой да не те знае. Щом те знаят, ти се намираш в най-голямото противоречие. Тогава не трябва да правиш нещата за себе си, понеже щом ги правиш за себе си, лявата ръка ще знае какво

правиш. За да не знае лявата ръка, не трябва да го прави за себе си, но трябва да го правиш за Бога. Тогава нещата няма да бъдат знайни.

Наскоро един ми разправяше един анекдот. Превождат го в Русия. Една стара жена се е молила – това става в болшевишкия режим – няма хляб, няма нищо. Минава един човек от новите идеи, казва: „Какво се молиш на Господа, няма Го в света. Какво искаш?“ Изважда една голяма кесия с пари, дава ѝ я. Казва: „Да вярваш в туй, какво ще вярваш в един Господ, който Го няма?“ Той като тръгнал, тя казва: „Господи, колко си чуден, че накара и тия безверници да изпълняват Твоята воля.“ Господ е силен и тия безверници, болшевици, ги научи да помагат. Кой е прав сега? Болшевикът мисли, че той от самосебе си дава. Тази, старата жена мисли, че Господ ѝ помага. Вие как мислите сега? Никакво доказателство няма. Болшевикът няма никакви доказателства, понеже тези пари той не ги е създал. Ако дойде един пощаджия и донесе едно писмо и започне да се хвали. Раздава ги, защото му плащат за това. Може ли да каже, че аз от добрата си воля това го правя. Всяко нещо, което вие не правите от вашата добра воля, то е наложено насилствено върху вашето съзнание. Всяко нещо, което вие го правите съзнателно, от любов, то е ваше. Любовта е закон на свободата. Всяко нещо, което вие правите по любов, то е свободно. Извън любовта всичко е насилие. Извън мъдростта, всичко е насилие, извън истината всичко е насилие. В любовта е свободата, значи се проявява животът. В мъдростта, в тази свобода се проявява знанието. В истината се проявява свободата. Но свобода, знание, живот, това са едно цяло. То е като в музиката: сила, напрежение и тембър. Напрежението аз го наричам раждането на един тон. Силата – тръгването, изявлението. Тембърът, то е красивата форма, в която тонът се проявява. Или може да кажем: Напрежението е самото дърво, което се ражда, разпуква се семето. Силата – расте това дърво, цъфти, завързва и дава плод. То е тембърът. Казвам: Ако човек не може да тури нещата в едно съотношение, да ги отдели, тогава няма да може да си представи какъв е смисълът на живота. Мнозина от вас казват: „Какъв е смисълът на живота?“ – Един ден ще придобиеш

знание. Какво от това? Животът не седи само в знанието. Животът седи и в свободата, животът седи и в светлината, която придобиваш. Сега някои казват: „Ако стане човек щастлив, какво има?“ Ти още щастието не си опитал и какво търсиш? Ти не знаеш още щастието какво е. Казва: „Човек ще живее вечно.“ Но ти опитал ли си вечния живот? Казва: „Какво има зад вечния живот?“ Ти обикновения живот не разбираш какъв е, пък мислиш сега зад вечния живот какво има. Няма никакъв смисъл. Безсмислено е така да се мисли. Какво ще кажеш: „Какво има зад сладкото?“ – Ти не си опитал още сладкото. Тогава идат на хората противоречията. Какво има зад сладкото? – Зад сладкото има горчивото. – Зад горчивото? – Сладкото. – Зад сладкото? – Горчивото. Ами после? Онези, което така разсъждават, не разбират.

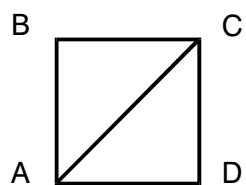
Събират се в Америка в една конференция 400, 500 души, един американец във всичките събрания взимал думата по всички въпроси да говори и после (не) знаел какво да прави. Един му казва: „Иди си в къщи.“ След като говорил, говорил, казва: „Не зная какво да направя.“ – Казва: „Остава ти да си идеш в къщи.“ Когато и вие като този проповедник казвате: „Какво трябва да правим?“ – Идете си в къщи. Имате едно погрешно схващане, че като вярваме в Бога, какво от това? Той вярва, че като вярва в Бога, всичко Господ да му даде. Като иде при някой богат човек и вярва, че е богат, той да даде всичко. Някой дойде, вярва, че съм учен, да му дам всичкото знание. Такъв закон не съществува. За знанието човек трябва да работи съзнателно. Вярата е закон за нас. Тя не е закон за другите. Вярата е за нас. Ти не може да извадиш вярата отвън да живее. Ти с вярата живееш в себе си. Дотогава, докато имаш вяра, ти живееш. Щом нямаш вяра, ти си нещастен. Щом изгубиш вярата, твоят ум се помрачава, хиляди нещастия дойдат. Дойде вярата, дойде светлината, ти вече намериш пътя си. Някой казва: „Аз имам вяра.“ Ти вярваш в болестта, затова имаш болест. Ти си сиромаш, защото вярваш в сиромашията. Богат си, вярваш в богатството. Имаш знание, вярваш в знанието. Щом изгубиш вярата, знанието си заминава, богатството си заминава, здравето, всичко си заминава. Казвам:

Вие не може да имате вяра в мене. Вярване може да имате. В мене може да имате вяра, ако аз влеза да живея във вас, да бъдете едно с мене. Аз може да имам вяра във вас, ако вие влезете в мене да живеете и работите с мен. Щом сте във мен, ще имате вярване. Когато казваме: „Вярваме в Бога“, разбираме: Бог живее вътре в нас и живее заради нас. Каквото искате, ще ви даде, ако вярваш, че Той живее в тебе. Ако вярваш, че Той отвън ходи, няма да ти се обади. Ако вярваш, че е вътре в тебе, ще направи много работи. Казвам: Не условия, а вътрешни възможности. Вярата е един закон за възможностите. Ти имаш ум, то е една възможност. Имаш едно сърце, имаш душа, то е възможност. Имаш дух в себе си, имаш воля, имаш сила, това са възможности. Като туриш всичките тия сили в действие, ти ще разработиш нещата отвътре, ще знаеш как да се справиш с механическите процеси на условията.

Този кръг се изменя. Тази картина се изменя, понеже налягането на известни места е по-голямо. Как се образувал носът? Известни сили излизат от мозъчните центрове, които са оформили издадеността. Значи, носът се образувал от тази част на човешката глава. Ухото образувало челото. За да излезе навън ухото, умът е действувал, да се отдели ухото. Разбира се, по този начин като изследвате, ще видите, че има една радиоактивност, която излиза из мозъка и оформява постоянно ушите. Вие виждате видимия човек. Голяма част от човека вие не виждате. Вие виждате неговата деятелност. А ако сте ясновидец, може да видите от добрия човек каква енергия, каква светлина излиза от него. Ако сте ясновидец, ще видите онзи човек, който мисли. Каква умствена светлина излиза. Един особен цвят имат хората, които мислят. От него радира енергия. Ако тури ума си и мисли върху някое изобретение за въоръжение, от него излиза особена светлина, особен цвят. Ако бихте погледнали, ще знаете тогава, че един военен е запален с червен огън. Ученият е запален с жълт, златист цвят. Религиозният е запален със синкав цвят. А пък светията е запален със синя светлина. Един ореол навсякъде, една мека светлина. Имате същински характер. Като опитате, ще видите какъв е червеният, какъв е жълтият, какъв е синият, какъв е

светлият. Казвам: Когато вие сте неразположени, червен сте. Когато мислите и пеете, и музика имате, жълт сте, златист. Когато сте набожен, филантроп, мислите за доброто на хората, вие сте син, син огън във вас има. А пък когато дойдете до Божественото, тогава имате благоприятна светлина, в която хората придобиват пълния смисъл. То е цветът на духа, на душата. Духът и душата са облечени като два полюса на Божествената светлина, меката светлина, която носи живот в себе си. Вие казвате: „Да си поживеем на земята.“ След като си поживеете на земята и си заминете, какво ще остане след туй поживяване, какво ви очаква? Представете си, че една трева ме пита: „Какво е моето щастие?“ Казвам: Ти ще растеш хубаво, след туй ще дойде една овца, ще ви опасе. После ще влезете да живеете в тези овци. – „После?“ – Бъдещето ви е, че овцата, в която живеете, ще бъде изядена от човека и ще започнете да живеете в човека. – „После?“ – После земята ще изяде човека и вие всички ще започнете да живеете в земята. Какво ще разберете? Това е бъдещето. Та казвам: Вие се заблуждавате в едно отношение. Запример, ако вие имате един автомобил, казвате: „Отивам навсякъде.“ Знаете ли, че съвременните автомобили ще ни осакатят краката? Хората ще бъдат неподвижни. Всеки за в бъдеще като направи 20-30 крачки, ще се заморява, казва: „Някой автомобил да се кача.“ Затуй аеропланите трябва да се карат не с бензин, но с човешката мисъл и с човешките чувства; да се направи един метод, същевременно като контролира мисълта, да започне този метод да работи, да кара аероплана, както птиците мислят и хвъркат. Та тогава именно няма да се атрофират. Трябва да вземем участие в природата, не по механически начин. И механическият е хубав, но механически и органически начини да употребим. Всяко нещо, което употребява вашето сърце, вашият ум, вашата воля, то е полезно. Всяко нещо, което вие искате да го придобиете по механически начин, и то е добро, но то не може да допринесе това, което вие очаквате. Представете си, както става в съвременния живот, хората се намират в едно голямо противоречие. Във Франция, в Париж, за една служба се явили 15000 кандидати. Кому ще се падне, ако за една служба се

явяват 15000 души кандидати, каква е възможността, след колко време, ако искате да заемете тази служба, ще ви се падне? Математически може да се направи едно изчисление. Значи този от 15 хиляди, който има шанс да вземе службата, ще бъде най-щастливият. Но има един най-нещастен. Те са два полюса. Тогава всичките 15 хиляди хора ще бъдат наредени един след друг. Щом първият, който завзема тази служба умре, ще дойде вторият, ако така умираха един след друг. Или да ви представя тази работа така: Отивате на бойното поле, има 15 хиляди кандидати за офицер да ръководи ротата. Ако убият първия, който влезе в сражението, после втория, третия, четвъртия и т.н., значи трябва да избият 14999 души, за да дойде твоят ред, последният. Значи, за да получиш ти тази служба, трябва да измрат 14999 души, за да сполучиш туй, което искаш. Питам: Такава служба на място ли е? Всички вие искате такива служби. То е един механически процес в света. То е една голяма неразбранщина. За една служба достатъчно е да има един или двама. Един, като е идейно, двама като са, пак е добре. Най-малко търкане ще има. Да допуснем

Фиг. 2

трима. Четири, квадрат. Какво образува триъгълникът? Тук имате движение, но нямате простор за работа. Тук поле за работа е вече квадратът (Фиг. 2). AC в дадения случай има посока на движение, няма поле за работа. Тогава трябва да дойде ABCD, да се образува поле, да може дейтелност да се произведе. Там е голямото противоречие. В чувствата има движение, желаеш нещо, няма поле. Умът в дадения случай е поле за сърцето, за да може да се постигнат желанията и да се изяват тия желания, не само да сполучиш в знанието. Не само да получиш една ябълка, но да имаш условия да я възприемеш в себе си, да опитаеш нейната сладчина. Казвам: В дадения случай умът в живота, това е едно поле, в което нещата могат да се реализират и имат поле за работа. Умът е нивата, на която ти трябва да сееш, дето твоята работа трябва да се прояви. Сърцето ще ви даде подтик, импулс, напрежение. Умът ще ви даде. Какво ще ви даде? Човек трябва да

впрегне ума, сърцето и волята на работа. Когато те работят във всяко отношение, нещата постепенно се реализират. Когато имате един талант, за реализирането на вашия талант се изисква поле, два, три ъгъла да са преплетени. Там, дето едновременно може да проявиш ума, сърцето и волята, нещата са постижими. Когато умът, сърцето и волята не могат да вземат участие, нещата остават нереализирани. Та казвате: „Провидението, злата съдба е причина.“ Злата съдба сме ние в света.

Аз веднъж наблюдавах една котка, играе си с опашката. Гледа си опашката и се мъчи да я хване. След като хвана опашката, стисна я и като я стисна, примяца. Някога и вие хванете опашката и примяцате и вие. Казвате: „Откъде тия нещастия?“ Да се хванеш за опашката, значи да дойдеш да помогнеш на сърцето, да помогнеш на волята. Като хванеш тази опашка, ще се образува равномерно движение. Ако искаш да стиснеш, защо се мърда опашката? Опашката на едно куче, на един вол се мърда, докато е здрав. Щом не се мърда, той е болен. Животните, когато са здрави, тогава си движат опашките. Чрез опашките се събужда гръбначния стълб, а той събужда човек да мисли. Страданията в света, това са вашата животинска опашка. Страданията, това са опашката на животинското царство във вас. И без тази опашка е много лошо. Ако нямате страдания, не може да се събуди вашият ум. Казва: „Без опашка може.“ Но няма нищо да постигнете. Сега не вземайте опашката буквално. Туй движение, постоянно се изменя и движи опашката. Страданията като дойдат, ти ще се подвижиш навсякъде. Страданието е цяла гимнастика. Като дойде някоя болка, ще дигаш крака си насам-натам. Здраве е туй, който знае как да прави тия движения. Щом мислиш, че страданието е на място, няма нужда да ти помага. Не че ние сме за страданията в света. Вие ще кажете: „Не може ли Господ да направи животните без опашка?“ Ако имате някаква нова форма, идете, дайте си кандидатурата, та когато Господ прави друг свят, идете да му дадете вашия план, като как трябва да се направят животните без опашка. Носът е задната опашка, минала отпред. Опашката на животните се взе и се постави на човека на носа. Изпъчи се

напред тази опашка. Вие току постоянно мърдате носа, когато сте недоволни. Дотогава, докогато вие си движите носа, вие сте здрав. Носът не трябва да бъде в спящо състояние, той трябва да бъде в движение, да се контролира. Когато не можете да разрешите някое нещо, концентрирайте мисълта си във върха на вашия нос. Или понякога път сте нервни, не може да заспите, вечерно време се обръщате, концентрирайте мисълта си върху върха на носа, вие ще заспите и ще си починете. Концентрирайте мисълта си, прекарайте мисълта си по целия си нос отгоре надолу, от челото към носа си и обратно, от носа към челото нагоре, нагоре, хубаво погледайте носа отвсякъде и тогава вие ще заспите. Вие дойдете, нищо не поглеждате, осакатите си хубавите работи. Като станете сутрин, да си пипнете ушите. Като станете най-първо ще мислите за носа, за веждите, за очите, за ушите, ще си погледате ръцете, краката. Казвате: „Готов съм за всяка работа.“ Та ново възпитание трябва. Вие вървите по стари начини и очаквате да ви дойде някой лотариен билет. Тогава изучавайте математиката, да знаете кои са щастливите числа. „43 може ли да спечели?“ – Не може. – „23 може ли да спечели?“ – Не може. 123 може да спечели. Къде трябва да е поставено 123? Сега се ухитрили в еди-коя си серия, които окончават на еди-кое си число, печелят. При 123 имате единицата, имате едно съчетание, условие сега. Аз не искам да ви откривам кои числа са щастливи, защото ако станете богати, ще загазите. Ето какво подразбирам. Казвам: Ще загазите, защото богатството за вас при сегашните условия е меч. Ако на един кръчмар дам стотина бъчви пълни с вино, той ще вземе да пие и ще стане пияница. Ни най-малко няма да му дам тия бъчви. Те не са за него. Богатството опиянява хората. При богатството човек трябва да бъде въздържател, не трябва да вкусва. Ще черпи другите, но той сам да не пие. Всички ония хора, които са богати, са пияни. Като стане богат, ще се шашардиса, шашкърин ще стане. Тури си един цилиндър, издигне се. И като се напие някой, дига си шапката, хвърля я. И богатите правят същото. Като стане някой богат, казва: „Уредих си работите.“ Погледнеш, след десетина дена носят го някъде, напил се, пукнал си главата, станало усложнение. Казвам: Богатството е една

сила, която е за умните хора. Богатството е благословение за един силен и добър човек. Малко му трябва. Вода му трябва на него.

САМО СВЕТИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Радвайте се (на) Този, Който живот ви дава. Радвайте се на Този, Който знание ви дава. Радвайте се на Този, Който свобода ви дава!

XVIII година.

*3 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 21 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

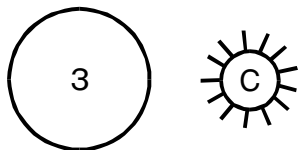
ПРАВИЛНА ПРЕЦЕНКА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Пишете върху темата: „Кои неща спъват човека“.

Да разгледаме малко обстойно кое спъва човека да се храни. Колко неща има, които може да го спънат да яде? Или кое може да спъне човека да диша добре, или кое може да спъне човека да мисли добре, или кое може да спъне човека да ходи добре? Гледам, някои от вас ходите към тия схоластични заключения. Може ли частта да стане по-голяма от цялото? Или може ли цялото да стане по-малко от своята част? Може ли земята да стане по-голяма от слънцето или слънцето да стане по-малко от

Фиг. 1

земята? Че може да стане, как да не може? Сега аз да ви го покажа (Фиг. 1). Ако в дадения случай слънцето е по-малко, показва, че то е по-далече, ако е по-голямо, е по-близо. Предметите, които са наблизно, са винаги големи. Всички малки предмети са далечни. Защото имате само едно статическо

положение. Да кажем, един предмет се движи и друг е в статическо положение. Каква е разликата между двата предмета, единият, който се движи и другият, който е неподвижен? Вземете една електрическа батерия, тя има кондензирана светлина вътре. След като гори 36 часа, вече преставя да гори. Като гледате батерията, нищо не е изгубено, но нещо излязло от батерията, туй, което няма тежест. Батерията е същата, но силата, която е в нея, я няма.

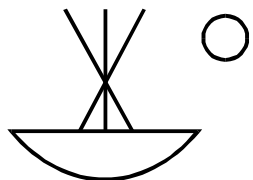
Има някои неща, вас ви спъват. В дадения случай, когато се разисква един въпрос, който е от най-голяма важност и вас ви

спъва. Ти седиш, нямаш обща. Ученик си, разискваш някаква теория, математическа или геометрическа, но тебе в ума ти седят общата, казваш: „Какво говориш, изстинаха ми краката, 25 градуса студ. Какво ми говориш за отвлечени работи, краката ми са студени.“ Питам: Защо си останал бос? Казва: „Обосях.“ – Защо си останал бос? Колко причини има човек да остане бос? Или казваш: „Аз останах без учение.“ Значи в ранната възраст не си учил, станал си на 50-60 години и дошло ти на ума да учиш. До 50-60 години си губил времето с празни работи, бил си земеделец, ходил си да ореш земята, впрягал си воловете, разпрягал си ги, ходил си на чешмата да ги поиш, връщал си се, давал си им храна. Какво си научил? За 60 години ти си впрегнал най-малко 4-5 хиляди пъти, 4-5 хиляди пъти си ги разпрегнал, 4-5 хиляди пъти си ги напусвал, казал си им някаква обидна дума. Как казвате, когато искате да обидите някого? Каква дума му казвате? Когато искате да кажете, че той не е културен, какво му казвате? След като си произнесъл тази дума, може ли да говориш за един философски въпрос?

Философски седи въпросът, че има предмети, има неща, които спъват човека. Ако биха ви изяснили една реалност. Представете си тогава, че имате една точка, да кажем точката С. Имате една ос, която (е) 250 милиона километра. Представете си, че тази точка се движи около друга точка, завърта се този радиус на 150 милиона километра, с такава бързина се завърта, че образува един кръг. Питам: Този кръг навсякъде има ли вещество? Мислено си представете, че има едно пространство без вещество. Съществува едно абсолютно пространство. Ако тази точка се движи в това пространство, този кръг навсякъде има ли вещество? Колко голям е този кръг? Този кръг е кръгът на движението. Тази точка толкова бързо се движи, че ние си я представяме, че е някаква земя. То е много малка точка, която се движи. Това е метафизика. Въпросът сега: Това разсъждение вярно ли е? – Въпрос. Така разсъждавате. Да допуснем, че вселената е безкрайна. Въпрос. Може да допуснем, че е много малка. Пак е въпрос, защото нито едното сме проверили, нито другото. Че е малка, ние заключаваме, че има малки частици, че е

голяма, заключаваме от земята. Земята е голяма и по причина на земята мислим, че вселената е голяма. Вие понякога път седите и казвате: „Аз имам много голяма идея.“ Колко ви е голяма идеята? Ако идеята е голяма, как се събрала във вашата глава? Казвате: „Голяма идея.“ Как може да се събере в една малка стаица от 15 сантиметра широчина, 19 сантиметра дължина, имате и 16 сантиметра височина. Тази, голямата идея как може да се събере вътре? Тогава идеите, които имате вътре във вашата глава или са вън от вашата глава. Вие имате идея за слънцето. Слънцето във вашата глава ли е или е вън от вашата глава?

Ще ви кажа кои неща са реални. Реално е туй, което винаги седи на едно място. Всяко нещо, което се движи, не е реално.

Фиг. 2

Представете си, че имате слънцето, което осветява един предмет (Фиг. 2). То е реално. Имате една форма, имате земята. Около нея се образува една сянка, която е проявление, отражение на дървото. Кое е реалното, сянката, която се движи ли или дървото? И в него има движение. И в реалното има движение. Тази сянка

постоянно се образува и после изчезва. На другия ден сянката пак се явява, пак се движи. Реалното ли е произлязло или сянката е произлязла от реалното? Реалното е дървото. При това дърво като дойде въздухът, който подвижва листата, ще видите, че всяко листо прави едно движение, но тия листа никога не напускат своето място. Тази сянка отвън стои. Ако вие се храните с плодовете на сенките, какво има да добиете? Запример, някой от вас мисли, че той е много учен човек. Туй реално ли е? Ако той не е роден учен, той учен човек не може да стане. Изворът, който изтича, река може да направи, но изворът, който не тече, река не може да направи. За да тече, трябва да има голямо количество вода. Ученият човек се движи в умствения свят. За да станеш учен човек, значи трябва да направиш една река. Питам: Ако ти си едно малко изворче, може ли да направиш едно изворче, може ли да направиш една река като Нил? Една българска чешма може да направиш, но една река като Нил? Една река като Нил едно море

може ли да направи? Един океан като Атлантическия или Великия океан? Океанът ли излезе от реката Нил или Нил излезе от океана? Ако знаехте тази тайна, какво щяхте да спечелите? Понякога път вие се интересувате, гледате, че на един човек гащите му се скъсали. Искате да знаете тайната, как са се скъсали гащите. Вие седите и виждате, че са скъсани, интересувате се, как са се скъсали. Колко теории има? Този човек ходил на екскурзия, пътят бил през тръни и един трън захванал гащите, скъсали се. Едното изяснение. Другото изяснение: Той може да е имал един приятел, видял, че дрехите му са много хубави, взел едни ножици и от трите страни отрязал. Оставил от едната страна само да стърчи. Третото обяснение кое е? Допуснете, че имате едно скъсано палто, напъвал си се някъде и си се скъсал. Но сега щом казваме, че дреха се скъсала, каква идея имаме? Ако имате една дреха направена, тъй както е направена главата ви, ако имате една дреха с косми, турени навсякъде по дрехата, нависнали. Най-първо ще считате, че е много грозно, после след време ще стане модно. Под думата „дреха“ ние какво разбираме? Човек носи дреха по единствената причина, за да не се изгуби онази топлина, която е необходима за организма. Дрехата е едно предпазително условие. Затова се носят дрехите. Следователно, според времето, ако е топло, обличате по-малко дрехи, ако е студено, обличате повече дрехи, по-дебели. Някои носят тънки дрехи, някои дебели, за да се запази нормалната топлина на тялото, понеже в тази, нормалната топлина организмът правилно функционира. Някои дрехи ще вземете за украшение отвън. То е второстепенно.

Запример, най-първо службата на езика е била да прекарва храната в стомаха. Затова е създаден езикът. След туй му дали втора служба, да проверява нещата, които влизат в устата горчиви ли са или сладки. След това, понеже извършва първата служба много добре, дали му втора служба. Най-после му дали и трета служба, да говори, да изказва разумни работи. Знаем и един уд, който има три служби. Едното движение – устата се отваря и препраща храната в стомаха. След това опитва нещата. Най-после чрез езика изказвате вашата реч, разумното, чрез което хората имат едно мнение. Ако езикът ви говори добре, хората

имат високо мнение заради вас. Ако не говори... Кой назначи езика на тия служби? Един човек, който вярва, ще каже, че Господ му дал тия служби. Но друг, който не вярва, казва: „Научно ми обяснете тия служби на езика.“ Как бихте обяснили на научно? Още не (е) обяснено, за в бъдеще.

Тогава се заражда друг един философски въпрос: Процесът на храносмилането предшества ли мисълта? Най-първо процесът ли беше или мисълта първо съществуваше? Следствието ли образува причината или причината образува следствието? Има и друг въпрос, ако онази причина е следствие. Още не знаете коя е причината. Много пъти вземе една причина, пък тя е следствие на друга причина и т.н. Ако вие се наредите в една редица и ако крайния го бутнат и той бутне другия до него и така паднете всичките. 10-20 души се бутнете и паднете, кой за кого е причина да падне? Или някой път вие разисквате някой въпрос, скарате се. 10, 20 души вземете две страни, едните поддържат едното мнение, другите – другото мнение.

Сега вземете от астрологическо гледище, онези, което са родени в Овен, в първия дом на астрологията, какъв човек ще бъде? Първият дом е на движение, огнен дом. Дом на човешката мисъл, на човешката глава, на проявяването на човешкия живот. Бележите, които са ги турили, какви са качествата на онзи човек, който е роден на 22 март? Тогава влиза този знак. Един прави възражение на астрологията, че в една секунда се раждали хиляди хора. Двама астрономи взимат обикновената секунда, пък една обикновена секунда може да се раздели на милиони частици от времето. Следователно, никога двама хора не могат да се родят в една секунда. Светлината за една секунда е извървяла едно грамадно пространство на 300 хиляди километра. Ако триста хиляди души се родят в една секунда, един километър разстояние ще има един от друг. Ти гледаш отдалече, мислиш, че е в една секунда, малко пространство, тъй то са триста хиляди километра събрани на едно място. Представете си една тънка жица, която, да допуснем, съставлява една хилядна от милиметъра. Сто хиляди километра от една такава жица колко пространство ще завземе? Всичките ваши идеи може да ги съберете в един лешник вътре.

След като сте живели 70-80 години, всички ваши грандиозни идеи, които сте имали, от всички категории, в един малък лешник може да ги съберете. Казвате: „Докажи сега.“ Това е научно твърдение. Как ще ги събереш? И хората ги избягват. Има неща, които не може да се докажат. Защото, за да докажеш, трябва да приемеш. Реалното не може да се докаже. Ние приличаме на онзи цар, който искал да му кажат една приказка без край. Явявали се при него различни и като разправяли 2-3 седмици, година, преставали, уморявали се вече. С години се явявали и нито един не е могъл да каже една приказка без край. Иде един и казва: „Аз, царю, намерих и ще ти разкажа една приказка без край. Имаше едно (време) един цар, който царуваше на цялата земя. Имаше засято голямо пространство, засято с жито, та направи един грамаден хамбар, построил го и напълнил с жито. Когато зидарите съграждали този хамбар, зидарите оставили една малка дупчица на едно място. Като напълнили хамбаря с жито, намерил се един щурец, който извадил едно зърно през дупката, занесъл го в своята дупка и пак се върнал да вземе друго зърно. Взел второ зърно, занесъл го.“ Казва: „Краят?“ – „Нека, казва, извади всичките зърна от хамбаря, че тогава ще ти кажа.“ Има неща, които не може да ги извадиш.

Някои искате да знаете, какъв ще бъде смисълът на вашия живот или краят на вашия живот. Ако вашият живот няма начало, какъв край ще има? Че вие сте минали като пътешественик, излезли сте от едно място, отивате на друго. Вие сте българин, отивате във Франция, слизате от парахода на френска земя, начало ли е на вашата българщина? Или, че сте дошли тук, на земята, мислите ли, че това е началото? Под думата „начало“ ние разбираме онзи момент, когато човешкото съзнание се пробужда за някаква идея. Началото на тази идея е: Запалвате свещта, започва тази свещ да функционира. Или започвате да свирите на пиано. То е началото на вашето свирене, но не е начало на всички хора, които свирят. Сега вие мислите, дали има бъдещ живот или не. Тази земя сега не се роди. С милиони и милиони същества са мислили върху същия въпрос. За някои е бил разрешен, за други не е бил разрешен. И за вас, за някои е разрешен, за други не е

разрешен. Когато някой казва: „Има бъдещ живот“, друг казва: „Може да е тъй, може да не е тъй.“ То е вяра. Ти виждаш слънцето, ходил ли си на слънцето? – „Не съм бил, но го виждам. От слънцето излиза нещо, което иде при мене. На слънцето не съм бил, но приемам нещо от него.“ Сега оня свят се подразбира. Под думата „Божествен свят“ аз разбирам реалното. Онзи, съзнателният живот, той е онзи свят. Представете си, че вие разбирате закона на живота, седите тук. Но онзи човек, който изучава така живота, вие може да седите тук. Ако вие разбирате живота в неговата пълнота, вие няма да имате нужда от автомобили, от нищо, вие ще бъдете господар. Влизате тук на една лекция, не ви харесва, току изведнъж заминете, идете на друго място. Вие през прозореца навсякъде може да минете. Отдето искаш влизаш, излизаш. Ако ти е приятно, седиш, ако не ти е приятно, заминеш си. Човек, който сам си задоволява нуждите. Нямаш нужда от нищо. Не те (е) страх нито от глад, нито от сиромашия, всичко е на разположение ти. То е оня свят, Божественият свят, когато имаш всичко на разположение. Когато нямаш всичко на разположение, ти си в тоя свят. Докато сте в този свят, ще седите на мястото си, докато свърши учителят. За да влезеш и да излезеш, трябва да вземеш позволение. То е едно статическо положение.

Та казвам: Щом не може да разрешите един въпрос, вие сте в този свят. Щом го разрешавате, вие сте в онзи свят. Щом сте недоволен, вие сте в този свят, щом сте доволен, вие сте в онзи свят. Недоволството всякога подразбира неща, които не са разрешени. Едно разрешаваш, пък хиляди работи остават неразрешени. Сега, заключението кое е? Да има ли заключение? Врата да се заключи или да се отключи? И да се заключи, и да се отключи. Какво подразбирате вие, щом се заключи и се отключи вратата? Отключените врата показват, че някой живее вътре. Заключените врата показват, че никой не живее вътре. Отключените врата показват, че някой се е върнал, заключените – че някой си отишъл. Щом хората заминат някъде, заключат вратата, щом се върнат, отключват. Тогава всеки един момент вратата ту се отваря, ту се затваря. Тогава щом се отваря, за всяко отваряне

има две разрешения: или влиза, или излиза. Отваря се вратата. Какво трябва да разбирате? Или влиза, или излиза някой от вратата. Като влиза, какво се разрешава? Този човек, който влиза в къщи, значи иде от работа, иде да си почине. Този, след като си почивал, отива на някаква работа. Човек в себе си живее в една къща, в която постоянно излиза и влиза. Някой път, щом ти е тягостно, връщаш се в себе си, и започваш да мислиш. Някой път става ти тъжно. Какво показва вашата тъга? Казвам: Много сте работили, усещате ръцете уморени. Ръцете болят, краката болят от работа. Вие го казвате „ревматизъм“. Вие сте се разболели, пръстите ви болят, рамената, лактите ви болят. Целият ден сте дигали мотиката. Вие ще викате лекар да констатира каква е болестта. Ревматизъм на нервна почва. Никакъв ревматизъм, никаква нервна почва. Много сте работили. Тогава като лекар предписвам: по-малко работа. 16 часа работа е много. Казвам: Десет часа. След като си работил десет часа, пак е много, боли ви пак. Работили сте девет часа, пак имате болки, много е работата. Като намаля на три часа, болката изчезна.

Сега да обоснова нещата приблизително. Ти седиш и си недоволен. Защо? – Защото обувката ти не са лачени. Недоволен си, защото обувката не са лачени и обувкаря не ги е направил по модата, не са заострени, тъпи са. Освен, че не са лачени, не са скроени по модата, но виждаш, че не са направени хубаво, не са скроени добре и виждаш още, че не са боядисани, не светят нещо. Седиш и си недоволен от обувката. Казваш: „Откъде се намериха тези обувки, не ми мязат. На какво мязам с тях?“ Ако искаш, изуй си обувката, ходи със своите красиви обувки, които имаш. Защо да не ходиш бос? Изуй обувката си! Но казваш: „Другите, и те не са модни.“

Питам сега: Какво разбиране има? Много хубаво, нося ви едни обувки, направени от най-хубавата кожа, мекички, прилепнали на крака, заострени. Казвам: Дайте ми вашите обувки. Вземам обувката ви, давам ви нови. Веднага вие сте доволен. В какво седи доволството? Кожата е мека, обувката са каквито вие искате. След една година скъсах се обувката, какво ще кажете? Ами сега? Де е онзи господин, който може да направи хубави обувки?

Той вече е заминал. Какво ще правите вие, като скъсате общата? – Общата не трябва да се късат. От тези разсъждения искам да извадите едно заключение. Една млада сестра ми казва: „Боли ме кракът.“ Казвам: Много си работила, работи по-малко. Какъв е церът? – Церът е почивката. Щом те боли, работи по-малко. Ето какво разбирам по думата „работя“. Всяко действие, в което взима участие вашият ум, взима участие вашето сърце, взима участие вашата воля и това действие ви е приятно, тази е хубавата работа, която носи здраве. Всяко действие, в което вашият ум не взима участие, каквото и да е то, вашето сърце не взема участие и вашата воля не взема участие, то е болезнено състояние, образуват се болестите в света. Това е от моето гледище. Умът, сърцето и волята създават всичките болести в света. Щом умът е недоволен, създава се главоболие. Щом стомахът е недоволен, създава се коремоболие. Щом ръцете са недоволни, създават се болести в ръцете. Щом пръстите са недоволни, създава се болест в пръстите. Всички тия частици са живи, в тях има съзнание. Човек е сбор от разумни същества. И ако ръката ме боли, ръката неразумно направила нещо. Тия, които живеят в ръката, не мислят както трябва. Караница трябва, затова има болест. Следователно, трябва да ги примириш, какво искат някой път. Някой път искат масло, зехтин да ги намажеш, после топъл компрес, жадни са, вода им трябва. Отгоре ще ги стоплиш. На тия клетки на ръцете им липсва нещо. Всичките болести показват, че организъмът на дадено място, клетките се нуждаят от храна. Докато вие нямате туй, идейното схващане, не може да разберете болестите. Тъй както сега разглеждате болестите, това е обикновените хора, може те така да схващат. Заболи го главата. Причината за главоболието е в стомаха. Заболи те коремът. Причината за коремоболието е горе в главата. Поляризиране става. Има отражение. Болестите идат по закона на отражението. Забележете, някой път те заболи някъде. Ако дойде друга, по-голяма болест на друго място, тази малка болест изчезва. Ако дойде от нея друга, по-голяма, и втората изчезва. Значи, всяка една болест на какво се дължи? Има някакво препятствие в организма. В хипнотично състояние, ако човека турят в магнетичен

сън и ако му внушите, че ръката е изгоряла, може да се образува мехур. Ако му внушите, че на ръката има огън, като стане, на ръката ще има мехур. Вие понякога път сте недоволни, а вашето недоволство от какво зависи? Вас ви турят в магнетичен сън и ви внушават, че вас ви трябва пари. Или ви внушат някаква идея, че имате болест, или че ви трябва голяма къща от три, четири апартамента, за да се осигурите. Те са чужди идеи. Вие, да кажем, искате да имате стая. То не е ваша идея. Искате да имате хубави дрехи, то не е ваша идея. Искате да бъдете красив, то не е ваша идея. Искате да бъдете силен, то не е ваша идея. Това са чужди идеи. Предствете си, че една пеперуда иска да бъде като човек. Може ли да стане? Или пък вие в дадения случай може ли да станете като пеперудата? Не може. Вие в дадения случай не можете да станете това, което искате, понеже в дадения случай вие сте това, което трябва да сте. В дадения момент не можете да бъдете (друго). Вие искате да бъдете това, което може би след милиони години ще бъдете, вие искате днес да бъдете. То е невъзможно. То върви в този Божествен закон. Вие трябва да чакате. Детето, като се роди, не може да стане възрастен човек, на 2 години да израсте. Тогава във вас влиза една идея, преждевременно раждате една идея, вие раждате преждевременно едно чувство. Вие раждате преждевременно едно чувство, вие раждате преждевременно една постъпка. Тия постъпки са хилави, тия идеи са хилави. Вие се тревожите като ония майки, които са родили децата си недоразвити, че нито се развива, нито умира. Ангажира се майката цял ден с това дете, което няма никакво бъдеще.

Казвам: Една идея във вас, която не носи светлина, една идея във вас, която не носи топлина, каква идея е тя? Тя е един инвалид. Инвалидни идеи има. Идеи, които ви правят да сте недоволни, какъв баща и каква майка сте. Гледам някой път вие сте недоволни. Значи, имаш едно дете инвалид.

Сега вие всинца казвате, че много знаете. Хубаво, вие казвате, аз толкова години съм ви говорил, кажете ми теоретически, като знаете, на какво може да разчитате? Аз, запример, имам една идея, една моя идея, когато съм най-

неразположен, като я погледна, всичкото неразположение изчезне. Имам си едно (желание), което седи. Когато съм неразположен, като го видя туй желание, всичкото неразположение изчезне. Имам друга една стая, дето имам една красива постъпка. Като отворя тази стая и погледна постъпката, тогава забравя всички лоши постъпки. Всичко се реформира. Тази хубава постъпка каквото и да направя, тя го туря на място. Запример, ако дадеш една линия на един обикновен човек, той нищо няма да направи от нея, но ако я дадеш на един художник, той ще изкара една хубава картина. Той ще я тури на място. Какво може да направите от един ъгъл, ако ви се даде? Някои седят, говорят им духовете. Какво говорят духовете? – Духовете говорят: „Ти пълната чаша изпразни, празната напълни.“ Преведете сега. Имаш едно желание, постигни го, не го оставяй напразно. Недоволството произтича от две неща: Или чашата ти е пълна, или е празна. Искаш да пиеш, пък няма какво да пиеш. Недоволството произтича, ти или трябва да напълниш, или трябва да я изпразниш. Защото ако чашата не се напълни, не може да започне процесът. Да напълниш една чаша, значи да мислиш, да започне един процес на движение, трябва да имаш съзнание, че вършиш нещо в дадения случай. Да изпразниш чашата, тази мисъл трябва да излезе, да започне да расте. Когато мисълта излиза извън човека, то е закон на растене. Като влиза мисълта, то е посяване, вътре в твоя мозък се посява. Когато тая мисъл започваш да я предаваш, то е растене и ти се радваш. Който човек и да е, щом една идея излезе от тебе и влезе в тебе, ти ще видиш накъде тази идея е израсла. Стига тази идея да даде плод и от този плод ти ще се ползуваш. Реални неща са тия, от които ние можем да се ползуваме. То са сенки на живота. Мисъл, от която се ползуваш, е реална, чувство, от което се ползуваш, е реално, постъпка, от която се ползуваш, е реална. Да имате едно определение. Тази идея при всичките условия трябва да ви помага. Вие може да сте затворен в затвора, присъствували тая мисъл, вие сте герой. Вие може да сте на кладата, да ви горят, но вашето идейно чувство присъствувало ли, за вас страданията са нищо. Може да ви изгорят, вие с радост заминавате. Или, да кажем, вие може да сте изгубили много в

живота, може да сте изгубили с милиони, но постъпката ви е добра, като погледнете на добрата постъпка, не съжалявате. Всяка постъпка, която вие сте направили, струва повече от милионите, които сте изгубили. Следователно, всяко добро струва повече от милионите, които сте изгубили. Следователно, всяко добро струва повече. Една добра мисъл струва повече от цялата земя, с всичките богатства, с всичките хора, повече струва от всички тях. Едно хубаво чувство и по същия закон струва повече. И една добра постъпка, и тя седи по-горе. То е идейното. То е идейният морал. Вие сте болен. Погледнете на вашите идеи и болестта ви ще изчезне. Вие сте болен, погледнете на вашето добро чувство и болестта ви ще изчезне. Всичко ще изчезне.

Та постъпките регулират физическото тяло, чувствата регулират топлината на тялото, а пък мисълта регулира светлината. Колко неща турихме? – Три: Чувства, мисли и постъпки. Мисълта регулира светлината, чувствата регулират топлината. Значи вие на земята се нуждаете от топлина. Следователно, трябва да имате хубави чувства. Добрите чувства раждат тази хубавата топлина, при която организъмът расте. Отличните мисли раждат светлината. От тази светлина вие имате нужда. Аз говоря за вътрешната светлина. Отвън Слънцето грее, във вас е тъмно, ходите, недоволен сте. Когато дойде вътрешната светлина, тя носи живота.

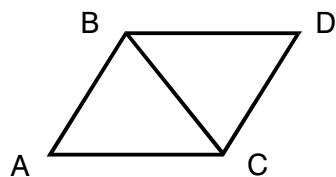
Сега ще ви дам едно правило. Казвате: „Как да стана доволен?“ Да ви обясня. Представете си зимно време седите в стаята. Няма дърва, няма нищо. Казвате: „Когато ми е студено, как да бъда доволен?“ Давам ви дърва, давам ви кибрит, давам ви борица, казвам: Турете ги на огнището, ще имате топлина. Ти казваш: „Сериозно ли говориш, тия дърва горят ли, кибритът може да загасне.“ Казвам: Драсни, ще видиш сега. Ти направи опита, че тогава разсъждавай. Седят някои и казват: „Хубаво е да идеш в оня свят.“ Трябва да живееш хиляди години. Какво от това? – Ти не си ходил в оня свят, то е предположение. Ти не знаеш какъв е оня свят, един свят на противоречие. То е един процес, в който всичките мисли, желания се реализират. Безконечните мисли, безконечните желания, безконечните

постъпки за човека се реализират постепенно. Трябва да живеете десет вечности. Всяка една вечност е единица с 30 нули. Като живееш, като преживееш, тогава ще разсъждаваш. Като прекарате тия 30 нули, туй време да знаете, да имате ясна представа какво представя единица с 30 нули. Той мисли, че бил в оня свят. Казва: „Какво от това, че си видял един ангел?“ Ти така може да говориш за това, което никога не си видял, но ти като видиш един ангел, няма да говориш така. Ти като видиш един ангел, всичкото недоволство, което имаш, ще изчезне, ти ще го забравиш, ще мислиш, ще чувствуващ, ти човек ще станеш. Ако едно говедо види един ангел, то ще престане да е говедо. Опашката, козината, рогата ще паднат и говедото няма да (е) вече говедо. Опашката, козината, рогата ще паднат и говедото няма да е вече говедо, ще се измени. Да видиш един ангел, значи да придобиеш своята свобода. Чудни са хората. Един човек, който видял Бога, той придобива своята свобода, той добива знание, ум, който се огрява от светлина, има сърце, което се огрява от любовта, той вече има този, безсмъртния живот в себе си. Той умрял, казва, че видял Господа. Ти си видял един Господ, от който хората умират. Ти не си видял онзи Господ, при Който хората възкръсват и оживяват.

Казвам заключението: Ако като свърша беседата, вие си останете такива, каквито сте сега, нищо не сте разбрали, не сте видели ангела. Ако сърцето ви не гори, любовта е далеч от вас. Ако умът не мисли, мисълта, светлината е далеч от вас. Ако не може да постъпите добре, добрите постъпки са далеч от вас. Ако вие не може да се справите с вашата сиромашия, ако не можете да се справите с вашето богатство, ако не можете да се справите с вашите недоразумения, вие не сте хора. Човек е същество, което може да се справи със своите мисли, което може да се справи със своите чувства, което може да се справи със своите постъпки. Това е човекът. Всеки, който не може да се справи, той не може да носи името „човек“. Всеки един, който може да разрешава трудните задачи, той е учен човек, който не разрешава нито една задача, никакъв ученик не е.

Това са вече заключения, философски заключения. Ако аз бях на вашето място, бих турил въпроса така: „Тъй е лесно, но влез в нашето положение.“ Какво е вашето положение? Един от вас да излезе да каже какво е вашето положение. Един от най-недоволните от вас да каже какво е неговото положение. В дадения случай, бихте ли заменили вашето състояние с друго някое състояние? Да кажем: Вие бихте ли заменили вашето състояние със състоянието на един цар, който управлява една голяма държава, заповядва навсякъде? Мислите ли туй състояние на царя ще бъде по-добро от сегашното ваше състояние? Този цар е изложен на хиляди лъжливи слухове, има неприятели, които искат да го убият. Ще издаде сто подписа да се екзекутират някои неприятели. Питам: Какъв е този царски живот да подписва за сто души да се екзекутират? Тогава, какво ще придобие при туй положение? Ако станете цар и придобиете живота на всичките хора, ако те благоденствуват, разбирам, но ако станете цар, за да измъчвате толкова хора, какъв цар сте тогава? Най-после, защо измъчвате себе си? Защо подписвате тия присъди в себе си? Както виждам, всички бесилки имате, затвори имате, като минавам, гледам увиснали. Казвате: „Този е един заговорник.“ Отде знаете, че една ваша мисъл е лоша? Кой са доказателствата? Отде знаете, че едно ваше чувство е лошо или че една ваша постъпка е лоша? Ако аз разтривам един болен човек, той ще каже: „Измъчи ме с това разтриване.“ След един, два дена или след една неделя той се чувствува добре. В дадения случай той има една крива идея. Нему не му е приятно, понеже неговият организъм се намира в едно статическо положение, не може да се приспособи с новите трептения, които влизат в тялото, той чувствува болка. Ако някой каже една дума, от която сме недоволни, лошата дума е тази, която произвежда лоши резултати след време. Колко време се изисква, за да се покаже една мисъл, че е добра или не? Как мислите вие, колко време се изисква? Има едно естествено време. Колко време се изисква да се изпее една цяла нота? Има естествено време. /Учителят тактува на 2/4 и после на 4/4./ Естествено ли е туй даване на такт? Естествено ли е туй движение? /Учителят имитира движението на пияния./ В него има

прекъсвания, дисхармония. В другите движения има един ритъм, който е естествен. Българите имат един особен ритъм. Така не се разрешава въпросът, има прекъсване. Хубаво, но трябва да се свърши. Как ще го свършите вие? Как бихте го разрешили? Българите свещено вярват, казват: „Да предадем народната музика такава, каквата е.“ То е едно статическо положение. От толкоз хиляди години българите пеят по един и същ начин, както детето пее, така пее на 80 години. Музиката трябва да има един замах. Когато пеете, някои тонове показват, че на физическото поле има дисхармония, други показват, че на ума нещо не достига. Трябва да имаш една хубава мисъл и едно хубаво чувство, една хубава постъпка, за да изкажеш тоновете. Много учители казват на своите ученици: „Ти нищо не разбираш.“ Но учителят, и той нищо не разбира. 2×2 е 4, при какви условия? Две камъчета на две места правят 4. На две места по два вола правят четири вола. На две места по две къщи правят четири къщи. На две места по две жени правят четири. Четирите какво е? – То е мярка, с която можеш да разрешиш една задача. С четири разрешаваш въпроса.

Фиг. 3

А и В, това са две личности (Фиг. 3). Двама съдружници искат да работят. Най-първо те имат една идея да вложат капитала – С. В туй положение капитал имат, но за да се образува четири, законът на четири е квадратът. Туй показва, че има къде да се употреби. Обърнете триъгълника в квадрат, туй показва областта, дето може да се обработи капиталът. Капиталът ABC са обработва в ABCD. Квадратът показва, че може да разреши една задача. Вие всички носите по един триъгълник. Триъгълникът показва основната идея, квадратът – условията, при които тази идея може да се разреши. Ако вашата идея не може да се разреши, вие нямате квадрат. Две по две не е четири. За мене две по две е четири – всяка една задача има една област, в която идеите, които имаме, чувствата, които имаме, постъпките, които имаме, може тия постъпки да се развиват и да дадат едно разрешение. Имате една теория, теорията не може да се

разреши, ако имате само един триъгълник. Триъгълникът показва една основна идея.

И домът е основан на същия закон – квадрата. АВ е бащата и майката, С е детето. Ако на детето не му дадете едно възпитание, вторият триъгълник е туй дете. Ако туй дете – капиталът – се развива, бащата и майката са доволни. Ако туй дете няма условия да се развива, ако е хилаво, значи този капитал не се е развил. Всяка една идея в нас, която не се развива, тя е хилава. Всяко едно чувство в нас, което не се развива, то е хилаво. Всяка идея, която не се развива, е хилава. Всяка постъпка, която не се развива, е хилава. Оставете стария морал. Казвам: Морал е туй, когато нещата се развиват. Всяка идея може да се реализира, всяка постъпка може да се реализира, да даде плод. Всяко чувство може да се реализира, да даде плод. Те са елементарни работи. Към туй трябва да се стремите. Казвате: „Да бъдем добри.“ Но добротата е капитал, турен на работа. Вие, за да познаете колко сте добри, спрете се при един беден човек, за да видите имате ли силна мисъл, спрете се при един беден просяк, когото всички заминават, че никой нищо не му туря в паничката. Спрете се отдалеч и вижте вашата мисъл, вашите чувства, вашите постъпки колко са силни. Турете му десет лева в паничката и пожелайте всички, които минават да турят. Постоите половин час да видите, ще турят ли. Ако започнат да турят, вашата мисъл е силна, ако минават и заминават, вашата мисъл е слаба. Може да стоите 10-15 минути, минава някой, тури 5 лева, то е пак нещо. Сто лева не е турил. Някъде ти туриш един лев, онзи, който минава туря сто лева, мисълта ви е силна.

Сега вие как мислите, че светът ще се оправи? Казвате: „Аз нямам нищо.“ Как нямате нищо? Много скържави хора сте. Дойде някой беден човек при вас, не му казвай колко ще му дадеш, но му кажи: „Ще се оправи работата. Ако не се оправи, ела при мене пак.“ Дойде втори път, трети път, работата не се оправя. Какво трябва да направите, за да се оправят работите? Един българин, той беше учител, иска да иде в Америка, но му дохожда наум да иде във Франция да изучи френски език, да седи една година във Франция, че тогава да иде в Америка да си изкара прехраната.

Отива в Париж, но за да не си изхарчи парите, иска да намери някоя работа. Намира в една евангелска църква на един голям орган, той държи, надува меха, когато органистът свири. Тук този господин бил учител в гимназията. Една вечер като дига ръчката, започнал да разсъждава за положението си и забравил да дига ръчката. Един сбутал го. И вие понякога път като този българин държите ръчката, казвате си: „Какво замязах тук?“ Ако не дигаш и не слагаш тази ръчка, не може да свири органистът. Ти си този човек, който даваш възможност на органистът да свири. Ако престане тази ръчка да се движи, органистът не може да свири. В дадения случай не считай, че тази ръчка е безполезна. Казваш: „На какво съм замязал?“ Ако ръчката на органа не можеш да буташ, каква друга работа можеш да вършиш? Ти трябва да имаш своята опитност. Седнал си да мислиш какво си бил в България. Забрави какво си бил в България, органът трябва да свири, трябва да научиш френски за една година, че като идеш в Америка да преподаваш френски, да си изкараш прехраната, да придобиеш познания, да бъдеш полезен на хората. Седнал си да мислиш, че ако имаш пари на този хал ли щеше да бъдеш сега, да имаш тази участ, те да слушат, а аз да въртя ръчката. Честолюбието ти е засегнато. Той се казва Цеко Грънчарски. Този човек, който мислеше, че е цял философ, сполетя го едно нещастие, падна от третия етаж, дето пътуват автомобилите, падна с багажа си, натъртиха му се ребрата, но той остана жив.

Имайте по една светла мисъл, на която като погледнете, да се измени вашето състояние. Дръжте идеята, че сте дошли за нещо хубаво в света. Макар и да го не виждате, макар и да държите ръчката на органа, не се обезсърчавайте. Слушайте дали свири органът, като свири, да ви е приятно. Слушайте музиката. Ти като въртиш ръчката, слушай музиката. Всинца вие сте хванали по една ръчка, във Франция сте и всички държите по една ръчка, органистът свири. Ако започнете да мислите защо сте дошли тук, тъй ли трябваше да бъде животът ми, ще ви сбутат. Казват: „Във Франция искат органът да свири.“ Та ние сме дошли до положението, че каквото и да мислим, трябва да свършим една работа, при каквито и да е условия. Условията не

са лоши. Вашите условия са хиляди и хиляди пъти по-добри от условията на животните. Вашите сегашни условия са хиляди пъти по-добри, отколкото на ония хора, които са живели преди хиляди години. При тия условия, които имате, вие казвате: „Много неблагоприятни са условията.“ Не е вярно. В този живот най-хубавото, което може да ви се даде, природата ви го дала. В дадения случай, най-хубавото ви е дадено. За бъдеще има предвид да ви даде повече. Зависи от туй положение как ще вършите работата. Вашето бъдеще, дали повече или по-малко да ви се даде, ще зависи от сегашното състояние на живота ви, както вие мислите. Вие понякога път се чудите. Когато се намирате в най-хубавото положение, представете си, че не сте вие, друг е на вашето място. Представете си, че давате съвет на себе си отвън. Какво трябва да кажеш: „Обуща нямаш, стаята не е на място, прозорец малко тесен, одеялата тънки, отвън студено, дрехите не са както трябва, шапката не е на място.“ Какво трябва да правиш? Кажи си: „Това са най-хубавите обуща, които досега съм носил. Такива обуща досега не съм носил.“ Като погледнеш дрехите си, кажи: „Като тия дрехи не съм носил и такава шапка не съм носил“. Повярвай в туй, което си казал. Като погледнеш стаята, кажи: „Тази е най-хубавата стая, в която съм живял.“ В какво седи хубостта? Аз отивам при един извор да пия. Не е количеството на водата, което ще определи, каква е водата.

Електротехниците имат волтаж, ампераж и после фреквенция. Какво означава амперажът? Амперажът означава количеството, а волтажът, това е силата, с която в дадения случай се проявява. Ами фреквенцията? – Промените, които стават от единия полюс в другия, смените, които стават. Но електротехниците знаят как да сменят известно количество. Ако не знаеш какво е количеството, после силата на тази вода, ти няма да можеш да я туриш на работа. Ако вие тази, голямата вода, я прекарате през една градина, тя ще изрови градината. Ако прекарате малко количество, нищо няма да полее, градината ще остане суха. Значи, в дадения случай онова, което имате вие, трябва да регулирате вашия волтаж и вашия ампераж. Понякога път викайте някой техник да ви помогне. Може да попитате някой

от нашите братя, които разбират, да ви дадат практически указания за волтажа и ампеража, как да ги нагласиш, за да светнат лампите. Ако не се нагласят, не може да се образува светлина. В даден случай един човек, който може да разреши една малка задача, е умен. Казвам: Умът има ампераж, умът има и волтаж. Сърцето има и волтаж, сърцето има ампераж. И волята има и волтаж, и ампераж. Имате три волтажа, три ампеража и три фреквенции. Всички тия трябва да ги регулирате. Да регулирате ампеража, волтажа на ума си, да регулирате ампеража и волтажа на сърцето си и после да регулирате ампеража и волтажа на волята си. Една сложна работа. Един техник знае през кои жици да прекара тока. Ако размени жиците, веднага токът се обърква.

Основната мисъл да остане. Не подценявайте в себе си онази велика мисъл, която Бог е вложил във вас. Не подценявайте ония добри чувства, които Бог е вложил във вас. Не подценявайте и добрите постъпки, които Бог е вложил във вас. Имайте добри постъпки. Човек интуитивно трябва да схваща как трябва да постъпва, как трябва да чувства, как трябва да мисли. Има една мярка. Значи, ако намерим онази мярка, това наричаме Божественото. Разчитайте в себе си на Божественото, не го потъпквайте! Всичката погрешка е там, че вие искате да заровите Божественото, вие искате да го направите слуга. Вие ще му слугувате, то ще ви направи свободни, то ще ви бъде капитан. Вие седите и казвате: „В мен няма нищо Божествено.“ Щом няма Божествено, нищо не можеш да постигнеш. Щом имаш Божествено, всичко можеш да постигнеш. Имате Божествено, само че вие не вярвате в Него. Трябва да се научите да повярвате. Ако във вас няма Божествено, човек е осъден на смърт. Пък ако има Божествено, човек има прогрес. Божественото навсякъде, при всички условия в живота може да се справи и в света, и в ада при най-лошите условия Божественото разрешава всичките мъчнотии. Няма мъчнотия, която Божественото вътре в тебе да не разреши. Ще чакаш То да ти намери начин, по който да го разрешиш. Направи опита, не чакай То да работи за тебе, а ти да ядеш и да пиеш. Ни най-малко не мисли така.

Един млад момък имал слабост, обичал да краде кърпички от младите моми. Много пъти го затваряли и видял, че колкото пъти открадвал, не му вървяло. Колкото пъти открадне или затвор, или глоба ще има. Съвсем оголял. Един ден върви по пътя, намира една кърпичка, паднала на една мома. Отива, че занася кърпичката на момата. Тя го попитала за адреса и в него ден като дал кърпичката, него го назначили на служба. Той трябваше да дигне кърпичката, да я даде на момата, значи не се зародило желание да я тури в джоба си, да я продаде и да вземе пари.

Ако една Божествена идея не я продадеш, не я туриш в джоба си, само тогава ще те назначат на служба. Казвам: Подигнете Божественото във вас и не бъдете мърморковци.

Ето какво подразбирам под думата „добър човек“? – Когато човек мисли правилно, ако е стар, на 85 години, право като мисли, той ще се подмлади, ще стане на 25 години. Той е мислил добре. Ако не мисли добре, ще си остане на 85 години.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*4 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 28 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 4 ноември 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ДОБРО И ЗЛО

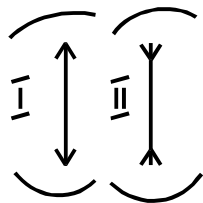
Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. – /Чете се темата: „Кои неща спъват човека.“/

Какво е съдържанието на понятието „нещо“ във вашия ум? Какво разбирате под думата „нещо“? Или какво разбирате под понятията „добро“ и „зло“? Какво разбирате под понятието „добро“ и под понятието „зло“ в най-проста форма? Каква е идеята в ума ви? Като кажем „добро“, каква мисъл изпъква и като кажем „зло“, каква мисъл изпъква? Казвате: „Това е добро и това е зло.“ Някой път казваме: „Това е добро и това е лошо.“ Но каква е разликата между добро и зло. Или каква е разликата между един правилен тон и един неправилен тон, между един чист тон и един нечист тон? Тонът може да бъде чист или нечист, ясен или тъмен, студен или топъл. Винаги започвайте от ония думи, които

имат едно значение. Какво нещо е студът, ако ви попитат или какво нещо е топлината, как ще отговорите? Да допуснем, че студ никога не сте усещали и не си познал какво нещо е студът. Ще кажете: „Не зная.“ Студът е туй, което свива. При студа човек се свива. Но има едно изключение, при студа някои тела се разширяват. Водата, когато изстива до известен градус, се разширява. Наместо да

се свие, се разширява. Повидимому, то е едно външно противоречие. Тогава влизат философски разсъждения.

Каква ще бъде идеята, ако турите тия знаци (Фиг. 1)? Първия знак го знаете, показва, че имате две направления. В средата на правата трябва да имате един център и движението върви от центъра към повърхността. Има една повърхност, към която се движи. А тогава процесът какъв е във втория случай? Тук вече

Фиг. 1

имате движение от периферията към центъра. Тогава, когато движението е от центъра към периферията и от периферията към центъра, каква е? Какво става? Когато излизате от центъра към периферията или се връщате от периферията към центъра, какви прояви ще се образуват във вас? Когато енергиите излизат от центъра към периферията, онези, които са на периферията да му мислят. И когато енергиите от периферията отиват към центъра, онези, които са в центъра да му мислят. Вземам прост физически факт: Когато един снаряд се изхвърля от пушкалото, да му мислят онези, при които падне. Но ако един голям камък се изтърколи отгоре, от върха към тебе, който си долу, ти да му мислиш. Сега, това е във физическия свят. Но този закон се отнася и в умствения свят, същото е и в духовния свят, законът почти еднакво действа.

Една мисъл, която е излязла от твоя мозък, ще се върне при тебе. Може още същия ден да се върне, може след една година, може след десет години да се върне. Тогава може да се зароди една мисъл: Защо в единия случай скоро се връща, в другия случай – късно. То е път. Тази, която се е върнала рано, пътят ѝ бил кратък. Казвам така, за да стане ясна идеята, да бъде конкретна. Казвате: „Да, има тук нещо.“ – Какво да има? Не може да разгадаеш. – „Ама какво ми казваш?“ – Има нещо тук. Някои хора искат да се съдържат да говорят, само да подшушват. – Върши се нещо. Ти не разбираш. Казваш: „Какво е туй нещо, което става?“ Запример, ако млъкнат петлите да пеят, ако млъкнат кучетата да лаят, ако млъкнат магаретата да реват, ако млъкнат говедата да мучат, има нещо да стане. То е много страшно, ако петлите престанат да пеят. Има нещо ужасно да стане. Няма да се минат два, три деня и ще стане. Мало и голямо ще го познае. Какво ще стане, кажете ми. Ще стане земетресение. Изобщо, в народа има много поверия. Когато едно куче започне да вие в един двор, казвате: „Ще стане нещо.“ Какво ще стане? – Или ще се разболеет или ще умре някой. Поверието го обосновават на известни наблюдения, на известни факти.

Неверните работи от какво произтичат в света? Неверните работи произтичат от лъжата. А верните работи произтичат от истината. Всяко нещо, което е обосновано на лъжата, е неверно.

Всяко нещо, което е обосновано на истината, е верно. В дадения случай нещата могат да бъдат верни или неверни. Те може да произтичат или от истината, или може да не произтичат от истината.

Тогава, каква е мярката за правото? – Единствената мярка, еднаква за всички неща, е истината. Истината носи правите неща. И казвам: Кога една мисъл е права? За да бъде една мисъл права, колко качества трябва да има? Често хората са любопитни и питат така: „На колко си години?“ Казваш: „Не зная.“ – „Не знаеш? Знаеш, но не искаш да кажеш.“ Питам: Онзи, който задава въпроса на колко години си, право ли задава въпроса? И онзи, който не знае на колко години е, право ли отговаря? Той може да ти каже: „Как е възможно ти да не знаеш на колко години си? Ти си голям невежа.“ Ти може да му отговориш: „Аз мисля, че ти си умен човек, ти като ме видиш, трябва да знаеш на колко години съм аз. Ако ти не знаеш на колко години съм аз, аз считам, че и ти си голям невежа като мене. То е все едно да питам крака си на колко години е. Аз не зная ли на колко години е кракът ми?“ Аз разглеждам конкретно въпроса. Казва: „Как може да не знаеш на колко години си? Аз не зная ли на колко години е кракът ми? Тъй, както мога да зная на колко години е моят крак, така можеш да знаеш на колко години съм аз.“ Сега, това е за обяснение. Така е по отношение на крака. Кракът е тясно свързан с тебе.

Забележете, че при първото движение имате положение във физическия свят. При второто имате един закон у растенията. Клонищата изхождат от дънера, не от центъра. Те излизат и се образува туй движение. Накъде е туй движение? Клонищата се движат към центъра на Слънцето, а корените се движат към центъра на земята. Тук имате две явления, две различни естества. Първото движение е механическо, а второто е едно движение, което е органическо. При първото, движението става отвътре. Това, второто движение може да го представим и по следния начин, като ... Ако поставим тази ос, тия две движения са противоположни.

Сега, какво нещо е движението? Движението е ли разумен акт? – Не може да има движение без разумност в света. Ти се

движиш от един център към друг център, значи имаш известни съображения. Или да кажем, че има напрежение на електричеството. Но това напрежение на какво се дължи? Дължи се на някаква разумност. Ако вие вземете един атом, който е една малка частица. Той какво представя? Атомът е една компресирана материя или компресирана енергия. Такава грамадна енергия съдържа един атом, че ако може да се използва енергията му, тя може целия български народ да издържа за хиляди години. Това го вземам като пример. Ако вие не вярвате, повярвайте го. Направете научни изследвания и докажете с данни, че това не е така. Аз не ви казвам да вярвате в това, но изразявам една идея. Грамадна компресирана енергия има в един атом. Туй напрежение, туй сгнетяване откъде е дошло? Хората схващат, че има голяма скрита енергия в атома, мислят как да оберат тази енергия от атомите. Химиците мислят как да разложат атома. Защо искат да го разложат? – Да го оберат, да вземат тази енергия и да я турят на работа. Казвате: „Науката разложила атомите.“ Като започнат да разлагат атомите и вие сте направени от атоми. Ако започнат и вас да разлагат, от вас нищо няма да остане. При сегашните условия, ако се разложат атомите, какво ще стане с хората? Хората умират по единствената причина, че се разлагат атомите. Туй спояване се разлага.

Конкретно как бихте определили кое е това, което разлага атомите? – Злото е това, което разлага атомите. Доброто е туй, което съгражда материята и обратното: Злото е това, което отнима живота. Добро е това, което дава живот. Какво е добро? – Туй, което дава условия на живота да се прояви, е добро. Туй, което отнима тия условия на живота да се прояви както трябва, е зло. Аз под думата „живот“ разбирам разумен живот. Следователно, в този смисъл всяко нещо, което спира нашата мисъл правилно да се прояви, което спира нашите чувства правилно да се проявят, е зло. Не важи откъде иде. Откъдето и да иде. А всяко нещо, което способствува нашата мисъл, нашите чувства и нашите постъпки правилно да се проявят, това е добро. Сега вие ще направите едно малко възражение, ще кажете: „Че се е проявил човек, каква полза има от това?“ Тогава вие нямате едно логическо разбиране.

Доброто е външният смисъл на живота. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш здрав. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш богат. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш и сиромаш. Има едно състояние, дето човек не може да бъде нито богат, нито сиромаш. Сиромашия и богатство в духовния свят, това са два полюса, две движения. Едното е от центъра към периферията, другото е от периферията към центъра. Понеже хората не разбират смисъла на богатството, затова не са богати. Всеки може да бъде богат. Кога? Всеки може да бъде здрав. Кога? Когато дишаш правилно, когато ядеш правилно, когато се дава хубава храна можеш да бъдеш здрав. Щом не яде правилно, не може да бъде здрав. Щом не диша правилно, не може да бъде здрав. Щом не мисли правилно, не може да бъде здрав. Или правило може да се тури, кога човек е здрав: Студено чело, топли ръце и топли крака. Това е здраве. Топло чело и студени ръце и крака, това е болезнено състояние. Значи, главата трябва да бъде хладна, значи електричеството трябва да действа. С него се храни мозъкът. В тялото трябва да се проявява магнетизъм, понеже магнетизмът помага правилното движение. Признакът на магнетизма е топлината. Ръцете трябва да бъдат топли. Щом са студени, кръвообращението не е правилно, кръвта не може да достигне до всичките органи, не храни добре ръцете, краката и вследствие на това се образуват известни утайки. И тогава, като станете по-възрастен, на 50-60 години, ще започнат да ви болят ръцете, краката, лактите, те са крайни удове. Туй, което се свива, е периферията. Към периферията ще почнат да страдат вашите удове, вашите пръсти. После, другото правило помнете: Не може кръвообращението да бъде правилно, ако нямате една правилна мисъл. Туй е новата психология. Не може кръвообращението да бъде правилно, ако вашите мисли не са прави, ако вие не сте господари на вашите чувства, ако вие не сте господари на вашите постъпки, ако постъпките ви не са разумни. Каквото и да правите, за всяко нещо трябва да си давате една ясна представа.

Да допуснем сега, че правим един опит. Смесваме един грам сладчина с един грам горчицина. Може ли сладчината да се тегли? – Може, разбира се. – Как? В какво ние схващаме

сладчината? Сама по себе си сладчината е като едно чувство, тя е придобита, тя иде от някой предмет. Може да е бучка захар или от някой плод, може да е от някое гроздово зрънце. Всичките зрънца не са еднакви. Ако претеглим едно зрънце, ще видим, че са различно големи. Но казвам: Ако смесим един грам сладчина с един грам горчицина – нали има доста предмети, които са горчиви – какви ще бъдат двата грама? Един грам сладчина и един грам горчицина правят два грама. Двата грама е външното количество на онези предмети, които носят сладчината и горчицината. Как ще определите количеството на онези трептения, които се предават на езика? Единият грам предава сладчина. Като близнеш, ще се яви приятна усмивка на лицето, ще кажеш: „Хубаво е.“ Щом близнеш другото, става едно свиване на лицето. Дайте едно ядене, което не е приятно, веднага ще се забележи едно движение по неговото лице. Вие сега може да кажете: „Какво ни интересува нас един грам сладчина и един грам горчицина?“

Може да ви кажат една дума, която не тежи и една десетомилионна част от грама и като ви кажат тази дума, да ви тежи много. Казвате: „Огорчи ме този човек.“ С какво те огорчи? – „Каза ми една обидна дума.“ – Де я хвана тази дума? Той казал нещо, разместил само въздуха и от туй движение на въздуха, като дошло до твоето ухо, ти си се огорчил. Значи през твоето ухо се предава горчицината и сладчината. Как ще си обясните вие, които си служите с горчивите и сладките думи? Доста учени хора сте, авторитети. Как предавате една сладка дума? Тази сладчина не спада вече към физическия свят. Тя спада към един възвишен свят. Сладчината е понятие на ума. Принадлежи към духовния свят. Умът е, който схваща тия високи трептения на сладчината и на горчицината. Човешкият ум прави тия различия. Горчицината има особен род трептения. Един ден науката ще ги определи.

Вземете сега тия данни: 6 хиляди трептения в секунда е първият тон, който започваме да го чуваме. Най-ниските тонове са от 6 хиляди трептения в секунда. Тонове оттам започват, до 40000 трептения имате най-високите тонове. От 40 хиляди трептения нагоре – мълчание. Като дойдат до 6 милиона трептения в секунда, ние имаме първото усещане на някой предмет. Това

учените хора твърдят. Как са ги броили, учените хора имат начини да броят тия трептения. Първият усет, който може да имаме, има 6 милиона трептения в секунда. Усещаш нещо, някакъв усет имаш. След туй трептенията се увеличават, но в природата има граници. Като дойдеш до 4 билиона трептения в секунда, вие имате първия червен лъч на светлината. Оттам насетне колко са трептенията? Учените хора схващат тия прояви на природата в движение. Като дойдете до 3 квадрилиона, там имате най-високата проява на живота. Тия трептения се увеличават до безкрайност и те произвеждат разни прояви на нашата мисъл, на нашите чувства. За да имаш някакъв най-малък усет, трябва да имаш 6 милиона трептения. Тия трептения в тебе се изразяват като едно тяло, ти усещаш някакъв усет, някой предмет се приближава или се отдалечава. Не може да забележиш, че има толкова трептения.

Питам метафизически: Откъде се явиха тези трептения в природата, 6-те хиляди в секунда, които образуват звука и 6-те милиона, които образуват първия усет, който се явява, или 40 милиона трептения, които дават първия цвят. Това е едно явление вътре в природата. Как да наречем тия трептения, за да ги разберете? – Трептенията, това са разумни прояви. Отмерени неща са. За тях пространството е отмерено. Всички трептения, които имат отмерени пространства, хармонични отношения имат, които са правилни. Значи между едно трептение и друго има определено отношение. Така ги изразяват трептенията във формата на една крива вълнообразна линия (Фиг. 2). Във всяко

Фиг. 2

едно трептение имате една изпъкнала част и една вгълбната. По такъв един път вървят трептенията. Между една вълна, една вълна, едно трептение и друго трептение има известно отношение, едно празно пространство, което не е запълнено. Тогава в тази вълна има още по-ситни вълни. Има и къси, и дълги вълни. Късите вълни проникват дългите. Ако иска човек неговата мисъл да проникне нещата, той трябва да си служи с късите вълни. Какъв е научният термин на късите вълни, как ги наричат? – На една слаба мисъл вълните са по-големи. Когато вълните на една мисъл са по-

къси, мисълта повече прониква. Колкото повече трептения има, мисълта е по-силна; колкото по-малко трептения има, мисълта е по-слаба. И ще дойдете, когато се намалят трептенията до известна степен, мисълта се изгуби. Когато се изгуби мисълта, трептенията станат слаби. Като се усили мисълта, трептенията може да са толкова много, че човек пак да не схваща. Има известен предел на човешката мисъл при сегашното положение. До известно положение, до известен брой трептения може да схващаш. Мислиш за безкрайността на пространството, но дойдеш до едно място, закъсваш. Искаш ли да си представиш къде е границата на безкрайното, мислиш ден, два, три, ти не може да намериш границите и ти си като пътник, който изгубил пътя си. Не знаеш накъде да се движиш. Представете си, че вие влизате в пространството да пътувате някъде, как ще се ориентирате? Представете си, че влезете в едно пространство, дето всички тела са тъмни, няма светлина. Как ще се ориентирате? Вие ще се ориентирате, понеже имате един център, слънцето е един светъл център. Слънцето е изток, противната посока е запад, после имате горе и долу. Представете си, че вие се движите в едно тъмно пространство, безкрайно пространство. Как ще познаете накъде се движите в безкрайното пространство? Как ще познаете колко сте извървели? Ако вие пътувате в празно пространство, вие нямате понятие, че сте извървели някакво място. След като сте извървели милиони и милиони километри, вие ще мислите, че сте били на едно място.

Представете си, че една мравя, със своето разбиране мравешко, измерва пространството. Тогава пространството на мравешкия ум и на човешкия ум еднакво ли ще бъде? Такова голямо различие ще има в схващанията на мравята и в схващанията на човека, колкото е различието между мравята и човека.

Казвам: Има известни мерки, с които се мерят нещата. Как мерите вие дали една ваша постъпка е добра или не е? С каква мярка мерите? Аз ще взема този научен факт, че 6 милиона трептения е първият усет, обикновен усет. Тогава 6 милиона е едно, е правилният усет. Тогава обясненията върху 6 и 7 за мене не важат. За мене е важно числото $6 + 1$ дава 7. 7 е число, което

означава едно нормално състояние. Ти си завършил своята работа и започваш да мислиш. Казват: Бог създаде света в 6 дни и в седмия седна да си почине. В седмия ден видял, че всичко онова, което е направил, е разумно. В седмия ден си дава един правилен отчет. 7 означава правилен отчет за всичко онова, което направил. Видял, че всичко онова, което е направил, е добро. Под думата „почивка“ разбираме, когато седиш, да си дадеш отчет, че всичко онова, което си мислил, което си направил, е разумно. Тогава в тебе се явява един нов план, за бъдеще кроиш нови планове.

Казвам: Шест милиона плус един. Едно означава едно правилно състояние. То е доброто. Искam да ви дам едно конкретно определение, не философско, но заради вас конкретно, и ти тогава си доволен от себе си. Ако вие съберете 6 плус едно, имате вече седем. След като завършите училище, били сте седем години в гимназия, аз не харесвам сега 8-те години. 8 влиза в друга категория. И защо туриха 8 години? Има ли някаква научна стойност? Няма никаква стойност, а икономически го туриха, понеже нямат нужда от ученици, нямат работа да им дадат като свършат, направиха 8 години да е гимназията. Може и девет, и десет да дойде. Ако биха имали нужда от работници, веднага ще съкратят и на 7, и на 6, и на 5. Говоря за онези разумни процеси в природата. Тогава няма да има недоимък, няма да има и излишък. Под правилен процес разбирам, когато човек нито е лишен, да е в недоимък, нито да е в изобилие. Като има преизобилие, гният нещата, развалят се, като има недоимък, какво се ражда често? Но сега на въпроса: Ако си измерите ръката, след като сте учили 7 години в гимназията, започнали сте с любов и сте свършили с любов гимназията, ще видите, че онези, които са свършили с любов, ако имате един хубав сантиметър и си измерите врата, ръцете, пръстите, навсякъде ще намерите, че като сте свършили с отличие, ще имате едни мерки, и ако премерите на онези, които са свършили гимназия с три, ще намерите доста осезателна разлика в размера (на) вашата ръка или в размера на вашия врат, навсякъде, във всичките удове ще констатируете, че всички са доволни, разширили се, банкет се дава, навсякъде казват: „Да живее нашият господар. Много хубаво свърши училище, завърши

една работа много добре.“ В човека става разширение. Ако е свършил не тъй, както трябва, казват: „Закъсахме тази работа, става едно свиване, няма никакъв банкет. Онези, които свършили добре, лицето свети, една светла мисъл се явява. Ами какво се явява в онзи, който е закъсал? – В него дългите вълни се явяват. Казва: „Онзи е способен, него Бог одарил.“ Той иска да се утеша. Не седи така въпросът. Единият е бил прилежен, а другият – мързелив, нищо повече. Никакво одаряване. Тази дума има две значения. Одарен, ударен. Имате даровит човек, одарен. Имате „о“, запетая, и „дар“. Тогава ще дойде „одър“. Има едно съвпадение. Те се разбират тези думи, но в произношението седи погрешката. Някъде има тънко различие между „о“ и „у“. Зависи от начина на произношението. Под „о“ всякога аз разбирам благоприятните условия, а под „у“, когато е в някоя дума, разбирам разумно схващане на нещата. Ударен, одарен. Разумно го ударил, знае къде да го удари – в главата, или в ръката, разумно си мислил като го ударил.

Наскоро имах един пример. Има едни паяци, които яли риби. Един паяк хваща една риба от 7-8 сантиметра, като я стисне и най-после я уморява, и се храни с рибата. Значи е разумен. Как му дошло на ум? Казва: „Одарил го.“ Значи има нещо разумно. Онзи човек, който те одарява, той ти дава благоприятни условия. Ти си беден, но способен. Някой благодетел отпуснал една сума, спомага ти да се развият твоите дарби, да станеш някой даровит художник, музикант или архитект, каквото и да е.

Казвам: Всички трябва да имате едно правило. В природата има един закон, който отбелязва прогреса, как живеете. И от този прогрес зависи вашето бъдеще. Индусите досега са изучавали само едната страна, казват: „Карма“. Но кармата, това е законът за ленивите ученици. Всички ония лениви ученици искат да знаят кои са причините, кармически, защо така се случва нещо лошо. Като се случи нещо добро, то какво е? То е пак кармическо. Доброто не разрешава въпроса. Кармата аз считам в тази смисъл тъмнота. Дихармата – светлина. Всички ония постъпки, желания, мисли, които са в тъмнина, тях ги наричам лоши условия. Всички

неща, които са станали в светлина, са добро. Доброто винаги в света представя светлината. Злото винаги представя тъмнината. Светлината гради, създава. /Една сестра падна в безсъзнание./ Не се безпокойте, не се безпокойте. Туй не е произволно. Защо пада един лист? Защо пада тази сестра? Защото се е изгубило отношението на нейния двойник с нейното тяло. Онази връзка, която държи, няма я. Излязъл двойникът някъде, човек пада. Вмести се двойникът в тялото, човек става. Ако вие знаете законите, вие може да я вдигнете. Тя е медиум, тя може да ви каже какво ще бъде вашето бъдеще. Но ако речем да питаме, ще изгубим лекцията. Пък и онова, което ще дадат тия духове, те не са така учени. Те знаят толкоз, колкото и вие знаете.

Именно сега да дойдем до числото 1. Първото движение /чертежа/, то са движения на физическия свят, на физическото тяло. При двете, това са движенията на човешките чувства, на човешките мисли. Туй са движенията на човешката воля. Умът е, който свързва тия две отношения, външните условия с вътрешните възможности на човешката душа. Имате външни условия и вътрешни възможности. Една мисъл има външни условия да се прояви, има и вътрешни възможности. Във възможностите седят и разумните условия. Разумното в света е туй, което е възможно, което има условия да се прояви. Ако вие сте богат, то е едно условие, но ако станете добър и сте богат, то е една възможност. Ако забогатееете, имате сто, двеста милиона, един милиард, какво ще придобиете от един милиард, от парите вие ще имате една идея, че имате хиляда милиона златни. То са условия, възможности. Започвате тия условия да ги употребявате, да образувате връзка между живите същества, да се подигат и се образува едно любовно отношение между вас и между тях. Това е една вътрешна възможност. То е подем. Тогава дойдете до този органически процес /при двете/. Започнете разумно да растете нагоре и надолу. Ние имаме сегашния растеж. Главата ни е малка. Защо? Понеже този свят, към който се стремим, е далечен. Тялото и главата съставят два противоположни полюса. Тялото е голямо, защото сме близо до този свят, към който то се движи, затова е голямо. Умственият свят, към който се движи главата, е

далечен. Вие всички сте опашати комети. Главата е ядрото, тялото е опашката в пространството. Един ден няма да бъдете комети, но планети, ще бъдете валчести тела, няма да имате ръце, крака. В какво седят ръцете на човека? – Ръцете представят неговата справедливост. Да знае в даден случай как да постъпи. Какво представя доброто? – Доброто значи трябва да има една основа, която да не се разклаща под него. Доброто винаги показва една разумна основа, която ние използваме. Всяко нещо, на което ти градиш и не се разклаща, то е добро. Всяко нещо, което вие градите и се разклаща или разклаща мислите, чувствата и постъпките, то не е добро. Добро е онова, върху което се градят мислите. Туй добро, тази основа, тя не е статична. Статическо положение аз наричам всички ония, които може да се изменят със статическо. Всяко положение, което може да се измени, то е статическо. Всяко положение, което не може да се измени, то не е статическо. То е разумно. Разумното, то е постоянно движение, но туй движение, както и да се мени, никога не се изменя вътре в своя строеж. Да се измени, значи доброто никога не може да стане зло. Само по себе си то не може да се измени.

Сега, ако ви кажа дотук като ме слушате да направите един извод, какво бихте приложили? Вие ще кажете: „Аз не можах да разбера.“ Но какво можеш да приложиш? Представете си, че аз ви пея една песен, която вас ви интересува. Най-първо вас може да ви интересува дали песента е правилно изпята или не. Вие може да започнете песента и да я нотираме и да намерим къде е недостатъкът ѝ. Може да е много добре нотирана, може да не е много добре изпята. Може да е добре изпята, да не е добре нотирана.

На български вие казвате: „Аз ви казвам“ и „Казвам ви“. Каква е разликата? „Казвам ви, тази работа няма да стане.“ И: „Аз ви казвам, че тази работа няма да стане.“ Англичаните не може да кажат: „Казвам ви.“ Той винаги ще каже: „Аз ви казвам.“ И тогава аз говоря на българите, в характера на българите всякога има една възможност, че българинът може да кръшне. Англичанинът не може да кръшне. Той (не) може да каже само: „Казвам ви.“ „Аз ви казвам“ е по-право. Но „аз“ е много личен

елемент. Някои добродетели седят в безличността на човека. Сега има някои, говорят за безличен живот. То е един термин, употребяват го в някои религиозни общества. Безличен живот, разбират живот в свръхестествен, над личността отгоре. Той ще каже: „Безличен, обезличен.“ Тогава кое е право? Казват: „Да живеем безличен живот.“ Щом имаш личен живот, веднага се докачиш. Ако нямаш личен живот, няма да се докачиш. Защо се докачате? Ти имаш хубава дреха, копринена, хубаво направена. То е личният живот. Дрехата е бяла и всяка капка, която може да капне на дрехата, веднага ти се тревожиш, как тъй бялата дреха се нацапала. Искаш да запазиш цвета на дрехата. Представи си, че носиш черна дреха, окаляла се. Ще те интересува ли, че е кална? Ти не се интересуваш. По-добре бялата дреха – личният живот – да съзнаваш. Един личен живот, той съдържа в себе си подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието, свръхсъзнанието. Това са степени на личния живот. Казваме: „Безличен.“ Личен, но да има четири качества: Да разбира подсъзнанието и законите на съзнанието, законите на самосъзнанието и законите на свръхсъзнанието. Тогава има цял кръг. То е квадратът, който е мярка за измерване на нещата. Квадратът вече дава простор да се проявиш. Под думата „четири“ конкретно в моя ум е следната идея: Когато говоря за четири, подразбирам, че имам условия да се проявя. Условия имам и възможности имам да се проявя. Под думата „три“ аз разбирам, че в мене има стремеж да се проявя, но нямам условия. Триъгълникът представя един вътрешен копнеж, а пък квадратът, четирите показва закона на приложението. Трите – имаш един плод. След като изядеш плода, изядеш външната обвивка, като посееш семката, ще се проявиш. Щом се проявиш, то е числото 4. Като ядеш плода отвън, то е 3. Казваш: „Плодът е хубав.“ Самодоволствуващ се. Като посееш семката, то е числото 4. Значи проявяваш се. Всяка постъпка, която е за благото на твоите близни, то е числото четири. Когато работиш за своето подигане, когато работиш само за себе си, то е числото 3. Числото 3 показва личния живот, числото 4 е общия. Тогава във вас ще се зароди мисълта: „Ами петоъгълникът, шестоъгълникът какво означават?“ Ние тях ще ги оставим. Ние сме дошли като Питагора

до числото 4. Всичката философия на Питагора седи в числото 4. Щом разбираш 4-те, ти ще разбереш 5-те, 6-те, 7-те, ще разбереш и останалите.

Сега, какво разбрахте конкретно? Какво нещо е доброто? Ти ще мислиш за доброто, понеже ако не мислиш за доброто, ти ще бъдеш в тъмнина. За да избегне човек тази тъмнина, трябва да мисли за доброто. Понеже доброто ще му даде повод да се яви светлината. Светлината е една възможност за неговото развитие. Животът му ще се осмисли. Ще има посока на движение. Всички твои идеали, които съществуват в душата ти, може да се реализират. Доброто дава възможност във всяко едно направление.

Сега представете си, че ви дам едно сравнение. Някой път казваме: „Защо ни е да знаем всичко?“ Аз не съм против да знае човек всичко. Представете си, че ви дам череши, сливи, круши, грозде, ябълки, мушмули – дам ви десет вида плодове. От всичките изведнъж ли трябва да ядете? Най-хубаво е да се разпределят, да има разстояние, като ядете един вид плод от друг вид. Най-малко един час, два, три или четири часа. Тогава, ако ви дам десет кошници, 39 часа ще ви вземе, докато ги изядете или за 40 часа вие трябва да опитате всичките плодове. Ако сте умен човек, ако сте гениален, ще ви трябват 40 часа. Ако сте талантлив – 30. Ако сте обикновен – 20 часа, пък ако сте някой будала – 1 час.

Онези богословци, които казват, че Господ създаде света в 6 дни, искат да покажат, че времето е много късо. То не е така. Те не разбират закона. Господ, за да създаде сегашния свят, един дълъг период му взело, милиони години са минали. Хората, като не разбират, съкратяват, за да покажат, като е бързо, че Господ е силен и в 6 деня създал света. В един обикновен ден, завъртането на земята около нейната ос. Казват, че в първия ден Бог създал небето и земята. На какво основание, кой беше първия ден, когато земята я нямаше? Казва: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена.“ Казва: „В шест деня Господ създаде света.“ Който не вярва това, не е право. А пък един Божествен ден подразбира ден на светлината. Шест е период на светлината. Природата има едно тяло, с което Бог се завърта. В

колко време? На колко години искате да ви кажа, че се завърта? То е Божественият ден. Милиони години се минават, за да се завърти веднъж и да се образува един ден. То е разумният ден на Битието. Всякога, когато се зароди една идея в Бога, то е изгревът на Слънцето. Когато се осъществи, то е залезът на Слънцето. Това е един Божествен ден в моя ум. В онзи момент, когато се зародила тази идея, да създаде Бог света, то е изгревът на Божественото Слънце. Когато всички идеи се реализират, то е залезът на Слънцето. И видя Бог от изгрева до залеза, от задаването на живота до свършването, че всичко е добро направено. То е ден първи. И във вас, когато се зароди една идея, и докато я реализирате, е ден първи. Вие имате мярка във вас. Щом се зароди една идея, то е зачеването на живота. Щом свършите живота, то е първият ден на работата, с която ще се определи как е направена. Или трябва да се знае тази Божествена мярка. И тогава във всяка една ваша постъпка, разумното, Бог се проявява. Ти, след като учиш седем години в гимназията, ще се проявиш, че добре си направил работата. Той ще каже: Аз познавам, че добре си направил работата. И видя Бог, че всичко онова, което е направил, е добро. Туй, което Той направи, Го достави на всички разумни същества и ние след толкоз хиляди години казваме: „Много добре е направено.“ Туй, което Бог в началото видял, ние след милиони години го съзнаваме, че светът е направен разумно. Всички разумни хора искат да докажат, че е разумно създаден. Той е създаден разумно в началото. Ние сега констатираме въпроса. Значи разумността не се изменя, останала при всичките условия. Времето и пространството не изменят доброто. Доброто си остава.

Но някой път във вас се заражда идеята: „Че какво ме ползува, че правя добро?“ Вие не разбирате. Единственото нещо, което остава във вас след всички перипетии, то е доброто. Аз правя доброто, понеже то ще остане в мене. Пък онова, което няма да остане, аз не го правя. Светлината е, която дава. Светлината, като озари света, тя дава впечатленията за всички предмети и звезди, и растения, и животни. Всичко светлината открива. Светлината е предметно учение. То е Божественият ден,

който иде. То е одаряването. Тия мисли, тия чувствувания, тия постъпки, то е Божественото. Сега Господ казва: Създай в себе си своя свят. И ти почваш да работиш върху своя ум, върху своето сърце и върху своята воля, върху тялото. И ние създаваме, творим. Казвате: „Какво ме ползува?“ Вие сте дошли да създадете от себе си един нов човек. Сега още не сте нов човек. Един стар модел сте. Стар модел аз разбирам ето какво: Представете си, че имате една риза, направена от козина. Като я облечеш, дращи, хапе, ти се въртиш. Нов модел, разбирам една хубава риза, направена от хубав плат, мек, който така приляга, че ти е приятно да се допре до тялото. Като ходиш, приятно ти е, че носиш хубава риза и ти е олекнало. Това аз наричам нов модел. Старият модел много хапе, недоволен си като козиняк. Човек сега е направен по стария модел, понеже се ви хапе по нещо. За да се оправи по живота, тази риза, направена от козина, трябва да се промени.

Искам да направя мисълта си конкретна. Всяко нещо, което ни безпокои, където и да е, то е козиняк, не козунак. Създайте си един речник от десет думи, които да имат само едно значение. Като ти кажат „добрина“, веднага да изпъкне в ума ти онова силно желание, като ти кажат „добро“, ако си мъртъв, да станеш. Ако си болен, като ти пошушнат „добро“, ти веднага да станеш, да кажеш: „Какво заповядате?“ Та под думата „любов“ аз разбирам и мъртъв да си, да кажете: „Аз съм готов да направя всичко.“ Щом кажеш: „Свърши се моето“, то е безлюбие. Щом кажеш: „Аз това не мога да направя“, това е зло. Щом кажеш: „Аз това мога да направя“, това е доброто. Тогава кажи: „Аз мога да го направя, аз вярвам в това.“ Вземете, когато подтиквате един предмет, кой (е) подтикът, който може да подвижи? Значи, все трябва да има нещо в нас, което да ни подвижи. Има едно инертно състояние, седиш, не знаеш какво да правиш. Трябва да има една сила, нещо конкретно, разумно, което да ти даде подтик. Подтикът като дойде, няма да има това препятствие в света. Препятствието е в самото начало. Ние ставаме инертни, понеже не вярваме. Имаме много неопределени вярвания. Казвате: „Не го зная кое е добро.“ Сега вие чакате все за в бъдеще да ви се открие. Какво ще ви се открие? Представете си, вие като идете в небето, какво ще ви се

открие? В небето като идете, ще видите ангелите, насядали в училището, учат се. Един ангел при най-хубавата обстановка работи. Зароди се мисълта да го пратят по работа на земята. Той изведнъж тръгне, дойде на земята. Стрдания има, всичко туй, дойде, свърши работата и се върне. Пак седне в класа, разправя своята опитност. Не казва: „Аз не отивам.“ Вие казвате: „Още веднъж не отивам.“ Благородство има, той пък готов на работа да иде.

В доброто никога не се обезсърчава. То е добро. Щом се обезсърчаваш, има една слабост. Ще дойде вече и в доброто човек ще се обезсърчи. В доброто, то е разумното, което работи вътре. Казвам сега: Бог е в нас. Чрез доброто Бог се проявява в нас. Понеже ние сме в закона да познаем закона на доброто и злото, най-елементарното познание на Бога. Казвам: По този начин Бог не искаше да го познават, по този начин чрез доброто и злото. Казва: „Няма да ядете от дървото на познанието“, понеже знаеше, че ще се създаде по-голямо противоречие. Но понеже човеците ядоха, сега по този начин трябва да се познае, няма друг изходен път. Трябва да познаете какво нещо е доброто. Който познае доброто, той ще има живот в себе си; който познае злото, той ще има смърт в себе си. Ако познаваш доброто, оживяваш, ако познаваш злото, умираш. Тогава плюс и минус какво става? – Ако се раждаш, то е доброто. Умира човек, то е злото. Роди се човек, пак е доброто. Умира, пак е злото, постоянно се редуват. Като познаеш отношението на доброто и отношението на злото, веднага ти ще измениш закона, не ти ще измениш закона, но ти ще се дигнеш над тия условия, и тогава злото няма да ти противодействува, както сега ти въздействува. Нали имате ясна представа: Да кажем, има силно течение на вода. Една птица, която хвърка, е свободна от течението, но един човек, ако не хвърка, ако падне в тази вода, може да се удави. Птицата може да хвърка над течението. Човек, който мисли, се дига. Човек със своята мисъл се дига като птицата над течението на злото. Злото е силно течение. Тъй щото туй силно течение на злото не може да го засяга. Мисълта е крилата. Който мисли, това са крилата, които ни правят свободни, да не ни засяга злото. Не да питате:

„Защо съществува злото?“ Злото съществува, има съвсем други причини, но злото нас не трябва да ни засяга. За да не ни засяга, трябва да имаме крила. Трябва да разбираме закона.

Каква е главната мисъл? Какво остава във вас? Коя е новата мисъл? Вярата в доброто ни открива възможностите.

Вземете сега основното „до“. После имате („ре“), усилват се трептенията. Имате „ми“, още повече се усилват. Имате „фа“, още повече, имате „сол“, повече се усилват, имате „ла“, „си“, това е първата октава. Минавате във втората октава, имате второто „до“. Имате същата октава, но между първата и втората октава трептенията се различават. В окултната наука първата октава представя физическия свят, втората октава представя астралния свят, третата октава представя мисловния свят, четвъртата октава представя причинния свят. Петата представя будическото поле нагоре. То са октави, които представят известни състояния вътре на живота. Като казваме да пеем три октави, разбираме да бъдете запознати обективно с третия свят. Първата октава всички пеете, щом дойдете до втората октава, някои я пеете, но третата октава малцина могат да я пеят. Като дойдете до четвъртата октава, никой не може да вземе. Няма нито един от вас, който може да пее четири октави. Три октави някои можете, но четири, за да вземете, трябва да вярвате. Казвате: „Вярвам, че не става.“ То не е вяра. Вяра е туй, в което нещата стават. То е разумното. Щом стават, то е вяра.

Някой път вие си правите опити, запример, вземате „си“ от първата октава и вземате „фа“ от втората октава. То е наука. Тънко различие трябва. Казвам: Най-първо трябва да сте добре запознат с първата октава, с всички понижения, повишения, тогава да минете във втората октава, да имате ясна представа, тогава може да правиш това различие между тоновете. Някой път вие ги смесвате, ти се колебаеш, дали е „до“ или „до диес“, или „до бемол“. Широчината на челото показва правилността на тоновете. Трябва да се работи много. Музиката е един умствен процес, философията е умствен процес, математиката е умствен процес. Геометрията е умствен процес. Всичките науки са умствени процеси. Религията, това е един духовен процес. Има един

обективен ум. Има един физически ум. Причини има на някои главата да оголее. На мнозина главата оголяла, челото е отишло отзад, обаче аз виждам, че не сте от най-умните. Мнозина си обръснали главите и виждам, че не са от много умните. В животните челото обраснало, но техните схващания са много елементарни. Те имат някаква опитност, животните разбират някои неща. Но тях философия, отвличена мисъл никак не ги интересува. Тия идеали, които хората имат, никак не ги интересуват. Дълги са космите им. Овцата си направила дълги косми. На човека космите някой път дойдат до петите. Те са дълги антени. Ако разбирате, има музикални косми. Вие не знаете антените на музиката как да ги опънете. Всичките косми на главата не са направени от една и съща материя. Това са твърдения сега. Най-тънките наблюдения показват, че са различни космите. По дебелина, ако вземеш да ги измерваш, някъде космите са по-дебели, някъде са по-тънки, не са всичките еднакви. Сега да не се отделяме от една мисъл. Казвате: „Защо космите са такива?“ Вие имате вече вашите косми, те не са ваше произведение, те са произведение на хилядите поколения, които са ви оставили своето радио. Вие сега имате на разположение радиото на старите хора. Главата ви е едно радио, апарат. Хората още глави нямат. Едно радио, което се разваля, радио ли е то? Един ден човек трябва да има една глава, която да се не разваля. Сега погледнеш, след 40-50 години, 100 години, радиото се развалило. Като се изпразни главата, черепът се изпразва, къде отишъл мозъкът? А пък онези, които са добили съвършенство, всякога може да изчезнат и да си направят глава, каквато искат. Той сам си създава тялото. Съвременният човек е достигнал до положението да си направи главата както може, както иска, знае законите. Според условията, каквато глава му трябва, направи я. Не му трябва, той пак я разглоби. Сега, тъй както мислите, колко голяма трябва да бъде главата? На някои главата е много голяма, на други главата е много малка. Коя глава е голяма? – Голяма глава е голяма, която разрешава всичките големи въпроси и положения в живота, лесно се справя. Тя е голяма глава. Малката е глава, която не може да се справя с мъчните условия в живота. „Глава“ значи начало. Туй,

с което можеш да се справиш, то е главата на човека. Затуй като не можете да разрешите някой въпрос, измерете си главата. Тази глава трябва да мисли. Като се обезсърчите, ще кажете: „Тази глава не трябва да се обезсърчава.“ Обезсърчение какво значи? – Мислите не се предават по радиото, има зъзнене. Слушаш, не можеш да схванеш. Когато едно радио е много хубаво направено, речта се предава ясно, тия паразитни вълни не пречат. И в нас имаме такива паразити. Мислиш, не можеш да схванеш, паразити има. Тогава ще вземете да си служите с късите вълни. В тях тия паразити не се проявяват. Или казвам другояче: Човек трябва да се дигне над злото, за да се избави от паразитните вълни на злото. Щом човек се приближава до злото, злото е, което дава паразитните вълни, които замотават, не можеш да мислиш право. Не трябва да питаш: „Има ли Господ?“ Кой е видял Господа? Този въпрос никой не го е разрешил. Кой знае кой е видял Господа? Това са паразитни вълни. Казва: „Защо си така набожен, да мислиш такива работи?“ Празни работи, това са паразитни вълни. Щом се дигнеш, трябва да имаш една опитност, трябва да имаш една светлина.

Сега според вас, кое е реалното? – Което нито се изменя, нито се променя, то е реалното. При всичките условия си остава същото. Ние под едно и също, какво разбираме? Казвате: „Животът няма смисъл.“ Кога нещата губят своята цена? Когато един плод не гние, не губи своята цена. Един плод щом гние, той вече се е изменил.

И тъй, положете доброто за основа на живота си! Размишлявайте за доброто. Знайте, че чрез доброто иде светлината. Дръжте в ума си тази идея: Нищо в света не може да се подигне без доброто. С доброто, ако си богат, и богатството ще остане при тебе. Ако нямаш доброто, богатството ще си замине. Аз свързвам богатството с леността. Свързвам сиромашията с прилежанието. Ти не може да бъдеш прилежен, ако не си сиромаш. Не можеш да бъдеш богат, ако не си ленив. Аз за себе си така го обяснявам. Аз не искам да ви смущавам. Аз казвам: Аз не искам вие да бъдете лениви. Под думата „богатство“ аз разбирам леност. Има едно богатство, което го желая. Аз

предпочитам богатството на сиромашията. Или другояче казано: Предпочитам сиромашията в богатството. Предпочитам богатството в сиромашията и сиромашията в богатството. Когато виждаш в сиромашията богатството и в богатството сиромашията, те са прави идеи. Като видя в сиромашията богатството, казвам: На място е. Като не видя богатство в сиромашията, казвам: Не е за мене. Като видя в сиромашията богатство, казвам: Тази сиромашия е за мене. Като не видя в сиромашията богатство, казвам: Тази сиромашия е за мене. Като не видя в сиромашията богатство, то не е за мене. Аз ви давам тия неща и един ден, каквото спечелите, ще ми го донесете подарък. Богатството, което спечелите в сиромашията, ще ми го донесете. Непременно ще ми донесете някой път една пълна кошница от богатството в сиромашията и от сиромашията в богатството. Казвам: Образувайте си градина. Богата градина си направете за сиромашията и направете си сиромашка градина за богатството. Когато дойде богатият, нахрани го със сух хляб. Когато дойде сиромашът, нахрани го хубаво с най-хубаво ядене. Тогава и богатият ще бъде доволен, и сиромашът ще бъде доволен.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Едно правило от мене: Всяко едно учение, облечете го. Ако ви хапе, то е козиняк; ако е меко и приятно, то е добро. Да не би да си хвърлите вашите дрехи и да облечете какво да е. Ако не ви хапе, добро е. Ако ви хапе, не е добро. Щом ви хапе, то не е право. Щом не ви хапе, то е право. Ако не ви хапе, добро е. Ако ви хапе, зло е.

XVIII година.

*5 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 11 ноември 1938 г., 5 ч. с.
София - Изгрев.*

СТРАДАНИЯ И ПРИДОБИВКИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Защо нямате зададена тема? Кой са причините? Защо не ви зададох тема? Ако не сте яли, защо не сте яли? По кои причини? Как ще обясните, защо не сте яли? Колко причини има, когато човек е гладен? Обвиняват ви, че не сте яли, колко причини има, по които може да се определи, че не сте яли? Представете си, че яденето е едно престъпление и вие сте яли. Как ще се оправдаете, защо сте яли? Представете си, че неяденето е престъпление, че не си ял, как ще се оправдаете? Сега вие всинца сте престъпници, понеже не сте яли, как ще се оправдаете? Действително, не сте яли, как ще оправдаете вашата постъпка?

Имате една точка А. Математиците казват, че точката е безпространствена. Как тъй тази безпространствена точка, като се движи, образува права линия, която има едно измерение. Казват, че точката е безпространствена. Тя съдържа пространството в себе си. Сега това са метафизически разсъждения. Тя съдържа пространството в себе си, понеже образува нещо, което е едно измерение. Но само като се движи образува пространство. Една точка в статическо положение не може да образува правата линия. Тъй е и вашето престъпление. Как ще обясните, че безпространствената точка образува една линия, която има едно измерение?

Та вие не сте яли. Неяденето е едно престъпление. Но такъв закон съществува ли в света? Овцата, като пасе трева, е на място. Вълкът, като изяде овцата, не е на място, считат го виновен. Овцата, като яде трева, не я считат виновна. Вълкът, като седне да яде една овца, го считат за виновен. Кой са мотивите, с които

се обвинява вълка, че е виновен? Вълкът е виновен в това, че той изял храната на овцата. Понеже тя като си събирала храната – овцете до известна (степен) спадат към преживните животни – след като си събрала храната, за да я обработи, вълкът взел, че я задигнал. В това е вината му. Нарушил правилото на овцата. Т.е. в природата, когато едно същество яде друго същество, няма право да се намеси в неговото ядене, да му вземе яденето. Такова право никое същество няма - да взема храната на друго. Ако вземе храната на друго същество, то вече е нарушило закона. Този вълк образувал статическо положение.

Добре, представете си сега, че в една широка поляна, както нашата черна дъска, две линии се движат. Да кажем, линията А и линията В (Фиг. 1). Представете си, че това са два автомобила, автомобилът А и автомобилът В. Тия автомобили нямат еднаква

А	_____	голяма скорост, другият има по-малка скорост.
В	_____	Представете си, че двата се движат в едно и също направление. А има по-малка скорост и тръгнал по-напред, В има по-голяма скорост,

Фиг. 1

но и той се движи по линията, по която се движи А. В своята бързина настига го, блъска го. Като го настигне и го блъсне, де седи сега престъплението? Нали знаете какво нещо е блъскане? Значи, ако по-слабият автомобил тръгва напред, а по-силният тръгва наскоро подир него, има възможност да го настигне, и ако върви по същата посока, може да се сблъска. Де седи погрешката? Представете си, че нашите шофьори, които имат знаци, които си дават сигнали, единият отстъпва вдясно, другият вляво, но тук всеки си има свой закон, върви по неговата линия. Представете си, че вечерно време пътуват, нямат фенери, пътуват толкоз тихо, че не се чува никакъв шум. Настигнат се автомобилите, сблъска се. Де е престъплението? Щом се сблъска онзи, с по-малката скорост, пръв се отстрани, счупи се някое колело, остане на пътя, пък онзи продължава. Престъплението къде седи?

Представете си, че вие ударите една плесница някому. Образова се дело, съдите се. Вие ще докажете, че ръката е

ударила някого. Викат палеца, първия, втория, третия, четвъртия пръст. Те са свидетели, че дланта е ударила някого. Те взели участие в туй скарване. Викат за свидетели петте пръста. Представете си, че съдията налага наказание на този нарушител на законите, пък и на свидетелите, и те участвували в туй скарване. Какво наказание ще се наложи на първия, на втория, на третия пръст? Сега от тия свидетели кой е най-виноват? Някой път хващате с петте пръста. Значи имат някакъв интерес. Веднага ръката, като иска да извърши някое престъпление, съгласяват се, хващат и държат работите. Понякой път се случва, че и двете ръце участвуват в едно престъпление. С едната ръка държиш някого, с другата ръка го налагат. Представете си, че се образува едно дело против двете ръце: Едната ръка държи, другата бие. Тогава имате десет души свидетели за престъплението, което е станало. Сега съдията, който спазва закона, какво наказание ще наложи на лявата и какво на дясната ръка? Какво наказание ще наложи на пръстите, които са взели участие? Сега аз бих желал вие да наложите наказанието. Какво наказание се пада на малкия пръст, на безименния, на средния, на първия, на палеца? Какво наказание се налага на лявата ви ръка и какво наказание на дясната ви ръка, която взела участие в един скандал? Вземете работата сериозно, тя е доста сериозна работа. Тя е толкова сериозна, че ще ви разкажа един анекдот за един, който нямал работа. Той вижда, че един турчин чука в една каменна чутура жито за кешкек. Той удрял с железен чук и пышкал, викал: „Ха.“ Казва му: „Слушай, ти две работи не можеш да вършиш, ти не може да удряш с чука и да викаш Ха“. Опазарили се двамата. Очуква се житото, сваряват го и започват да го продават, вареното жито го продават. Парите взима само онзи, който чукал житото. На онзи, който само пышкал, не иска да му дава от печалбите от варения кешкек. Отива и го дава под съд. Съдията бил доста умен. Казва: „Ортачихме се, той чука житото, аз виках само „ха“. Трябва да ми плати.“ Съдията казал: „Вие ще направите едно тенеке с едно отвърстие, че като продавате този кешкек, парите ще ги пускате в тенеке. Те като падат в тенеке, ще викат

„тин“. Парите ще бъдат за онзи, който чукал житото, а пък „тин“ ще бъде за другия, който викал „ха“.

Вие казвате сега: „Що ни интересуват тия неща? Нямам никаква реалност.“ Съгласен съм с вас, че нямам никаква реалност. Често в живота хората се безпокоят като този турчин, който бил без работа. Най-големите философи, поети, няма човек в света, който да не се безпокои. Той някой път работи, колкото този, който викал „ха“. Наскоро един наш приятел завзема се да разрешава въпроса за пертетум мобиле. Показва ми една скица. Казва: „Почти съм разрешил този въпрос.“ Доста основателно разрешава, но виждам на едно място има една погрешка, която не я съзира. Математически развива, геометрически развива, как туй движение като му се даде този подтик, ще се движи. В едно безвъздушно пространство, ако се тикне едно тяло в движение, въпросът седи малко по-другояче, но в едно пространство, дето има препятствия, образува се едно търкане. Тази първоначална сила, която се е дала, ще се намали, ще се спре. Как, например, ще обясните, че се спряло движението на месечината около нейната ос? Още не е доказано, че месечината не се върти. Предполага се, че тя показва само едното си лице към земята. То е още предположение. Трябва да идем на месечината, да се поставим на нейното полушарие. Ако месечината не се върти около своята ос, какво ще бъде състоянието на месечината? Предполага се, едната страна ще бъде осветлена, а другата неосветлена. Колко причини има, които спрели месечината да не се върти около нейната ос? Ако някой вас ви спира по пътя, нали все трябва да има причини? Някой път вие сами може да се спрете, пък някой път може други ваши приятели да ви спрат. Може ли в природата да има спиране? Може ли едно движение да се спре? В абсолютен смисъл може само да се измени посоката на едно движение, което ние наричаме спиране. След като се спряло едно тяло, тази сила, която движила тялото, къде отишла? Ако две тела се сблъскат и се спрат, веднага туй движение се обръща на топлина.

Често гневът на хората не (е) нищо друго освен едно спиране. Щом се спира човек, всякога се гневи. Всяко спиране на

човека се дължи на сблъскването на две противоположни сили. Всякога, когато идеите не стават тъй, както вие сте определили, туй ви дразни, вие се разсърдвате, ако някои работи не стават, както вие мислите. Заражда се най-малко едно желание да се разсърдите. Този предмет, който не се поддава на вашата идея, вие се сърдите. Искате да направите нещо, не се поддава, вие се сърдите. Забелязано е, че онези хора с широките глави, в тях по-често става сблъскване, отколкото в онези с тесните глави. Това е взето от наблюдения. Запример, имате един млад момък на 14 години, имате друг на 21 година. Този на 14 години има 15 сантиметра широчина, този на 21 година – 21 сантиметър широчина. Почти един път и половина повече. Той ще се сърди повече от първия. Този, с 14 сантиметра широчина, той е миролюбив човек, пацифист, той ще отрича войната. Този, с 21 сантиметра широчина, той е войнствен. Казва: „Война трябва да има.“ Който има голяма широчина на главата, обича войната. Който има по-малко широчина, той е миролюбив. Хора с тесни глави са миролюбиви, а с широки глави са кавгаджии. Сега думата „кавгаджия“ е турска, на български как е? Как ще я преведете? – Свадлив.

Сега, как ще определите думата „престъпление“, в какво седи престъплението? Имате деца, които са престъпници. Когато стане едно дете престъпник, нему правят една пита. Майката ще повика гости, че нейното дете, като се изправи и направи две крачки, престъпник му казват. Майката се радва, че детето е престъпило. А пък всеки човек, когато престъпи, защо всеки престъпник като покаже своята свобода, го наказват? Щом направиш нещо, което другите не одобряват, ще те накажат. Коя е мярката? Туй, което хората одобряват или което ние одобряваме, е право. Всякога имате морал. Единицата представя по-висши същества. Две какво представя?

Всякога едно същество от по-низша култура е всякога отговорно пред едно същество от една по-висша култура. Невежият е отговорен пред учения. Слабият е отговорен пред силния. Ако рече слабият да търси своето право пред силния, никога няма да го намери. Кой ще му даде правото? За да ти се отдаде правото,

трябва да бъдеш силен. За да бъде правото на твоя страна, трябва да бъдеш силен. Казвате: „Право трябва.“ Правото е закон на силния. Значи силата разумно приложена. Една правова сила може да бъде разумно приложена и неправилно приложена. Да кажем: Един по-силен е бил някой по-слаб. Има закон. Този закон се поддържа със сила. Дето има право, има сила. Ако няма сила, тогава правото не може да се приложи. Но за да се приложи правото, пак трябва да дойде умът да работи. Ако умът не вземе участие, никакво право в света не може да има.

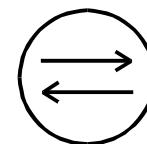
Какво е правото на деня? Колко пъти трябва да помахате ръката си? Ръката ви, която е един уд, тя си има известно право. Колко пъти вие имате право да я подвижите на ден? – Не знаете. Колко пъти имате право да свиете и да отворите пръстите си? Всеки един пръст, и той си има право. Всичката опасност на съвременната култура седи в туй, че тя е в едно статическо положение. Мисълта станала еднообразна. Считате престъпление, че някой взел нещо, откраднал хляб, дрехи, обувка или от нивата задигнал някое конче, някой кон, вол, някоя овца или задигнал някоя ябълка. От хиляди години моралът е един и същ, за едни и същи работи. Еднообразен е станал. Или каже някоя обидна дума. Някои думи са обидни, пък някои не са обидни. Запример, думата „простак“ в български е обидна дума. На френски как е „простак“?

Сега, за да се обясни, трябва да имаме една конкретна идея. Каква е разликата между нежни движения, между една постъпка, която е нежна и една постъпка, която е груба? Запример, може да туриш ръката си тъй деликатно, че да му е приятно. Някой път може да туриш ръката така, че може да го стиснеш. В какво седи сега различието между тия двете постъпки, в тихото слагане и в силното слагане на ръката?

Сега всички хора са повикани в една нова област. Трябва да се внесе нещо ново в живота. Ако се даде такава една тема: Кое е новото сега, което трябва да дойде в света, какво ще кажете? Новото за млекопитаещите кое беше? Старото беше, че те ходеха на четири крака, започнаха да ходят на два крака и двата задни крака на животните станаха ръце, двата предни крака на животните

станаха крака. Животните с главата нагоре се дигнаха, а задницата им се обърна надолу. На животните задницата е нагоре, а рамената надолу, главата им е долу. Както се сгъват задните крака на животните, така се сгъват ръцете на човека, а както се сгъват предните крака на животните, така се сгъват краката на човека.

Ако се намерите в един кръг и ако движението на кръга става по окръжността, ако гледате отвътре на кръга, ще видите,

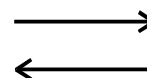

Фиг. 2

че когато едните се движат в една посока, другите се движат в друга посока (Фиг. 2). То е една илюзия, а те се движат в една и съща посока. На вас ви се показва, като че се движат в две противоположни посоки, едните в една посока, другите в друга посока. Откъде произлиза тази илюзия, като че едните отиват в една посока, а

другите се връщат? Тогава тия, които се връщат, ще дойдат на мястото на ония, които отиват, обикалят. Ако погледнете на окръжността, ще видите, че всички се движат по една линия, по окръжността.

Тия двете движения ще се срещнат ли някога (Фиг. 3)? Две успоредни линии, какво казвате, къде ще се срещнат? В безкрайността щом се срещнат, значи не се движат по права

Фиг. 3

линия. Теорията на Айнщайн показва, че пространството е огънато. Кое огънато пространството? Щом пространството се е огънало, значи има нещо, което да го огъне.

Понякоя път обикновените хора считат, че в пространството няма нищо. Как туй, което не съдържа нищо в себе си, да се огъне? Ние сега влизаме в неразбраните работи. След като изядеш хляба, къде е отишъл? След като изядеш хляба, той не се е развалил. Формата му се изменила. Веществото и силата, нали казват, не се губят в света. Нали казвате, че нищо в света не се губи и нито се създава. Формата се е изменила. Значи, този хляб в тази форма, в която го знаеш, не може да го имаш. Изяденият хляб от тебе вече в тази форма никога не може да се прояви. Човек, който излязъл от животинското царство,

може ли животното пак (да) стане? Има някои възражения повидимому. Ако имате вода зимно време при 30 градуса, тя е замръзнала, става твърда. Лятно време се стопи, оставяте я в един съд. Идната година пак напълни съда, стане твърда. Водата стане твърда и жидка. Казвате, втори път хлябът не може да се повтори. Не може при дадените условия, при които живеете, но при други условия може. Нещата при дадени условия, както са поставени, не може, но при други условия може. При дадени условия едно езеро не може да го събереш в едно шише, което има пет килограма. Но ако имаш едно голямо шише, което може да побере водата на езерото, ще събере водата.

Идваме тогава до онова противоречие: Слушал един, когато се проповядвало, че Христос нахранил пет хиляди души с пет хляба. Когато проповедникът проповядвал, казал на слушателите: „Трябва да знаете, че тия хлябове не са били обикновени, те са били големи като могили.“ Искал с това да покаже, че е вероятно да се нахранят толкова души с пет хляба. Седи един, който слушал и като се учудил, подсвирнал. Казва проповедникът: „Ти защо направи така, ти не вярваш.“ Казва: „Аз не се чудя, че хлябовете били големи, колкото могили, но се чудя какви са били устата на пещта, дето са печени.“

Но откъде започваме ние сега? Престъпление може да има в един низш свят. Низшият свят по отношение на висшия е престъпник, но висшият свят никога не може да бъде престъпник при един низш свят. Висшият свят не може да направи престъпление. Тъй се поддържа. Възможно ли е един милионер да открадне пет стотинки? Но този милионер, който има високо мнение за себе си, него даже ще го мързи да се наведе. Той, като види петте стотинки, ще ги погледне и ще си замине. Онзи, бедният, ще се наведе. Онзи минава и казва: „Не си струва да се навеждам.“

Да ви наведе друго сравнение. Ако вие минавате покрай хамбара на един земеделец, че видите едно зрънце жито, вие ни най-малко няма да се наведете, да вземете зрънцето. Обаче, ако дойде някоя птичка или кокошка, изведнъж ще се наведе, ще го глътне. Питам: Защо кокошката оценила житото, пък вие не сте

го оценили? В дадения случай кокошката има нужда от тази храна, пък ти си се наел. Хамбарът е пълен и казваш: „С милиони има жито.“ Ти не ги цениш, понеже целият хамбар е пълен с такива зрънца. Казваш: „Тия зрънца са за бедните.“ Тъй е щедростта за богатите. Те разсипват, че да може другите, които седят на по-низша степен от останалите, укрухи да може да си вземат.

Но казвам: Кой е по-умен сега, богатият или сиромасът? В някои отношения богатият е по-умен, в други отношения бедният е по-умен. Казвам: Приложение трябва. Нас ни интересуват нещата дотолкоз, доколкото те имат приложение по отношение вътрешния наш живот. Ако всичките тия обяснения седят във нас, те са безпредметни, ако нямат никакво приложение. Нещата отвън имат толкова важност, доколкото те имат приложение. Ако външните условия съответствуват на вътрешните възможности, те са ценни; ако нямат съответствие, те не са ценни на човека. Те не са свързани с нас. Безпредметни са. Запример, ако знаете да смятате, какво ще се ползвате? Ако знаете да пеете, ще се ползвате, ако знаете да рисувате, ще се ползвате. Ако сте един писател и знаете да нареждате думите, да пишете, ще се ползвате. В разумния живот важно е как човек нарежда своите мисли. В един духовен живот важно е как нареждаш своите чувства. В един физически живот важно е как нареждаш своите постъпки. Във физическия свят си умен, когато знаеш как да нареждаш своите постъпки. В духовния свят си умен, ако знаеш как да нареждаш своите чувства. В умствения свят си умен, ако знаеш как да нареждаш своите мисли. Но между чувствата и мислите има една вътрешна връзка, тъй, както има връзка между топлината и светлината. Защото, ако ние имаме само светлина на земята, без топлина, тази растителност и този живот при тия условия, които съществуват, той не може да се прояви. Значи се указва, че светлината и топлината са две форми, които се сменят, имат взаимни отношения в дадения случай. Известна част от топлината може да се превърне в светлина. При дадени условия известно количество от светлината може да се превърне в топлина. Често дисхармонията в живота произтича от това, че в някои

случаи някъде има повече топлина, по-малко светлина, някъде има повече светлина и по-малко топлина. Тогава имаме една форма: Някъде имаме повече топлина, тъмнината е вътре. Когато светлината е свързана с чувствата и тогава има едно противоречие. Сега допуснете, че вие имате пред вас една хубава ябълка, имате желание да ядете, но нямате уста. Устата ви е зашита, устата ви е свързана. Имате желание да ядете, но и ръцете ви са свързани. Имате желание да вземете тази ябълка, но нямате условие да я вземете. Тогава, какво ще запитвате? – Ще се яви във вас едно мъчение как това нещо да бъде непостижимо. Представете си другото положение, че имате възможност да вземете ябълката. Ръцете ви са готови да постигнете желанието, пък ви държат отговорни. В първия случай не правите престъпление, но вие се мъчите, казвате: „Как тъй аз да не бъда свободен? Туй, което виждам, което имам желание да взема, как да не мога да го постигна?“ Мъчиш се в себе си. Отвън имате препятствие. Във втория случай вас ви е дадена възможността да вземете плода, но ви държат отговорен, отвън ви държат отговорен. В първия случай отвътре се измъчвате, във втория – отвън се мъчите. Кое е по-хубаво? Мъчението отвън ли да бъде или отвътре да бъде? Защото то е неизбежно. Има и друго положение, може да не се мъчиш, но тогава трябва да напуснеш съзнанието си.

Щом говорим за светлината, разбираме пробуждане на човешкото съзнание. Щом говорим за топлина, разбираме вече функциониране на съзнанието, има условия да функционира. Ако съзнанието има светлина, пък няма топлина, то съзнанието е пробудено, но не може да функционира. Щом говорим за топлина, разбираме, че туй съзнание функционира. Без топлина не може да функционира. При светлината има пробуда, напрежението е отвън. Казвате понякога път: „Каква е тази топлина или тази светлина, която имам, защо ми е?“ Ти ще се радваш на светлината, която имаш. Светлината дала възможност твоето съзнание да се пробуди. Щом имаш топлина, пак се радваш, че съзнанието може да постигне онова, което искаш. Щом съзнанието е пробудено, щом функционира правилно, има растеж, може да постигнеш

всичко. Без светлина и без топлина ти нищо не можеш да извършиш. Или другояче казано: Ако твоето съзнание не е пробудено, ако не функционира правилно, нещата са непостижими.

Вие някой път седите и нямате работа. Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Ще взема бубено семе. През лятото има черници, ще изкарам 200-300 пашкула, ще си изкарам пари. Да кажем, че не съм чиновник, ще взема бубено семе и ще го излюпя. Или, ако бях на вашето място, ще взема градина от 5-10 декара, ще я насадя с плодни дръвчета и след време, като започнат да раждат, ще взема да продавам плодовете, ще ги сортирам по качества. Или, ако бях на вашето място, за да си уредя живота, какво бих направил? Щях да търся онези, които са ожаждали, богати хора, които търсят студена вода и аз с една стомна и чиста чаша ще ги почерпя с вода. Ще си уредя работите. Един богат човек, ако го почерпиш с вода, когато е зажднял, той ще ти се отплати. Вие седите, богатите хора при вас да дойдат, да се смият на вашето нещастие. Знаете ли каква е малка възможността? Знаете ли каква е малка възможността един богат човек да търси един сиромаш? Богатият, за да дойде в къщата на сиромаша, трябва да е голяма зима, да е закъсал някъде, тогава той ще се спре в неговата къща. И е доволен, че е спрял. Отвън, ако няма лоши условия, ще мине, ще погледне с пренебрежение, ще замине колибата ви.

Аз съм ви казвал и други път: В древността имало един млад момък, който бил нещастен. Той отива при един от учителите и му казва, какво да прави със своето нещастие. Този въпрос не могъл да разреши. Той му казал, че трябва да каже само една дума. – „Аз думи имам, колкото искаш да кажа.“ – „Тебе ти трябва само една дума да кажеш.“ На някой си богаташ дъщерята лежала болна. Казва: „Ще идеш и ще кажеш на богаташа: Дъщеря ти ще оздравее.“ Вие седите някой път и се отчайвате, казвате: „Иде ми да се самоубия.“ – Защо? – Понеже нещата не стават, както ти искаш. Показва се герой, като се самоубие. Той иска да се самоубие, за да разреши един въпрос. Ами че като се самоубие, ще се разреши ли въпросът? Другият, като иде при дъщерята на

богатия и каже: „Ще оздравее“, явява се другото противоречие: Ако той каже, че ще оздравее, ами ако тя не оздравее? Ако вярва, като каже, че ще оздравее, ще оздравее.

Тогава ще ви приведа един анекдот, който е станал тъй: Един млад момък се влюбил в една богата мома. Момъкът бил сиромаш, а тя богата. Бащата и въпрос не дава да става да се жени тя за беден момък. Тя била умна и му казва: „Аз ще се разболея, пък ти ще дойдеш да ме лекуваш и ще кажеш: Аз ще я оздравя, но с едно условие, ако ми я дадеш, като оздравее.“ Това са възможности. Има доста анекдоти, светът е пълен с анекдоти, с неразрешени въпроси. Някой път ние казваме: „Така Господ наредил.“ Пък нещата, които Бог нарежда, те са разумните неща в света. Много противоречия в живота, които съществуват, това са все задачи. Някой път вие имате трудни въпроси, които са останали от миналото. Тази задача като разрешите, тя ще бъде едно благо заради вас.

Запример, вие не може досега да разберете онези думи на Христа: „Любете враговете си.“ Ами че тия врагове са ваши приятели. Вие сте яли и пили едно време, само вие сте казали на вашия приятел една лоша дума и той ви станал враг. Оттам насетне, мрази ви. Идете, казва, при вашите врагове, обичайте ги, поправете вашите погрешки. Обичайте враговете си, понеже те са ваши приятели. Онзи, който те мрази, той е ваш приятел. Той само една дума иска да му кажеш. Казва: „Няма да му простя.“ Ти иди и кажи: „Извини ме, направих една голяма погрешка, съжалявам.“ Веднага човекът измени своето мнение. Не само го измени, но и неговите чувства, всичко измени. Такива примери има дадени в християнството. Когато в първата епоха на християнството, в Римската империя гонеха християните, един християнин забягнал в Африка. Един ден, като влиза в една пещера, иде един лъв и реве, приближава се към него и си подава крака. Той вижда, един трън забоден в крака. Изважда тръна, намазва му крака, заминава си този лъв. Случило се, че хванали този християнин и го изкарали на арената. Същевременно този лъв, на когото той изкарал тръна из крака, и него хванали. Случило се, че като го изкарали да го изядат лъвовете, излязъл този лъв, на

който той изкарал тръна. Като дошъл лъвът при него, започнал да му лиже крака, усеща, че е неговият благодетел, който му изцерил крака. Веднага го познал. В човека има едно чувство и в животните го има: Направеното добро не се забравя. В каквато и степен едно добро направено, то не се забравя. В каквато и да е степен, едно добро направено, то не се забравя. Колкото и да е низше съществото, едно добро направено при едно пробудено съзнание, то става незабравимо. Този закон е Божествен. Бог никога не забравя едно добро, което вие направите, колкото и да е малко доброто. Едно от качествата на Бога е това. Най-малкото добро, което и никой не види, Той не забравя. За туй, малкото добро, Той ще ви възнагради. Ще ви покаже, че има едно око, което наблюдава доброто, което може да направите. Може никой да не е виждал, но има Един, Който е виждал. Той ще ви възнагради за малкото добро, което сте направили. Тогава кое е най-малкото добро, което може да направиш? Ти си се обезсърчил, казваш: „Тази работа няма да я бъде“, искаш да напуснеш земята, дотегнало ти. Най-малкото добро е да кажеш на себе си: „Ще се оправи тази работа.“ Има един в тебе, който се обезсърчил, не иска да живее. На него ще кажеш тъй: „Ще се оправи тази работа, твоите работи ще се оправят.“ Ти като му говориш така, Бог, Който вижда, че му говориш, ще оправи тази работа. Няма да се мине много време, ще се оправи. Като кажеш, че неговите работи ще се оправят, и твоите работи ще се оправят. Понеже, ако кажеш, че неговите работи няма да се оправят, и твоите няма да се оправят.

Сега аз ви виждам, че всичките имате една задача много трудна, неразрешена. Една задача неразрешена, че днес сте гладни. Защо сте гладни? Предполагам, че вие гладувате, понеже искате да спечелите повече. Понеже нямате кредит, искате като не ядете, 5-10 лева да пестите. Колко струва един обед? Колко струва обедът на един богат човек и колко струва обедът на един закъсал човек? Закуската на един милионер е скъпа. Когато ходиха американците да събират злато в Клондай, продавало се едно яйце по 5-10 долара, по 500, по 1000 лева. Ако имаш десет яйца и ги продадеш по хиляда лева, ще имаш десет хиляди лева. Ако продаваш десет или двадесет деня, колко ще спечелиш? Ако

сте чиновник, за колко време ще спечелите 200 хиляди лева? Цял живот ще работите. Богатството на човека седи в неговите ръце, като ги свие на юмруци. Щом отвориш ръцете си, не си богат. /Учителят сви ръцете на юмруци и ги постави пред себе си./ Може ли така да минете през София? Аз разбирам да минете в разумния свят със стиснати ръце. Ако носиш в ръцете си едно дете, което си счупило крака, минеш през София и го носиш, това е в реда на нещата. Но, ако си свиеш ръцете, пък нищо не носиш, а си държиш ръцете, като че носиш детето, това е странно за хората. Ако носи това дете, считат го за много умен човек. Една идея, ако носим със стиснати ръце, е разумно, но ако нищо не носим, не е разумно. Тогава трябва да имаш една идея, която да носиш. Ако мислиш, имаш идея, носиш детето. Ако се безпокоиш и носиш стиснати ръце, туй го считаме неразумно. Казвам: Стиснатите ръце в единия случай показват, че умът не е на място, а в другия случай стиснатите ръце показват, че ти имаш една свещена идея в ума си.

Тогава казват: „Той е отличен човек.“ Трябва да дойдат мъчните времена. Парата, докато не я туриш в котела, докато не туриш огъня да я нагорещи, да я ограничиш, тази пара не може да я туриш да върши работа. И водата, ако не я ограничиш, не може да я туриш на работа. И електричеството, всичките неща, за да ги впрегнеш в света на работа, трябва да ги ограничиш. Вие понякога път искате да имате деятелност, без да се ограничите. Страданията са едно ограничение, което прозвежда енергия в човека. Всичките енергии прозтичат от ограничения на страданието. Сегашният наш ум се дължи от ограниченията на миналото. Сегашната наша добродетел, която имаме, се дължи на ограниченията, които сме имали от страданието, което сме имали в миналото. Пък и сегашните ни страдания ще имат една придобивка. Сега какво се придобива? Може от нашите страдания сега да няма никаква придобивка, но за в бъдеще. Страданията са един предшественик, за да се образува една енергия и да се употреби. А пък умните хора знаят, че страданията и радостите се редуват. Половин минута, една минута страдание, половин, една минута радост. Страдание, радост, страдание, радост, и

тогава колелото на живота се върти. Човек постига онова, което желае.

Сега да ви дам един пример. Да допуснем, че вие желаете да пеете. Нямате глас. Глас нямате, понеже достатъчно топлина нямате в ларинкса. Всичкото седи, че топлина нямате. Замръзнало, студено е, ларинксът не може да функционира. Тогава не може да се образуват тия трептения. Топлина няма. Най-първо трябва да внесете топлината на вашето съзнание, да носите мисълта, че можете да пеете. Пеенето има специфична топлина. Тази топлина трябва да дойде от слепоочната област, да слезе в гърлото долу и тогава ще се образуват тия трептения. Искате да свирите на какъв да е инструмент, тази топлина трябва да влезе в ръката. Ако специфична топлина не влезе в ръката ви, вие не може да свирите.

Казвам: Когато ние говорим за доброто, разбирам онези общи условия, разбирам онази специфична топлина, при която хората могат да растат. Има една Божествена топлина, при която нещата се раждат и се движат. Ако тази светлина и топлина не дойдат, нищо не се постига. Туй аз наричам хубавото време на живота – светлината и топлината. Само при тази светлина и топлина нещата стават. Ако тази светлина и топлина не са, тогава нещата не стават. Сега, в сегашния живот вие мислите, че нещата може да станат безразборно. Но има един закон, който определя защо нещата може да станат, но няма да те ползува. В какво седи разликата, ако ви опека една кокошка, една млада ярка я сваря и я опека, или ако ви сваря десетгодишна биволска пастърма, като ги дъвчите, какво ще разберете? Дъвкали ли сте вие биволска пастърма? Вие сте дъвкали. Аз да ви кажа, че вие сте дъвкали биволска пастърма. Сладката дъвка не е ли биволска пастърма? Дъвчиш, дъвчиш, не можеш да я сдъвчиш. Хубаво е да дъвчи някой биволска пастърма, ако иска да има здрави зъби. Майката даде малко дъвка на детето и то половин час дъвчи, зъбите ще станат малко по-яки, по-издържливи. При сегашните условия детето не дъвчи, зъбите не функционират и лесно се развалят. Мнозина от вас може би сте развалили вашите зъби, като бяхте малки, чупехте орехи и лешници със зъбите си. Те развалят зъбите.

Стават несъразмерни сътресения. Сега някои от вас и да дъвчите, вече е късно.

Аз ви слушах отгоре, пяхте „Тъги, скърби са богатство“. Я да попеем сега малко, мисля, че е на 37 страница. Как трябва да се изпее тая песен музикално? Ако я издекламираме, как ще я издекламираме? Един от вас, който знае да пее най-добре, да я изпее музикално. В музиката мисъл трябва да има. Вие като пеете за тъги и скърби, трябва да мислите за тъгите и скърбите. Едновременно да мислите за звука и за идеята, да проникнете в тяхната мисъл, да дойде разрешението. /Учителят пее като нас./ Присъства ли умът? /Учителят пее изразително./ Как ще го турите? На кое ще дадете по-голяма тежест? Каква е разликата между тъги и скърби? Тъги е по-слабо, скърби е по-силно, вървят по един закон. По-напред пукването на зората, после изгряването на слънцето. Тъгуваш за нещо, скръбта е по-силна. Някой казва: „Скърби и тъги.“ Тогава имате от силното към слабото, а може да бъде от слабото към силното. И после забележете, че ние имаме движение в „ре“. Слизаме в „до“, имаме напрежение. В „си“ имаме разрешение, в „ла“ вече имаме постижение. Значи имаме движение, напрежение, разрешение и постижение. После пак се подигаме, имаме „до“. Някой от вас има ли цигулка? Я изпейте „Тъги, скърби са богатство“. Тази песен, за да я изпеете хубаво, трябва да пеете, когато сте скърбни. Щом я изпеете, както трябва, веднага ще ви олекне. Ако пеете да се въодушевите, като пеете за тъгите и скърбите да се въодушевите. Скърбите във вас да произведат едно приятно състояние. Да обичате скърбите. Може да тъгуваш за истината, може да скърбиш за истината. Може да скърбите за знанието. Може да скърбиш за живота. При скръбта не само, че не съм изгубил нещо, но може да тъгувам за онова, което трябва да придобия. Има една тъга, която показва, което показва онова, което трябва да придобием. Да тъгуваш за нещо, което трябва да дойде. Да тъгуваш за нещо велико. Тя, скръбта, е мощна. Трябва да знаеш, че зад тъгата, зад скръбта трябва да туриш, че иде любовта, мъдростта иде, истината иде, животът иде. Трябва зад скръбта да туриш живота, трябва да туриш знанието, трябва да туриш знанието, трябва да туриш свободата.

И тогава ще дадеш простор. Обикновено казвате: „Тъгите и скърбите, знаем ги.“ Тъгуваш за живота. Да скърбиш за знанието, да тъгуваш, да скърбиш за свободата. Тогава вече песента, тъй като пееш, добива смисъл. Подтик има, идея има. Ако пееш, както обикновено се пее, то е без идея. Като туриш живота, като туриш знанието, като туриш свободата, има за какво да тъгуваш. Тази скръб дава динамика, динамична скръб. Динамична скръб. Тъгата и скръбта трябва да станат динамични, да дадат движение, да се превърнат в живот. Тъгата и скръбта, които се превръщат в живот, които се превръщат в знание, и които се превръщат в свобода, тогава човек е разбрал, тогава като пее, твори.

Ха сега да дойдем до „Фир-фюр-фен“. Тая песен почва от „ре“, но може да я изпеем от долно „сол“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Живот, знание и свобода – това са тъги и скърби.

XVIII година.

*6 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 18 ноември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

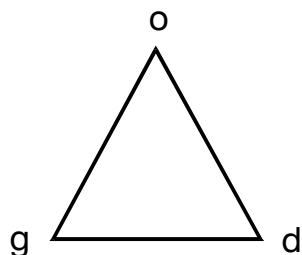
СТАНИ ТИ, КОЙТО СПИШ!

Отче наш.

Имате ли тема зададена? – /Нямаме./

Пишете тогава: Най-малкият орган в човешкото тяло. Да поровите малко из анатомията, физиологията.

Втора тема: Полза от големите и малки неща. Изпейте „Всичко в живота е постижимо“. Представете си, че имате един

Фиг. 1

триъгълник с латинските букви „god“ (Фиг. 1). В геометрията какво представя един триъгълник? Част от пространството, заградено с три страни и има три ъгла, се нарича триъгълник. Ако основата на този триъгълник „gd“ представя човешкото тяло Т, ако „go“ - човешкият ум У, ако „do“ представя човешкото сърце – С. Ако основата се скъси и ако започнат

да се удължават другите две страни, защото когато „gd“ се скъсява, тогава по закона на динамиката тия две линии „go“ и „do“ трябва да се удължат. Щом се удължат линиите на ума и на сърцето, какъв характер вече имаме? Щом се удължат линиите на ума и на сърцето, усилюва се дейността на ума и на сърцето, отслабва дейността на тялото. Тогава имаме един триъгълник, на който двете страни са равни, но той не е равнобедрен триъгълник. Мислите ли този човек на физическото поле, във физическо отношение може да върши добре работите? Или другото положение: Ако линията „do“, която означава човешкото сърце, се скъси, и линията, която означава тялото и умът се удължат, какъв характер имате? Или, ако се удължи линията, която означава

тялото, какъв характер ще имате? Ще имаме един човек, който обича да си похапва, хубаво да си похапва. Един човек, който служи само на своите чувства, не му мисли много. Той ще употреби турската поговорка: „Дето дойде, там връзва коня си.“ Не трябва много да му мислиш. Или пък, ако линията на сърцето се скъси, тогава чувствителността на човека се намалява.

Та казвам: Сега, в дадения случай, този триъгълник представя едно динамично поле, в което действа човешкият ум, човешкото сърце, човешкото тяло. На мястото на човешкото сърце може да турим човешката воля, защото под думата „воля“ разбират това, което човек желае да постигне. Постиганията сърцето ги желае. Така се изразяват динамическите линии. Всичките линии, органическите линии, които са на човешкото тяло, всички са динамически. Те не са статически. Те са във вечна промяна. Нито една линия на вашите лица не е постоянна. Всичките линии постоянно се изменят. Това е естествено. Вие целокупно се измените. Ако вземете фотографиите на един човек от неговото детство до старини, ще видите, че той има многобройни променения.

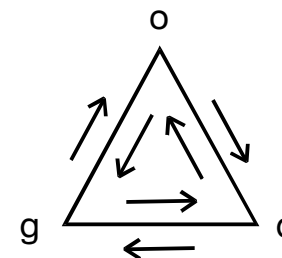
Та казвам: Когато говорим за тялото, трябва да обърнем внимание на всички ония динамически линии, които спомагат за развитието на ума, които спомагат за развитието на човешкото сърце и които спомагат за правилното развитие на човешкия организъм. Защото, ако тия динамически линии не съществуват, тогава тялото не може да функционира. Динамическите линии са мозъчната система, нервната система – тя е вече динамична, през която се предават енергиите на мозъка, електричеството се предава. През симпатичната нервна система се предават чувствата. Има надлежни чувства, които са необходими за живота. Когато симпатичната нервна система е добре развита, тялото е в нормално състояние.

Сега много пъти вас ви са говорили за възпитание. Как ще се възпита един човек? Ако възпитаваш ума си, как ще възпитаваш ума си? Трябва да си имате един триъгълник. Защото тук както е този триъгълник, вие ще имате една илюзия. Линиите може да се сменят, този триъгълник е в постоянно движение. Ако вашето

чело представя вашия ум, вие седите, да кажем, прави, челото ви е отвесно, но когато легнете на гърба си, в какво положение се намира челото? – Хоризонтално, според движението на земята, според орбитата на земята. Ние считаме равнината, в която земята се движи, за хоризонтална. Линията, образувана от центъра на слънцето, я считаме перпендикулярна. Когато човек легне в хоризонтално положение, той е успоредно с плоскостта, в която се движи земята, тогава какви ще бъдат резултатите? Когато човек се обезсърчи в живота, какво положение заема? Хоризонтално или перпендикулярно? Човек, който стои, никога не може да се обезсърчи. Ходиш, ти не можеш да се обезсърчиш. Щом паднеш, че не може да станеш, обезсърчиш се. Спънеш се някъде, паднеш, обезсърчиш се. Значи обезсърчението е едно състояние статическо. Динамическите сили на човешката воля не функционират, образува се едно статическо положение. Щом се обезсърчиш, то е едно статическо положение. Значи, станало някакво нарушение някъде. Сега, как трябва да се изправи това нарушение? Представете си, че вие сте ученик в гимназията. Представете си, че един ден учителят по математика, който е сприхав, казва: „От вас нищо няма да излезе. Ни от математика, ни от геометрия разбирате.“ Вие се обезсърчите. Питам: Какво е вашето състояние вече? – Вие сте паднали. С една дума, учителят като ви блъснал, вие сте паднали, казвате: „От мене нищо няма да стане.“ Щом сте паднали, какво трябва да стане сега? Вие сте музикант. Казали ви са само една дума: „Вие не разбирате нищо от музика.“ Ти се обезсърчиш. Какво е твоето положение тогава? Прав ли си? При всяко обезсърчение ти си в хоризонтално положение, в плоскостта на земята. И за да се насърчиш, трябва да заемеш перпендикулярно положение, да станеш. Щом човек се прегърбва, това са временни състояния. Те са лоши навици. Или някой като ходи, държи си лявото рамо вдигнато, дясното наведено.

Разправят за един анекдот в Америка. В една област имало един владика, който имал 400-500 души свещеници в своята област. Владиката ходил с вдигнато рамо и всичките свещеници му подражавали и те ходили с подигнато рамо като владиката.

Де е първият триъгълник на човека? Вие имате един триъгълник. Всеки има по един триъгълник. Вашият нос е един триъгълник, първият жив триъгълник. Какъв триъгълник е този? Всички имате такива триъгълници и по тия триъгълници ви виждам какви сте. Виждам във всеки един накъде е движението. Имате едно движение в едно направление, после имате друго едно

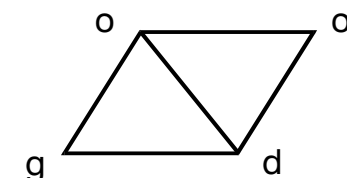

Фиг. 2

движение (Фиг. 2). В динамическите линии имате две течения. Имате две противоположни силови линии, по които върви течението. Страната на вашия нос показва какво е състоянието на вашия ум, в каква област се движи той. Някои от вас като ви гледам носа – аз научно разсъждавам – някои сте се отдалечили много от центъра, от който сте излязали, отдалечили сте се от първия център.

Някои от вас имате едно движение на отдалечаване. Някой нос показва, че вие се приближавате. Значи туй движение така се вижда, то е перспективно заблуждение. Най-първо един човек се отдалечава от центъра, понеже има два центъра: Един център на земята и един център на слънцето. Та в дадения случай вие, ако разбирате тази наука, вие ще знаете накъде се движите. Някой път вие чувствувате, че вие сте се отдалечили от вашите идеи. Казвате: „Едно време бях идеалист, сега вече напуснах този идеализъм.“ Когато усилва своето тяло, приближава се при

центъра на земята. Следователно, материалните работи не му са ясни, те заемат голяма площ от неговите чувства. Та казвам: Щом губите вашия идеал, вие се отдалечавате от центъра на слънцето. Щом вашите идеали се усилят, вие се приближавате при центъра на слънцето. Щом се приближавате, тогава ще имате една площ. Имате правоъгълник (Фиг. 3). Какво означава това? Какво означават тия букви „god“? В триъгълника го означихме, това значи Бог. Правоъгълника го

Фиг. 3

означихме с буквите „good“, което значи добро. Значи, ти не може да познаеш Бога, докато не познаеш доброто. Това е едно динамическо състояние. Ти не може да служиш на Бога, докато не си в един квадрат. Триъгълникът е идейно положение на твоето схващане, пък, за да имаш реално положение, ти трябва да се движиш в един квадрат. Ти вече имаш реално положение. Имаш мярка за работа. Тогава думата „Бог“ се превръща в „добро“. В латински език „g“, туй означава един, който пуца корените си в материята. Едно динамическо положение. Както се пише „g“ в английски, показва, че англичаните се отдалечават от Бога, от центъра на слънцето. В началото се отдалечават, но в края на думата имат „d“, което показва, че в края пък се приближават. В началото се отдалечават от центъра на слънцето, в края се приближават. Това е динамизъм на линиите. Превръщане става на енергиите. Всяка енергия може да се превърне в дадения случай. При превръщането вие вече имате имате едно съгъстяване. Ако не разбирате динамическия закон на съгъстяването, тогава вътре във вас се образува едно напрежение. Искате да се разширите, но не знаете как да се разширите. Тогава законът на разширението вие трябва да разбирате. Вярата е закон за разширение. Разширението донася освобождение. Следователно, вярата е закон за освобождение от ограниченията. Научно, какво нещо е вярата? – Закон, с който човек се освобождава от ония неестествени ограничения. Казва: „Вярвам.“ – За да вярваш, ти трябва да знаеш как да се освободиш. Щом знаеш как да развържеш въжето, с което си свързан, ти имаш вяра. Умът не ти стига, как да го развържеш, ти нямаш вяра. Щом искаш да го скъсаш, ти не си силен, ти нямаш сила. Но то има възел, ти можеш да го развържеш. Пък в самия човек има динамическа сила. Човека, както и да го връзват, той е в състояние да се развърже. Природата, като го е пратила в света, тя го е надарила с всички динамически сили. Ако знае, ако има закона на вярата, той всякога ще може да се освободи. Човек не иска да прави големи усилия.

Допуснете, че вие сте в училището. Някой път се оплаквате от учителя си. Казваме: „Еди кой си учител или професор ме е

нарочил.“ Някой път учителят или професорът имат неразположение към някои ученици. Няма да обясняваме защо е така, но съществува неразположение на учители към ученици и обратното, съществува неразположение на ученици към учители. И то е вярно. Учителят не може да си обясни и учениците не могат да си обяснят. Нещо неприятно изпитват, каквото и да правят, имат едно отвращение. Ученикът трябва да разбира закона, да може да предразположи този учител, който няма добро разположение към него. Как ще го предразположи? Лесна работа. Пет пари струва церът. Онзи предмет, който преподава този учител, трябва да го обичаш. Като обичаш предмета му, вече този учител е разположен. Един учител, на когото учениците му обичат предмета му, той е разположен към тях. Ако учениците нямат разположение към предмета на учителя, тогава учителят няма вдъхновение да говори за предмета.

Сега, например, как да трябва да изучавате един предмет? Да вземем един по-образен предмет. Вземете рисуването. Отначало учителят не е разположен, но вие сте даровит, рисувате хубаво, вие ще обърнете внимание на учителя, той веднага ще се заинтересува от вас. Та казвам: Този закон ще го приложите. Природата всякога има разположение към всички ония, които имат добро разположение към предмета, който тя туря в училището. Същият закон е, няма изменение.

Та казвам сега: Статическото, материалното положение трябва да се изучава. Материята трябва да се изучава във всички нейни форми. Във всеки един триъгълник може да има кристализиране. Де има кристализация? – Кристализация имаме в минералогията. Какво представя кристализацията? Ако ви зададат един такъв въпрос, какво е било състоянието на земята, на слънчевата система, когато се е образувал кислородът, какво бихте отговорили? Или какво било състоянието на слънцето, когато се образувал азотът, или какво е било състоянието на слънцето, когато се е образувал водородът, или когато се е образувал въглеродът? Цяла една философия може да се създаде. При образуването на елементите слънцето де се е намирало? Когато се е образувал водородът, когато се е образувал

кислородът, не е само това проявлението на кислорода, което сега имаме в такава форма. Най-първо нямало кислород, после се проявява и то е особено състояние. Азотът какво представя в химията, азотните съединения какво представят? Или кислородните съединения или въглеродните съединения какво представят в химията? Има една статическа химия, има една динамическа химия. Динамизъм в химията има. Има нещо разумно. Щом имате едно съединение, вие сте в лабораторията на един професор, който прави своите изследвания. Най-първо трябва да се запознаете с професора, после трябва да се запознаете с неговата област. В природата има химици, специалисти само по водорода. В природата има специалисти само по кислорода. Всичките елементи, които съществуват, търпят едно преобразуване. Да кажем, един въглероден атом или един кислороден атом, или един азотен атом, в неорганическото царство има едно състояние, в органическото царство има друго състояние. Ако един азотен атом мине през областта на ума или мине през областта на сърцето, на чувствата, той вече в себе си има тия качества, дето минал: Има качества на човешкия ум и качества на човешкото сърце, има и качества на човешката воля, щом е минал през трите области.

Та казвам: Когато човек напуска земята, единственото нещо, което ще занесе със себе си, то са три атома. Като замине за другия свят, ще занесе три атома: Един атом, който носи неговите богатства на ума, един атом, който носи неговите богатства на сърцето и един атом, който носи неговите богатства на волята. Представете си какво ще бъде богатството му. Един атом го изчисляват на една 25 милионна част от милиметъра. Като разделите милиметъра на 25 милиона, че една част е един атом. Тия три атома ще бъдат богатството му, като влезе в другия свят. Какво ще правите с тях? В един атом има толкова много енергия, че може да движи земята за хиляда години. Толкоз много има скрита компресирана енергия, че може да движи земята за хиляда години. Значи, какви са били тия разумни същества, които са компресирали тази енергия в туй малкото количество? Сгнетена е тази енергия вътре. Това са теории за онези, които не разбирате.

Сега аз тия неща ви ги навождам и вие няма да се ползвате. Ако един богат банкерин отвори своята каса и ви покаже златото си, всичките си милиони, вие ще си излезете с какво впечатление? – Че той е много богат човек. Пък и ако ви даде 200-300 златни монети за възпоменание, че сте идвали в неговата банка, или ако ви даде един прът злато около три сантиметра дебел за спомен, който тежи около един килограм за подарък. Човек, който има няколко милиарда, дава ви един килограм на вас. Той ви дава един килограм, само задето сте видели неговото злато, той ви плаща за усилието, дето сте гледали неговото богатство, един килограм злато. Колко струва? – 120 хиляди лева. Не си ли струва човек само да погледа богатствата на този (богат) човек? – Струва си. Някой път само да влезеш в богатствата на природата, само да погледаме, тя е много щедра, ще ни даде един подарък. Всеки, който е гледал нейните богатства, все ще му даде една пръчка. Като се върнеш, носиш богатство. Знанието, което придобиваме, то е богатство. Всякога, щом се занимаваш с природата, тя е много щедра, ще ти даде нещо. Щом не се занимаваш, нищо не ти дава. Дава се само от падналите неща, които нищо не струват. С тях се занимава.

Сега аз ви навождам тия примери, да ви покажа, че вие сте в един свят на възможности. Вие разглеждате живота в статическо положение. Казвате: „От мене нищо няма да стане.“ То е статическо положение. Ти не си автор, който можеш да кажеш какво ще излезе от тебе. Може ли да се произнесе една машина, един локомотив, какво ще излезе от нея? Тя трябва да върви, няма да мисли къде ще иде. Онзи, който кара, знае. Вие ще имате едно динамическо състояние, ще кажете: „От мене ще стане нещо.“ Какво ще стане? Ще стане нещо, нищо повече. Всяка машина е турена в действие, ще стане нещо от нея. Която не е турена на релсите, от нея нищо няма да стане. Но щом е турена на релсите, трябва да върви. Всеки човек, който е дошъл на земята, тъй, както е сега, ще вярва в онова разумното. Вашият ум има възможности за много големи придобивки. Сега вие какво разбирате под „придобивки“? Да кажем, някой е музикант, какви придобивки му трябва? Ако е цигулар, трябва му една хубава

цигулка, един много хубав лък, корди, струни му трябват, трябва му после една хубава кутия за цигулката, трябват му и ноти, класически ноти, най-хубавите ноти. Трябва му и един добър учител. След като има цигулка, след като има лък, ноти и като дойде учителят, какво ще стане тогава? Четиримата като се съберат, вече имаме квадрата. Имаме цигулка, имаме лък, имаме ноти и учител – един квадрат има всичките възможности.

Та казвам: Вие сте в квадрата вътре. Изисква се от вас работа. Седите и казвате: „Какво трябва да правим?“ Ако не знаеш какво да правиш, иди да спиш. Ако не знаеш какво да правиш, иди да ходиш. Ако не знаеш какво да правиш, вземи цигулката си пък криво-ляво, горе-долу, започни да свириш. Най-първо всички се смеят наоколо. Аз съм виждал деца, които учат цигулка, да им казват: „Стига, гръмна ми главата.“ То дращи, дращи. Казват му: „Стига вече!“ Туй дете, което първоначално така дращи, после става виртуоз. Нищо не му казвай. Не му казвай: „Стига“, но му кажи: „Свири още.“ Сега някои от вас едва започват да свирите. Всяка една мисъл, която не е турена на място, тя е като нота, която не е правилно взета. Всичките мисли са ноти на умствения свят. Всяка една мисъл трябва да се тури на място. Тогава има връзка в каква гама е мисълта. И мислите имат гами: Мажорни и миньорни. Казвам ви го това като теория, която е малко в разрез с установените работи. Но ако имаш една школа в живота, животът да е поставен нормално, знаеш какво щеше да бъде тук? Друга щеше да бъде работата. Каква е разликата между една машина, която се движи и една, която стои? Каква е разликата между едно дърво, което цъфнало и окапали цветовете, без да завържат плод и едно дърво, което завързало плод, и в края имате узрели плодове? Грамадна разлика има между дърветата, които имат плодове и които нямат никакви плодове. На едните ние обръщаме повече внимание, на плодовете. Следователно, умственият живот е една градина, в която мислите трябва да зреят. Ако аз ви кажа, че човешките мисли трябва да цъфнат и да узреят като плодовете, какво ще разберете? Една човешка мисъл трябва да цъфне и да узрее като един плод. И за една постъпка е същият закон. В природата има едно подобие

между нещата. Една мисъл, която не може да цъфне, да узрее правилно, тя е мисъл, която не се е реализирала и не може да се реализира. Та затуй казвам: Вие сте градинари, имате три градини: една градина на вашите чувства, една градина на вашите мисли и една градина на вашето тяло. Следователно, три велики закона трябва да знаете, как да постъпвате. Законът за вашия ум ще бъде закон за мъдростта, закон за знанието. Светлината трябва да бъде един закон. При светлината вие ще знаете как може да се мисли. После вас ви трябва закона на любовта. Само при нейната топлина вие може да чувствувате. Там, дето има топлина, чувствата нормално се развиват и плодове може да има. Дето има светлина в умствения свят, плодове има. Дето има топлина в душата, плодове има. Имате най-после закона на истината, който означава физическия свят, свободата. Ние търсим свободата. Това е един начин, за да се реализират нещата. В туй състояние, в което сте, истината е онзи закон, по който може да се реализират нещата. Истината и надеждата са заедно свързани. Вярата и мъдростта пак са свързани. А любовта с какво е свързана? Любовта е свързана с духа. Човек, който има любов, той има дух в себе си. Любов, която не довежда човека до духа, тя е статическа любов. Любов, която го довежда до онзи първоначален източник, е любов. Под „любов“ разбираме онази област, от която всички неща произтичат. Това е Бог. Всичките възможности за постижения, това е любовта – Бог. Там всичко се постига. Без тази област нещата остават непостигнати. Казвам: Друга идея трябва да имаме, не само за Бога. В какво трябва да вярваме? Искате да постигнеш нещо. Само в областта на любовта, която ще те доведе до Бога, ти може да постигнеш онова, което ти търсиш. Казвате: „Ние в тази работа загазихме.“ Не сте загазили, но вече с обикновените лодки не може да пътувате, те ще ни превърнат във водата. Ще оставим тия малките лодки, трябват ни големи кораби, на които да се качим. И благодарение, че ние сме в един кораб сега. Знаете ли какъв кораб е той? Той има 12 хиляди километра дължина. И този кораб не върви по права линия но той се върти около себе си, пък чудното е, че като се върти около себе си, не ни изхвърля из пространството, но и ние се въртим. Държи ни.

Колко хиляди години взело на човека да се научи да се държи на земята, да не би да изхвъркне. Постоянно се държим за центъра. Ако не се държим за центъра, ще изхвъркнем. Често като умре човек, той не се държи за земята и отхвърква. Погледнеш, отива към слънцето. Иди го търси. Как ще го намериш? Тогава той се качва на друг, по-голям параход. Този, големият параход на слънцето, дето се качва, той има 800 хиляди километра дължина. Като се качим на слънцето, като погледнем на земята, тя е като една малка гемийка. Вие засега пътувате на един голям параход и трябва да се гордеете, параходът е голям, има 12 хиляди километра в диаметър. Гледам, че вие сте недоволни, екскурзианти. Вие излизате и се качвате на парахода. Забелязвам, че вие дълго спите в парахода. Излизате на палубата на този параход, когато е влажно или когато има буря, или сняг и пак лягате да спите. Ставате, пак времето не е хубаво. Вие се намирате в едно противоречие. Изменете начина на спането си. Как ще го измените? Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш любов. Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш светлина. Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш топлина. Три неща са необходими.

Аз говоря върху динамиката. Вземам любовта в динамична форма. Всичко, казват, в света е движение, но едно разумно движение. Динамическо движение, в което всякога има постижение. И в малките, и в големите разбирания има постижения. В малките разбирания има малки постижения, но всякога има постижения. Има неща, на които може да се радваш, колкото и малки да са. И в голямата площ на движение, и там има големи постижения. Сега вземете като предметно учение да изучавате първия триъгълник, който е турен на вашето лице. Да изучавате триъгълника. Защото имате една линия отдолу на носа, после има и други две страни. Носът показва как да давате и как да вземате. Аз като ви гледам, някои от вас знаете да давате, пък не знаете да вземате. Други знаете да вземате, пък не знаете да давате. Сега едновременно носът показва две състояния. Показва начина за правилното предаване на енергиите, правилно да приемаш и правилно да предаваш. Много пъти човек възприема,

пък не дава, някой път дава, пък не възприема. Това е статическо положение. Носът показва мярката. Когато носът правилно се развива, тогава има тази светлина, всякога човек се намира в едно радостно състояние. Има нещо малко, което го радва. Радостта всякога показва, че човек правилно дава и възприема. То е радост, когато правилно даваш и правилно вземаш. Когато правилно не даваш и правилно не възприемаш, имаш малка скръб, неразположение. Казал си урока, но пишат две или три, малка бележка. Аз вземам бележка в природата, то е постижението. За бъдеще ще има училище, когато един ученик хубаво си каже урока, учителят ще му даде една хубава ябълка, това е 6. Ако издържи урока си много слабо, ще му даде една киселица. Щом му даде хубав плод, значи 6. След като излезе от училището, ще изяде тази ябълка и ще напише една тема върху ябълката. Той ще изяде шестте. Иначе, ако ви пишат шест, не може да го изядеш и ще напишеш върху ябълката известна тема. Като се върнеш при учителя, ще четеш своята тема върху ябълката, какво си написал. Вие ще се възпитавате. Не знаем как да живеем.

Ако вие сте един цигулар и идете на една сватба, какво ще свирите? Ще свирите песен за сватба. Ако сте цигулар и идете в църква при богомолците, ще свирите друга песен. На всяко място ще свирите подходяща песен. На сватбата ще свирите весела песен, то е физическият свят. В духовния свят това са вече линиите на човешкото сърце. Защото религията представя сърцето на човека. Ако идете в някой университет, какво трябва да свирите? За бъдеще, за този свят, за който ви говоря, професорите ще преподават музикално песента. Един предмет с пеене ще се преподава. Няма да се преподава, както аз ви говоря. Тук на земята е така, но в онзи музикален свят се преподава музикално. Ама не както в операта. Ще ви изгонят, ако така пеете. Трябва някой път да приготвя да ви дам пример, как да се преподава музикално.

Хубаво, да кажем, аз искам да ви говоря за Бога. Ще взема основния тон от мажорната гама „до“. От условията ще взема едно видоизменение. Ще взема „ре“, в движение с едно видоизменение. После ще взема „сол“. Имате „до, сол, ре“,

музикално да ги предадете. „До“ е напрежение. „Сол“, вече нещата музикално се постигат. Сега, това е само едно сравнение. В операта те се мъчат да предават на музикален език разговор.

Всякога, ако вие искате да се самовъзпитавате, говорете си музикално на себе си. На ума си ако не говориш музикално, той не те разбира. На сърцето ако не говориш музикално, то не те разбира. На волята ако не говориш музикално, тя не те разбира. Като започнеш да им говориш музикално, разбират те. Казват така: „Ако знаеш да пееш, Господ има; ако не знаеш да пееш, няма Господ.“ Какво значи туй? Ако знаеш да пееш, идеята за Бога можеш да я предаваш. Ако не знаеш да пееш, идеята за Бога не можеш да я предаваш, безверник си. Аз тълкувам безверник, който обяснява нещата така правилно. Нещата са реални – кога? Щом изваждаш житото от хамбара и го посяваш на нивата, то е реалното, ще има жетва. Ако не посяваш житото на нивата, не го изваждаш от хамбара, на нивата растат бодили, нищо не е родила. Значи не знаем как да предаваме нещата. Значи житото останало в хамбара. Всякога, когато казват, че животът няма смисъл, ние сме оставили житото в хамбара. Онези чувства и онези постъпки ти трябва да ги туриш в динамическото поле да израстнат, за да видиш техния плод. Ако ги оставиш в хамбара, те ще останат такива, каквито са. Малко можеш да се ползуваш от тях. Тя е една идея за самовъзпитанието. Някой иска да се самовъзпитава. Много трудна работа е, ако човек не разбира. Ако разбира, не е трудна.

Запример, някои от вас туряте ръката на основата на носа. Какво искаш да кажеш? То е цяла наука. Той иска да си припомни нещо. Забравил нещо, като тури така ръката си, че дано да си припомни, какво беше. Спокойно се облегнеш, понеже лявата и дясната ръка са двата тока, в които разумните сили, които дават и вземат, се движат. През дясната ръка силите, които дават, излизат, през лявата ръка – силите, които възприемат. Имаш две ръце: Дясната дава, лявата възприема. Като туриш лявата ръка на носа, вземаш това, което дава. Тогава туряш лявата ръка на челото. Забравил си нещата, ти не си дал. Представи си, че ти си турил да извършиш една някоя работа, дадено ти е нещо да

свършиш, но ти си го забравил. Седиш, задълбочил си се, като си припомниш, казваш: „Дойде ми на ума.“ Вземеш парите с дясната си ръка, свършиш си работите. Казвам: Защо имате две ръце и два крака? С левия крак каквото земята ви дава, вие го възприемате и го препращате нагоре. Едновременно човек така е поставен, тъй е положението, от земята приема и предава нагоре. Това положение: Лявата ръка нагоре, дясната надолу как ще го изтъкувате? В единия случай приемате от земята, предавате на слънцето. В другия случай приемате от слънцето и предавате на земята. Във всеки един момент вие трябва да се намирате в едно хармонично състояние, правилно да предавате енергиите на слънцето и правилно да предавате енергиите на земята. Туй трябва да се научи човек. Правилно да предава своите енергии спрямо земята. Ще мислиш, че земята е живо същество. Че имаш благодарност, че тя е била добра към тебе. Туй, което ти дава да го направиш, непременно трябва да го направиш. Понеже от слънцето идат всичките енергии, правилно ще ги възприемаш и правилно ще ги предаваш. Тази идея трябва да залегне в ума ти. Само при такова едно състояние вие може да мислите правилно. Ако мислите за земята обикновено и ако мислите за слънцето обикновено, ще имате една обикновена мисъл.

Я ми кажете сега, станяхте ли по-учени? Колко да ви турим, три или шест? Аз вече имам ябълката. По новия метод по-хубаво е с ябълката.

Когато един човек е при един учен човек, да има едно състояние на възприемане. Като го пече слънцето, да мисли и много правилно да мисли. В него да има една благодарност, че всичко е хубаво, разумно. Този, ученият човек, като погледне реката, океана, вижда нещо грандиозно. Ученият човек накъде и да погледне, на камъка, дървото, плода, навсякъде ще намери нещо да му даде подтик на неговата мисъл. Ако знаеш къде да стъпиш, всичко в природата ще ти даде подтик. Като не намериш този подтик, объркваш се.

Първото нещо: Създайте си едно ново разположение. Обезсърчил си се. На гърба си. Кажеш си: „Стани, стани!“ Ти си кажи тъй: „Стани ти, който спиш!“ – Има такъв стих в Писанието.

На себе си кажи си: „Стани ти, който спиш!“ Да кажем, тази сутрин вие като станяхте, казахте: „Добър ден.“ Ти кажи: „Стани ти, който спиш. Нов ден има сега, стани ти, който спиш.“ – „Добър ден.“ Чуе, не чуе, ти ще му кажеш: „Стани ти, който спиш!“ Той ще стане и ще те пита: „Къде си ходил?“ – Ще му кажеш къде си ходил, какво си слушал. Той ще каже: „Такива работи вас ви приказват.“ И казва: „На нашето време не беше така.“ Значи, в човека има едно същество, което толкоз спало, преди хиляди години дето са му казвали, на която лекция заспало, като го събудиш, мисли за оная лекция, на която заспало.

Кои са сега най-важните работи?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Сега туй, което ви говорих, е само за вас. Не ходете да го разправяте никому отвън. – „Какво ви говориха?“ – Кажете само: „Стани ти, който спиш.“ Другото, след като го приложите в себе си, тогава го разправяйте. Тогава може да го кажете. Сега, ако идете да разправяте за тези триъгълници, те онези съвсем няма да разберат. Казвате: „Те са съвсем неприложими.“ Но практически може да ги приложите в себе си.

XVIII година.

7 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 25 ноември 1938 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

СУХОТА И ВЛАГА

Добрата молитва.

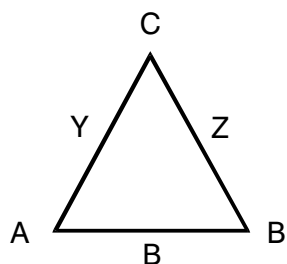
Изпейте сега „Аз мога да кажа“.

Изпейте „Аз смея да кажа“.

Трябва да имате много голямо въображение, да си представите когато се отнася до Божествения свят, за духовния свят да си представите едно слънце, при което мислите растат, чувствата растат съразмерно и добрите постъпки растат и се развиват. Само когато тази светлина дойде, тогава те могат да растат. Да кажем, някой път си неразположен – нямаш достатъчно или топлина, или светлина. От две неща зависи неразположението ти: или нямаш достатъчно топлина, или нямаш достатъчно светлина. Един паралел има. Този свят е двоен, два центъра има. Мисълта съставя един център, чувствата друг. Те са фокуси, между които слънцето постоянно озарява чувствата. Някой път вие сте неразположени. То е един научен метод. Вие не си давате задача, защо сте неразположени.

Сега, какъв паралел бихте направили? Ако е лятно време, суша има. Голямата суша какво ще произведе? – Ще има малко влага, но същевременно във въздуха ще има доста прах. Значи такива малки, твърди частици, които се носят из въздуха, които понякога път правят голяма пакост. Пък може да е много влажно. Тогава ще имате обратния процес. Какво ще има във време на влага? Щом е много влажно, ще усещаш ревматизма, ще усещаш болки на ръцете, на пръстите. Туй зависи от влагата. Ако дойде суша в човека – и в човека има суша – суша може да има и в неговата глава, пък и влага може да има. Някой път може да има суша в сърцето му. А трябва едно нормално състояние. В дадения случай трябва да има една мекота. Мекотата е едно качество. Нали сте учили в зоологията за мекотелите?

Може да си послужим с един триъгълник ABC (Фиг. 1). Ако страната AC представя главата, ума, мисълта вече се проявява, после имате BC, духовния свят. Или AC в дадения случай

Фиг. 1

представлява светлината, BC представя духовния свят, чувствата, същевременно представя и топлината. AB в дадения случай какво представя? Тя представя хармонията, общия резултат. AB представя светлината и топлината, съединени в едно хармонично състояние. Значи в ABC ти ще се научиш да съединяваш пропорцията на светлината и топлината. Пропорцията

на сухото време и на влажното време. Сега думата „сухота“ употребяваме за психическия живот. Казваме: „Той е сух човек.“ Тогава ние си мислим, че по-малко живот има този човек. Но сухотата представя едно скържаво състояние на човека, когато човек е толкова сух, че не иска нищо да даде от себе си. Той казва: „Ако дам малко, нищо няма да остане на мене.“ Една хапчица не искаш да дадеш, мислиш, че тази хапка ще свърши всичко. Някой път не ти стига ума. Казваш: „Нищо не зная.“ То е сухота. Ти си сух човек. Торбата ти е малка, трепериш да не би малката коричка, която имаш, да изчезне. Един вътрешен страх, че си неспособен. Това е сухота. Казваш: „Лош човек съм.“ – То е сухота. Малко работи някой, ленив човек е. – То е сухота. Защо ленивият е сух? Той го е страх да не би да направи нещо да се повреди. Или като мръдне ръката си, да не би да стане нещо. Ако проточи ръката си, да не би да се скъса. Седи като едно деликатно същество, страх го е да се мръдне, да не би да се скъса нещо. Или вас може да ви е страх да не би да ви се смеят хората.

Представете си, че в едно общество дойде един адепт, когото хората биха осмели. Той знаете ли какво би направил тогава? Ако е отвън, на отворено място, тия хора са хубаво облечени, те му се смеят, какво ще направи този адепт? Той моментално ще направи и няма да се минат 5-10 минути, ще направи да се заоблачи, ще завали дъжд, че ще ги окваси хубаво.

Като ги окваси, ще започнат да се смеят на себе си, на него няма да се смеят. Всякога, когато се смеем на другите, ние сме сухи, когато престанем да се смеем, ние сме влажни, мислим за себе си. Смееш се на един човек, виждаш някаква противоположност, която не я забелязваш в другите, забелязваш я само в него.

Вие казвате сега: „От мене нищо няма да стане.“ То е сухота. Значи, сухотата подразбира, че в органическия свят, в този психически свят топлината не работи както трябва. Малко топлина имаш и малко влага имаш. Сега, по какво се отличава един човек, който е даровит, и друг, който не е даровит, по какво се отличават? Всякога трябва да отличаваме, по какво се отличава даровитият и по какво се отличава недаровитият. Онзи, който не е даровит, иска всичките удобства. Той иска да има хубави дрехи, да е хубаво облечен, хубави обувки, деликатни, да има една стая хубава, да е осигурен, да има доста пари за учене, после да има превозно средство от дома му до гимназията или университета, ако следва там. Този, който е обикновен, той иска големи удобства. Онзи, способният, той не обръща на това внимание. Той иска да има само книгите, учебниците му трябва само. Не му мисли дали ще има обувки. Той като хване книгата, книгата държи в ума си, той не обръща внимание на външните условия. Погледне, казва: „Лесна работа.“ Дотогава, докато вие мислите само за външните неща, вие имате обикновени дарби. Щом мислите само за науката, за знанието, треперите заради него. Казвате: „Като развием знанието, обувката ще дойдат, шапката ще дойде.“ Дето има знание и външните неща ще дойдат. Кога се късат обувката? – Когато знанието е осиромашало. Когато знанието забогатява, и знанията забогатяват. Когато знанието забогатее, и здравето забогатява. Когато знанието осиромашава, и здравето осиромашава. Казвам: Всичките хора носят ония последствия на миналите поколения. Някой път ти се родиш в един дом, за да забогатееш, да внесеш една нова струя в себе си, не само в своя организъм, в своя умствен свят, но в цялото поколение, което ти представяш. Ти си като един депутат в камарата. В България на колко хиляди души се избира един депутат? – На 20 хиляди души. Следователно, всеки, който е дошъл на земята, е един депутат,

който представя интересите на същества от другия свят. Вие сега сте депутати, непризнати депутати. Щом влезете в Народното събрание, то ще започне да функционира, ще се проверят документите, както на един посланик проверяват акредитивните писма и ще го признаят, че той е представител на някоя област. А пък някои депутати са станали смешни, те отиват само за дневните, че манкират. Все ще намерят някоя причина: или че са болни, или неразположени. А пък те, не че са неразположени, но не обичат да се занимават с обществена работа. Сега правя паралел.

Понякоя път вие искате да се занимавате със себе си. Вие искате тука да живеете добре. Пък вие не сте дошли на земята да живеете добре. Да живеете добре, разбирате вашите интереси да не се засягат. Вие не искате да се занимавате с разрешаването на някой въпрос. Че трябва да се живее добре. Да се живее добре, то е един обществен въпрос, който засяга невидимия свят, умствения свят, духовния свят. Защото щом обеднеят хората на земята, интересите горе на духовния свят са нарушени. Щом забогатяват, те са добре. Казвам: Във вас това съзнание не е проникнало. Вие сте дошли до въпроса и казвате: „Трябва да се живее добре.“ Обуща трябва да има, въглища да има, това няма, онова няма, виждаш, други си наредили работите. Всичките депутати какво ще си нареждат работите? Да са облечени ли добре или добре да си гледат работата? Да бъдат с цилиндри и ни дума да не кажат, само да чакат и да слушат. Никой не взема участие.

Вървят двама души приятели, единият е шеговит, пък другият иска да му угажда, да не му противоречи. Той казва: „Колко е хубав денят.“ – „Да, много хубав.“ Пък денят е облачен. – „Светло е.“ – „Да, да, светло е.“ – „Ама какво се заоблачи.“ – „Да, да, заоблачи се.“ – „Ама почна да духа вятър.“ – „Да, да, започна да духа вятър. Да, да, задуха вятър.“ Депутатска работа. Какво трябва да кажеш? Ти дойдеш и кажеш: „Тази работа не върви.“ Или: „Лошо ми е.“ Какво разбирате под думите „Лошо ми е“? Да разчленим. В какво седи разликата между „Лошо ми е“ и „Лош съм“? Или кажеш: „Лошо става.“ Ние казваме, че времето е лошо.

Когато има много кал, казваме: Лошо е времето, където и да ходиш, може да се окаляш. Влагата и сухотата в човека не са в хармонично състояние. Та казвам сега: Какво разбирате под думите „Лошо ми е“? Всякога, когато кажеш: „Лошо ми е“ разбираме, че има нещо в стомаха. Казваш: „Неразположен съм.“ Какво разбирате под „Неразположен съм“ и какво разбирате под „Лошо ми е“? Неразположението всякога произтича от сухота в нервната система. А пък „Лошо ми е“ произтича от голяма влага в стомаха. Казва: „Малко неразположен съм, нервен съм.“ – Сухота има в нервната система. Сух сте. Малко вода трябва, една-две капки вода. Един човек припада, вие го напръсквате с малко вода и той се свестява. Малко влага му трябва да дойде в съзнание. Или вървиш някъде и мислиш, че имаш пари в джоба си. Ти да кажем пътуваш и бръкнеш в джоба си, няма пари. Изведнъж се стреснеш, иди ти да припаднеш. Значи от нямането на средства ти можеш да изгубиш съзнанието си. Какво е това състояние, сухо ли е или влажно? Нямането на пари сухота ли е или влага? Когато нямаш пари, сухо време ли е или влажно? – Сухо. Как ще го докажете, че е сухо? Защото някой път времето може да бъде сухо и да има изобилие, пък някой път може да е влажно и да има изобилие. Може и във влагата да няма изобилие. И във сухото време да няма изобилие. Тогава какво трябва да направиш? Като си неразположен, как се лекува неразположението? „Неразположение“. Не-то ще турим в скоби. Ще стане „Разположен“. Ще изхвърлим „не“-то. Туй показва неразумност. Защо си неразположен? Хляб ли нямаш или вода нямаш? Неразположение имаш сега. Вземете в обикновения живот един богат човек, ако ти му дадеш едно парче хляб, той ще се обиди. Той ще каже: „Господине, аз куче ли съм да ми даваш едно парче хляб? Ти знаеш ли кой съм аз?“ Ако този човек е бил някъде на екскурзия, че два деня е гладувал, поиска хляб и ти му дадеш, като вземе сухия хляб, хич няма да е куче. Отде произтича това? От неразбирането. В първия случай той не оценява хляба. Даденият хляб известна цена (има), аз трябва да оценя хляба на онзи, който ми го дал. То е друг въпрос, че хлябът има своя цена, който и да ми го дава. Ако този хляб е парче злато, ще кажеш ли:

„Аз куче ли съм, че ми даваш това парче?“ Ако един богат човек се докачи, че му дават едно парче хляб, казва: „Аз куче ли съм, че даваш парче хляб?“ Добре, но ако извадя едно парче злато и дам на този човек, какво ще каже? Ако му дадете едно парче злато, той ще ли се докачи? – Няма да се докачи. Защо не се докача? – Понеже в първия случай не разбира цената на хляба, той се докача. Казва: „Той мисли за себе си.“ Във втория случай не се докача, понеже като му дадеш злато, веднага го оценява. Казва: „Откъде си го намерил?“ Той оценява златото. Или представете си, че вие давате подарък един голям диамант. Ти си намерил някъде диаманти като кокоши яйца, като обикновените кокоши яйца. Изваждаш един диамант от джоба си, даваш го. Какво ще каже богатият човек сега? Понеже той оценява диаманта, той е доволен. Но ако му дадеш един обикновен камък, той не оценява, той ще каже: „Ти, господине, на кого даваш? Знаеш ли, че аз съм учен човек? Какво искаш, да ме лъжеш ли с този обикновен камък? Или ти искаш да ме залъгваш?“ Значи, даваш му един предмет, който той не оценява. Той ще се обиди. Затова в живота си ето на какво трябва да обръщате внимание. В самовъзпитанието, в отношенията на хората, всяко нещо, което даваш или на себе си, или на другите, трябва да има известна цена. На хубавото, на туй, идейното, ще дадеш цена. Ти искаш да привлечеш вниманието на хората. Ти ще дадеш на хората най-хубавите мисли. Една мисъл, която има цена в себе си, ще я привлечеш. Едно предложение, което ще изкажеш, да има цена в себе си. Кажеш нещо някому, той казва: „Я го повтори още веднъж.“ Кажеш някое изречение и пет пари не струва, не искат да те слушат, не искат да те слушат другите. Затуй внасяйте мисли в себе си, които имат цена. Внасяйте ценни работи в себе си.

Една майка изпраща сина си и му казва: „Синко, да говориш много дълбоки и високи работи.“ Той среща едного и казва: „Планина.“ Среща другиго и казва: „Дълбочина.“ – Големи работи. Среща трети: „Океан, простор.“ – Големи работи. Среща другиго, казва: „Държава.“ Този, който казва „планина“, ти може да му се смееш, но все таки като каже „планина“, в тебе създава мисъл.

Пък ти сега се смееш, не знаеш защо ти казва „планина“. Майка му казала да казва големи и високи работи. Казвате: „Да бъдем добри.“ То е планина. Срещате едного – „Да бъдем добри“. Срещате друг: „Да бъдем добри.“ Добрият човек сух ли е или влажен? В добрия човек светлината и топлината са пропорционални. В сухотата трябва да намерим друга дума. Добрият има достатъчно сухота и достатъчно влага. Щом има само сухота, спрян е процесът на развитието. Щом се спре един процес в природата, щом растенията спрат да се развиват, стават сухи. Думата „сухота“ трябва да се измени. С У Х – имате три неизвестни. Сухотата е една задача с три неизвестни. Аз бих ви развил цяла една сказка върху сухотата. Сухотата подразбира, че формите на физическия свят не са на място. Съдържанието не е на място и смисълът не е на място. Нещата нямат красива форма, съдържание нямат и смисъл нямат. Когато нещата нямат форма, както трябва, нямат съдържание, както трябва и смисъл както трябва, туй е вътрешният смисъл на сухотата. Значи, тази сухота трябва да я измените. Как ще променим сухотата да й дадем форма, да й дадем съдържание и да й дадем смисъл? Както сега е създадена думата с тия трептения, като кажем сухота в мислите и сухота в чувствата, сухота в живота, туй подразбира, че формите нямат съдържание. Обикновени работи, трици. Тогава казваме: „Трици е това“ или „Прах хвърля в очите“, или много други работи, с които може да се обясни. Аз го наричам коментариите на сухотата. Там, дето има сухота, ще има и трици, пък ще има и прах. Казвам: След време думата „сухота“ ще се измени. Тя е остаряла вече. Сега трябва да се подмлади.

Сух човек си, започни да мислиш. Ако започнеш да мислиш, може да промениш своята сухота. Защото всички имате сухота. Ти си недоволен, това е сухота. Неразположен си, това е сухота. Или казваш: „Аз не съм даровит.“ Това е сухота. Не съм здрав, имам нещо във формата. Нямам достатъчно сила, това е сухота. В дадения случай ти трябва да схващаш онова естествено положение, което природата е вложила в тебе. Един човек най-малко трябва да знае каква е неговата цена. Той не трябва да подценява онова, което тя е вложила в него. Никога не трябва да

подценява главата си. Никога не трябва да подценява сърцето си. Никога не трябва да подценява душата си, тялото си да не подценява. Щом не си здрав, ще подобриш формата на тялото си. Щом не си разположен, ще подобриш съдържанието, ще подобриш топлината, добротата, съдържанието на живота си ще подобриш. – Да вярваме в Бога. Много обикновени работи са станали. Да вярваш в Бога, както сега се изнася, то е сухота. Суха работа. Вярваш ли в Бога? – Вярвам в Бога. – Това няма съдържание. Какво значи човек да вярва в Бога? Ти не можеш да вярваш в Бога, докато не Го обичаш. Не се вярва в това, което не се обича. Следователно, вярата е един процес инволюционен. Най-първо вярата се събудила в инволюционния процес. Човек започнал с любовта, слиза във вярата и дошъл до надеждата. От възвишения, Божествения свят, от света на любовта слиза в света на вярата, в умствения свят и от умствения свят слиза в духовния свят на надеждата, и от духовния във физическия свят. Когато говорим: „Да имаме любов, да вярваме“, ние трябва да имаме предвид да се роди любовта. Ако вярата не предизвика любовта, тя не е вяра. Коя вяра е права? – Която извиква любовта. Когато вярата предизвиква любовта, процесът е започнал. Тогава се задава въпросът: „Как да му вярвам?“ Там е въпросът. Онова, ценното във вярата е, че тя носи съдържанието на любовта. Вярата се оценява според цената на любовта. А пък любовта носи друга една идея в себе си. Тя носи цената на духа. Следователно, когато на мене някой ми говори за любовта, разбирам мощното, силното, великото в света. Това е Бог. Когато говорят за духа, подразбирам не една форма, но подразбирам онова мощното, в което всичките неща са възможни. Всичко, каквото аз желая, можем да го постигнем. То е духът. Казвам: Тия неща, ако не ги знаете, няма да се ползвате. Ако идете при всеки извор, който може да ви утеши. Вие сте неразположен, понеже имате жажда. Всеки планински извор може да ви утеши. Като идете някой път, правете наблюдения. Щом сте неразположен, щом дойдете до извора, той блика, и ще видите във вас се зароди едно разположение. Като го погледнете, яви се една малка усмивка, погледнеш, като че се разговаряш с него. И той се разговаря с

тебе. И двамата се разговаряте. Единият отгоре, другият отдолу. Този извор казва: „Тебе чаках. Сърцето ми трепери.“ Той блика. Изворот казва: „Аз мисля, да не би да е станало нещо с тебе. Че сърцето трепереше от любов.“ И блика, блика, блика. Ти казваш: „Виж колко ме обичал.“ Той е жив, блика. Ти като пиеш, го поглеждаш, казваш: „Колко е хубава тази вода.“ В природата вече има една идея, живо е всичко. Когато един добър човек отиде при извора, той вижда Бога, Който излиза. Той това вижда. Като пие, той ще се върне да разгледа местността, ще види цялата местност наоколо, ще се запознае, казва: „Колко хубаво място, на какво хубаво място е този извор.“ Седне, разположи се. Който не разбира, търси нещо. Какво търси?

Вие виждали ли сте има едни малки бръмбари? Правете известни научни изследвания. Веднъж гледам два бръмбара от лекокрилите, единият нагоре обърнат с главата, другият със задницата нагоре. Казвам: Какво правят тия бръмбари? Една топка, така валчеста, направена от някакво вещество, гледам, карат я. Единият с главата нагоре, другият с главата надолу. И двамата се кооперирани. На две противоположни мнения са. Единият, с убеждения за невидимия свят, има нещо възвишено, другият казва: „Всичко е тук, на земята.“ И двамата са философи. Единият казва: „Тази топка дойде отгоре.“ Другият казва, че тази топка дошла от земята. Те я търкалят. Аз разсъждавам. После някои учени хора може да четат по книгите, казват: „В тази топка те си снасят яйцата, търсят място де да оставят топката, да намерят такова място, че да се излюпят техните деца.“ Единият казва: „Да се помолим на Бога, да ни покаже.“ Другият бръмбар казва: „Аз ще се помоля долу на земята, че отгоре Господ да помага и отдолу земята да помага, че да не стане хата.“ Аз като разсъждавах, ми идат тия мисли. Те се движеха и аз гледам по пътя, наблюдавам ги какво правят. Интересува ме и двамата как мърдат крачката, какви криви линии правят. Аз не седях да видя какъв ще бъде крайният резултат. Но това е наблюдение само, как търкаляха тази топка.

Казвам: И ние в света търкаляме една топка. Каква е тази топка? То е щастието, което ние търсим, че като сме намерили,

гледаме навреме да го осигурим. Имаш някоя къщица, то е топката. Ти седиш и мислиш да не стане нещо. Тази къща седи като идея в твоя ум. Една къща не е само за едного. Казвам: Това е сухота. Щом има сухота, има нещо нехармонично. Формата не е както трябва. Нямайте форма, върху която да се спрете. Аз под думата „форма“ във физическия свят разбирам един свят добре уреден на физическото поле. Когато говорим за форма, подразбирам клетките на твоето тяло, клетките на мускулите, всички имат отлична пропорция, отношение. Казвам: Този човек е красив. Под думата „съдържа“ ние разбираме, че всякога в човека има една доброта в него. Идея има. А под „смисъл“ разбираме, че този човек е гениален. Всичките неща у него са на място.

Гениалният човек от тия линии ще създаде нещо. Обикновеният ще мисли, че това са стъпала, по които може да се качва. Гениалният човек е онзи, разумният човек. Той ще създаде друга една фигура. Или ако имате 1111, колко прави това? Ако го преведете във физическо отношение, то означава количество. Ако речете да му дадете съдържание на 1111, какво съдържание ще му дадете? Как ще изтъкувате работите? Единицата е десет пъти по-малка от десетицата, сто пъти по-малка от стотицата. Стоте е сто пъти по-голямо от единицата. Десетицата е десет пъти по-малко от нея. Единицата е най-малкият богаташ. Десетицата е по-голям и хилядата е най-големият. Питам: Какво съдържа хилядата, стоте, тези работи какви работи може да съдържат? Ще ги турите на работа. Има цяла една динамика. Хиляда или ако вземете стоте. Кога числото става динамично, в движение? 1, 2, 3 – едно е идеята, две показва по кой начин може да се постигне идеята. Едно – имате един зародиш, две – имате почва, върху която този зародиш е посаден. Три е ония условия, при които туй семе може да расте, светлината и топлината. 123 значи да го преведеш в органически смисъл. Имаш 123 лева в джоба си. Ти на тях трябва да създадеш една хубава форма, едно хубаво съдържание и хубава смисъл. То не е обикновено число. Представете си, че вие имате 123 семки, събрани, общо количество. Стоте са житени зърна, 20 зърна са крушови и трите са сливови костилки. 123. С туй число вие, гениалният човек в

няколко години може да станете милионер. Стоте житени зърна с 20 крушови /ябълкови/ и трите сливови като ги посадите, вие след няколко години като ги разровите, вие ще имате и научно с какво да се занимавате. След десет години вие ще бъдете добре възнаградени. Ако мислите по обикновено, казвате: „Какво ме ползват сто житени зърна, 20 ябълкови и три сливови?“ Хвърлите ги, казвате: „Не искам да се занимавам с тях.“ Гениалният човек веднага ще произведе нещо в живота. Той вижда вече условията за бъдеще. Казвам: Туй число, то е в човека. Най-първо ще погледнеш на главата – то са стоте зрънца, ще погледнеш на сърцето, то са 20 семена и най-после ще погледнеш на ръцете и на краката, то са трите семена.

В какво седи гениалният човек? Той ще направи едно пиано и знае да свири, знае наляво и надясно как да си мърда ръцете. Преди няколко дена един баща води детето си казва: „Повредени са очите на детето, какъв цяр ще дадеш за очите?“ То постоянно си движи врата надясно, наляво, нагоре, надолу, а пък очите седят в статическо положение. Очите не се движат. Разнася ги като някой инвалид. Очите ги носи като в количка, разнася ги навсякъде. Казвам: Вратът ще седи на едно място, пък очите ще започнат да работят, не вратът да се обръща. Вратът и да се обръща, нищо няма да види. Ако вратът се дигне нагоре, какво ще види той? Та рекох: Нека детето да вземе да си мърда очите. Да не си мърда главата, но очите да ги дига.

Много хора като говорим за Бога, казват: „Къде е Господ, я Го покажи!“ – Ти не гледаш с очите си, но мърдаш врата си. С врата не можеш да намериш Господа. Като започнеш да чувствуваш, тогава ще Го намериш. Вратът ще седи тих, спокоен като войник, а пък умът ти и сърцето ти ще работят. Пък сега умът ти не работи и сърцето ти не работи. Търсиш Господа с ръцете си, с краката си, казваш: „Къде е Господ, да Го хвана?“ Какво означава „да хванеш“? Какво разбирате под думата „хвана“? Хвана, ако го вземете, значи хаван. Който хваща, той влиза в хавана, грухат го. Като излезе от хавана, ще излезе огрухан, както грухат житото. Всяко нещо, което мислиш, че си хванал, ти ще излезеш огрухан. Ти мислиш, че си хванал нещо. Кажи: „Нищо

не хващам.“ Защото всяко нещо, което е хванато, какво ще го правиш? Духовните работи не трябва да се хващат. Има неща, които трябва да се хващат, но всичките духовни работи, за тях трябва разбиране. Да мислиш. Казвате: „Къде е Господ?“ Ти живееш в Него. Светлината иде от Него, топлината иде от Него. Всичко, което функционира в тебе, ти живееш в Бога. Всеки ден Той ти говори и досега ти не си разбрал езика Му. Ти скърбиш, кой скърби в тебе? Господ скърби. Казва: Синко, синко, толкова години работя и ти нищо не работиш. Той е, Който скърби, че и ти чувствуваш Неговата скръб. Господ казва: Ако така живееш, нищо няма да постигнеш. Ти казваш: „Да, да, нищо няма да постигна.“ Като започнеш да скърбиш, ще кажеш: „Господ скърби, да не карам Господа да скърби, но да карам Господа да се радва.“ Вие не скърбите. Щом поправиш погрешката, тогава скърбиш. Щом не поправяш погрешката, Господ скърби в тебе. Тъй разсъждавам аз. Туй е правото разсъждение. Поправям погрешката, аз скърбя, Божественото в нас скърби. Скръбта не е нещо лошо. Скръбта е един велик подтик на природата да освободиш, да приложиш онова, което ти е дадено, да го постигнеш. Един вътрешен импулс има в скръбта, има да реализираш нещо. Ти не можеш да пееш. Не че не си даровит. Не може да дадеш онзи облик, онази форма на пеенето, един импулс. Щом създадеш тия форми, щом създадеш вътрешния смисъл и съдържание, веднага сърцето се отваря, ти си радостен, че си дал ход на музиката. Божественото в тебе се радва. Та в нашите постижения ние се радваме, че даваме възможност на невидимия свят да се радва. Понеже в нашите постижения те се радват. Когато успяваме да постигнем нещо, те се радват. Никой не живее за себе си. Казвате: „Аз много скърбя.“ Има кой да скърби за вас. Това е един нов начин на разсъждение. Казва: „Няма кой да влезе в положението ми.“ Щом ти скърбиш, значи най-умният, най-силният в света, Той ще влезе в положението ти. Казва: Тъй, както живееш, не е хубаво. Да измениш живота си.

Да ви приведа един пример. Тебе ти е скучно. Баща ти оставил една хубава цигулка от Страдивариус, вече си на 20 години, гледаш тази цигулка, изваждаш я, отваряш я, не върви

тази работа. Казваш: „Отде да дойде един голям късмет? Оставил баща ми някоя кутия, защо не остави малко пари?“ Твоето бъдеще е в тази кутия. Вземи че свири. Парите ще потекат, като в чувал ще дойдат. Тази цигулка е първокласна, тя струва няколко милиона. Тука дойде един сръбски виртуоз, който носеше една цугулка, която струваше десет милиона лева, сто хиляди долара американски, десет милиона български.

Ти седиш и мислиш, че нищо нямаш. Господ ти дал богата глава, която струва милиарди. Ти казваш: „Не знам какво да правя с главата си.“ Направи тази глава да мисли. Отвори кутията. После отвори сърцето си да чувства, да влезете във връзка с природата. Ти казваш: „Аз съм нещастен.“ Не си само ти нещастният човек. Като тебе, които са безделници, всички страдат. Щом страдаш, не си само ти. Щом започнеш да страдаш, не можеш да учиш. Казва: „Остаряхме.“ – Сух си. – „Изгубихме парите си.“ – Сух си. – „Тази работа е непостижима, животът няма смисъл. Идеал няма в света.“ – Сух си. Така не се разсъждава. На кои хора животът е сух? На обезформените, които нямат форма в себе си. Сега вие си задавате въпроса: „Ние от кои сме?“ Ако вие ме попитате: „Ние от кои сме?“, аз ще ви попитам: Сух ли сте или влажен? Не че не знаем. Всичко (е) постижимо в света, когато любовта произведе вярата, вярата произвежда надеждата. Когато любовта донася смисъла на живота, когато вярата донася съдържание на живота и когато надеждата даде онази форма, в която животът може да се облече. Това е животът. Любовта дава смисъла, вярата носи съдържанието, а надеждата носи формата, в която животът трябва да се облече. Аз тъй мисля. Щом някой ми говори за любов, казвам: То е великият смисъл на живота, който Бог е вложил. Във всяка мисъл има велик смисъл. После като ми говори някой за вярата, казвам: Съдържанието носи вярата. И най-после надеждата дава формата, навсякъде в живота виждате тия безбройни форми на тези малки същества. Аз съм се спирал да разглеждам тези малките бръмбазънци, причиняват ми голяма радост. Каква разумност има, колко са умни. Каква етикеция имат, поздравляват се, угощават се, милват се, целуват се. Тия, малките същества имат същите качества като хората. Ако ги

наблюдаваш, ще се учудиш, че те са надминали хората в своята обхода. Отлична обхода имат. Някое насекомо се отдалечи, даде място на друго, то мине, казва: „Моите почитания“, отдалечи се да мине. Някой път се скарали, някъде понеже като мине, казва: „Не постъпи правилно.“ Веднага като се скарат, като й даде урок, тръгнат си пак тия малки същества. Понякой път казвате, че това са измислици. Някой път наблюдавайте и растенията, колко внимателни са и те. Направете един опит да видите, че и те обичат като хората. Вземете едно растение, което е чувствително, едно цвете в саксия, турете го в стаята си, обърнете му внимание. После го извадете навън от стаята, пак го поливайте, пак на слънце го турете, но ще видите, че то не може да живее вън, ще увехне. Скърби вече. Като го занесеш в стаята, пак е добре. Изваждаш го навън, не може да вирее. Значи усеща своята любов. Като го отдалечиш от тази среда, повяхва.

Казвам: Цялата природа е пълна с разумност. Ние мислим, че в природата ние единствените сме разумни. Цялата съвкупна природа е разумна. Ако знаеш, ако се поставиш, както трябва, ако обичаш нещата, и те ще те обикнат. Да не чакаме всичко в природата да ни обикне. Бог е, Който ни е обикнал. В нас трябва да се роди съзнанието да Го обичаме. Този, Който ни е обикнал и ние да Го обичаме. Да не чакаме Той да ни обича. Той ни е обикнал, дал ни е всичките условия. Бог ни е създал една глава с неизповедими дарби и способности. Дал ни е и сърце с всичките богатства. Дал ни е и едно тяло, което ако го ценим, чудеса можем да направим, даже в тази форма, както е сега. За в бъдеще ще претърпява едно видоизменение за по-добро. Като погледнеш ръката си, да кажеш: „Силна е.“ Да му благодариш. Някой път виждаш своята ръка, не е така, както трябва. По какво познаваш? Ако пипнеш и ръката е суха, какво правите вие? Измийте се с топла вода, ако ръката ти е суха. Щом усещаш сухота, измий се с топла вода. – Един метод. Някои прости хора, като не им върви, вземат вода, измият се. Ако имаш сухота, измий се с вода. Тебе ти трябва влага. Влагата е съдържанието, Божественото да се събуди. Щом дойде надеждата, ще можеш да направиш нещо. Способен си. Само един подтик трябва в

живота. Или казано другояче, дайте място на Бога във вас да се прояви. Дайте място на Господа във вашата глава да ви научи да мислите. Дайте място на Господа във вашето сърце да ви научи да обичате. Дайте място на Господа във вашето тяло, да ви научи как да работите. Вие сте турили закон, изгонили сте Го. Той каже нещо, ти кажеш: „Не е така.“ Рече да направи нещо, ти пак Го коригираш. Рече да работи нещо, ти пак Го коригираш. Тогава, какво ще направим? Щом Господ престане да работи, ти си осъден на смърт. Дотогава, докато Той иска да работи в тебе, ти имаш бъдеще. Щом Той престане да се интересува от тебе, ти си осъден на смърт. Ти днес ще Го спираш, утре ще Го спираш, и Той най-сетне ще те зачеркне. Той като дойде при тебе, иска да мислиш. Най-първо няма да разбираш. Мислите ли в математиката, когато разправят за всички тия формули, така лесно се разбират. Трябваше да ви донесе една дескриптивна геометрия, аз имам една и самият професор, който разглежда, и той не разбира. Казвам: Какви велики тайни се крият в тази дескриптивна геометрия? Ако този професор би разгледал всичките форми и тяхното съдържание, техния смисъл, той не щеше да бъде в Софийския университет. Веднага щяха да го викат за авторитет в другия свят, да даде своето мнение, какво нововъведение трябва да се внесе в природата. Такива капацитети по геометрия ги викат, понеже всичко в природата се мени. Учените хора ги викат да си дадат мнението, как да се приложи нещо в света. Има учени хора, които си дават мнението. Колкото и скромно да е вашето мнение, дайте си го.

Сега, с какво да заместим сухотата? С влагата не можем да я заместим. Сухотата се лекува с влага. Мисли право! Засега този метод съм намерил. Сух си, мисли право! Като започнеш да мислиш право, сухотата престава. При най-лошите условия, то е сухота. Мисли право. Това са елементи дадени. Започни да работиш. Вие понякой път пеете сухо. Когато се пее една песен музикално, не трябва да е сухо, но не трябва и да е влажно. В песента „Аз смея да кажа“, първата нота показва, че започваме с един основен тон. Цъфнал един цвят. Следният момент този цвят, който се е разцъфнал, той е една празна чашка, която трябва да

се напълни с някакво съдържание. Аз смея да кажа, че слънцето ще изгрее. Туй слънце като изгрее, ще внесе съдържание. Значи, ще се оплоди този цвят в себе си, ще образува плод. И в този плод ще се даде една възможност за тебе да работиш. В тази лекция дето ви развих, аз смея да кажа, че слънцето е светло, светло е там, дето има разумност. Под думата „светлина“, ще разбираш един разумен свят, дето всичко е възможно. Светло е там, дето има разумност. На тия разумни същества няма какво да им говориш. Щом те видят, те те оценяват. Всички разумни същества, щом се представиш пред тях, те те оценяват. Всяко е готово да ти помогне. Казва: „Светло същество, светъл ум, светъл човек е той.“ Сега задава един въпрос, кой може да го каже това? Описва качествата: При него всичко се топи, започва всичко да расте, при него всичко цъфти, при него всичко зрее. Сега, като пеете тази песен, в тебе трябва да се явят всичките картини, да влезеш в природата, да сещаш тия процеси. Тя не може да се пее статически. /Учителят пее: „Аз смея.“/ – Какво смея? Да произведеш всичките тия форми, веднага да промениш сухотата, която е в тебе. Да мислиш право. Изпейте всички: „Аз смея да кажа.“

Да изпеем един музикален солфеж: До ре, до ми, до фа, до сол, до си и обратно. /Учителят изсвири на цигулката и ние изпяхме едно упражнение. После свири, пя: „Оле, оле, аха, ах!“ После свири и пя: „Аз смея да кажа, че Слънцето утре ще изгрее“, на нова мелодия./

Ще имаме песни установени, след това всяка песен може да се видоизмени, да стане динамична. /Учителят пак изпя: „Аз смея да кажа“ на нова мелодия./ Като изгрява слънцето, ще произведе разни състояния. Едно слънце, като изгрее в човека, ще произведе влага. Слънцето, като изгрее, произвежда светлина, като изгрее, произвежда енергия. Когато слънцето изгрява, то дава движение. Когато слънцето изгрява, то дава съдържание, дава и смисъл на нещата. Всяка идея в света, за да бъде мощна, трябва да има силно напрежение в себе си. Запример, в житното зърно има огромна енергия, която има напрежение. Ти трябва да бъдеш като един зародиш. Умът трябва да мисли, да има едно

напрежение на мисълта. Щом има напрежение, то основният тон (е), който ще даде напрежение на тази идея. Щом има напрежение, ти ще й дадеш насока, трябва да й дадеш движение на тази идея. Ре-то в ума ти трябва да седи, то е, което дава посока, движение. Всякога под „ре“ трябва да разбираш, да се движиш правилно. Колкото движението е по-правилно, по-пластично, то е движение. При „ми“-то в дадения случай по възможност да се изхарчва по-малко енергия. Забележете, светлината се отличава с това, че тя харчи много малко енергия. Ако тя би харчила такава грамадна енергия, тя не би стигнала. Много малко харчи, икономично пътува, че да бъде приятно и за нас. Много добре е използвала. Светлината е един образец на движение, на хармонично движение. Всичките вълни са тъй отмерени, че пристигат без всяко сътресение. После като влезе тази светлина в земята, започва да работи. „Фа“-то е работа на светлината. Като влезе да работи, сглобява нещата, направи нещо. След туй разцъфтяват. Туй, което работи в нас, е „фа“. Това, което измисля нещата, дава съдържание, да се материализират нещата, то е „фа“. Ти като мислиш, ако не знаеш да мислиш за „фа“-то, идеята няма да придобие живот. Музикално трябва да знаеш да пееш „фа“. Не само механическо пеене, не разбирате, като се свири на цигулката, то е външната страна, но вътрешно има едно „фа“ в сърцето, има едно „фа“ в мисълта, пък има и едно „фа“ на физическото поле. С него по сме запознати. Но сега се запознаваме с „фа“-то на сърцето и с „фа“-то на ума. Като кажеш „фа“, в сърцето да усетиш хубава, мека топлина. Като кажеш „фа“, да усетиш онова, което светлината прави в тебе, да почувствуващ онова, което светлината прави в тебе, да почувствуващ светлина в себе си. Светне ти, то е „фа“. Като светне, не трябва да се спиращ. Следната фаза на музиката ще бъде „сол“. Ще се разцъфти. Ще има простор, ще приема като чаша, понеже е динамически. Цветът постоянно трябва да се пълни и празни. Значи ти мислиш. Да мислиш, значи да пълниш и да празниш чашата, дадеш една чаша на един, на друг. Така се образува една разумна връзка. Това е „сол“. Казвам: Сега на вас ви трябва само едно „фа“. „Фа“-то в сърцето не го вземате. Не че

не знаете. Ако отслабне струната и ако свирите, няма да бъде верен тонът. Вземаме „ла“ за основа. „Ре“-то трябва да бъде в хармония с „ла“. На цигулка трябва да има един микрофон, да се завърти. Много мъчно е да нагласиш цигулката както трябва. Най-първо вие трябва да нагласите ума си. Сега вие не че не сте способни да мислите. Казвате: „Аз зная да пея.“ Да пееш в трите свята, това е пеене. Да пееш в духовния свят, да пееш в умствения свят – това е пеене. Като пееш, да се събуди своята мисъл, като пееш, да се събудят твоите чувства и като пееш, да се събуди своята воля. Това е пеене. Музика е това. Туй, което събужда едновременно мисълта, което събужда чувствата и което събужда волята на човека в трите свята – това е музика. В трите свята законите на музиката се различават.

Сега във вас може да остане мисълта: „Ние нищо не знаем.“ Не че не знаете. „Фа“-то както и да го вземете, то е вярно. Ти не може да вземеш един фалшив тон, фалшиви тонове има, ако един пее в една гама, а друг в друга, дисхармонични са, не пеят хубаво. Но всеки сам пее хубаво. Има известни гами, ти като пееш, тоновете са дисхармонични. Ти не може да вземеш един само тон фалшив. Един тон по отношение на гамите тогава е фалшив, има дисхармония. Преплитат се тия вълни. Някой път вие се чувствувате, че сте в едно неразположение. Неразположението зависи, че вашите мисли не са в хармония с вашите чувства и вашите чувства не са в хармония с вашата воля. Или „фа“-то не е вярно. Искате да направите нещо в умствения свят, не е взето както трябва. И в духовния свят не е взето, и на физическото поле не е взето. Ще поправите „фа“-то. Българинът е майстор на „фа“. Българинът много добре взема „фа“. /Учителят пее „фа“./ Парици има, хлебец има. /Учителят пее „фа“./ Деца има. /Учителят пее „фа“./ Къщица има. Туй значи, всичко си има, овци, кокошци, яйчица. „Фа, фа, фа“. Вие като вземете „фа“, трябва да мислите, че всичко имате. Само трябва добре да храните кокошките. Ние имаме един съсед, на когото кокошките тук идат да ядат. Като ровят кокошките, казват: „Освободи ни от този простак, дай ни работа.“ Те като ровят с краката, техните задни крака са ръце, казват: „Дайте ни работа, ние сме способни да работим.“ Казвам:

Ще ви дадем. Поживейте още малко. „Кокошка“ не е българска дума. К-то е оная буква, която означава ония противоречия, които съществуват в духовния свят. К-то геометрически как е написано? Тук са противодействащи сили. Тук не може да имате равновесие. За да имате туй равновесие, ще го напишете така: Тук имате равновесие. Но както се пише К-то, няма равновесие. Вие се намирате в едно противоречие със себе си. При второто може да се движите. Имате буквата Ж – разрешено е противоречието на К. Противоречието на К се разрешава с Ж. Кокошка значи туй, което рови и търси. „Кокошка“ е туй същество, тя ходи да търси изгубеното имане. Казва: „Зарових го някъде, не зная къде е.“ Търси го, рови, дано се покаже някъде. Който не разбира, казва: „Защо рови кокошката?“ – Тя ходи да търси изгубеното имане. Всеки човек, който ходи да търси изгубеното, той е кокошка. Щом намериш, тогава казваме: „Кокошките трябва да живеят.“ Подразбираме вече, че изгубеното е намерено. То е животът. Животът подразбира изгубеното и намереното. Има с какво да се занимаваш. Щом си изгубил нещо, то е КО. Тогава ще намериш ЖЕ.

Отвън какво има? Мъгла има ли? – Мъгла има. Трябва да благодарите на природата, че ви турила в един широк свят. Много място има за занимание, за играчки. Използвайте великата влага, която Бог е турил във вас.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

8 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 2 декември 1938 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

МЛАДОСТ И СТАРОСТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме две./ – Какви са? – /„Най-малкият орган на човешкото тяло“ и „Ползата от големите и малките неща“./

Кое се нарича „малко“? Малък човек и голям човек, казваме. Ако ви попитат къде седят причините за промените на времето, причините за зимата, лятото, пролетта, есента? Кой са причините за годишните времена? Коя е причината за студа или коя е причината за топлината? Разбира се, не да се обяснява топлината. Топлината внася едно чувствуване на някаква промяна. Ние виждаме нещо да е станало. Но туй, което чувствуваме да е станало като топлина, ние виждаме и промяната, но тази промяна ни най-малко не показва онова, което ние чувствуваме. Ние правим един паралел. Казваме: „Снеговете се топят, цветята растат, цъфтят.“ Но цветето не значи, че то е топлина. Но има един паралел, едно отношение. Или, да кажем, кажеш, че си радостен, или че си скърбен. Каква е разликата между самочувствието на радостта или скръбта? Вие не сте се спирали да мислите какво нещо е самочувствието на радостта и самочувствието на скръбта. Казвате: „Скърбен съм.“ Или казвате: „Тежък товар имам.“ Но тежкият товар, това е едно самочувствие. Ти го чувствуваш в себе си. Ти чувствуваш един товар, имаш самочувство, че носиш нещо на гърба си. Сега, ако кажем, аз туря едно кило тежест на гърба ви, ще имате едно чувство. Турям единица килограм. Вие имате едно самочувствие. Какво е вашето самочувствие? – Имате самочувствие единица. Туря два килограма на гърба ви. Имате самочувствието на двата килограма. Увеличавам, четири, пет, десет килограма, най-после турям 50, 60, 70 килограма. Ако разбирате отношението на килограмите, вие сами можете да

премахнете мъчнотиите от вашия гръб. Казвате: „Кой ще ме освободи от този товар?“ Представете си, че вие турите един килограм, два, три и след туй забравите, мислите, че вие не сте господар на положението, казвате: „Не мога да го нося.“ Добре, какво можеш да правиш, ако не можеш да носиш товара? Ти какво трябва да правиш, не можеш да се справиш. Този товар по закона на необходимостта трябва да го пренесеш, казваш: „Не може да го нося.“ Тогава ти извадиш един килограм, 2, 3, 4, 5, 10, 20 изваждаш, докато можеш да го пренесеш. После пак ще се върнеш, да пренесеш другия. Когато товарът е тежък, ще удължиш времето. Когато товарът е лек, ще съкратиш времето.

Сега казвам, че всичките ви мъчнотии вие сами ги създадохте. Вие ги създадохте, вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви мъчат. Вашите радости вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви радват. Скърбите и страданията вие ги родихте. Казвам: Не че вие ги родихте, защото не може да се каже, че вие раждате скърбите, но вие създадохте скръбта. Вие вземете с един чук, ударете на пръста си отгоре. Кой е причината на това страдание? Вземете чука, че ударите пръста си. Или някой път случва се, че вие набивате гвоздей, пък ударите на пръста си отгоре. Кой е причината? След като се върнете, казвате: „Виж този дявол.“ Кой е в дадения случай дяволът? – Умът. Толкоз близко не дръжте чука. Най-малко една педя далеч. Вие сте влезли в една зона, дето чукът може да се сложи на вашия пръст. Сега вие казвате, че страдате в света. На всичките ви страдания причината сте вие.

Да допуснем, че вие сте турили захар в една торба. Носите тази торба. Времето са заоблачава, завалява дъжд, накваши торбата, стопи се захарта. Кой е причината на това? Вие сте причината. Какво трябва да правим? Трябваше да турите тази захар в една торба, в която водата да не може да проникне. Умен трябва да бъдете. Вие туряте часовника в джоба си, но джобът има една малка дупка. Казвате: „Часовникът не може да падне.“ Случва се, че като вървите, този часовник мърда повече, скосва конците около дупката, става по-голяма и един ден бъркате, няма часовника. Кой е причината? Причината сте вие. Малката дупка не я закърпихте, казахте: „През малката дупка не може да излезе.“ Щом има дупка, часовникът може да излезе навън. Часовникът

какво показва? Туй, които се движи, показва часовник. Туй, което се движи, навсякъде може да мине. Представете си, че вие може да турите вода в един съд, който има една малка дупчица, може само игла да е минала, като турите водата, през дупчицата ще излезе. Следователно трябва да знаете, че туй, което се движи, може отвсякъде да мине. Щом намери първата дупка, ще направи първия опит да излезе навън.

Добре, да допуснем, че вие изгубите една английска лира през дупката на джоба. Вие скърбите. Щом скърбите, аз вече правя един друг извод. Ти казваш: „Аз парите не обичам. Пет пари не давам.“ А щом изгубите една английска лира, вие скърбите, че лирата излязла от джоба ви. Значи, вие обичате тази парица. Защото не може да скърбиш за нещо, което не обичаш. Щом скърбиш за парите си, ти ги обичаш. Ти казваш, че не обичаш парите, че не се радваш на тях. Намериш една английска лира и ти причини радост. Вие сега казвате: „Аз обичам свободата, аз искам да бъда свободен.“ Нали вие твърдите, че свободни трябва да бъдем? Тогава защо не се радвате на лирата, която излязла от джоба да бъде свободна. И защо като излезе от джоба, от твоя затвор на джоба, ти скърбиш? Защо се радваш, като я туриш в затвора, в джоба? Какви са съображенията? Някой път вие затваряте вашите идеи. Те са затворени, идеите ви скърбят. Някой път идеите ви излизат навън, те се радват, пък вие скърбите. Питам сега: Кое по-хубаво да бъде – английската лира да бъде в джоба ви или да излезе из джоба навън, в дадения случай? Понеже вие не сте били способни да я накарате да ходи, тя е проходила сама. Защото тази английска лира, вие имате право да я държите в джоба един ден, втория ден ще излезе навън. В природата само един ден имате право да я държите. Такъв е законът. От изгрева на слънцето до залеза имате право да я носите в джоба. През него ден трябва да влезете в някоя бакалница или в някой часовникар да й намерите работа. Тя иска да излезе, да види белия свят. Тя иска да излезе из джоба, да я покажете, да се засмеят хората, да я помилват, да я погалят. Ще влезете в един магазин, искате нещо, кажат: „Няма.“ Вие пак я турите в джоба. Искате да я турите на работа.

Какво заключение ще извадите? Ти имаш известна идея, ти имаш право само един ден да я държиш в джоба си, в сърцето си. Сега тази идея може да излезе най-малко да я поразходиш. Идеята е жива, трябва да излезе, да й дадете право. Да не кажете: „Аз изгубих идеята си.“ Идеята не може да се изгуби. Идеята може да иде на гости някъде другаде, а щом една идея не може да намери симпатия, съчувствие в тебе или че не я оценяваш, тя ще офейка от тебе. Всяка идея търси един, който да я обича. Ако имаш една идея и хората я обичат, тя ще иде при тях. Ако искаш да я задържиш, ти трябва да обичаш. Тя може да ходи при другите и пак ще дойде при тебе. Запример, ако имате някое добиче, някое животно и го храните хубаво, то може да иде в другите къщи, но вечер, понеже знае, че вие го обичате, връща се при вас. Вечерта вие да бъдете напълно уверен, че ще се върне в къщи. Така са и идеите. Те са вашите овчици, които ако ги не обичате, те (не) ще се върнат при вас. Аз наричам сиромас човек всеки, който е без идея. Той сиромас, няма добиче. Идеята е туй, което помага. Един човек, който няма една кравица, едно конче, който няма поне една овчица, една козица, който няма жито, поне 10-20 зърна, който няма ябълки, няма круши, той е сиромас. Аз може да живея тъй. Природата обича нещата да влизат и да излизат. Природата не обича застоял живот. Поемеш въздуха, задържиш го няколко секунди и пак навън. Отвориш очите, светлината влиза. Всичко при човека влиза и излиза. Мисълта влиза и излиза, чувството влиза и излиза. Всичко е в едно хармонично движение. Мисълта е едно хармонично движение в света, без никакво сътресение, сблъскване.

Та казвам: По какво се отличава младият човек и старият човек? М.С. Младият винаги е малък, старият е винаги голям. Младият е семка, старият човек е дърво. Младият човек е цвят, старият човек е плод. Старият умира, младият оживява. Там, дето старият умира, младият оживява. Там, дето младият оживява, там старият остарява. А там, дето старият остарява, младият се подмладява. Конкретно нещо какво е младостта и старостта. Следователно вие не можете да се избавите от младостта. Младостта е едно качество и старостта е едно качество. Вие нито от младостта може да се избавите, нито от старостта. То е

смешно. Вие искате винаги да бъдете млади. Ако бъдете само един цвят, не станете на плод, да завържете една семка, какъв ще бъде вашият живот? Един цвят, който окапва, безплоден цвят. Младият, който не може да остарее, е един безплоден цвят.

Питам: Тогава де е смисълът? Аз ви давам сега същинският смисъл в природата, какви са законите. Младият е началото на нещата, старият е краят на нещата. Следователно, ти като млад ще имаш начало на живота, старият е краят на живота. Вие казвате: „Старият е глупак.“ Щом старите са глупци, тогава и младите са глупци. Старият казва на младия, че е глупак. Тогава и старият, и младият са глупци, и старите са глупци, и младите са глупци. Тогава имаме друго равенство. Младият и старият са мъдреци. И старият, и младият, и двамата са мъдреци. Какъвто е младият, такъв е и старият. Какъвто е старият, такъв е и младият. Аз ви слушам понякой път вие казвате: „Той е стар човек, глупак.“ Щом кажеш на стария човек (че) е глупак, и ти си подобен нему. Тя казва: „Стара баба.“ И ти ще бъдеш като нея стара баба. И ти ще бъдеш като нея стара баба, глупачка. И ти ще бъдеш същата.

Казвам сега: Трябва да различавате. Вие туряте на нещата тия качества, които ги нямат. Хубаво е понякой път човек да бъде глупак. Хубаво е понякой път човек да бъде мъдър. Но при какви условия? Та не е ли хубаво да бъдеш глупав, да не знаеш как да направиш зло, може да направиш и доброто. Тогава в началото като мъдър ще направиш зло и като мъдър ще поправиш злото. Умен си, направиш зло, умен си да го поправиш. Понякой път трябва да бъдеш глупав да не можеш да направиш зло, но няма да може и да го поправиш. Мъдростта е в сравнение с глупостта. Извън глупостта, мъдростта сама по себе си какво е? Кои хора ние наричаме мъдри? Аз наричам мъдри всички ония, които знаят как да изправят своите погрешки. За мене те са мъдри хора. Всеки, който може да изправи една своя погрешка, е мъдър човек. Всеки човек, който не може да изправи една своя погрешка, е глупак. Ето конкретно какво е мъдър и какво е глупав човек. Такова трябва да бъде заключението. Казвате: „Природата така направила нещата.“ Природата прави лоши работи в живота, но постоянно поправя. Природата щом направи някоя погрешка, веднага я поправя. Щом те заболи коремът, дал си храна, която

не подхожда. Казваш: „Тази природа как е направила.“ Тя веднага ще ти покаже какво трябва да направиш. Природата ще ти каже: Изхвърли го навън от себе си, не може да живееш с него. Това, което е влязло в дома ти, е негодно, изпъди го да си върви. Щом нещо те безпокои, кажи: „Навън по света да си върви.“ Вие имате една лоша мисъл, казвате, какво да правите с нея? – Изпъдете я. Ама как да я изпъдите? Аз да ви кажа как ще я изпъдите. Тъй, както Аврам изпъди един от синовете си. Вие знаете причината. Той имаше една много красива жена, която се наричаше Сара и втора – Агар. Един ден, понеже Сара нямаше деца, казва: Да направя едно добро и даде слугинята си да стане жена на мъжа й, да му роди син, дано Бог като благослови слугинята й, да даде и на нея благословение. Господ да даде благословение на слугинята и после да даде благословение и на Сара. Един ден като порастна синът на слугинята, стана 20-годишен, тя не можеше да го търпи, казва на Аврама: Син й да се махне. Нему стана тъжно на сърцето. Господ казва: Послушай жена си, изпъди го. Той тури хляб в торбата им, даде сина и изпъди слугинята да си замине. Казвам: Като дойде една идея, която ви безпокои, турете нещо в торбата със сина и изпратете я навън, както Аврам направи, да иде да намери своето място. Те като излязоха, изядоха хляба, Агар нямаше какво да прави, обезсърчи се, обърна се към Господа. Тогава се яви един ангел и казва: Не се обезсърчавай, тази работа ще се оправи.

Казвам: Всички трябва да имате едно дълбоко разбиране в себе си. Поправяйте вашите погрешки. Не задържайте вашите погрешки дълго време. Изпратете ги на работа. Щом направите една погрешка, торбата на гърба, изпратете тази погрешка в света да иде да се учи. Всичката ви погрешка на вас е тази, че тъй не изпращате вашите погрешки. Всичките хора, дето умират засега, умират по единствената причина, че не са се подмладили. Всички вие ще остарееете, ако не се подмладите. Ако на свят не остарееете, ще умрете. Сега да обясня идеята. Старият е семка. Тази семка, за да се подмлади, непременно трябва да влезе в земята, в почвата. Туй семе трябва да умре. Посятото семе е старият, който умира. Младият, който се ражда, е старият, който се подмладил. Следователно, ти сам трябва да станеш на дърво.

Казвате: „Това е един дървенияк.“ Че вие не разбирате какво нещо е дървото. Дървенияк значи един човек, който има възможност да остарее и да се развива. Казва: „Голям дървенияк.“ – Разбира се, първостепенен дървенияк съм, значи признавам, че имам всичките условия да се развивам. Казва: „Дървенияк, дебела глава.“ Дебелата глава може да расте. Ти къде можеш да чукаш житото – в дебелата ли чутура или в тънката? Казва: „Много му е дебела главата.“ Не е въпросът там, в дебелата глава. Ако ти пътуваш в един свят на големи противоречия, не е ли безопасно мозъкът да е турен в дебела глава, че който и да те удари, да не смачка мозъка? Ако твоята глава е тънка, навсякъде ще бъде смачкана. Казвам: Умният, при известни условия, главата му става тънка. На младите хора главите са тънки, на старите хора главите са дебели. Щом (е) дебелоглав, той е стар. Щом е тънкоглав, той е млад. Ами че тази семка на една слива, как мислите, тънка ли е? Сега едно противоречие ще изнеса. Противоречието е в това, че костилката на сливата е много дебела, затворен е мозъкът, затворен е животът в една много дебела обвивка. Ако вземете семката на ябълката, на крушата, там обвивката не е така дебела. Защо е така? – Сливата е стара вече. Ябълката е млада. Сега ще попитате: „Защо с тънките кори да са млади, а с дебелите да са стари?“ Питам: Кои хора са по-силни, тънките или дебелите? По какво се отличава якотата на човека? Кои растения са по-силни, дебелокорите или тънkokорите? – Дебелокорите, разбира се.

Когато човек започне да мисли, главата изтънява. Има един начин за изследване способностите. Всякога мисълта е, която изтънява черепа. Щом черепът на една глава (е) дебел, показва, че този човек не е мислил. Той имал едно малко чувство, много обикновен живот имал. Ако разгледате една глава на един умрял човек, турите вечер една свещ в кухия череп, ще видите, че с които центрове на мозъка е работил, тази част на черепа е тънка. Защото всеки един център като работи, от него излиза електричество и на тия места черепът е изтънял, черепът там е по-светъл, по-тънък. Дето мозъчните центрове не са работили, там черепът е дебел.

Тогава казваме: Ако на младия черепът е тънък, това показва в органическия живот, че ред поколения са мислили, детайлността

на мозъка била развита на 10-20 поколения и главата изтъняла. Ако 10-20 поколения не са работили, главата останала дебела. Когато кажем, че черепът е дебел, разбираме, че ред поколения не са мислили, живели обикновен живот. Когато намерим, че костта на черепа е тънка, разбираме, че ред поколения, 5, 10, 20 поколения са живяли интензивен живот. Този закон е верен. Ако един човек е живял един интензивен умствен живот, не само той, но и ред поколения са живяли така, тогава костите на ръцете, на краката, кожата, всичко е добре моделирано, те са живяли много добре в миналото, кожата е много гладка, мека, костите са много добре оформени, гладки са, полирани, имат много хубав, приятен цвят. Главата е добре оформена, тънка. Животът е, който оформява външните форми. Съзнателният живот дава едни форми, самосъзнателният дава други форми. Свръхсъзнателният дава други форми, подсъзнателният дава едни, съзнателният – други, самосъзнателният – трети, свръхсъзнателният – четвърти. Най-красиви са формите на свръхсъзнателния живот. Казвам: Съзнателният живот в животните създал главите на сегашните животни. Подсъзнателният живот създал главите на растенията. Растенията, както са създадени, подсъзнанието е създало това в тях. Онзи път, през който растенията минават, условията там са много тежки. В тази форма, в която сега се намират растенията, то е най-доброто за техния растеж.

Казвам сега: За да се измени вашата глава, трябва да измените вашето съзнание. Ако сте в подсъзнанието, ще имате дървени глави. Ако сте в съзнанието, ще имате животински глави. Ако сте в самосъзнанието, ще имате човешки глави. Ако сте в свръхсъзнанието, ще имате светийски глави, или главите, които ангелите имат. Те понякога път, както човек и да изменя себе си, от степените на съзнанието ще измени и цялата външна форма на тялото. Ако не разбирате този закон, във вас еволюция не може да има. Под думата „еволюция“ разбирам онези красиви форми, които трябва да се заменят една с друга. Да минем от животинското царство в растителното, в животинското, в човешкото и в ангелското. През тия четири царства трябва да преминем. Едновременно трябва да функционират във вашето съзнание и да знаете като мислите, какво може да произведете.

Запример, някой път вие искате да станете умен човек. Че да станеш умен човек, трябва да дойдеш в самосъзнанието и да започнеш да виждаш не само своите погрешки, но да виждаш погрешките на 100, 200, на хиляда поколения. Да съзнаваш техните погрешки и добродетели, че да използваш добродетелите, които са имали, да използваш техните погрешки. То е вече умен човек, който може да оправя погрешките на своите прадеди и да използва техните добродетели. Само да се възмущаваш от миналото, от погрешките на своите прадеди и да съжеляваш, че не са оставили нещо добро, което можеш да използваш, то е неразбиране на този закон. Понеже дедите, колкото престъпления са направили, толкова и добродетели са имали. Имате плюс и минус, какво дават? Плюс и минус дават нула. Две еднакви, противоположни величини дават нула, уравновесяват се. Имаш един лев в джоба си, имаш да даваш един лев, какво остава в джоба? – Нула остава. Но отивам по-далеч. Туй, което в математиката е плюс и минус, превождам нулата. Казват, че нулата е нищо. Който знае, нулата създава възможности за всички чудесии. Нулата е семката, която като посееш от туй нищо, от костилката, която е нищо, ще излезе цяло дърво. После, ако турите нулата след единицата, какво става? Вие казвате, че нулата е нищо, пък как е възможно туй, което е нищо всъщност, като го турите подир единицата, да я увеличи десет пъти? Как е възможно туй, което е нищо, да съдържа бръмбарът, чуваме само бръмченето. Като чуете бръмченето на един аероплан, казвате: „Бръмбар.“ Бръмбар ли е този аероплан? Това е един философ, който прави наблюдения, научни изследвания, работи, прави фотографии, научно работи. Като се върне, прави доклад. Пътува 400-500 километра в час. Пренася пътници, връща се. Какво работи вътре бръмбарът? Като пътуват хората с бръмбара, вървят по-бързо, отколкото с треновете. Под думата „нищо“ разбираме, че нищо е туй, което не се изменя. Нещо, което не се изменя в себе си, казваме, че е нищо. Някой път има сиромашия, казва: „Няма нищо.“ Щом ти кажеш, че няма нищо, ти трябва да разбираш, че нищото, то не е изгубено. Нищото не може да се изгуби. Нещото ти може да го изгубиш. Нищото не можеш да го изгубиш. Нищото не може и да умре. Казваш: „Изгубих си парите.“ – Няма нищо.

Ще ви приведа един пример. Твоите пари не са се изгубили. Те са при тебе, те не са умрели. Казваш: „Умря баща му.“ Казвам: Няма нищо. Искам да ти кажа, че баща ти не е умрял. Може да се докаже, че като умре бащата, тежестта на сина ще се увеличи с десет грама. Тежестта на всичките синове и дъщери ще се увеличи. Затуй, когато някой умре в някой дом, подобряват се работите, всички стават здрави. Докато дядото е жив, всички боледуват, като умре дядото, всички стават здрави. Защо стават здрави? – Много естествено, дядото бил толкоз тежък, че дядото мислил само за своята старост, за своето минало, че той тежал върху гърбовете на всички. Мислите на дядото тежат върху умовете на децата и те боледуват. Като умре дядото, не мисли за своите старини, децата се подмладяват. Или, ако турите върху едно семенце един камък, то се изкривява, като падне камъкът, цветето се изправя.

Казвам: Онези идеи във вас, които са стари, трябва да умрат. Кое наричам аз „младост“? Идеята ви трябва да умре, за да се подмлади. Или най-малко една идея, която е във вас, трябва да си замине, трябва да се замени с нова идея. Ако старата идея не се замени с нова или ако старата идея не може да се подмлади, да внесе нещо ново, тогава не разбирате процеса на природата. Вие казвате: „Растем.“ Най-първо вие се радвате до известно време, след туй се почувствувате, че сте остарели. Какво усещате, вие сте остарели? Започвате да усещате, че вашите крака не са пъргави, както по-рано, че вашите очи не са тъй разположени да гледате, малко мрачково гледате, ставате инертни, не ви се ходи, като седнете, не искате да станете. После във вас нямате разположение да услужите някому. Като дете вие сте били готови да услужите комуто и да е. Като остареете, ще започнете да заповядвате. Казвате: „Аз съм стар, синко, ти стани.“

Та сега някои от вас, гледам, сте започнали да остарявате. Казвате: „Ти стани, направи тази работа.“ Карате други хора да вършат работите. Вие вършете, за да се подмладите. Видиш една книжка, наведи се, вземи я. Ти ще се подмладиш най-малко с един ден. Пък ако подигнеш десет книжки, десет деня ще се подмладиш. Ако дигнеш сто сухи листа, сто деня ще се подмладиш. Ако всеки ден дигаш по десет листа, с десет деня ще

се подмладявате. Знаете ли какво нещо е това, по десет дена да се подмладяваш всеки ден? Подмладяването на един ден, знаете ли каква енергия съдържа? Законът за доброто е закон за подмладяване. Законът за злото е закон за остаряване. Които да остаряват, да правят зло. Които искат да се подмладяват, да правят добро. Сега ви казвам: Законът за доброто е закон за старите. Тогава непременно, ако вие на мене ми кажете тъй: Ти не можеш да направиш доброто, ако не искаш да се подмладиш. Ти не можеш да направиш злото, ако не искаш да остарееш. Значи, вие, които сте почнали да остарявате, правите зло. В какво седи злото? Енергията в злото и в доброто е еднородна. Злото е едно действие, турено не на място. Запример, доброто е да влезеш в един дом и да запалиш огъня на огнището. Не е на място, запример, ако запалиш огъня всред този салон, може да изгори и целият салон. В собата този огън е на място турен, но на дъските отгоре е не на място. Следователно, когато в себе си турим една мисъл не на място, тя е лоша. Всяка една мисъл, която не е на място, е лоша. Ако ти туриш едно чувство в ума си и една мисъл в сърцето си, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл в ума си и едно чувство в сърцето си, то е на място. Ако туриш едно чувство да ръководи работите и туриш една мисъл отподире като опашка, да помага на това чувство, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл да ръководи и туриш едно чувство да помага, туй чувство е на място. Чувствата трябва да подтикват човека към работа. Когато туриш чувствата да вършат работа, а умът да помага, тогава ти не си от умните. Ти не разбираш Божия закон.

Та най-първо за всяко нещо имайте една мисъл и за да прокарате тази мисъл, трябва да турите една постъпка. Мисъл, чувство, постъпка. Постъпката у мене стимулира едно чувство, чувството стимулира човешката мисъл. Тогава имаме от главата, от мозъка ще излезе известна енергия, ще се възприеме от дробовите, ще дишат, ще слезе в стомаха, ръцете, краката, тялото трябва да се подвижи. Тогава тази мисъл може да се реализира. Когато мозъкът действа, когато дробовите действуват, когато и в ръцете се проявява туй движение, ние вече считаме, че човек е готов да свърши една хубава работа. Когато човек мисли добре,

когато чувства добре и когато ръцете работят добре, мисълта може да се реализира, както ние искаме. Как мислите, колко време трябва на един художник да нарисова една хубава картина? Каква тънка мисъл трябва да има художникът, каква прецизност трябва да има в тия линии, които очертава. Някой път рисува, рисува художникът и излиза карикатура. Някой рисува и излиза една хубава картина, без да зачерква. Една опитност има, много правилни са всичките криви линии. Рисува много хубаво.

В съвременния живот тъй, както всичките писатели пишат, казват: „Човек трябва да бъде добър.“ Най-първо доброто е закон за подмладяване. Ако правиш зло, злото е закон за остаряване. Следователно, злото е за много малко хора. В света има много малко стари хора. В небето има 24 старци. То не е за всяка уста попара. Казвате: „Остаряхме.“ Не е за вас старостта. За вас може би ще минат няколко хиляди, няколко милиони години, за да остареете. То е един интензивен живот, след няколко милиона години ще имате някои черти на старостта.

Казвам сега: Използвайте закона за подмладяването. Сега сте остарели преждевременно, ще мязате на актьори на сцената, комуто някой път турят известна изкуствена брада. Той е млад човек, но като му турят изкуствена брада, мустаци, турят дълги коси, прегърби се, и той започне да играе ролята на стар човек. Ни най-малко не е стар. Като свърши, хвърли брадата, мустациите, всичко, подмлади се. Нали всичките стари в театъра се подмладяват? Понеже като актьори един-два часа трябва да бъдат стари. Който и да е от вас може да стане стар. Аз може да направя някого от вас стар, пък може и да го подмладя. Понеже се интересувате от младостта, казвам: Не внасяйте в ума си образа на злото, не мислете какво нещо е злото. Този въпрос го оставете настрана. Един от древните мъдреци на Египет го попитали какво нещо е злото. Той си свил устата. Сега всички тук говорите за злото. За злото малко говорете. Свийте си устата. То е един въпрос, за който нищо не казвайте. Кажете една глупава постъпка несъобразна, несъвместима, но не казвайте лошо, зло. Пък не искайте да познаете какво нещо е доброто и злото. Ако познаете злото и доброто, какво ще стане от вас? Ако на една бучка захар наляе вода и долу има кал, като се стопи сладката и

бяла бучка и падне в калта, какво ще стане? Калта ще стане ли сладка или бяла? – Не. Когато кажеш, че нещо е лошо, ти си турил доброто вътре в калта. Питам: Какво ще излезе от тази кал? Тогава трябва да имаш знанието на грънчаря, тази кал, щом захарта е влязла в калта, да я замесиш и калта да я направиш на стомна или гърне, да я направиш порцеланово гърне. Щом не си грънчар, не туряй калта и захарта в тази кал, понеже ще се окаляш от нея и нищо няма да излезе. Не говори за злото. Ако вие сте грънчар и от калта можете да направите някое гърне, може да кажеш нещо, но щом не сте грънчар, кал не правете.

Сега да дойдем до съществената мисъл, която е необходима за вас. Едно здравословно състояние в човешкия организъм се поддържа само с доброто. А пък от злото, ако сте умен, понякога е необходимо да направите по една хомеопатическа доза. Представете си, че аз вземам един грам захар, разтопявам я в един килограм вода. От туй кило взема една капка, че я туря в друго кило вода. Взема една капка, че я туря в друго кило и така имам тридесет такива деления. Взема една капка от тридесетото деление и направя едно лекарство, че като дам на болния, той оздравява. Понякоя път хомеопатически във водата на доброто ще турите една капка от злото, вече лечебно действа в този случай. Злото лекува света и злото лекува човека. И от злото човек поумнява. Ако е много силна доза, ще го умъртви. Ще турите много малко. Без злото не може в света. Само че Ева изяде целия плод, много голяма доза. Погрешката на Ева е, че не взе една капка от тридесетото деление, но взе много голяма доза.

Та казвам: Дръжте доброто като една мощна сила в света, която подмладява човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки. Доброто е, което държи човешкото тяло в туй състояние. Ако доброто не е в света, той ще се разложи на своите части. Той ще се пукне и нищо няма да излезе. Благодарение на доброто, което ви държи. Вие под този напор на доброто растете и се развивате, имате благоприятни лъчи на Божественото Слънце. Бъдете внимателни да не образувате вашето недоволство в себе си, което имате, този калпак, че Божествената светлина не може да влиза. Дръжте доброто като

една стъклена стая, в която имате всички най-хубави условия. Да гледате стаята ви да бъде чиста, значи умът да бъде чист, сърцето и постъпките чисти, за да може Божествената светлина да влезе във вас, тя ще ви научи как да гледате. Не се изисква голяма сила. Туй разбира законът на вярата, че с вяра всичко може. Ние да не препятствуваме на Божествения закон, който работи в нас. Онова дете, което расте, какви усилия прави? Ако едно дете започне да мисли за своето растене, растенето спира в него. Може да направите един опит. Има деца, които се мерят, колко израстват. Като започнат да се мерят, растенето престава. Ако ние се оставим в Божествения процес в света, Божественото да работи, по-лесно ще се постигне работата, отколкото когато се безпокоим.

Кажете ми сега какво разбрахте? Как бихте приложили доброто? Или да ви дам една тема: По кой начин човек може да се подмлади? Пращам ви да държите лекция за подмладяването. Как бихте поставили въпроса? Щом влезете в доброто, то е една цяла лаборатория. Ще изучавате света от гледището на доброто на всички елементи, ще знаете техните качества, как се съединяват и как се разединяват. Манипулацията с доброто е цяла наука. Вие имате много обикновено схващане за доброто. То е цяла лаборатория. Като влезете в доброто вътре, ще влезете във връзка с всички разумни същества, ще започнеш да вземаш уроци от тях. Те ще те учат как да правиш работите, за да се подмладиш. По какво искаш да се подмладиш, какъв искаш да станеш, учен ли искаш да станеш, философ ли искаш да станеш, поет ли искаш да станеш или какъв искаш да станеш? Младият поет, младият художник, те се отличават. По какво се отличава един млад поет от един млад философ? Младият поет ще бъде като една млада пеперуда, която ще ходи от цвят на цвят. Младият философ ще ходи да огледа къде влиза и къде излиза, какво прави. Поетът описва работите, философът търси причините, подбужденията. Той ходи да гледа как влиза, как излиза, къде ходи и какво прави, философски наблюдава. Един млад поет другояче ще постъпи. И двамата вървят. Работата не е една и съща на поета и на философа. Ако младият готвач, този, който иска да готви, влезе в един цвят, той оттук ще вземе, от там ще

вземе, ще набере от цветята. Философът ще наблюдава какво прави поетът. Поетът ще влиза и ще излиза и ще наблюдава цветята. Готвачът ще вземе по нещо от цветята, ще направи нещо. Или тия готвачи вие как ги наричате? – Прозаисти, материалисти. Младият готвач материалист е. Казвам: Животът тогава взема една красива форма. В доброто има всичко. Ти ще научиш техните качества, които притежаваш в себе си какви са и ще имаш една ясна представа. Та най-първо вие сега трябва да имате едно чувство на благодарност. Бог, Който ви пратил в света, да Му благодарите, че ви изпратил в едно училище да учите. Вие преждевременно искате да станете професори. Вие искате преждевременно богати да станете. Вие преждевременно искате силни да станете. Богатството е една голяма тежест. Трябва да бъдете голям параход, за да носите тежестта на богатството. Богатството силно напрежение има. Ще мязате на един голям котел, голяма енергия насъбрана, трябва да я употребите. Ако не знаете как да употребите тази енергия, какво ще правите?

Тогава казвам: Радвайте се. Когато четете един поет, радвайте се на неговата поезия. Когато четете един философ, радвайте се на неговата философия. Когато срещнете един готвач, който знае да готви, радвайте се на онова, което готви. На един художник, на един инженер, на един музикант, радвайте се. Всеки един съдържа една скрита разумна енергия, която природата е вложила във всяко едно същество, понеже тя иска всички нейни дела да бъдат завършени. Следователно, участвайте вие в делата на природата. Радвайте се на онова, което тя твори и се учете от нея. Не искате преждевременно да заместите природата в себе си и да останете на нейно място. Когато я заместите, вие остарявате. Всичките хора, които са остарели, те са заместили природата. Не замествайте природата, оставете я да работи във вас и вие се учете от нея, ако искате млади да бъдете. Не замествайте природата с нищо. Оставете я тя сама да работи. Вижте колко хиляди години тя е живяла. Знаете колко стара е тя? Не зная, много стара е. При тази голяма старост, която тя има, тя е по-млада от вас, по-пъргава. По разбиране по-млада е от вас.

Природата нищо не й струва да си поиграе с вас. Тя ще вдигне шапката ви, ще се посмее, после размърда палтото му. Ти започваш да мислиш да не би да го вземе. Тя си играе, да се посмее с тия дечурлига. Казва: И аз съм такова дете, макар че съм стара, дете съм. Тя ни най-малко не мисли, че е стара. Ако вие изучавате природата, ще изучите нещо хубаво от нея: Тя никога не остарява, тя никога не отслабва, никога не се обезсърчава, никога нейната любов не се изменя. Тъй разбирам природата. Тъй, като се изменя, остава неизменена. И туй, което се движи, остава едно и също в нея.

Като станете, не мислете, че сте остарели. Вие се погледнете в огледалото и казвате: „Остаряхме.“ Вие си давате една титла, която е много висока. Вие едва сте 30-40 години на земята и мислите, че сте остарели. Природата вече милиарди и милиарди години живее и още не е остаряла. А пък вие 30 години сте живели и сте остарели. Представете си, че сте млади. Защото светът е създаден за младите. Всичко в света, което се учи, е младо. Старите хора в света са Божествени съкровищници. Старите хора са съкровищници на Божествените придобивки. Светът е създаден за младите. Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Небесно. Като малки деца, които трябва да се учите. Всякога трябва да пазите младостта и тя е едно Божествено качество за учение. Не мислете за старостта. Когато някой път се видите, че сте остарели, кажете: „Ние остаряхме, за да се подмладим отново. Вторият път ще бъдем по-млади, отколкото първия път.“ Ако вие всяка вечер, когато си лягате, кажете: „Аз утре ще се подмладя“, на втория ден кажеш: „Аз утре ще се подмладя“, на третия ден кажеш: „Аз утре ще се подмладя“, какво ще изгубиш? – Нищо няма да изгубите, ще спечелите. Вие легнете вечерно време, казвате: „Остаряхме.“ Мине една година, втора, трета, четвърта, 5, 10, 25, 40, 50, 60 години, остаряхме, 90 години, вече за другия свят се готвите. Другият сват, за който вие се готвите, е свят за подмладяване. Като идете в оня свят, ще видите все хора стари, които седят и чакат да ви приемат. Всичките стари дядовци с брадите като хванат и хайде в ретортата. Той помънка малко, погледнеш, на

земята изскочил едно детенце, подмладил се. Като идете в онзи свят стари, в ретортата вътре ще влезете. Като излезете като филтрирана вода, чиста, свободни от всичката кал, която сте имали. Защото в ума има кал, известни мисли, които не са прави, има кал в тях. Известни чувства, които не са прави, кал има в тях. От всичката кал като ви освободят, ще се подмладите, ще започнете да дишате отново. Не чакайте сега да умрете, че тогава да тикат в ретортата. Малко неприятно е, защото те не се церемонят, няма да ти дадат почит. Умрелите старци като идат в оня свят, ще дойдат някои от работниците, хванат ви и в ретортата. Както и да протестирайте, ни глас, ни слушание, всички в ретортата. Навън ще излезете подменен.

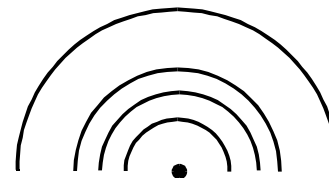
Сега вие имате високо мнение за себе си. Казвате: „Какво е туй страдание, на нас ли ни се даде?“ Ще намерите ретортата. Никакво роптание. Ако идете в оня свят, какво ще кажете? Представете си, че като идете в оня свят, питат ви: „Защо дойдохте, какво обичате? На екскурзия ли сте дошли?“ – Какво ще им кажете? Ако кажете: „Бягаме от оня свят, остаряхме от страдания“, в ретортата вътре ще се намерите. Сега вие имате едно понятие за оня свят, но той е разумен свят. Влизаш в оня свят с една светла мисъл, с едно светло сърце, той е друг свят. Влизаш в оня свят недоволен, вие се намирате в един хаос, дето Духът Божи започва да се движи около вас. „Направи Бог небето и земята и земята беше неустроена и Дух Божи се носеше над земята.“ Ако вие влезете в оня свят неустроени, ще започне оня Дух да се движи, ще започне творчество. Започнете вие сега сами да творите в себе си.

Най-първо, да имате едно благодарно сърце. И като пострадате, да се радвате, че сте се удостоили, че природата обърнала внимание. Като пострадаш, ще считаш голяма привилегия. Не е ли привилегия онзи скулптор, майстор, да дойде със своя чук и да чука, да удрия, да извае една хубава статуя, която да се тури за пример. Колко е хубаво да те очукат и да бъдеш красив, отколкото един камък безформен, никаква форма да нямаш и да бъдеш в своята примитивна форма. Страданията в света, това са чукът, който чука да извае нещо от вас. И

благодарение на тия страдания, гледам, че се оформяват главите ви. Като погледна, виждам чукът как играе. Природата е един отличен скулптор, художник, във всеки живот очуква. Някъде веждите поправя, някъде носа поправя, очите, скулите поправя, ръцете, пръстите, гърдите, всичко поправя.

Казвам: Ще имаме едно отлично мнение за природата. Тя има всичкото добро желание да ви помогне, ако я слушате. Щом не слушате, понякога път тя започва да си прави оглушки. Нали сте забелязали в училището, когато ученикът не е способен или поведението не е на място, не се учи добре, като мине, учителят даже не подига погледа. Ако ученикът е един от даровитите, от способните, поздравява. Значи, учителят хубаво поздравява онзи, който се учи. На другия казва: „Ти какво си дошъл?“ Природата също така постъпва. На онези, способните ученици, като минат, тя обръща внимание. На другите ще каже: „Защо си дошъл в училището?“ Казва: „Много криво ме погледна.“ Всеки учител гледа криво учениците, които не учат. Природата изисква всички да бъдете прилежни, да благодарите за онова, което ви е дала, което никой досега не е дал.

Доброто е закон за подмладяване, злото е закон за остаряване. Злото прави хората мъдри. Онези, които минали школата на доброто, минават школата на злото. Той ще стане мъдрец, той владее тялото. Първо минава школата на доброто, после да дойде да изучава закона на злото. Злото, и то си има свои закони. Ако започнете най-първо със злото, ще обърнете целия този процес в обратен смисъл. Някои хора в света има, които започват със злото.

Фиг. 1

Кажете ми сега, какво разбрахте? Какъв е законът на кривите линии? В голяма окръжност центърът е по-далеч, а в малката окръжност е по-близо. Колкото кривата линия става по-голяма, тя се отдалечава от центъра си (Фиг. 1). Малките придобивки са близо до центъра, големите придобивки са винаги далеч от

центъра. Човек, за да придобие нещо, той трябва да се отдалечи от центъра на дейността. Разбира се, силата в големите кръгове е много мощна. Ако ти не разбираш закона на мощността на тази крива линия, малките погрешките по-лесно ли се изправят? Големите погрешки по-мъчно се изправят. Законът е обратен при добродетелите. Малките добродетели и големите добродетели по какво се отличават? С голямата добродетел голяма работа можеш да направиш, с малката добродетел малка работа можеш да направиш. С малкото зло малка пакост можеш да направиш, с голямото зло голяма пакост можеш да направиш. Глупавите хора са много близо до центъра, умните хора са по-далеч от центъра. Някой път вие искате да бъдете близо до центъра. Някой път трябва да бъдеш много далеч от един водовъртеж, защото ако сте близо, ще влезете в този водовъртеж. Тогава във водовъртежа нищо не може да се постигне. Понякой път вие искате да живеете много интензивен живот. В интензивния живот ако влезете, мъчно можете да излезете навън. Животът, който имате сега, използвайте го. Стремете се да бъдете благодарни в дадения случай на онова, което имате. Всеки един момент вашата благодарност трябва да се мени. С всяка най-малка придобивка, като придобиете нещо, колкото и да (е) микроскопическо, да влезе една благодарност. За малкото да благодарите. Това е законът за растенето на човека. Човек за най-малката придобивка да благодари. После и за страданието пак да благодарите. Когато страдате, да видите, че много повече може да пострадате и пак да благодарите, че не сте пострадали повече, отколкото трябва.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ! СВЕТЛИНАТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.

XVIII година.

*9 беседа на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 9 декември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ТЪРПЕНИЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Какви бяха положенията в миналата лекция? – /Каза се./

Тогава, ако ви запитат, каква е разликата между кисело и сладко, какво ще отговорите? По какво се различават киселото и сладкото? Аз бих искал геометрически да ми изобразите разликата между киселото и сладко. Достатъчно е да имате един лимон и една сладка круша, за да видите как се образувало киселото и как се образувало сладкото на лицето. Когато човек яде кисело, веднага ще даде известни очертания на лицето – има тънки наблюдения. Една промяна става. Не само това, но когато човек е търпелив, търпеливият човек има особени черти, милостивият човек има особени черти, кроткият човек има особени черти, страхливият човек има особени черти, смелият човек има особени черти. Щом имаш чертите на смелостта, смел си. И по чертите може да се познае какви качества има човек.

Вие понякой път лекциите ги слушате като някоя закуска. Закуската никого не ползува, яденето ползува. Както виждам, не дъвчете, един бонбон туряте. Когато човек иска да се освободи от гостите си, да не седят дълго време, дадат им по лъжичка сладко, чаша вода, да си вървят. Като искат да ги задържат за по-дълго време, дават им угощение. Понякой път, когато се разправя за търпението, като че много малко ви интересува търпението, милосърдието много малко ви интересува. Тогава кое е в живота, което ви интересува най-много? Най-много кое ви интересува? Силният кое го интересува най-много? – Неговата сила. Онзи, който трябва да се бори, той постоянно ще прави упражнения. Ще гледа колко са силни краката му, ръцете му, ще гледа

издръжливостта на неговите мускули каква е. Един ученик какво го интересува най-много? Много работи има, които интересуват ученика. Казвам, че трябва да ви интересува едно нещо, специфично, трябва да имате един център, от който да изхождате.

Има един закон: Човек, който няма достатъчно храна за кокошки, струва ли се да измъща пилета? – Не струва. Защото по-добре е пилетата да седят вътре в яйцето затворени, поради голямото неудобство, при което се намират, отколкото да се измътят, че отвън да нямат храна. Да кажем, говорим за търпението. Търпението може да бъде в зачатъчно състояние, да се намира в своята черупка, пък може и търпението да се е развило. Кога търпението е вече излюпено? Човек, който няма никакви мъчнотии, в какво положение е неговото търпение? Щом нямаш мъчнотии, търпението е вътре в черупката, то е вътре в яйцето. Вие някой път искате да бъдете търпеливи. Най-първо това търпение трябва да се излюпи. Представете си, че търпението във вас е в зачатъчно състояние като яйце или като семка, или както костилка. Щом се тури костилката в земята, тя ще изникне. След като изникне, има други мъчнотии при растенето. Запример, може да няма достатъчно влага, ако има голяма суша туй, което е посято, не може да изникне. Може да изсъхне. Питам: Ако няма външни условия, при които тази костилка да развива ония стремежи, които природата е турила вътре, на място ли е посаждането на тази костилка?

Та казвам: Търпението е нещо, което може да се добие. Първото качество на търпението какво е? Търпението има издръжливост, доизчакване. Търпението доизчаква нещата. После търпението издържа. Онзи, който няма търпение, какво се случва с него? Той трябва да издържа. Какво разбирате под думата „да издържа“? Запример, една ос издържа, защото има сила в себе си. Може една ос да е хоризонтална, казваме, че е яка. Но яката ос разбира, че в нея има търпение. Якотата разбира търпение, издръжливост на известна тежест, която се поставя върху известна ос. Казвам: Когато човек се намира в неблагоприятни условия, какво подразбираме?

Как бихте изяснили безпаричието на човека? Нямаш нито пет пари в джоб, пък си странник в някой европейски град. Пък не знаеш езика. Какво ще чувствуваш в дадения случай? Колко други чувства ще се явят? Кое ще дойде на помощ на безпаричието? Ще се яви едно отрицателно чувство. При нямането, при липса на богатство, ще се яви на помощ кой? – Страхът. Е, питам: Какво може да ти помогне страхът? Най-първо страхът иде да помага на безпаричието. Представете си, ти пари нямаш. Тебе ти трепне сърцето, уплашиш се, страхът иде на помощ. Какво може да ти помогне страхът в дадения случай? Може ли психологически да обясните защо се явява негативно чувство на помощ на безпаричието? Запример, ти си гладен и в тебе най-първо се явява страхът, че може да умреш гладен. След страха се явява друго положително чувство – смелост. Гладният най-първо го е страх, а после, след като гладът дойде, изменя се положението, човек става смел и се нахвърля насила да вземе онова, от което има нужда и си заминава.

Та казвам: Когато в човека се явява един страх, допуснете, че се яви най-малкият страх, коя е подбудителната причина на страха? Да кажем, един ученик в училището не си знае урока. След туй веднага се явява страхът, че може да го дигнат и няма да си каже урока. Ще му турят ниска бележка, какво да прави ученикът? Нали тъй ще седнете, че да не ви види учителят? Пък учителят гледа на такива. Значи най-първо се явява едно чувство. Може да кажеш това, което учителят иска. У тебе се явява един начин за прикриване, искаш да избегнеш от погледа на учителя. Искаш да се скриеш, да не те види, да не те извади, че незнанието на урока да мине, като че и ти си учил, тази работа се свършила. Най-първо се явява страхът, после една малка лъжа да се прикриеш, да не те видят, да не те хванат.

Казвате: „Култура.“ Ами че какво значи „култура“? На български как да преведем „култура“? Значи работа, да обработваш нещо. Казвате: „Той е културен човек.“ Какво подразбирате под думите „културен човек“? Всеки човек, който работи, все е учен. Ние вече под думата „култура“ разбираме някаква придобивка. Той е културен човек, има някаква придобивка. Може да кажем,

че придобивките седят в културата. Онзи земеделец, който е културен, има нововъведения, които културата внесла. Сега ученикът може ли да бъде културен? Статическо положение няма. Културата трябва да има динамически смисъл, нещо, което продължава. В културата ученикът трябва да придобива. Най-първо трябва да се учи на прилежание, да се учи да работи и да работи усърдно. Вие поне трябва да имате тази находчивост на българина, който не разбира от геометрия, математика и аритметика не разбира, станал учител в Америка да преподава на първи клас в прогимназията. Другите работи знае, но като дойде до аритметика, не разбира. Търси един начин да излезе от мъчното положение. Изважда само най-способните ученици, задава някоя задача, казва: „Как се решава тази задача?“ Ученикът я реши. Той наблюдава как работи, като че той разбира. После пита другите: „Право ли е решил, кажете, да не е направил някаква грешка?“ Като се произнесат другите ученици, той учи по този начин. След една година той вече се научил. Казвам: И вие трябва да бъдете толкоз находчиви, че след една година да знаете да смятате.

Най-малко, ако изучавате търпението, трябва да го приложите. Търпението има практическо приложение. Да кажем, че вие сте учител по музика. Ако нямате търпение, пък у вас слухът е развит, ако пее някой, изведнъж казвате: „Не е вярно, така не се пее.“ /Учителят грубо прави забележката./ Тогава, ако сте търпелив, как ще направите забележката? Вие всички се режете с нож, казвате /Учителят грубо/: „Не е вярно, така не се пее.“ Че как се пее? Право е да се отсече, но има един начин, че когато пее човек фалшиво. Не може ти да пееш фалшиво. Невъзможно е ти да пееш фалшиво. Има едни гами, които нямат обич. Като туриш две същества на едно място, които не се обичат, те ще си намерят погрешките, не може да се търпят. Като пееш в музиката по една гама, по друга гама, срещат се, веднага влезе един дисонанс и този дисонанс ни дразни понякога път ухото.

Вземете, например, една дума, може да е обидна, майката често казва на детето си „нашето магаренце“. Тъй го казва, че

като го слушаш, не се обиждаш. Какво има да се обиждаш? Защо думата „магаре“ или „магаренце“ да е обидна? Кое (е) в думата „магаре“, което обижда човека? Има нещо, което дразни. На турски е „ешек“. Къде е лошавината в думата „ешек“? И тя има нещо, с което дразни. „Шек“ е материално, дума, която раздрусва, „шек“ е в думата, което дразни. Произвежда едно раздрусване. Има думи, които са груби сами по себе си. В български къде е лошото в думата „магаре“? Коя буква е, която понижава „магаре“? „Ма“, грешката не е в „ма“. Като дойдеш до Г-то, то е интригантът, започва то да пошепва. Като дойде А-то, то е проводник. Като дойде Р-то, то е шепотник. И-то като дойде, даде посока. Кажеш: „Тази работа не е хубава.“ Първата сричка „ма“, А-то като дойде, то е натоварено. Р-то е, което дразни. Та казвам: В туй отношение думата „магаре“, онзи, който турил думата, турил една гама немусикална, гама на дисонанс. Г-то не на място, А-то и Р-то не са турени право. За бъдеще трябва да се яви друг композитор, да даде друго положително музикално съдържание на думата „магаре“. Майката като казва „магаренце“, го изменя. Ако каже „магарище“, вече се усилва, Щ-то е съвсем неправилно. Запример, колко хиляди години ще минат, докато се измени думата „магаре“ у българите? Да се измени тази дума, да стане приятна. Запример, цяла една реч може да държиш за думата „магаре“. Запример, ако един оратор държи една реч, всичко върви много добре, но ако каже една дума не на място, тя може да развали всичката реч. Една дума може да развали всичко. Колко човек трябва да бъде внимателен в съдържанието. Сега вие изтърпявате тази дума, ние правим един опит извън класа с нея. Че на другите хора съм казал. Искам да ви покажа как трябва да отличавате някои думи, да ги държите на разстояние, да видите каква динамическа сила имат. Думи има, които трябва да ги отбиете, да се пазите от тях. Или ако сте умен, да можете в себе си да смекчите една дума. Да може да смекчавате думите. Да кажем думата „магаре“, може да я прекръстите, може да кажете „магумер“. Ако им кажете така, ще ли се обидят хората? Кажеш: „Той е един магумер.“ Или ако го прекръстите „магороз“, или „розмагор“. Като дойдеш, кажеш

някому „розмагор“. Щом кажеш „розмагор“, значението се изменя. Друг род движение даваме.

Аз искам да ви наведе на закона на мисълта. Понеже думите са реални. Известни мисли трябва да се изразят, колко човек трябва да бъде внимателен с другите. Англичаните се мъчат да употребят („донки“), магаре. Немците казват „данке“, което значи „благодаря“, „их данке“. На английски („донки“), „их данке“, на немски значи „аз благодаря“, значи английското магаре, на немски е „благодаря“.

Но в природата има известни влияния. Всеки един звук, всяка една дума трябва да има само едно значение. Първоначално всичките думи имат само едно значение в съзнанието. Всяка правилна дума има едно значение. Човек трябва да се учи. Всяка правилна дума произнесена, тя оказва известно влияние върху мускулната система. Микроскопическо е туй влияние. Но много пъти като се употреби думата, ще остане известни отенъци върху лицето на човека. Запример, ако произнесеш думата „скръб“, скръбта влияе, неверието, скръбта ще оставят известни отенъци на лицето на човека. Даже ако си радостен и кажеш думата „скръб“, като я кажеш, ще останат известни черти на лицето. Или ако произнесеш думата „радост“, и тя ще остави известни отенъци върху лицето. Та казвам: Оттам иде влиянието. Някой казва: „Как може да си помогнем?“ Ти започни да си казваш така: „Аз съм добър.“ Какво се подразбира под думата „даровит“? „Даровит“ има двойно значение. Някои думи са двузначущи. Думата „дар“ е двузначуща. В разните народи тия слогове като са минавали, тази дума минала през много съзнания, обрала са тая дума и тези съзнания са дали разни отенъци, изменили са характерните черти на думата. На български „дар“ значи да даваш, на турски значи „тясно“, „стеснение“. Защо този слог у българите значи „да даваш“, а турчинът казва: „Много широко не давай, по-малко давай, да не осиромашееш.“ Ако вземем думата „дари“. Значи две думи, „да“ и „ри“. Сега едната съгласна буква Р означава нещо, което си хванал, И-то, което иде подир Р-то показва, че туй, което си придобил, то ще се изплъзне от твоите ръце. Винаги слогът „РИ“ показва, че ти ще придобиеш нещо, запример, „ридая“ или „ритъм“,

или „рикая“, показват, че ти си хванал нещо в своята ръка, но И-то показва, че туй, което си хванал, ще го изгубиш. Вземете в думата „учение“. Ч-то в първия случай показва, че ти приемаш нещата. Е-то показва, че туй, което приемаш, трябва да има условие. Учението е полезно, когато има растене. Онова, което човекът е научил, то трябва да расте в него.

Запример, да допуснем, че вие искате да имате стабилен гръбнак. Ти трябва да произнесеш думата „търпение“. Ти искаш да усилиш гръбначния стълб. Ти не може да усилиш гръбнака си с думата „нетърпение“. Ти не знаеш да кажеш „търпение“. Ти, като кажеш тази дума, ще се изправиш като войник, който стои на пост. Някой казва „търпение“, пък той взел една поза, при която нищо не може да издържи. Че търпеливият човек, той може да издържа всичко. Не се прегърбва, не се и изпъчва. Вие говорите за търпението, пък позата ви не е на търпението. Щом като кажеш „търпение“, да вземеш позата на търпелив човек. Ако кажеш „смел човек“, каква поза ще вземеш? Ако си смел, ще вземеш позата на смелостта. Ако искаш да изявиш смелостта, ще покажеш. Казвате: „Като идете в училището, трябва да бъдете смели.“ Че как ще бъдете смели? Ако се сгушиш, няма да може да учиш. Преди да идеш в училище, трябва да се окуражиш от уроците, които си научил, веднага си готов да ги защитиш. Смелият човек защитава уроците си. Учителят ще ги укорява, той ще ги защитава. Ако не ги защитиш, те ще ти се разсърдят. Като се върнеш в къщи, вечерта уроците казват: „Ти ни изложи днес.“

Казвам: При сегашното възпитание вие нямате един начин на възпитание, вие сте педагози. Казвате: „Да възпитаеме човека.“ Говори се за ум, но не се знае какво е умът. Говори се за душа, но не се знае какво е душата. За всичко се говори, но как трябва да се направи, никой не знае. Казваме: „Трябва да бъдем търпеливи.“ – Каква е позата на търпението? – „Трябва да бъдем милостиви.“ – Де е милосърдието, как ще изразите милосърдието? Имате ли някаква идея за думата „милосърдие“?

Вторият път искам някои от вас да дадат позата на страха, да ми изразят страха. После да ви дадат позата на вярата или на доверието. Да изразят какво нещо е доверие. Да дадат един

израз. Да кажем, вие сте актьори, трябва да изразите на сцената, или думата „мъчение“, как ще изразите мъчението да го разберат другите? Тъй да ми покажете какво нещо е „мъчение“. Или как ще изразите „болен“, да ми изразите какво нещо е „болен“, да дадете фигурата. Само гледайте като изразявате болестта, да не станете болни. Като изразявате болестта да мислите, че е на шега. После като кажеш „богат“, да дадеш позата на богатия. Да дадеш и позата на сиромаша. Думата „сиромаш“ е неразбрана на български. Кажеш „сир“, думата „сър“ значи учен господин на английски. „Мах“ значи голям човек, силен човек. Много хубава дума е „сиромаш“. „Сиромаш“ значи учен, велик човек, пък българите разбират да няма пет пари в джоба. На този, сиромаша, главата му е пълна, сърцето му е пълно, всичко е пълно. Този човек е сиромаш отвън, нищо няма, но отвътре има всичко. Много хубава е тази дума. Думата „сиромаш“ е изопачена. Турците, като не разбират тази дума, казват „сюрмах“, значи чисти, изнася навън. Сюрмек, фукара, „фу“ значи много духа, „кар“ – студено. Туй, което духа и което изстудява, е фукара. Турското разбиране на думата „сиромаш“ страда от туй, което духа и което изстудява. А пък българинът от много знание и от голямо величие, той се е изстудил и осиромашал. Сиромашът изгубил доверие в себе си. Значи той като придобил голямото богатство, знанието, пак не знае какво да прави. Дали му власт, не знае как да я употребява. Сиромашът е човек, на когото му е дадена известна дарба, но не знае в какво седи и се чуди. Който е сиромаш се пита защо е осиромашал. Той се чуди защо са му дали всички тия работи, които той не може да изпълни. То е да те турят капелмайстор, пък да не разбираш нищо от музика. Чудиш се какво да правиш. Онези, които ръководиш, повече знаят да свирят от тебе, ти се излагаш. Нямах музикално приложение. Под думата „сиромаш“ аз разбирам човек, който има условия в себе си вътре, но няма условия отвън да приложи. Сиромашът човек е този, на когото природата дала дарби, но той не може да ги приложи. Сиромашията показва известни дарби, които са дадени, но сиромашът не знае как да ги приложи. Тогава различаваме сиромашията от богатството. Сиромашът съдържа богатство в

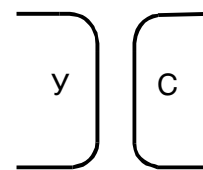
себе си, отвън няма условия. Богатият отвън има условия, вътре в себе си няма. Следователно хората, за да разрешат въпроса, трябва да се съберат богат и сиромаш. Затова сиромашите и богатите се търсят. Богатият казва: „Ти си вътрешно богат.“ Сиромашът казва: „Ти си външно богат, вътрешно си беден.“ И двамата си помагат. Сиромашът и богатият да си помагат. Казвам: Психологически разглеждам сиромашията на едно съзнание. Сиромашът съзнава, че има известни дарби, но няма условия да ги прояви. Пък богатият разбира, че има външни условия, но усеща, че му липсва нещо вътрешно. Следователно богатите търсят сиромашите, те отвън да им уреждат работите с вътрешното богатство. Защото външните работи се уреждат чрез вътрешното богатство. Който има една външна мъчнотия, човек не може да я уреди, ако не е умен, ако не е търпелив, ако не е силен, той не може да уреди мъчнотията. А пък вътрешните препятствия в живота не може да се уредят, ако човек няма външни възможности. В туй отношение условията и възможностите се допълват. Условията са външни усилия, възможностите са вътрешни усилия. Една обмяна става. Тогава кои са положителни? Условията какви са? Условията са минус, възможностите са плюс. Ако възможностите в даден случай са плюс, в друг случай са минус, условията са плюс. Какво е търпението, плюс или минус? Търпеливият чака да му дадат нещо. То е минус. Търпението върви по женска линия. Вие разбирате, има добродетели, които вървят по линията на живота. Или има известни добродетели, които вървят по линията на сърцето, на чувствата. А пък известни добродетели вървят по линията на ума. Следователно, в даден случай, когато става дума за добродетелта, трябва да се знае по кой начин може да се даде. Една добродетел се нуждае от външни условия и вътрешни възможности да се прояви. Считайте една добродетел като едно семе, което трябва да се посее. Казват за Бог, че Той бил дълготърпелив. Той имал голяма опитност. Без търпение в света нищо не може да се постигне. Търпението възприема нещата, задържа ги, знае как да ги използва.

Казвам сега: Идваме до думите. Известни думи трябва да имат съдържание. Ти като говориш за търпението, веднага вземеш

една поза като една канара, която седи с хиляди години изпъчена на височината, гордо гледа. То е търпението. Един човек, който не може да представи търпението като една планина, като една скала, която с хиляди години седи и гледа, и чака, той не разбира търпението. А пък когато говорите за силата, ако ти нямаш предвид земята, която с милиони години се върти около себе си и в пространството, и ни най-малко не се спряла, показва сила, движи се около слънцето. И слънцето се движи милиони години, каква грамадна е тази сила. Силата ще си представиш като нещо, което постоянно действа. Ако така не си представиш силата, нямаш понятие за силата. Казваш: „Аз искам да бъда силен човек.“ Но ти трябва да поставиш нещата в движение. Вие често страдате от едно статическо положение. Казваш: „Безсилен човек съм, нямам сила.“ Щом си безсилен, как ще помагаш на безсилието? Ако кажеш така: „Гладен съм.“ Щом сте гладни, гледайте ония птички какво правят. Наблюдавали ли сте птичките какво правят? Седне птичката и тя наблюдава, разглежда нещата. Клъвне, пак разглежда. Гладният, за да разреши въпроса, трябва да гледа накъде са ония условия, откъдето гладът може да се задоволи. Или ще мислиш по кой начин да удовлетвориш този вътрешен глад, който имаш. Може да е глад на физическото поле, може да е глад на сърцето, и сърцето страда от глад, пък може да е глад и на твоя ум. Ако придобиваш знание, знанието е храна за твоя ум. Чувствата са храна за сърцето. С постъпки, с работа, която може да свършиш, ще храниш волята. И нея трябва да храниш. Ако вие не работите, вашата воля ще отслабне. Значи трябва да храните волята. Или трябва да храните вашето съзнание. Ако храните вашето съзнание, ще уякне. Човек, който не храни своето съзнание, волята му не може да бъде силна. Някой човек казва: „Трябва да имам търпение.“ Какво съдържа търпението? Представете си, че вас ви поставят на изпит: Три дена да бъдете гладен. След туй да ви дадат един хубав обяд и ти ще трябва два часа да седиш и да чакаш. Казва: „Човек трябва да има воля.“ Не воля, но търпение трябва да има. Туй се издържа с търпение. Казвате: „Воля трябва да има човек, да се въздържа.“ Не, търпение трябва да има. Тогава аз уподобявам търпението на един колец,

който е забит. Яденето е оставено до него. Какво нещо е силата? Силата е нещо, което може да се движи. Търпението ще те задържи да не ядеш. Ако имаш воля, пък нямаш търпение, ще се намериш при яденето. Волята като дойде, паницата хвърква. Търпението въздържа волята. Казвам: В дадения случай имаме две сили, които едновременно действуват в човека: Човешката воля и търпението. Търпението е, което въздържа волята. Защото волята иска да изпълни желанието на господаря си. На туй ядене да му се намери работа. Дадена е работа, че трябва да търпиш, два часа само да гледаш това ядене. В дадения случай търпението ще въздейства върху твоята воля.

Та казвам: Ако направите един анализ в себе си, ще дойдете до едно противоречие. Представете си, дадат ви едно хубаво ядене, пък ви вържат ръцете и краката с две въжета. Дадат ти яденето, кажат: „Яж.“ Питам: Как ще ядеш? Ти си свободен само да се развържеш. Казваш: „Не мога да търпя. Ще ям.“ Казвам: Как не може да търпиш? Ако ти вържат ръцете и краката, той ще търпи, но тава не е търпение, това е неволя. Има една фаза на търпението, свързани са ръцете и краката, той се измъчва в себе си, че не може да се приближи. Има желание, но не може да изпълни своето желание. То е неволя в човека. Та природата на някои хора връзва краката и ръцете, туря яденето пред тях – туря неволята. На другите хора развързва ръцете и краката, но туря търпението като колец. Казва: „Ще чакате.“ Та кой разрешава

Фиг. 1

въпроса? Как ще определиш свободата? Аз така определям свободата. Туй е законът на свободата. Този човек е свободен, когато се даде яденето, той е готов да яде, няма никакво препятствие. Но тук в дадения случай имате плус и минус. Обмяна на енергиите имате. Или другояче казано, в дадения случай вие имате един човек, на когото и човешкият ум, и човешкото сърце едновременно действуват (Фиг. 1). Значи в човека, когато се хармонизира неговият ум и неговото сърце, и неговата воля, тогава в нещата няма да има спънка, нещата вървят хармонично. Това е хармония в живота. Затуй човек трябва

да дойде в онова положение, дето неговият ум да бъде в съгласие със сърцето и умът, и сърцето да бъдат в съгласие с неговата воля. Тогава всичко онова, което ние правим, върви гладко, всичко се постига. Ако умът и сърцето не са в съгласие, оттам произтичат всичките противоречия. Щом има най-малкото несъгласие в ума, колебание, двоумение, човек не може да постигне това, което желае. Изяснявам ви причината. Някои хора са нещастни в живота си, то се дължи на тия три фактора: на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Има някакво стълкновение вътре, нещо неуредено. Ти може да желаеш, може да идеш някъде, не си толкова умен. Влизаш в едно село, искаш да ти заколят кокошка, но толкоз са бедни, че хората нямат кокошка. Казваш да ти опържат яйца на масло, но нямат хората. Ти си недоволен. Хората имат, нямат и зехтин. Ще го турят в гърнето с малко лук. Ти ще хукнеш: „Как тъй да няма една кокошка, да няма яйца и масло, какво е туй село?“ Боб има само. Умният човек ще започне с най-малкото, ще иска боб. Бобът е доста идеалист. Бобът не е толкова глупав. Бобът е много умен. Че е умен показва, че свинете не го ядат. Ако ще го яде, човек да го яде. Как мислите, бобът прост ли е? Ни най-малко не е прост бобът. Не позволява свините да го ядат.

Та всички за самовъзпитанието в новата култура, всички трябва да имате нови начини. Старите начини са почти отживяли. Казвате: „Да имаме вяра, да имаме надежда, да имаме любов, да сме богати, да имаме къщи.“ Всичко това се говори, но в нас няма приложение. Тогава по нов начин как трябва да се говори? Ние събираме в щерната капка по капка нещата и след това се проявяват.

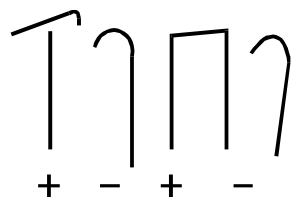
Новата култура, която иде, мяза на един извор, който извира. От изобилието трябва да започнем. Новата култура започва от голямото, не от малкото. Казваме: „Човек трябва да се надява.“ После трябва да има вяра и най-после трябва да има любов, в края. Не, в бъдещата култура ще започнем от любовта. Ще имаме любов, че после ще имаме вяра и най-после ще имаме надежда. С любовта трябва да се започне, за да се разрешат всички въпроси правилно. Всяка една дума, която произнесеш без любов, тя е от

старата култура. Всяка една дума, която произнесеш, трябва да я произнесеш с любов. Търпението, за да бъде мощна сила, трябва и думата „търпение“ да произнесеш с любов. Ако търпението започнеш с надежда, пак ще свършиш нещо, но ако ти произнесеш търпението с любов, то ще бъде мощна сила тогава. Ако го произнесеш само с надежда, ще бъде много слаба дума. Казвам: Турете любовта за основа, за подтик на човешкия ум, за основа и за подтик на човешката воля. Любовта трябва да бъде един велик стимул вътре. Туй трябва да го турим. Ще трябва човек да се освободи от всичките дразги, страхове, които има, колебания, всичко това да го тури настрани. Щом се колебае, той не е започнал с любовта. Щом е гладен, той не е започнал с любовта. Щом е безверник, той не е започнал с любовта. Щом е сиромаш, той не е започнал с любовта. Защото кой осиромашава? Който надене надеждата, облече дрехата – дрехата, това е надеждата. Вземат дрехата, отиде надеждата. Вярата е туй, което извира. Дошъл един, отбил вярата, колелото не се върти, вярата се изгуби. Значи взеха дрехата, отиде надеждата. Отбиха водата, отиде вярата. Кое остана? – Любовта. Любовта е светлината, дето слънцето праща. Кой може да отбие светлината? Аз разглеждам въпроса психологически. Светлината, любовта е нещо, което никой не може да ти го вземе, нито да го отбие. Трябва да започнем с любовта, за да имаме една стабилна основа вътре в живота. Всеки за любовта трябва да мисли, че е нещо, което слиза отнякъде. Няма място в света, дето любовта да не е. Там, дето действа любовта, в никого не се явява желание да ти направи една пакост. Хората на любовта всички са богати. Всеки иска да даде нещо от себе си. Там никой не мисли да прави зло, никой не мисли да вземе. Всеки иска да даде, понеже има преизобилно. В надеждата и вярата се таки има един недоимък, в любовта всичко има.

Та казвам: Първата идея, която трябва да влезе в ума ви е, че любовта е онзи Божествен извор, който никога не пресъхва, не оскудява, който никой не може да обере, никой не може да вземе. Затуй дръжте любовта като основа в живота си. Върху тази любов да съградите живота или вашият живот да се проявява. Как ще се лекуваш тогава, щом се обезсърчиш? Вие как се лекувате от

сиромашията? Сиромашът е сиромаш, понеже той ходи инкогнито, не с името си, банката не го познава и той, за да си извади влоговете, трябва да мине с истинското си име. Докато си сиромаш, никой не ти вярва, то е инкогнито. Трябва да престанеш да си сиромаш. Ще ви приведа един пример. Веднъж Аделина Пате отишла в Ню Йорк, няма нито пет пари. Има един чек от 25 хиляди долара, отива в пощата да си вземе парите. Казват ѝ: „Не ви познаваме, нека някой да ви трекитира, да ви подпише.“ Тя не познава никого в Ню Йорк. Тя се изправила в станцията и запяла. Като пля, казват: „Дайте ѝ парите.“ Казвам: Всеки, който носи любовта в себе си, да я изяви веднага, без гаранция става тази работа. Ако Аделина Пате нямаше този глас, трябваше да ходи, да търси хора познати, може да мине цяла седмица, докато намери един свидетел, че е тя. Обаче нейният глас казва, че е тя. Друг не може да пее, само тя може да пее така.

Щом се обезсърчите, аз да ви дам един метод и начин да се не обезсърчавате. Щом се обезсърчиш, ти ще кажеш: „Аз имам сърце най-последно.“ Ако мъчнотията не се махне, ще кажеш: „Аз имам ум.“ Ако тази мъчнотия не се махне, ще кажеш: „Имам и душа.“ Най-последно като кажеш: „Аз съм човек, имам и дух“, веднага всичката мъчнотия ще изчезне. Като кажеш: „Аз имам сърце, аз

Фиг. 2

имам ум, аз имам душа, аз имам дух“, всички мъчнотии, които имате, ще изчезнат. Намираш се в едно голямо противоречие, в ума си ще кажеш: „Аз имам сърце, аз имам ум, аз имам душа, аз имам дух.“ Като произнесеш четирите, веднага всичко ще изчезне. Имате плюс, имате минус, имате пак плюс и пак минус (Фиг. 2). Това е духът,

това е душата, това е умът, това е сърцето. Човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце заедно всичко разрешават.

Колко положения разбрахте? Кое може да се приложи? Колко основни положения има, които може да се приложат? Като произнесете търпението, изправете се. Един перпендикуляр от

центъра на слънцето към центъра на земята. Вие ставате и се свивате. Нямайте никакво търпение.

Колко думи има да представяте образно? Един художник трябва да знае как да рисува. Първоначално всичките думи имали едно значение. Сега имаме думи, които имат няколко значения. След туй ударението на думите започнало да се мести.

Да изпеем „Давай, давай“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

10 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 16 декември 1938 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

ТРИТЕ ЗАКОНА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Тогава всеки да пише върху една свободна тема. – /Изпяхме „Духът Божи“./

Какви бяха положенията на миналата лекция? – /Каза се./

Основната черта на търпението коя е? Търпеливият човек е волев човек. Човек без воля търпелив не може да бъде. Човек без организирано тяло, човек търпелив не може да бъде. Често смесват неволята с търпението. Казват „търпелив човек“ за този, който търпи неволя. Неволята всички я носят. И да имаш ум, и да нямаш ум, всеки носи неволята. В неволята всички са гениални. Талантливи и гениални са хората в носене на неволята. Голяма неволя, значи има много да учи той. Отде дошло на ума на човека да казва „не-воля“? Щом като е неволя, тогава е воля. Но там имате този закон неволя, имате плюс и минус. В неволята има един, който налага неволята. Защото неволята иде от волята. Неволя станала, понеже някой налага своята воля, друг изпълнява не своята воля, но чужда воля. Плюс и минус, и какво дават? Представете си, че аз не знам нищо по математика, профан съм, сега вие може да ме осветлите. Неволята има противодействие. Минусът представя едно пасивно състояние, човек, който седи на едно място. Казва: „Оттук не се мърдам.“ Болният казва: „Оттук не се мърдам.“ Че той и да иска да се мърда, не може. Той се мърда само насам, натам, не може да ходи. Човекът, който носи неволята, няма своя воля. Следователно, онзи, който му налага неволята, той иска да развие в него волята. Защото волята отпосле е дошла. Тя е дошла от неволята. Един човек, който дълго време имал неволя, който страдал, той става активен.

Та превеждат един пример. Един млад момък, който бил ням, не можел да говори, майка му един ден го праща за дърва в

гората. Отива, насича дървата. Иде горският и му носи позволителен билет. Той го забравил, гледа го и мълчи. Казва: „Кой ти позволи да сечеш, дай позволителното си.“ Онзи мълчи. Тогава горският започва да го бие, така го налага, докато немият проговорил, казва: „Не ме бий.“ В обществото никой не могъл да го накара да проговори. Връщат се вече, немият проговорил. Значи, като го бил, онзи иска да се освободи, казва: „Няма защо да ме биеш.“

Та казвам: Често и вие не знаете да говорите. Някои хора изобщо не говорят. Та в туй отношение страданията в природата са турени, за да се усилят. Всички хора със слаба конструкция трябва да страдат, за да се усилят. Но туй страдание трябва да стане прогресивно, постепенно да се усилюва, не да дойде изведнъж. Постепенно, когато идат страданията, усилюват човека. Онези хора, които постепенно са страдали, техният организъм е много по-жилав. Всякога, когато страдате, търсете един изходен път. Намерете една причина защо страдате. Всяко страдание в природата, в органическия живот, може да дойде по няколко причини. Страданието може да дойде от една крива мисъл, може да дойде от едно криво чувство, може да дойде от една крива постъпка. Или някой път страданието може да дойде от една силна воля и от една слаба воля. Пък страданието може да дойде, когато човек има естетика, обича хубавото и красивото, и от него може да дойде страданието. Допуснете, че ония хора, които обичат красивото, изящното, винаги в тях има желание да се носят с по-тънки дрехи. Те не обичат дебели дрехи, тънки, изящни, да прилепнат до тялото. Представете си, че излизат с тънки дрехи, за да бъдат угледни. Изведнъж температурата падне 20 градуса под нулата, какво ще стане с техните тънки дрехи?

Или понякога път се проповядва едно учение, че трябва да имаме добро мнение за хората. Добро мнение за кои хора ще имаме? Мислите ли, че всеки човек, който носи глава, е човек? Или мислите ли, че всеки човек, който мяза на човек, е човек? Под думата „човек“ ние разбираме разумно същество, което не обича да греши. То е човек. Човек е този, който иска да живее по закона на любовта. Един човек, който няма желание да използва никого.

Казвате: „Да обичаме всичките хора.“ Как ще обичаш една змия, която хапе? Как ще обичаш една отрова, която разрушава човека? Как ще обичаш един мухлясал хляб? Или как ще обичаш онова, което изгаря? Казвате: „Да обичаме хората.“ Под думата „обичай“ разбираме всичко онова, което е разумно в света. И в себе си е същият закон. И в себе си обичай всичко онова, което е разумно. Казвате: „Човек трябва да обича себе си.“ Обичай в себе си всичко онова, което е хубаво, красиво, добро, изящно. Но като намериш нещо, което не е хубаво, изпъди го навън. Запример, как ще обичате един нетърпелив човек? Или как ще обичате един мърморко? Или как ще обичате един, който е недоволен? Каквото и да му направиш, той е недоволен.

Сега, нали в 20 век ще се научите да мислите? В буквата М имате четири линии, както се пише на български (Фиг. 1). Какво означава първата линия, която отива нагоре вляво? Втората линия къде отива? – Вдясно. Третата пак вляво и четвъртата пак вдясно. Питам: Тия линии, които отиват вляво, какъв е техният ефект в геометрията? Какъв е ефектът на тия линии, които отиват вдясно? Запример, вие вървите по пътя си и залитате вдясно. Ако паднете на дясната или на лявата страна, какъв ще бъде резултатът? Но представете си, че вие паднете, не може да не паднете. Навождате се наляво или надясно, вие правите две упражнения.

Фиг. 1

Вие имате една опорна точка и се навождате наляво и надясно, към едната и към другата страна. Значи в туй навождане вашето тяло се упражнява. Във всяко едно наклонение, което може да направите в природата или ще изхарчите, или ще придобиете, плюс или минус ще имате. Като се навождате на една страна, вие давате, от другата страна възприемате нещо. Тогава буквата М, ако се пише така геометрически (Фиг. 2), какво ще изясните? Първата линия е издигната по-високо, другите две са по-ниско, по-малко. В хиромантията дават изяснение, че когато първият крак на тази буква е издаден, тогава човек повече мисли за себе си. На първо място туря себе си. На второ място туря другите. Значи той не е демократ, той е аристократ. Аристокрацията на първо

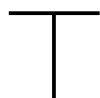
Фиг. 2

място, демокрацията – на второ. Ако М-то е така написано, че вторият крак е по-високо, тогава този човек е демократ. На първо място демократизмът, на второ място аристократизмът. Питам: Ако ти поставиш себе си на последно място, туй първо място с какво ще бъде заето? Казва: „Давам му първо място. Давам му първо място в науката. Отговаря той на това място.“ Казва: „Той е учен човек.“ Лингвисти знаят по седем, осем езика. Аз зная десет езика, но десет езика по 4-5 думи, зная ли ги? Кажете едно изречение на френски, знае ли той езика? Думата „говоря“ на български започва с Г, на френски започва с Р, а на английски имате SP, две съгласни, какви са съображенията сега? С две съгласни ли трябва да бъде думата написана или с една съгласна? S в английски език показва гъвкавост в практиката, наляво и надясно да знаеш как да оперираш. После, след като знаеш как да оперираш, трябва да знаеш как да го държиш. Французинът казва, че не е потребно само да знаеш как да го държиш. Англичанинът казва, не само трябва да държиш едно нещо, но трябва да бъдеш гъвкав, да знаеш как да го употребиш. Англичаните в постъпките знаят как да постъпват, много са гъвкави. Тяхната политика е изящна. Ако ти две съгласни трябва да произнесеш хубаво, ти си гъвкав човек. Някои от вас, които не са гъвкави, трябва да казват SP, които нямат дипломация. Някои от вас казват: „Аз съм откровен човек.“ – Значи без запушалка. Със запушалка или без запушалка трябва да бъде човек? Ако си откровен, без запушалка, всичко, каквото туриш вътре, ще излезе. Сега някой от вас е откровен. Какво разбирате под думата „откровен“? Значи човек, който нищо не крие. Откровен човек е онзи, който няма никаква задна мисъл да скрие, да направи някакъв капан. В открития човек всичко виждаш. Като влезе, не може да се боиш. Мишката като излезе, има капан до дупката, направен хубав, лъскав, после в капана има малко за ядене турено. Какво мисли мишката? Провидението нещо донесло за мишката. Започва научно да го разглежда, влиза в капана, казва: „Божие то провидение“, пък излезе. Ако играе друга мишка, казва: „Дойде едно голямо благословение за нас.“ Какво? – Кашкавал турен вътре. Като го обикаля, казва: „Чакай да видя.“ Божие то благо да го откъсне. Като го откъсне, затвори се. Най-първо беше откровен,

отворен, после става закробен, затворен. Дяволът всякога в началото е откровен, по-откровено същество няма, но в края на краищата е закробено. Открит е значи, като те хване, казва: „На мое разположение си.“ Веднъж гледах една котка, хванала една мишка, седи, аз разсъждавам. Гледам я в очите. Като ме погледне, започва да се опасява, да не би да стана съучастник. Казва: „Хванах я, знаеш ли колко време ми взе, докато я хвана? Пък ти искаш да участвуваш.“ Казвам: Туй, малкото мишле, пусни го на свобода. – „Как ще я пусна, да не бъде толкова глупава, искам да си поиграя малко с нея.“ После казва: „Имам си някакво намерение, ще я пратя да се учи в котешкия свят.“ Казвам: Пусни я. – „Не искам да я пусна.“ Аз зная слабостта на котките каква е. Отрязвам едно парче от прясна риба, като я хвърля рибата, тя пусне мишката. Хване рибата, но като изяде рибата пак търси мишката. На мишката казвам: Не чакай какво ще стане с рибата. Тя седи така и гледа. Казвам ѝ: Няма какво да си мърдаш муцуната. След това скри се. Котката ходи насам-натам, търси я.

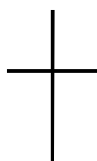
Често и ние сме от ония същества в света, когато не искаме да извършим волята на природата, Божията воля. Хванал си една работа и мислиш. Казваш: „Всичко зависи от тази работа.“ Дали зависи от тази работа или не, то е въпрос. Казват ти: „Пусни тази работа“, ти не искаш да я пуснеш. Казвам: Всяка една мисъл, която минава през вашия ум, вижте дали тази мисъл може да

остави едно качество във вас. Всяко едно страдание е дотук (Фиг. 3), щом мине отгоре (Фиг. 4), страдание няма, тогава се образува движение. Там, дето има движение в природата, страданията изчезват. Дето

Фиг. 3

се спъва движението, има страдание. Всякога човек се дразни, когато се спъва движението му. Направете един опит. Вземете най-спокойния човек, ако тръгне и върви по пътя, ако спрете движението му, този човек се дразни. Веднага се заражда едно неприязнено чувство. Значи, ако вие вървите и когато затънете, ако знаете да направите една линия, изведнъж да се завъртите с единия си крак, във вас няма да се зароди страдание. Понеже като изгубите вашето

Фиг. 4

равновесие, като паднете на земята, ще имате страдание. Дето се ударите, ще чувствувате малка болка. Ако се завъртите на крака си, вие ще избегнете едно страдание.

Та казвам: Когато се движите, не трябва да се движите много бързо. Понеже бързината ви трябва да съответствува. Когато искате да се спрете на едно място, трябва да разбирате този закон, да се направи един кръг. Да кажем, вие седите, но всички ще образувате един кръг и около вас има постоянно движение. Вие се движите. Ако един човек седне близо до вас, който е в дисхармония, неговите чувства са обратни на вашите, вие не може да го търпите, понеже неговите чувства са обратни на вашите. Той може да е близо до вас, но неговите мисли са съвсем други. Неговите желания са съвсем други, този човек не може да го търпите. За да търпите един човек, неговите мисли трябва да са хармонични с вашите, не еднообразни, но да се движат в същата посока. Та казвам: Когато в човека се произведе едно вътрешно раздвояване, то се дължи на същия закон. Ако вашето сърце не върви в една и съща посока с ума, ако вашите желания не държат посоката на ума, тогава има един разрыв в сърцето, ражда се една вътрешна борба. Мислиш едно, сърцето желае друго. Някой път и волята държи трета посока. То е най-голямото страдание, което може да дойде в човека. Та на първо място координирайте вашите движения. Да координирате движението на вашия ум с движението на вашето сърце, движението на вашето сърце с движението на вашата воля. То е възпитание. Казвате: „Човек да се възпита.“ Във възпитанието трябва да се координират вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. В координирането на мислите, човек винаги е способен, той има достатъчно светлина. Когато мислите са достатъчно координирани, ще видите, ще имате достатъчно светлина. Когато чувствата са координирани, вие ще имате изобилно топлина, когато вашите постъпки са координирани, ще имате сила. Най-първо трябва да се яви светлина, после топлина, след туй силата на волята. Силата на волята се явява от координираните действия, тогава се проявява силата на човешката воля. Когато постъпките ни не се координират, силата не може да се прояви.

Запример, някой път вас ви отслабва паметта. За отслабване на паметта има разни причини. Във вашия мозък има (по-малко) светлина, отколкото трябва. Паметта отслабва по единствената причина на малкото светлина и на малкото топлина. Следователно, трябва постепенно да се усили светлината на ума, мислите в ума трябва да започнат да се координират. Концентрацията не е нищо друго освен да се осветли един предмет в ума. Да се концентрираш върху някой предмет в ума, значи този предмет да е добре осветлен. Един красив извор трябва да привлече вниманието. Спираш се при извора и мислиш. Съсредоточиш се. Ако този извор не е тъй открит и местността не е красива, и твоята мисъл няма да се привлече. Та казвам: За да се усили вашата памет, непременно трябва да внесете мисли, които са добре осветлени. За да се усили вашето сърце, трябва да внесете чувства, които са добре стоплени. Под думата „топлина“ ние разбираме онази нормална топлина, през която животът се проявява. Под думата „светлина“ разбираме онази, нормалната светлина, през която животът се проявява. Под думата „сила“ разбираме онази сила, чрез която животът идва вътре в човека. Силата е необходима, за да се проявява, за да се прояви животът. Мисълта, чувствата и силата, това са условия, при които животът може да се прояви, тъй, както ние искаме. Ако мисълта не е права, има една малка светлина; ако чувствата не са прави, има една малка топлина; ако постъпките не са прави, има една малка сила. В постъпките трябва да имаш сила. Тази постъпка, която няма сила, тя не може да постигне своето предназначение.

Да допуснем, че вие сте слабоволни, какво трябва да напишете геометрически? Щом си слабоволен, започни да пишеш работи, които не разбираш. Да допуснем, че ви е страх да не се простудите. Имате такъв страх, треперите да не би туй, което не обичате, да се случи. Или някой път ви е страх да не се изгорите. Турете вода в един съд, бръкнете с пръста си бързо и го извадете. Втори път бръкнете по-надълбоко, веднъж, два, триж направете туй упражнение, вие ще дадете поне един стимул вътрешен от страха да не се изгорите. Вие ще бъдете внимателни. Тази, голямата топлина ще внесе нещо във вас. Всяко нещо, от което ви е страх, вие ще придобиете неговите качества. Ако ви е страх

от една мечка, вие постепенно ще придобиете качествата на мечката. Ако ви е страх от един заек, вие ще придобиете качествата на заека. И туй, което обичате, и неговите качества ще придобиете. Тия качества ще бъдат в негативен смисъл. Вие ще придобиете качествата на мечката, но от тия качества ще придобиете нещо. Но какво ще придобиете от качествата на заека? Във (вас) всякога ще има една реакция. Че най-първо вие ще се изплашите и после ще се смеете на вашия страх. Запример, някой тропне и вие трепнете. То е заешко състояние.

Запример, наскоро четох един пример, дават го във вестниците. Отиват при Хитлера една група жени да искат нещо от него. Една млада госпожица носила в себе си една бомба, която експлодирала. Като експлодирала бомбата, но Хитлер се усмихнал, всички други трепнали, но той само са поусмихнал, че не го е страх от такива книжни бомби. Значи самообладание има. Казва: „Бомбата ви е много хубава, тя стимулира държавните мъже.“ Героят е герой. Във вашия живот, все таки, някоя мома ще пусне някоя бомба или някой кавалер ще пусне някоя бомба, какво ще правите?

Та казвам: Всичко онова, което става в природата, е само с цел за едно самовъзпитание. Умствено самовъзпитание, духовно самовъзпитание и на човешката воля. И в трите свята ние усилваме волята си, усилваме чувствата си, усилваме и мисълта си. Всичките противоречия произтичат от това, че не разбирате закона, по който човешките мисли се движат. Понякой път мисълта потъмняла, казвате: „Едно време ние бяхме идеалисти.“ Идеалисти са ония, които са имали достатъчно светлина. Материалистите влизат в гъстата материя, мъглав сте. Под думата „материалист“ разбирам, разбирам малко светлина. Казва: „Той станал груб човек, студен човек.“ Казвам: Топлината на сърцето му се намалила. Какъв е церът? – Малко въглища. Често сърцето си има една соба, която трябва да изтърсите, да извадите пепелта. Сърцето, след като гори няколко години наред, и то трябва да се почисти, защото всякога в горението, колкото и правилно да гори нашето сърце, колкото и правилно да гори нашият ум, тази светлина, която се развива, се оставя една малка пепел. Често

трябва и човешките мисли да се почистят. И постъпките на човека трябва да се почистят. Човек всеки месец трябва да прави по една генерална баня, баня за ума, баня за сърцето. В месеца може да прави четири бани. В годината да прави 52 бани за пречистване. То е хубаво за човешкия ум. Да си дадеш отчет. Защото много пъти вие сте неразположени, имате някаква мрачна мисъл, неразположение, гледате цялото ви бъдеще е тъмно. Казвате: „Нищо не виждам светло в живота си.“ Та как е възможно един светъл свят, дето всичките хора се радват на онова, което Бог е създал, вие единствен човек нямате никакво светло бъдеще за вас? Че отгде го намерихте, отде се излюпи това яйце за вас? Аз ви казвам така: Един ваш неприятел, когато вие сте спали, ви турил черни очила и вие всичко виждате черно. Снемете очилата си! Може ли едно същество, което Бог създал, да няма бъдеще? Може ли един велик художник да създаде една картина и тази картина да няма никакъв смисъл, да не струва нищо? На онези великите художници, голяма цена имат техните картини. Пък всяко нещо, което човешкият гений създал, има цена. Питам: Вие, които сте създадени от Бога, може ли да нямате никаква цена? Пита някой, защо Господ ви създал. Да ви кажа защо.

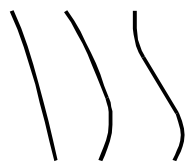
Да ходите да разнесете светлината Му по света. И силата Божия да разнесете по света. Да разнесете Божията светлина, Божията топлина, Божията сила и тогава за възнаграждение какво ще имате? След като си разнесъл Божията светлина, след като си работил за тия трите, тогава ще ти дадат един хубав обед, тогава заслужаваш да ти дадат едно хубаво ядене. Когато един човек умре, иде в другия свят или разнесъл светлината и топлината, нему дават отличен обяд. Туй, което наричат щастие, то е приятно ядене, което ще се даде за възнаграждение за работата, която сте свършили на земята. Ако не е изнесъл, ще яде кориците, както на говедата им дават слама. Ще го турят в дама и ще му дадат слама. Казвате: „Човек като иде в другия свят, като говедо ли ще го хранят?“

Та сега ви давам посока на мисълта. Човек е създаден в света да носи онази Божествена мисъл, светла трябва да бъде мисълта и по възможност най-хубавата мисъл. Седнете и мислете за най-хубавите работи. Щом мислите за тях, във вас ще влиза

най-хубавия стимул. Представете си, че на вас ви дадат една такава задача: Да свършите университет, без пет пари. По кой начин ще го свършите? Кажете ми. Трябва да влезеш в университета, трябва да платиш. Сега аз няма да ви обяснявам темата, как ще свършите университета без пет пари. Пишете, каквото знаете. Казвате: „Няма смисъл животът, да се родиш и да умреш.“ Да ви отговоря. Питате: „Защо трябва да се роди човек?“, питате сега, аз отварям врата на една къща и питате: „Защо ще отваряш вратата?“ Ако аз съм във от тази къща и отварям вратата, тогава аз ще я отварям, за да вляза вътре. Хубаво, след като вляза вътре, защо затварям вратата? – Да не би да изляза навън. Значи, отваряте вратата, за да влезете вътре, затваряте, за да не излезете навън. Ние сега отваряме вратата и излизаме. Но в природата законът не е така. Да кажем, една вода слиза отгоре надолу, тази вода може ли по същия начин да се върне нагоре? Тя да се върне нагоре, ще има друга посока, но и друго състояние. Тя ще се вдигне на пари, ще се сгъсти, после ще дойде долу и ще образува един кръг на движението. Та водата може да мине по този кръг в твърдо, в течено и във въздухообразно състояние. Да кажем, една ваша мисъл може да бъде в покой, в твърдо състояние, после може да се движи, за да образува един кръг, може да придобие по-голяма енергия вътре в себе си, да е в пара. Ако вашите мисли се изменят, то се изменя състоянието на мислите ви. Да кажем, вие имате една мисъл, която е идеална. След туй, като че вашата идеална мисъл изгубва вашата цена, слиза по-надолу в по-гъстата материя. След туй трябва да се мине по-дълъг период, докато започнат вашите мисли, вашите идеи да се пречистват. Вие не сте забелязали туй движение на мисълта.

Сега, практическата страна на въпроса. Да държите онази светлина, която туря в подтик ума ви, мозъка ви. Защото здравословното състояние на мозъка зависи от светлината. Затуй човек, който иска в умствено отношение да бъде здрав, той трябва да храни най-светли мисли. Като седите, мислете си за учените хора, за гениалните, за писателите, за всичко хубаво в човека. Даже само прегледайте съчиненията им, за да може тази светлина, при която те са живяли, да проникне във вашите умове. Най-после

трябва да влезете във връзка с природата, да виждате тази разумност, която съществува навсякъде. Книгите на природата са всякога затворени, понеже ние не разбираме нейната азбука. Вземете, колко години учи един геолог, докато разбере цената на онези, скъпоценните камъни. Един обикновен чоек види един скъпоценен камък, той не може да се произнесе в далечното минало кога се образували тия скъпоценни камъни, при какви условия, как е кристализирал, счита го като една хубава гледка. Ученият човек прозира в миналото. Като погледнете на човека, вие виждате един обикновен човек, а пък ученият, гениалният човек като погледне по тялото му, по лицето му, виждат в миналото ред поколения, по които той е минал, как е достигнал до тази степен. Вие виждате един музикант, гениален музикант. Изведнъж може да четете неговото минало какво е, пък знаете и неговото бъдеще. Физиономистите може да четат характера на другите хора по чертите на лицето им, пък и себе си, като се видиш в огледалото, ти сам да може да разгадаеш характера си. Защото човек не може да познава себе си като се види. Не вижда някой дефект в себе си. Че е така, е хубаво, понеже за себе си не можем да се произнесем, какви сме. Вие може да се произнесете за нещо, което вие сте направили. Вие сте едно произведение, за себе си не може да кажете дали сте лош или добър, понеже за себе си никой няма право да се произнесе. То е само работа на Онзи, Който ви създал. Ако вие казвате, че сте лош, тогава вие предизвиквате Този, Който ви създал. Казва: „Къде е лошавината?“

Фиг. 5

Казвате: „Много лош човек съм.“ Казва: „Кой ви направи така?“ Ще ви прегледат. Вие казвате, че на някое място картината не е довършена. Да допуснем, че вие имате един нос, който не харесвате. Погледнете носа, не го харесвате. Как ще докажете на Онзи, Който ви създал, как ще му покажете научно, че носът не е на място? Питам тогава: Кой нос е на място? Коя е нормата? Коя е най-хубавата форма? Има носове хубави. Има разни носове (Фиг. 5). Коя е нормата, кой е правият нос? Тия носове, то са условия. Когато изисквате от живота да няма много

влага, какво ви трябва? Понякоя път хората страдат от много влага. Нещата в такъв нос не гният. Има носове малко завъртян накрая. Той има повече влага. Причината е там. Когато носът е завъртян накрая, този нос има повече влага, вода. Защо да не харесваш носа? Ако имате прав нос, вие ще бъдете въздържан. Ако махнете вгълбнатините на един нос, той ще остане без влага, носът ще се отмахне, но и вие ще се отмахнете от света. Ако тия неща се отмахнат от вас, и вие ще се отмахнете от света. Благодарете на тази, вгълбнатата страна. Тя продължава живота. Някои не си харесват носа. Не е хубаво носът да бъде широк, но не е хубаво и носът да бъде много тесен, да се очистят съвсем тия гънки. То е като в термометъра. Ако живакът не се мърда ни нагоре, ни надолу, тогава за какво ще ви служи? Какво ще научите от него? Ако на лицето ви не стават никакви промени, какво ще бъде положението ви? Не се бойте от промените, които стават. Често мнозина от вас се страхуват, че не сте разположени духом, че имате много дефекти. Вие се благодарете за всички ония промени, които стават във вас. Считайте, че каквото става в ума, в сърцето, каквото става навсякъде, за ваше добро. Ами че в природата при големия прах, ако дойде влага, много по-лесно се образуват дъждовните капки. После, ако искате температурата да бъде еднообразна, няма да има дъжд. Да кажем, не искате да имате едно студено течение. Едно студено и едно топло течение образуват дъжд. Ако дойде едно топло течение и не дойде противоположното, не може да падне дъжд. Трябва да дойде едно студено течение най-първо, после противното, за да се образуват водните капки. Във вас вие искате само да е топло. Въпросът е, право ли е все да ви бъде топло? Ако искате всякога да ви бъде топло, трябва да слезете в центъра на земята. Никога няма да изстинете там. Но питам: Каква култура може да имате в центъра на земята? Никаква култура не може да имате. Културата е на повърхността на земята, дето смените правилно стават между топлината и студа. Топлината работи отвътре, студът отвън. После топлината работи отвън, студът отвътре. Нали земята отвън е студена, а отвътре е топла? Слънцето отвън е топло, отвътре е студено. Сега, тъй като говоря, под „студ“ какво разбирам? Студът

е мощна сила, при която всичката сила се изразходва. Няма условие да може да се развие топлина. При студа вие може да произведете топлина, ако знаете закона. Запример, нека да си послужим с едно обяснение. Вземете една граната, която е студена. Тази граната, след като се изхвърли от дулото на едно оръдие, ако турите едно съпротивление на тази бързина, с която се движи, като се удари, веднага се образува топлина. Енергията, с която се движи студът, е грамадна. Ако се качите в пространството, няма да намерите топлина. Ще намерите такава ниска температура, при която никакъв живот не може да съществува. Но в туй пространство, дето този, големият студ съществува, там се разнасят енергиите на природата. И крайната топлина, и тя е противоречива.

Сега, в Евангелието там казва, че е създаден вечният огън, за кого? – За лошите духове. Но лошите духове са лоши по единствената причина, че станали много студени. Та казвам: За да ги поправи провидението, Бог създал вечния огън, че ги туря вътре в огъня да се стоплят. Целта е вечният огън да ги поправи. Всеки човек, който е егоист, той е студен, всеки човек, който е алтруист, той е топъл. Тогава, ако искаме по закона на еволюцията да се поправи светът, тогава една студена жена трябва да я жените за един топъл мъж, да стане преобразование в поколението, да се подобри. Ако някой е много горещ, той пък трябва да се ожени за една студена жена, при тази топлина непременно трябва да му турите една студена другарка, да урегулира голямата му топлина. Сега, по същия начин се примирява студът и топлината. Човекът живее между две крайности: Крайна горещина и крайна (студенина), като се съединяват, образуват живота. Следователно, ако вие живота го лишите от тия две противоречиви сили, той преставя да се проявява. Тогава имаме само страдания, туй, което вие не обичате. Страданията, това са студът, радостите са топлината. Но благодарение, че след радостите, след крайната радост пак идат страданията, и след страданията идат радостите, смяна става. Всичките противоречия си имат добрата страна.

Сега на предмета: В ума си поддържайте една естествена светлина. Щом дойдат мрачните мисли, изпъдете ги. Щом дойдат

мрачните чувства в сърцето, изпъдете ги. Щом дойдат мрачните постъпки, изпъдете ги, не ги дръжте дълго време. Вие сега как се лекувате от мрачните състояния? Щом сте мрачен, ако е лятно време – аз да ви дам един метод – щом сте крайно неразположен лятно време, накарайте един ваш приятел, като вървите, да ви излее една кофа студена вода. Веднага ще се смени състоянието ви. Всичкото ви състояние изведнъж ще се смени. Да кажем, един богат човек, той е недоволен от живота, има богати милионери, които са недоволни. Как ще се смени състоянието? Кажете му: „Всичкото състояние, всичкото богатство сте загубили“, всичките мисли ще изчезнат веднага. Трябва да знаете: Мрачното ви състояние, мрачните ви мисли, мрачните ви чувства и мрачните ви постъпки са отражение на цялото човечество, на всички ония хора, които днес живеят. Вие имате мрачни мисли, които не са ваши. Да допуснем, че вие имате радио, от това радио чувате, че свирят. Слушате, някой път не ви харесва. Но при вас в радиото се слуша, като че при вас пее, а то на 4-5 хиляди километра се пее или свири. Вашият мозък е едно радио, някой път на 4, 5, 6 хиляди километра някой е недоволен, вие сте попаднали на неговата станция, вашето радио схваща, вие сте недоволни. Тогава завъртете ключа и намерете някоя станция, която е щастлива. Защото природата е пълна с нещастни и щастливи станции. Все таки като търсите станциите на щастието, ще попаднете на ония, дето го няма. Сега, не че Господ ви създал да бъдете с мрачни мисли, но понеже вие сте станали учени хора, оперирате с радиото си, хващате вие понякой път мрачните мисли. Вие понякой път като обикаляте света, попадате в тия станции, дето са мрачните мисли. Понякой път вие мислите, защо Господ създал така света. Като обикаляте този свят, попадате в много станции. Попаднете в една станция на дявола. Какво ще ви каже дяволът? Той ще ви каже тъй: „Животът няма никакъв смисъл.“ – Че как няма смисъл? – „Празна работа е. Учението няма никакъв смисъл, всичко е празно.“ Каквото и да кажеш, той ще тури отрицателното. Най-после той ще те запита: „Като си станал учен, какво си спечелил? Твоите прадеди, които са били учени, какво направиха? Не измряха ли? Не е ли заблуждение, ти нищо не знаеш.“ Казва: „Ние сме ги

проверили.“ Какво ще му кажете тогава? Дяволът понякога мяза на бурсук, язовец. Ако ти го наближиш, той има една жлеза, ще те нацърка хубаво и целия ден няма да можеш да се освободиш от неприятната миризма. Като дойдеш до дявола, и със седмици не можеш да се освободиш. Казвам: При задницата на дявола не стой. Далече стой. Не разрешавайте естеството на лошите мисли в света. Една лоша мисъл, тя е като язовец. Той като е близо, ще ви нацърка. Не че нарочно го прави, не че тази жлеза е направена за вас, той иска да се запази. Тогава, когато вие се обезсърчите някой път, някой язовец ви нацъркал. Показва, че вие сте се приближили при някой предмет, който не съответствува на вашето естество. Вие не знаете как се раждат лошите мисли. Представете си, че вървите някъде и имате добро разположение. Отваря се една каса със скъпоценности и с пари. След туй се заражда една мисъл във вас: „Не може ли да си взема от всичко туй?“ Ражда се една борба. Представете си, че не вземете, оставите касата и си заминете. Но след това се изменя вашето настроение. Казвате: „Що ми трябваше да пожелая да взема да открадна и да го употреба за себе си?“ Веднага тази каса изменя вашето състояние.

Представете си друго положение: Вървя, неразположен съм, съвсем неразположен. Гледам един човек, който паднал на пътя, навяхнал си крака. Притека се на помощ, направя му крака, наемам каруца, занасям го в дома му, давам му първата помощ. След като се отделя от него, усещам една радост в себе си. Този човек нищо не ми е дал, но придобих нещо от него. Този човек стана причина да си сменя моето състояние. Казвам: Хората в света служат за смяна на състоянието. Има хора, които, като те срещнат, ще сменят състоянието ти. Ако сте в радостно състояние, ще дойде мрачно, някой път от мрачно ще се смени в радостно. Следователно зимно време носете дебели дрешки, лятно време носете тънки дрешки. Като срещнете един добър човек, отворете ума си, да влезе светлината му във вашия ум. Като срещнете един лош човек, ще се затворите, не ви трябва неговата топлина. Понякоя път лошите хора имат повече светлина, а по-малко топлина имат понякоя път. Затуй добрите и лошите хора трябва да живеят заедно понякоя път, за да се обменят. Лошият човек, понеже

светлината му е малка, ще иде при добрия човек, който има малко топлина и ще каже: „Ти ще ми дадеш от твоята светлина, аз ще ти дам от моята топлина.“ Една обмяна да стане между хората. Този закон приложете вътре в себе си. Когато сърцето ти има по-голяма топлина, тогава ще обмениш топлината със светлината. Пък когато твоята мисъл има малко топлина, тогава ще направиш обмяна със своите чувства. Постоянно трябва да правим една обмяна. Сърцето трябва да прави обмяна с ума, с мислите, мислите в дадения случай трябва да правят обмяна с топлината на сърцето. Умът и сърцето трябва да правят обмяна с постъпките или с човешката воля. Значи, най-първо трябва да правите обмяна между ума и сърцето, тогава умът и сърцето трябва да правят обмяна с волята. То е проявлението на човека. Имаме един човек, който е възпитан, имаме хубави мисли, хубави желания и хубави постъпки. Всяка една постъпка е хубава, която има достатъчно сила, с която тя да се прояви.

Сега, какво бихте приложили? Ако сте болен сега, как ще се излекувате? Какво ви липсва при болестта? Една болест може да се образува от недоимък на светлина, една болест може да се образува от недоимък на топлина, една болест може да се образува от недоимък на сила. Ако има недоимък на светлина, ще внесете повече светлина. Прочетете някоя книга, която е оптимистична, със светли мисли, веднага ще се измени вашето състояние. Страда сърцето. Ти ще кажеш: „Бог е любов.“ То е цял за сърцето. Имаш малко светлина, кажеш: „Бог е мъдрост.“ Тя носи светлина. Силата в човека е истината. Тя е резервоар за сила. Всеки човек, който иска да бъде силен, той трябва да обича истината. Всеки, който иска да има нормална топлина, той трябва да обича любовта. Всеки човек, който иска да има светлина, той трябва да обича мъдростта, знанието. Приложение сега. Вие казвате: „Защо ни е любовта?“ – За да поддържа естествената топлина на сърцето. Мъдростта е да поддържа естествената светлина на ума. Истината трябва да поддържа естествената сила на човешката воля. Човешката воля се поддържа с истината. Човешкото сърце се поддържа от любовта. Човешкият ум се поддържа от мъдростта. Сега, направете един малък опит. Втори

път като ви дойде едно голямо противоречие, направете един опит, доколко ще бъде сполучлив. Някой каже: „Не мога да пея.“ Щом не можеш да пееш, малко топлина имаш. Щом имаш малко топлина, дръж любовта, ще започнеш да пееш. Кажеш: „Някой предмет не го разбирам, тъмен ми е този предмет.“ Малко светлина имаш, тогава дръж мъдростта. Като дойде мъдростта, предметите ще ти станат ясни. Защото всякога един предмет е тъмен, когато няма достатъчно светлина. Отношенията не можеш да видиш. Да ви дам едно отношение: Х:У както 17:9. 17, това е положителната черта на лошия човек. 9, това е положителната черта на добрия човек. Вземете в Галатяном, 5 глава, лошият човек има 17 качества, 9 са качествата на добрия човек. Лошият разполага със 17 качества, добрият разполага с по-малко качества. Отношение има. Тогава, ако кажем тъй: Х:9 както У:17, право ли е? Как ще го примирите? Между добрите и лошите хора обмяна става. Всякога в природата обмяна става. Има един начин за трансформиране, но трябва голяма наука. Човек, който иска да смени в себе си едно състояние, то не е лесна работа. Не е лесна работа да бъдеш добър човек. Цяла наука е. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ То е алхимия. Алхимията е нещо голямо, познание иска. Да смениш едно свое лошо състояние, наука се изисква. Да смениш едно свое лошо разположение е много мъчно. Има лоши хора, които носят богатство със себе си, но те имат горчива обвивка турена. Често лекарите си служат с горчиви хапове, които са обвити със сладка обвивка. Ако тури горчиво отвън, едно дете няма да вземе хапа, отвън е сладко, отвътре е горчиво. Понякой път вас ви дават един хап, който отвън е сладък, отвътре е горчив. Има и други хапове в света. Те отвътре са сладки, отвън са горчиви. Питам: Защо едните хапове направиха отвътре горчиви със сладка обвивка, а другите ги направиха отвътре сладки, с горчива обвивка? Какви са намеренията им сега? Има хора в света, които, без да имат пари, се препоръчват, че са богати. Има пък богати, които казват: „Ние нямаме нищо.“ – Не се препоръчват за богати. Какви са съображенията им? Те имат съображения.

Но главният въпрос седи в закона: Използвайте любовта за развитието на вашето сърце, използвайте мъдростта за

развитието на вашия ум, използвайте истината за развитието на вашето тяло, на вашата сила. По това се отличава новото учение. Онези, които могат да оперират с тия три велики в света, те са вече на правия път. Животът за тях има смисъл. Сега, разбира се, туй е една теория, която вие трябва да проверите. Вие сега практически туй го знаете дали е вярно, но нямате една опитност, върху която да застанете, че да сте готови. Вие казвате: „Ние не знаем дали е тъй или не е тъй. Може да не е тъй. А пък за природата е тъй. За мене 101 % е тъй. И едва ли едно на 101 % не е тъй. Не е лесна работа човек да се убеди в истината. Най-мъчното нещо в света е да повярваш в истината. Най-мъчното нещо в света е да повярваш в истината. На любовта по-лесно се вярва и на мъдростта се вярва, на истината най-мъчно се вярва. Като се научи човек да вярва на истината, той е надделял на всички мъчнотии в света. Сега на вас ви трябва вяра в любовта. Сега втората фаза вече е знанието. В знанието вече ще добиете вярата на мъдростта. Знанието, културата, университети, училища, просвета, писането на книги – те ни въвеждат в знанието. Едва сега влизаме в истината. Малко хора има, които са влезли в училището на истината, да добиват истината, да изучават истината, да влезат в истината вече.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*11 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 23 декември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

СКРЪБ И РАДОСТ

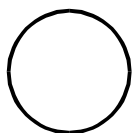
Отче наш.
Духът Божи.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете.

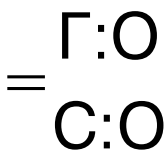
/Няколко души прочетоха свободната тема./

Какво разбирате под думата „отношение“ (Фиг. 1)? – Една свободна тема. Какво разбирате под думата „отношение“ при каквито и да е връзки? Слугата има едно отношение, господарят има друго отношение (Фиг. 2). Какви са отношенията на слугата към господаря? И какви са отношенията на господаря към слугата? По какво се отличават (Фиг. 3)? Кой е господар и кой слуга? Туй, което слиза, е господар, туй, което възлиза, е слуга. Защо е така? – Много проста работа, и децата трябва да го знаят. Питам: Де е противоречието в тази линия? Статически ако разглеждате двете линии, има противоречие, но щом ги разгледате динамически, те съставят едно цяло. Значи господарят е човек и слугата е човек. Де е различието сега?

Де е различието, когато страдате и когато се радвате? Де е противоречието сега? Противоречието произлиза, чените разглеждаме страданието отделно и радостите отделно. Но те съставят едно цяло. Запример, вземете процеса на растенето и процеса на гниенето, той е един и същ процес. Туй, което не гние, и не може да расте, и туй, което не расте, не може да гние. Но туй, което не гние, не може да расте. Де е противоречието сега? Растене без гниене не може. Най-първо иде процесът на гниенето и после иде процесът на растенето. Сега де намирате

Фиг. 1

Фиг. 2

Фиг. 3

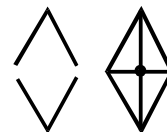
противоречието? Казваме: Нещата гният. Едно семе, след като го посееш в земята, какво става? Започва да гние. Но гниенето вече се разширява, дават се условия и след туй започва растенето. От туй гниене, от тези гниещи елементи се турят в една нова форма. Най-първо вие вземате нахвърления материал отвън за един строеж на едно здание. То е гниене. След това иде процесът на растенето, на творчеството, да се съгради къщата. Взема се този материал, нарежда се по известни закони и се прави зданието. Противоречията във вашия живот или противоречията във всичките хора, това са разхвърления материал, от който трябва да се съгради нещо.

Едновременно ти си господар и слуга. Ти не можеш да бъдеш слуга, докато не си бил господар и не можеш да бъдеш господар, докато не си бил слуга. Вземете един прост процес, ходенето. Вие стъпвате на десния крак, левия дигате. Кой е господарят, кой е слугата? Поставете тялото на десния крак, дигате левия, после пак престъпате. Кой е господарят? Господарят е, който почива, слугата е, който работи, който носи тежестите в дадения случай. Туй, върху което стои тежестта, е слугата, носи онзи, който почива – господарят. Следният момент онзи, който почивал, ще носи тежестта, другият ще почива. Следователно, в природата съществуват смени на отношенията и смени на състоянията. Значи имаш едно тягостно състояние. То е слугата, който работи. Казва: „Защо да страдам аз?“ Ами кой ще носи товара? Ако ти не страдаш, кой ще страда заради тебе? Ти отделяш другите хора, искаш ти да не страдаш, а другите да страдат. То е неразбиране. То е процесът на отделните линии, имате и втори процес, където при тия условия в хамбара да израстне, да види слънцето, да се зарадва на онези работи, които Бог е създал. – Не може. Трябва да излезе от тия положения, от тия условия в хамбара и да влезе в една съвсем друга среда. Казва: „Между своите си.“ Между зърната няма влага. Щом (е) на земята между чуждите хора, влагата ще дойде, ще го намести. Всичкият фасон, който има, с царска дреха е облечен, с мантия, с корона, със скипър, всичко ще изчезне от него, ще се снесе и корона, и всичко, което има. Казвате: „Отиде всичко това.“ Но при тия, неблагоприятните условия, се явява онзи, Божественият

живот – зърното започва да расте. Следователно, всяко страдание е един признак, че нещо ново започва в света, което трябва да научиш. Всяко едно страдание показва, че ти си излязъл от едно състояние, от едно потенциално състояние и влизаш в едно динамическо състояние, или в едно критическо състояние, за да научиш нещо ново. Тъй като се схванат нещата, имат смисъл. Не да кажеш: „Мене ми дотегнаха страдания.“ Страданието е само един момент. Продължителността, то е отзвук. Да кажем, вие вземате един тон на цигулката. Като е опъната струната и я дръпнете, тя дълго звучи. Ти един момент дръпнеш, тя звучи дълго. Та и страданието е само един момент, ти страдаш повече, но то е отзвук на страданието. Може би 10, 15, 20, 30 минути, един час чуваш отзвука. Тебе ти се струва, че много страдаш. И при радостта е същият закон. Радостта, то е само един момент, вие имате вече отзвук на радостта. Този отзвук на радостта, това е растенето. Радост, която не расте, не е радост. И скръб, която не се намалява, не е скръб. Разбирайте определено. Защото скръбта, като се увеличава, става на радост и радостта, която се намалява, става на скръб. И затова, когато се смалявате, човек трябва да разбира страданието, и когато се увеличава, трябва да разбира радостта. Процесът на радостта е разширение, процесът на скръбта е процес на смаляване. И оттам, дето скръбта се смали, няма какво вече да прави, иде радостта и подема нейната работа. Скръбта слиза, радостта възлиза. Щом скърбиш, трябва да мислиш. Скръбта е господар, радостта е слуга, който възлиза. Злото е господар, доброто е слуга. Тогава религиозните хора, които не разбират, те разглеждат злото статически. Казва Бог: Да не ядете от плодовете на дървото на познание доброто и злото. Не разглеждате нещата отделно, защото ще създадете злото. Не разглеждате слугата и господаря отделно, ще създадете злото. Казваш: „Ти си слуга, ти си оправдан.“ Ти на слугата говориш едно, на господаря говориш друго. Ти създаваш злото. Говори за тях, че те съставят едно цяло. И слугата е необходим, и господарят е необходим. Нито без господар може, нито без слуга може. Колкото е важен господарят, толкова е важен слугата. И двамата са еднакво важни. Краката кого носят?

Тогава нали дойде равенството? Кога поставяме равенство? Щом сме на двата крака, и господарят, и слугата са равни. Като вървим, единият е слуга, другият – господар. Щом се спрат двамата, те са равни. Понякоя път пак има едно малко различие, че целият крак държиш на земята, на другия само пръстите подигаш. Кой е справедлив? И на двата си крака седи. Твърдят човек е справедлив човек, седи на едно място. Следователно, твърдостта, това е равенство.

Това е равенство между господар и слуга. Тогава стремежите са еднакви. Понякоя път вие дойдете и се разочаровате, казвате: „Аз не искам да вярвам в нищо.“ Може ли да имате една вяра извън страданието и радостта? В какво ще вярвате? Кажете ми сега нещо извън радостта и скръбта. В какво ще вярваш? Измислете нещо, което да се не включва в радостта и в скръбта. Ако речете „почивката“, почивката е господар, работата е слуга. Ако речете сега „загуба“, загубата е господар. Този, който изгубил, дал нещо. Този, който взел, е слуга. Обраният е господар, който обира, той е слугата. Хубаво сега: Който може да направи доброто, кой е той, господарят или слугата? И кой ще

Фиг. 4

направи престъпление от двамата, който е господар или който е слуга? Когато греши човек, какъв е? Когато прави добро, какъв е? Искаш да бъдеш господар, тогава прави добро. Геометрически може да се покаже да бъдеш господар и да бъдеш слуга (Фиг. 4). Когато се съединят, тогава е примирение. Геометрически това е примирение. Само тогава може да се примириш в себе си. Но сега вие намирате противоречие. Казвате: „Не си струва, лошо е човек да страда.“ Ами че знаеш ли, страданията на един са благо на други. Ако нямаше (хора) да боледуват, знаеш колко лекари щяха да измрат от глад. Ако хората не правеха престъпления, знаете ли колко адвокати щяха да измрат от глад? Ако майките не страдаха да раждат деца, какво щяха да правят учителите? Всички учители щяха да бъдат отвън, кой ще им плаща?

Та казвам: Страданията в света създават условия в живота. Страданията и радостите, това са две течения в ромба, а животът

е в центъра С. Дето се прекръстосват двете течения, се образува животът. Живот без противоречия няма в света. Онзи, хармоничният живот, е над живота на страданията и скърбите. Щом разбираме ние смисъла на страданията и на радостите, ние вече идваме до онзи, силния живот и ставаме силни. Тогава иде другото положение. Човек е силен, който разбрал какво е страданието и какво нещо е радостта, и двете ще ги впрегне на работа. То са две сили, то е поляризиране. Та сега според вашите схващания, всеки бяга от страданията. Вие като избягате от страданията, ще избягате и от радостите. Който бяга от страданията, изгубва и радостта. И всеки, който търси страданието, намира радостта. А всеки, който търси само радостта, намира страданието. Отглеждайте страданието, за да намерите радостта. Ако така не мислите, вие ще бъдете обикновени хора, вие ще имате състоянието на животните, рога ще ви изникнат, копита ще ви порастнат и козина ще изникне. То е пак хубаво, рогата не са лошо нещо. Да изникнат на човека рога на главата не е лошо нещо. В древността на великите хора туряха по един рог, на лошите туряха по два рога. Два рога са това. Дяволът е едно същество, което мисли да подчини всичките хора на себе си. Той мисли, че във всичките негови нещастия, които той има, на всичките несполуки човек е причина. За всички свои нещастия счита човека за отговорен и затова се занимава с хората. Мисли, че всички му правят зло. Може би положението на дявола е като на онзи гръцки свещеник, който не знаел да чете. Та на Великден турял кандилницата на земята, прескачал я три пъти и казвал: „Христос възкресе.“ Една година влязъл в черквата един гражданин, обикалял той, обикалял, че да каже „Христос възкресе“, но го срам и го страх от този гражданин. Минават два часа, седи, не казва „Христос възкресе“. Селяните го питат: „Дядо попе, кога ще дойде Христос възкресе?“ – „Докато е онзи дявол, Христос възкресе няма да дойде.“ И вие във вашия живот намерите някой гражданин. Разбиране трябва.

Следователно, законът за любовта е закон за примирение между доброто и злото в света. Да оставим доброто и злото. Примирение между страданията и радостите или разбиране. Любовта е закон, за да разберем страданията и радостите на

физическото поле. Човек е дошъл на земята, за да разбере смисъла на страданията и радостите. Те са състояния на човешката душа, най-вътрешни състояния. Всеки от вас има неразположение, мъчно му е, не му се живее, казва: „Дотегна ми вече, не искам да живея.“ След няколко часа изгрее слънцето, казва: „Пак съм радостен, има смисъл животът, радост има.“ Щом залезе слънцето, веднага скръбта дойде. Противоречията на живота произтичат от закона на възпитанието. Има нещо внесено от миналите векове, цели системи, които са се заблудили, цялото човечество върви в крив път. Хората са влезли в задънена улица, сега се връщат назад. Коя е задънената улица? Що е инволюцията? Тъй, както разбират хората, задънената улица е неразбраната еволюция. След като дойдеш до края, какво ще правиш? Пътят, по който си дошъл, не може да тръгнеш. Значи, по крива линия ще се подвижиш. Инволюция, която не се сменя с еволюция, не е разбрана и еволюция, която не се сменя с инволюция, не е разбрана. Ако не излизаш от къщи и ако не влизаш в къщи, какво ще донесеш? Едно нещо се поддържа от излизането и влизането. Щом излизаш от къщи и щом влизаш в къщи, живееш. Така е с нас. Ти като дишаш, какво е? Като вдишваш, влизаш в къщи, като издишаш, излизаш от къщи, пак навън, пак навътре. Дишането е един процес да се учиш. Излизаш вън от себе си, влизаш вътре в себе си. Вие казвате, че човек е в тялото. Кажете: На кое място е човек? Толкоз време живеете във вашата къща, кажете, в коя стая на тялото живеете. Казвате: „В главата.“ Но на кое място в главата? Има само едно място. Аз наричам щастливи хора тия, които знаят, че имат място в главата. Вие в главата може да бъдете един слуга, нямате още определено място. Като станете господар, ще имате една стая някъде в мозъка. Когато си започнал да разбираш, ще имаш място в главата. Докато си кираджия вътре в себе си, положението ти е неразбрано. Ти гледаш някой път ръцете си и не ги харесваш. Господар ли си? Или ти не може да управляваш ръката си, или не може да управляваш мислите си, не може да управляваш чувствата си, господар ли си? Ти искаш да бъдеш господар на външния свят, разискваш защо Господ направил така криво. Ти себе си не разбираш, своите чувства не можеш да уредиш, своите мисли не можеш да уредиш, пък се

занимаваш с грандиозни мисли. Тия въпроси остави настрана. Най-първо стани господар на своите мисли. Дойде ви едно страдание, дойде ви една болка, вие веднага търсите лекар да ви помогне. Заболи ви кракът, защо викате лекар? Какво лошо има, че ви заболял кракът? То е едно благо за крака, да си почине. Цяла година си го карал да работи, заболява кракът, да си почине. Какво лошо има? Казва: „Господарю, ще ми дадеш един месец отпуск, не съм взимал отпуск, дотегна ми да работя.“ Някой път трябва да дадеш отпуск на ръцете си. Да направиш една мисъл трезва, да дадеш почивка на своите мисли. Почивка, разбирам, да дадеш едно право направление, права посока на мислите си. Но не да дадеш такава посока, както този стрелочник в Румъния дал на трена. По една линия пътува един трен, по същата линия дава свободен път на друг трен, настигат се влаковете и сто души са убити и 300 души са ранени. Няма да пускаш по една и съща линия тренове, ще бъдеш много внимателен.

Вие искате да влезете в новата година. Сега на вас за новата година пътищата ви наред ли са до идната година? Едно ви трябва на вас. Човек трябва да образува правилни отношения с Бога. Трябва да разбирате пътищата на Бога и да сте умни. Вие не можете да разберете живота, без да оценявате Божията любов. За новата година, която иде, ви препоръчвам на всинца ви да оценявате любовта, която Бог ви е дал. Да оценявате очите, ушите, ръцете, краката си, да оценявате яденето, което ви дава въздухът, светлината, всичко, което Бог ви дава. Да се яви една оценка, да видите колко е велик светът, в който вие живеете. Да се учите, да знаете как да ги управлявате. Всинца вие сте такива господари, които не знаете как да се отнасяте с вашите слуги. Имате приблизително триста милиарда жители в тялото на физическото поле, доста разумни, не им знаете имената. Имате десет милиона слуги, които работят във вашия стомах. Много голямо предприятие, десет милиона работници, ако на всеки по един лев плащате на ден, имате десет милиона лева бюджет само за яденето на ден. В сто деня какво правят? Какъв грамаден бюджет само за яденето. Вие седите и мислите какво има. Десет милиона работници, ще мислиш, трябва да се плати на тях. На тия работници, които работят, ще изпращаш своята любов на тия

длъжници и в стомаха. Ще одобриш работата, която са свършили вътре. Или като ядеш, ще трябва да благодариш на Бога, че ти е дал условие да ядеш. Казваш: „Това ядене не е хубаво.“ Че трябва да се плаща на десет милиона слуги, за това нищо не мислиш. Какъв господар сте вие, който нищо не плащате на слугите си? Аз, ако бях завел едно дело против вас, какво ще правите? Казвате, че ви е дотегнал животът. Но ако заведа едно дело против вас, тия работници ще кажат: „Толкоз години господарят не ни е плащал.“ Колко години би ви трябвало да изплатите на слугите, които са работили във вашия стомах? Вие седите и не разбирате. Имате някаква странна идея, че някакво перце нямате да се маха отзад и за туй перце вие ще дигнете цял въпрос, че перо на камилска птица нямало да се маха. Или ще дигнете цял въпрос някой път, че общата не били такива, каквито искате или че апартаментът бил много малък, не е много широк, но стаята била два метра, не била три или четири метра, или пет. Една къща от два метра аз я считам скандална. Скандалните неща са от два метра. С един метър са къщи на притеснение, с три метра са свободни, а с четири, пет метра са още по-свободни. Ако имате една къща от десет метра широчина и десет метра дълга, каква ще бъде тя? Не ви трябва много големи къщи. Питам: Колко е голяма вашата къща, дето живеят 3 милиарда и 600 милиона жители в главата ви? Ако ви кажа, че главата има дължина 19 сантиметра, право ли е? Главата е дълга 19, 20, 21, 22 сантиметра на дължина. Ако ви кажа, че главата има 25 сантиметра широчина, има ли такава глава? Тогава ние продължаваме опашката на лисицата като онзи, който казвал, че опашките на лисиците във времето на Гедеона били по три метра. Един негов приятел му дал знак да намали, понеже това не е вярно. И той казва: „Предполагам, че три метра са много дълги, но два метра и половина трябва да са били.“ Онзи пак му дава знак. И той така намалявал, намалявал, че като дошъл до половин метър, казва: „Повече не съкратявам.“ Сега ние ще съкратим опашките на 19 сантиметра. Човешката къща, в която сега живее човек, има 19 сантиметра дължина, 15 сантиметра широчина и 15 сантиметра височина. Туй е един апартамент. Но в тази малка къща какви ли не велики работи не се строят. Аз, когато не харесвам някоя къща, знаеш какво правя.

Аз излизам и отивам при Господа. Изляза в природата и казвам: Гост отивам на Господа. Колко е хубав Неговият апартамент, широк. После се върна в себе си. Като ми дотегне, като ми стане тежко, на Господа ходя на гости. Отвън понякога път казвам: Да не би да се загубя из голямата къща на Господа? Тогава пак се върна в моята малка къща. Като ми стане тясно, пак отивам на Господа на гости. И вие трябва да ходите често на Господа на гости. Като излезеш, цветя, реки, морета, въздух, звезди, ти се движиш. Като се уплашиш, върнеш се в своята къща. Стане ти тежко, не е като на Господа. Там всичко има, в своя апартамент е бедно. Ще знаеш, че си в дома, в себе си. Тебе като ти стане тежко, пак излез навън, иди на гости на Господа. Не е лошо да се ходи на гости. Според мене, когато човек се връща в себе си, той скърби; когато отива на гости на Господа, той се радва. Хубаво е човек в себе си да бъде, по-хубаво е да бъде на гости. Там всичките работи се уреждат. Сега тургам нещата във фигуративна форма. Непременно трябва да имате отношение към Великото в себе си, към Божественото, което живее във вас. Да го държите с всичкото почитание и уважение. Да уважавате себе си, да уважавате в себе си Божественото, което седи, което расте. Божественото е, което расте, човешкото е, което се смалва.

Та постиженията в света стават само в Божественото. Когато зачитаме в себе си само Божественото, всичко можем да постигнем. То е най-важното. Когато човек влезе в човешкото, тогава се приготвява материалът. В човешкото се приготвява материалът, в Божественото се реализира материалът. Това са два процеса. Тогава ще знаете законите. При страданията вие само приготвявате материала, а при радостите вие започвате Божествения градеж. Тъй щото, колкото повече страдания имате, толкова повече възможности се явяват в Божествения свят нещата да се реализират, това, което сте копнели.

Сега, какво искате да бъдете: Учени ли искате да бъдете или невежи? Никой не може да бъде учен, докато не е бил невежа. Забележете: Сега изучавате природата и правите едно сравнение, целият ден ходите и се радвате на всичките блага, които природата има. Така се стимулира вашият мозък, вие се уморявате от всички впечатления, които са натрупани в мозъка, усещате едно

обременение, искате почивка. Като дойдете вечерно време, затворите очите, легнете на кревата, покриете се, всичко, каквото сте събрали, започвате да отбивате. Във вас все таки трябва да настане едно успокояване. Тази постоянна възбуда трябва да се спре. Постоянно да се възбужда човек не е хубаво. Ще затвориш очите си малко. Вие се намирате в положението на този рибар, който ходил в морето, хвърлил мрежата, молил се на Господа. Като отива в морето да лови риба, хванал едно човешко око. Взима окото и го занася на един цар. Пита го той колко да му плати. Рибарят казал, да му даде толкова злато, колкото тежи окото. Взели окото, турили го на везните и започнали да слагат злато на другото блюдо. Турили килограм, два, три, пет, десет, не се дига блюдото, на което било окото. Всичкото богатство, което имал царят турили, и пак окото не се дига. Царят не може да заплати заради него. Намерил се в чудо какво да прави, нямал повече злато. Викнал един мъдрец да го посъветва и той избавил царя. Казал: „Трябва да се тури на окото малко прах.“ Като посипали окото с малко прах, то замижало и тогава се дигнало нагоре. Някой път трябва да сипеш прахец на окото, за да се задоволи. Другояче това искаш, онова искаш. Хубави са тия желания, но човек се товари с ненужни желания. Цялата вечност е една възможност за постигане на човешките желания. В дадения случай тебе ти трябва много малко. В дадения случай ти като реализираш едно твое желание, всеки един момент носи своите възможности за постижение. Благодарни за постижението в дадения момент. Следният момент ще има същите постижения. Всичко, каквото става, е за добро.

Та учете се сега. Какво е напрежение музикално? Отде ще започнете? Какво е движение? Трябва да превожда думите. Напрежението сега е „до“, движението – „ре“. Фасонът какво е? Фасонът е „ми“. Казва: „Пооперил се.“ Какво е? Пооперил се, е „фа“. Но разцъфтял се, разхубавил се, е „сол“. Узрял какво е? – „Ла“. Седнал да яде е „си“. Ето смисълът. Седнеш да ядеш с благодарност, слезеш в „си“. Във „фа“ слизаш и в „си“ слизаш. „Фа“-то и „си“-то са две врати, през които се влиза и излиза.

Изпейте сега една песен с напрежение. /Учителят пее думата „напрежение“./ В гръцкото пеене имате така. /Учителят

пее гръцко църковно пеене./ На гръцки има една песен: „Да възлезе молбата ми към тебе, Господи!“ Как ще изпеете по сегашен начин: „Да възлезе молитвата ми към Тебе, Господи“? Да кажем, дадат ви една композиция: „Да възлезе молбата ни към Тебе, Господи“, отде ще започнете? Ако имаш желание, ще вземеш „до“. Ще дадеш ход на „ре“. И тогава ще дадеш формата. Да възлезе към Господа, трябва да има хубава форма, красива форма. Трябва да има съдържание. Трябва да има „до“, „ре“, „ми“. Ще ги размесиш. Зная, че не сте музикант, много мъчна работа е. Викате един ваш приятел музикант: „Ела.“ Как ще му кажете музикално: „Да ми дойдеш на гости. Ела ми на гости през празниците.“ Как ще го изпеете? Както някои от вас сте дошли сега. Понякоя път вие искате да поканите някой ваш приятел, как ще го поканите? Вие имате един начин. Представете си, както бихте желали вас да поканят, така и вие поканете. Ако дойде един ваш приятел да ви покани, има един начин, който на вас да бъде приятен. Постъпете по същия начин. Тъй, както желаете вас да поканят, по същия начин поканете другите. Защо вас да ви поканят добре другите, да е правилно, пък защо да не е правилно вие да поканите другите по същия начин? Колко думи трябва да турите, като поканите един ваш приятел? Коя дума ще турите най-първо? Вие как каните вашите приятели? Как каните светлината? Очите няма да са затворени. Когато посрещате светлината, как я посрещате? Запример, като срещате един ваш приятел, няма да си отворите очите, тъй малко ще си отворите очите. Изобщо като срещате, погледът ви няма да е към земята, но малко подигнат нагоре. После ще се яви една малка усмивка на устата. После ръцете ви как ще бъдат? Но е хубаво един художник да има, да посрещате един ваш приятел. /Учителят си отваря ръцете./ То е една много хубава поза. Очите са много хубаво отворени, после има една много хубава усмивка на устата. Само един художник може да изрази това положение. После човек като остане пак в обикновеното състояние, той пак е тромав. При едно хубаво положение всичките мускули са нагласени много добре. Туй го наричам едно весело състояние. Казва: „Щастлив бях един ден.“ Туй щастливо положение очаква само някого. Като го видиш,

радостен си. Като изгубиш това положение, пак ставаш нещастен. Дотогава, докато гледаш красотата с едно съдържание, с една мисъл, ти си щастлив, разбираш нещата. Щом изгубиш красотата, нейното съдържание и смисъла на живота, ти ставаш нещастен. Красотата е нещо живо вътре. Тя е външен израз на реалността. Съдържанието е туй, което носи в себе си вътрешния смисъл, то е животът. Ако един живот няма красота в себе си, ако един живот няма съдържание в себе си и ако няма смисъл в себе си, това не е живот. Животът е това, което има красота, има съдържание, има и смисъл. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да бъдат красиви, съдържателни, осмислени. Всяко едно чувство трябва да бъде красиво, съдържателно, осмислено. И всяка една мисъл трябва да съдържа нова идея. Всеки един от нас трябва да носи тази идея. То са новите времена. Следната епоха, която иде, като влезете в нея, ще бъдете готови.

Направете живота си красив без страх!

Направете живота си съдържателен без страх!

Направете живота си осмислен без страх!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

12 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 30 декември 1938 г., петък, 5. ч. с.

София - Изгрев.

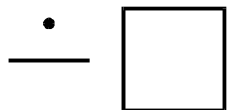
ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ НА ЖИВОТА

*Добрата молитва.
Духът Божи.*

Ще говоря върху основните положения на живота.

Какво разбирате под думата „точка“? Точката сама по себе си е неопределена. Тя не завзема почти никакво пространство. Каква е разликата между точка и център? Нали вие кога пишете писма, поставяте ред точки, многоточие. Какво разбирате? – Много неща, които не са изказани. Във всяка една точка може да се постави каквото искате. Но по какво се отличава една точка? Какво е свойството на една точка? Точката е нещо постоянно. Седи на едно място.

Под думата „човек“, де е точката? Значи да е съсредоточен в себе си. Ако искате да изразите една точка – щом се съсредоточите в себе си, вие не се движите. Правата линия показва, че вие имате една посока на движение (Фиг. 1). Тогава се подразбира, че имате две точки. Защото, за да се образува

Фиг. 1

движение, трябва да имате две точки: Едната, от която изхождате, другата, към която отивате. Туй движение се нарича права линия. А какво разбирате под думата „плоскост“? Под думата „плоскост“ разбираме, че правата линия се е разширила. Самата права линия, която е образувана от двете точки, започнали да се движат в друга посока, която дава разширение. Вие казвате: „Трябва да се разшири човек.“ Но вие трябва да разбирате закона на плоскостта. Вие не може да се разширите, ако не разбирате закона на плоскостта. Т.е. трябва да разбирате какво е свойството на точката, какво е свойството на правата линия и тогава, за да влезете в плоскостта, в

разширението. Плоскостта, това е външната страна, едно отражение, да я преведете. Може да се измери тя. Плоскостта сама по себе си какво представя? Тя е място на действие на сили. В една плоскост силите на един център винаги вървят по права линия.

Силният човек трябва да има една посока на движение. Вие не може да бъдете силен, ако нямате една посока на движение. Вземете, запример, тази точка. Представете си, че едно езеро образувало една точка. Няма изходен пункт, не се изтича наникъде, затворено е в себе си. Туй езеро представя една точка. Ако на това езеро вие му дадете изходен пункт, тази вода, която е насъбрана, да се подвижи, тя ще образува права линия. Реката е една права линия. Но права линия, която е в движение, не в статическо положение.

Да допуснем сега, вие в себе си имате нещо насъбрано. Сега, нали сте изучавали, знаете какво е насъбрано. Знаете ли какъв е процесът на събирането? Кое се събира? Всичко в света може ли да се събере? И може ли да се извади? – Може. Светлината може ли да се събере? – Може. Здравето може ли да се събере? – Може. Добре тогава, какъв процес е здравето, процес на събиране или на изваждане? – На събиране. Кога започва процесът на изваждане? Щом човек се разболее, болестта е един процес. Щом се изважда здравето, човек се разболява. Щом се изважда болестта, човек оздравява. Защо в единия случай, като се изважда здравето, човек заболява, а като се изважда болестта, човек оздравява? И в двата случая имате един и същ процес на изваждане, но имате два различни резултата. Но питам сега: Кое състояние е по-добро, човек здрав ли да бъде или болен? – Зависи. Ние разглеждаме здравето в известно статическо положение. Човек да е здрав е добре, но при известни положения човек да е болен е добре. Това е нещо относително. В какво стои неприятността на болестта? Че болестта е много тщеславна. Тя като влезе в тебе, започва да те занимава, целия ден ще говори само за себе си. Тщеславие е това. Като влезе, казва: „Не знаеш ли, че аз много мисля за тебе, после мисля твоето добро.“ Като влезе, започва да намира някаква махана. Ще хване крака, казва: „Тука има някаква погрешка“, започва да върти. Влезе в ръката

някъде, казва: „Не е направена както трябва.“ Хване главата, гърба, дето влезе, намира погрешки. И тогава дето намери погрешки, казва: „Тука трябва да се поправи.“ Тя е един инспектор, който ревизира. Кой учител е доволен от инспектора да му прави ревизия? Учителят държи лекции. Този инспектор седнал, гледа критически на въпроса. Онзи учител трепери. Той ще даде някаква резолюция, че е слушал лекцията в училището, ще се произнесе. Питам сега: Присъствието на професора здравословно състояние ли е или болезнено? Ние разглеждаме психологически въпроса, което става в природата.

Значи, точката представя една енергия акумулирана. Може би с хиляди години седи в едно положение. Тази точка има вътрешно напрежение. Тази точка търси най-първо посока да се прояви. Правата линия не е нищо друго, освен проявление на тази сила. Второто положение е плоскостта или квадратът. Една малка област, в която човек може да се прояви. Казвам: Имате доста точки. – Насъбрана енергия. Имате едно желание като една точка. Искате да го реализирате. Но, за да се реализира едно ваше желание, да се реализира една ваша мисъл, вие трябва да знаете в каква посока трябва да тръгнете. Представете си, че вие трябва да станете музикант. Трябва да знаете пътя на музиката. Как ще съберете тази енергия на музиката? Тази енергия на музиката трябва да знаете как да я съберете. Във вас има желание, но вие трябва да съберете енергията на музиката. Музиката се събира. Един тон ще го чуеш, ще го събереш. Като ги събереш, колко пъти трябва да ги събереш в тебе тия тонове, докато се образува нещо в тебе. Тези малки трептения ще започнеш да ги чуваш в ума. Ти не можеш да бъдеш музикант, докато не започнеш да слушаш тия тонове да вибрират в мозъка или вътре в ума ти. Или пък, как ще изучавате естествените науки? Кои науки спадат към естествените науки? Какво представят растенията? – Растенията представят същества, които са излезли из един център. Но каква посока на движение са взели те, нагоре или надолу? Сега посоката нагоре или надолу как я разбираме? Всяко нещо по-долу от главата е долу, всяко нещо по-горе от главата е горе. Нашата глава ще покаже горе или долу е нещо. Нашата глава е център. Оттам ние

считаме тия неща над главата или под главата. Под главата са долу, над главата са горе.

В дадения случай ние живеем. Нашият ум съставя точка. Умът е насъбрана енергия, която иска да се прояви и следователно всичките ни мисли, това е проявление на ума, на тази насъбрана енергия в човека. Та вие казвате, че точката не завзема никакво пространство, значи точката не се е проявила. Защото под думата „пространство“ ние разбираме, че нещата не са се проявили още. Когато те се проявят, те заемат известно пространство.

Казвам сега: Правата линия е проявление на точката, на онази акумулирана енергия, която се проявява в движение. Казваме: Точка, права, плоскост. Ако се превърнат в психологически понятия, плоскостта, това е разширение, иска да се разшири. Но под думата „разширение“, вие искате да сте свободни, да не сте ограничени. Вие не разбирате. Вие искате да се разширите, без да се ограничите. Вие не може да се разширите, докато не се ограничите. Като се ограничите, вие ще се разширите. Ако разбирате закона на ограничението, то е разширение. Ще излезете из ограничението на правата линия и ще влезете в ограничението на плоскостта. Вие казвате: „Аз искам да бъда свободен.“ Но свободата е ограничение, разумно ограничение. Що е свобода? – Свободата е разумно ограничение. То е свобода. Значи ти си в точката. Събрана енергия в точката иска да се прояви. Първото проявление, това е правата линия, в която твоята свобода ще се прояви. Ти искаш да се разшириш, да излезеш из ограничението на правата линия и да влезеш в свободата на плоскостта. Но и плоскостта сама по себе си е ограничена. От колко страни? – От четири. От колко страни е ограничена правата линия? – От две. Следователно, в живота вие имате един приятел, имате правата линия. Приятелството е закон на правата линия. Щом имате двама приятели, какво съставляват? – Вие образувате един триъгълник. Щом имате трима приятели, какво образувате? Ако имате трима приятели, вие образувате една плоскост, един квадрат ще образувате. Та във вас по същия закон вървят и вашите мисли. Вие, за да разберете закона на вашите мисли, за да разберете закона на вашите чувства, те се

редуват по същия начин. Вие може да образувате права линия с един ваш приятел, ако разбирате, ако имате известни тежнения към него и ако той има тежнения към вас. По кой начин вие може да познаете дали може да завържете приятелство с някой или не? Вие как ще познаете? Научно как ще определите? Как ще познаеш, че един предмет свети? – /Може да четем./ – Ами онзи, който не знае да чете? То е право, че можем да четем, но простият, който не знае да чете, как ще познае? Там, дето можем да ходим, има светлина. Защото светлината дава възможност, движение. Там, дето има движение, има светлина. Светлината дава първия подтик на движение. Топлината дава разширение.

Следователно, казвате: точка, права линия, плоскост, разширение. Вие не може да се разширите, ако не разбирате закона на плоскостта. Ние говорим сега само за точка, права линия, плоскост. Искам да се спрем върху онази акумулирана енергия. Да кажем, в даден случай имате известно желание. Трябва да определите точка ли е това желание или е права линия, или е плоскост. Преведете тогава известна точка. Ако искате да дадете на едно ваше чувство стабилност, какво трябва да направите заради него? Стабилността зависи, ако вие разбирате закона на точките. Точките ще дадат стабилност на нещата. Правата линия дава енергия, плоскостта – разширение, възможност и условия, при които може да се прояви. Всичките условия вие ще ги намерите в плоскостите. То е само един метод. Някой казва: „Аз нямам добри условия.“ Значи, той е от правата линия. Казвам: Насъбраната енергия, която от хиляди години се е

насъбрала във вашия ум и насъбраната енергия във
 | В вашето сърце, това са две точки. Някой път вие казвате:
 | С „Аз искам да живея.“ Как ще започнеш да живееш?
 | А Щом се посади едно житено зърно в земята, каква е
 | посоката? Ако се посади едно житено зърно, същият
 | закон имаме. Житеното зърно ще пусне коренчета и
 | клончета. Корените представят желанието на туй

Фиг. 2
 житено зрънце, чрез тях то ще черпи сокове. Ако вземем житеното зърно С, то е център (Фиг. 2). АС са корените, ВС са клоните. Горната линия ВС показва ония енергии, които житеното зърно може да вземе от слънцето, другите енергии АС са енергиите,

които житеното зърно ще вземе от земята. Едновременно трябва да разбира законите на земята и на слънцето. Човек е посят на земята. Вие ходите на земята, имате допирни точки със земята. Вземате нещо, но се взема нещо от вас. Да допуснем, че вие сте неразположен, имате някое неразположение на духа. Туй неразположение на духа не е нищо друго, освен земните енергии, които са насъбрани вътре във вас. С тях трябва да се справите. Тогава има едно течение от центъра на слънцето към земята и друго – от центъра на земята към слънцето. Ти, за да се освободиш от това тежко състояние, ще намериш ония течения, които идат от слънцето, ще се поставиш на тях и веднага слънчевата енергия, като мине през тебе, тия насъбрани гъсти земни вещества ще ги препрати към центъра на земята и ти ще се освободиш от тежестта. Значи трябва да се свържеш със слънчевата енергия, за да се освободиш от тежестта на земята. Или в живота си имате един кредитор, който ви кредитирал, вие му дължите десет хиляди лева. Този, на когото вие дължите, той е земята. Казва: „Плати ми.“ Тебе ти е тежко на сърцето, нямаш нито пет пари. Но самата идея на онзи кредитор те гнети, измъчва те. Какво трябва да направиш? Имаш един приятел. Този приятел е Слънцето. Отиваш при него и казваш: „Имам да давам десет хиляди лева на един човек. Измъчва ме този човек.“ Този твой приятел изважда десет хиляди лева, дава ги. Отиваш и плащаш на своя кредитор и се освобождаваш. И туй всеки ден става. Земята е кредитор, но тя е и банкер. Тя с лихви взема. Ако мислиш, че тя даром дава, ти се лъжеш. Няма какво да възхваляваме Земята, голям банкерин е тя. Ще ти направи каквато и да е милост, но след 80 години ще си вземе всичко, каквото ти е дала. Казва: „Да си вървиш, тук всичко ще оставиш. На добър път.“ Като си тук мъничък, говори ти, храни те, дава ти храна. Но щом речеш да тръгнеш на екскурзия някъде, казва: „Всичко тук ще го оставиш, нищо не давам.“ За път и хляб не дава. Докато живееш на земята, всичко дава, ако речеш да напуснеш земята, да тръгнеш за странство, никакъв кредит не отпуска за разходки. Сега ние изучаваме онзи, който ни кредитира. Щом се зароди желание да напуснем земята, да излезем на разходка другаде – се на земята не можем да живеем, ще идем на гости и на други места – тя намира, че имате крива идея. Ако

вие речете да тръгнете на екскурзия за Америка, ще вземете ли говеда, овце, къщата си, други неща? Не е умно това. Ще оставите всичко, ще вземете средства, само колкото ви трябват за път.

Казвам: Идеята за Бога не е нищо друго, освен идеята да напуснем земята. Идеята за Бога не е идея да живеем за земята. Някой иска да живее на земята. Да живееш за Господа, значи да не живееш на земята. Когато решим да се разхождаме, тогава ще мислим за Господа. Или някой път искаш да постигнеш хубавото, красивото, искаш да станеш силен. Ти, докато седиш на земята, силен не можеш да станеш. Или докато земята седи в тебе, ти имаш само разни понятия. Ако ти се движиш само с понятията на земята, ти ще бъдеш само една точка в себе си съсредоточен, но енергията не може да се прояви. Ако мислиш на земята да уредиш живота, да си поживееш, ти ще изгубиш живота. Има хора, които 20 години прибират, да имат за стари години. Насъберат пари, развали се стомахът, не може да ядат. Какво ще яде на стари години? Някои събират пари за черни дни. Пари за черни дни нас не ни трябват. Черни дни, това е смъртта. Тя не се нуждае от пари. Смъртта е един обирник, като дойде, ще ти вземе всичко.

Сега да разберете онези психологически състояния. Насъбраната енергия трябва да се прояви. Първото проявление, това е правата линия. Трябва да знаете да постъпите право. Правотата, това е отношение. Да кажем, вие обичате някого, но най-първо ще започнете с правата линия. Трябва да имате право отношение. Защото ако не постъпите право, туй движение има обратна посока. Следователно, ние в съвременния живот страдаме от обратната посока на движението. Запример, ако хвърлите един предмет нагоре в пространството, какъвто и предмет да е, с каквато и сила да сте го хвърлили, ще иде ли до месечината? Може да го хвърлите до тавана, след туй ще се повърне назад. Някои от вас проектирате някаква мисъл. Вие сте недоволен от някого. Вие проектирате тази мисъл, без да разбирате, че като проектирате тази мисъл, тя ще се повърне към вас. Вие казвате: „Аз еди-кого си не го обичам.“ Какво разбирате, като кажете, че не го обичате? Психологически какво разбирате? Този човек не се намира в една и съща гама с вас, нямате хармония. Трепетът на

вашия чувства и на вашите мисли не си хармонират и следствие на това не може да се обичате. Един пее криво, аз имам хубаво музикално ухо, не мога да слушам туй пеене. То е пискане, ухото не възприема това пискане. Казва: „Трябва да обичаш.“ – Може да обичам само хармоничните работи. Другите аз може да си представям, че ги обичам, но то е насилие. Аз може да накарам всички да ме търпят, ако постъпя тъй, че разбирам вашето състояние, постъпя както вие искате. Тогава се образува една връзка. Никому зло не причинявам. Не само, че зло не причинявам, но и съм полезен. Ако влезе тук в класа и не нося нищо, вие всички ще ме изгледате. Но представете си, че вие сте гладували 2-3 дни, всинца сте гладни, нося най-хубавите кифли, нося кошница с хубави круши, ябълки и други хубави плодове, всинца се заинтересувате от мене, понеже нося нещо зарад вас всичките. Хубавите човешки мисли представят плодове и хубавите чувства, и те са плодове на сърцето. Следователно, ти не можеш да бъдеш обичан, ако твоето сърце не ражда сладки плодове. И в умствено отношение не можеш да бъдеш приятен на хората, ако твоята мисъл не свети. Плодове са това. Светлата мисъл, това е един зрял плод, който хората ще възприемат. Няма нужда от плодове.

Та казвам: Разумно светът е създаден. Ония отношения, които сега вие живеете, трябва да разбирате. Човешките улове ползват човешките сърца, и човешките сърца ползват човешките улове. Сега, какво разбирате под думата „любов“? И любовта може да бъде точка. Ние говорим сега не за същината на любовта, но разбираме онази любов, насъбрала се енергия, която трябва да се прояви. Любовната насъбрана енергия трябва да се прояви по един или по друг начин. Един от начините на любовта е правата линия. Ти, за да проявиш правата линия, трябва да намериш едно лице, с което да стане обмяна на твоите мисли и на неговите мисли, на твоето сърце и на неговото сърце, на твоето тяло и на неговото тяло. Но сега имаме едно тяло. Какво е тялото, плоскост ли е? Печката плоскост ли е? Щом живеем в плоскостта, ние имаме само отражение на нещата. Плоскостта може да ни даде едно отражение, но плоскостта не може да ни даде топлина. Да имаме плоскост, ние имаме отражение, идейно разсъждаваме. Но като влезем в тялото, ние имаме нещо по-реално, не отражение.

Пак казвате някой път: „Аз не искам илюзии.“ Илюзии дават плоскостите. Телата дават нещо по-реално. Сега, под думата „илюзия“ какво разбирате? Илюзия е само тъй мислим, не е така. Вие сте турили на един предмет по-голяма цена, отколкото той струва. Намираме един обикновен камък, мислим, че е скъпоценен, струва милиони. Пък той едва струва няколко стотинки. Илюзията е там. Или понякой път вие намирате някои косми. Има свещени косми и ги туряте в джоба. Всички имате такива свещени косми. После имате и свещени цветя, някое малко листче турено, консервирано, носите го за спомен. Някой път имате свещени листа, написани 3-4 думи. Де седи силата на една свещена дума? Какво представя това: О Б И Ч? Обичта се отличава по това, че дала клонищата. Обичта е възвишен живот. В обичта растат клонищата и цветове има. Когато говорите за любовта, разбираме, любовта винаги спуска корени. Обич и любов се различават, че любовта създава корените, обичта създава клонищата на живота. Следователно, то е поляризиране на онази енергия. Ако вие не разбирате закона на любовта и закона на обичта, вие не може да се ползвате от тях. Единият закон създава корените на сърцето, обичта повече влияе върху ума. Та казвам: Едновременно, ако вие любите един предмет и ако обичате един предмет, ще имате два различни процеса, които едновременно вървят. Ако развивате вашето сърце, знаете ли какво ще стане? Казваме: „Да се обичаме.“ Вие някой път казвате: „Да се обичаме“, пък разбирате любовта. Хубаво, ако се развиват корените, пак тези корени нямат изходен пункт да излезат, да се прояви стеблото, тогава каква полза може да допринесат корените на тия растения?

Много пъти вие се намирате в запушени кръгове. Нямате изходен пункт. Запример, някой казва: „Аз не мога да вярвам в Бога.“ Ти си запушен човек. Да вярваш в Бога, това е отдушник. Едно спасително положение. Вие може да направите един опит: Всякога, когато се намирате в едно безизходно положение, мислете за Бога. Туй положение, в което се намирате, трябва да имате достатъчно търпение да чакате един ден. Аз не ви карам да чакате цяла година или един месец, или 12 часа трябва да чакате, за да се реализира каквато и да е ваша идея, 12 часа ви трябват. Че 12 часа е завършен кръг, в който този процес ще се прояви.

Вие насочете ума си към Бога при туй положение, в което се намирате, туй, което желаете след 12 часа ще се разреши. Каквото и да е, ще имате изходен пункт. Поне най-малкото в този затворен кръг, ще намерите правата линия. В правата линия имате разрешение на един въпрос. Щом имате правата линия, ще имате плоскост, после едно тяло. Щом влезете в телата, вие вече имате възможност за други постижения. Ако не можете да излезете из точката в този затворен кръг, в която се намирате, ако не намерите правата линия, тогава въпросът остава неразрешен. За да се образува правата линия, вие сте затворени в този кръг като едно божество. Казвате: „Аз не искам да дружа с никого.“ Вие сте станали едно божество в себе си и тогава природата иска да ви каже, че вие сами не можете да живеете. Казва: „Аз нямам нужда от хората.“ То е едно заблуждение. Поне ти имаш нужда от одного в света. Този единият кой е? За детето кой е единият? – Майката. За ученика кой е единият? – Учителят. За слугата кой е единият? – Господарят. За тялото кой е единият? – Главата. А за главата кой е единият? – Тялото. Главата без тялото не може. Тялото намира своето разрешение в главата. Само главата дава разрешение на тялото. И главата намира своето разрешение в тялото.

Сега вие разглеждате въпроса и казвате: „Защо ще вярвам в Бога?“ – Той е разрешение на живота. Бог е разрешение на живота. Твоят живот може да се разреши само като мислиш за Бога. Бог е разрешение за тебе. Бог е възможност за твоя живот. Ти като мислиш за Него, може да постигнеш всичко. Някои мислят за Бога само да се молят. То е детинско разбиране. Да постигнеш всичко, това е Бог. Знаете ли какво нещо е да постигнеш всичко? Какво разбирате вие под думата „да постигнеш всичко“? Да постигнеш всичко в облеклото значи да имаш хубава шапка, един хубав костюм, хубави обувки, ръкавици, ако е зимно време по-дебели, ако е лятно време – по-тънко облечен. Дрехите са без никакъв недостатък. Добре облечен, значи аз съм доволен от себе си. Като погледна шапката, като погледна дрехите, обувката, приятно ми е. Но туй е само външната стрена. За да бъде здрав, кои неща ми трябват? – Една студена глава, топло сърце, здрави крака, здрави ръце, здрави мускули, здрав стомах, да имаш

достатъчно храна да ядеш, достатъчно въздух. То е здравето на човека. После, какво още? Но и туй не е всичко. Човек, след като има всичките тия работи, още му липсва нещо. Допуснете, че във вас има всичкото желание да бъдете учени, да съберете туй знание. Сега вие събирате знание. Акумулирате туй знание. Един ден туй знание ще има една област, в която вие да проявите знанието. Не само да го проявите, но да имате хора, които да го оценят. Това знание трябва да даде плод, за да може да се радвате на онова, което вие сте дали. Онзи земеделец, който сее житото на нивата, той трябва да има плод. Ако житото се посее на нивата и не дава никакъв плод, земеделецът остава разочарован. Законът е същият и във всяка една област, в която работим. Трябва да имаме известен плод. Казвам: Къде е погрешката сега, че във вашия живот вие не постигате това, което искате? Погрешката седи в това, че вие искате да живеете без Бога. Там е злото. То е се таки аз да кажа, че мога да живея без глава. Заблуждението е там. Та за вашите постижения, Бога ще го считате като един изходен пункт в туй положение, в което сега се намирате. Самата идея за Бога не е в туй статическо положение. Вие за Бога не зная как си мислите. Казвате, че за Бога мислите най-хубавото. Какво разбирате под думата „най-хубаво“? Обичта седи в това, ние обичаме един човек, който ни дава възможности в неговото присъствие да се проявим, без той да ни ограничава. Като се проявим, той да даде най-добрата оценка. Аз така разбирам обичта. Може да обичаме един човек, в присъствието на когото ние може да се (проявим) или който ни дава възможност да се проявим. Запример, такова едно същество е слънцето. Слънцето ни дава възможност да се проявим. Само понякога път прави погрешка, че ни почернява. Не от зла воля. Защото черният цвят какво показва? Като почернява човек е хубаво. Защото черният цвят акумулира. Слънцето изпраща своите енергии. Като почерняваме, показва, че ние акумулираме неговите енергии. Ако на слънцето не почернееш, ти не си събрал енергии. Почерняването е един подпис, че си взел от слънцето. Щом нищо не си взел, побеляваш. Щом побеляваш, от слънцето не си събрал нищо.

Та обичта значи е законът, който показва свободата, дето можем да се проявим. Такова същество е Бог. Затова ние като мислим заради Него, понеже Бог иска да ни остави свободни, да се проявим навсякъде, каквото и да вършим. Доброто и злото ние проявяваме. Той винаги се оттегля, ние да се проявим. Затова ние не Го виждаме. Като намислим да направим нещо добро, Той се скрие. Говоря по човешки. Като намислим да направим нещо зло, Той само каже: Ти тази работа обмисли ли я хубаво? Само ще ти каже така.

Сега, откъде се явява във вас другото чувство, че вие се обезсърчавате? Проявили сте се и в едно ваше проявление вие се обезсърчавате. Какво нещо е обезсърчението? Гледам, често в онова, което вие пишете, има обезсърчение. Трябва да има налягане, без налягане не може. Какво говори съвременната физика? За да може машината да върви, трябва да има известно налягане. Не да спират нещата. Едно налягане трябва да има, за да се образува една плоскост. Само налягането дава възможност за да (се) образуват плоскостите. Плоскостта дава възможност човек да бъде свободен. Нещата са тежки в психическия или в разумния свят. Само ония неща са тежки, които ние не разбираме. Всички ония неща, които разбираме, са леки. Тежестта произлиза от неразбиране на нещата. От какво зависи тежестта на земята? Туриш една цяла раница на гърба си, тръгнеш на екскурзия, 30-40 кила носиш. От какво зависи? – От твоето неразбиране. Колко кила тебе ти трябват? – Едно, две кила, другото е излишно. Ако вие тръгнете на екскурзия, колко кила ви трябват? Ако тръгнете, колко кила енергия ви трябва? Енергията трябва да се акумулира. Идеите са, които акумулират енергиите. Ако нямате една здрава идея, не може да акумулирате енергията. Идеите са акумулатори на енергията. Ако искаш ти да акумулираш известна енергия, ти трябва да имаш една основна идея. Казвате, че идейният живот не струвал. Онзи идеен живот, който не може да акумулира енергиите, той не е идеен живот. Идейността е акумулиране на енергиите. Идеини хора трябва да има в света. После ще дойдат другите хора, които трябва да се проявят.

Та казвам сега: Енергията, която се е насъбрала във вас, как ще я проявите? Как ще образувате права линия? Да допуснем, че имате пет точки. Коя точка от петте ще избереш? Те са все сами. В дадения случай тия точки не са свободни. То е група от пет точки. Свободни ли са те? Да обясня въпроса. Имате пет деца. Едното е на една година, второто е на две, третото е на три, четвъртото на четири и петото на пет години. Кое дете ще изберете? Най-голямото, защото ще искате да го учите нещо. Това на една година ще трябва да го носиш на ръце. Ще те ангажира, ще плаче, ще го къпете, ще му бъдете слуга. Това на две години, то вече започва да лази, по-свободно е. На три години то вече се изправило на краката. На четири, пет години вече е големичко. Ако, да речем, избереш детето на една година, ти ще си създадеш работа. Психически като се намирате в едно общество, хората са като една точка. Ти не знаеш тяхната възраст. Някои хора, като се запознаеш, ще се ангажираш като туй дете да го гледаш. Разумният живот изисква поне хората да са възрастни, поне да са на 5, 6, 7, до (1)2 години. Тогава животът върви. Има един начин за постижение на вашите идеи. И в музиката навсякъде има един начин за работа. Един музикант какво постижение ще има, или един поет какво постижение ще има? Да кажем, вие турите така: „О, мрачна нощ е животът.“ Аз продължавам: О, мрачна, ясна нощ на живота, която ми даде възможност да видя всичката красота на небето. Аз те поздравявам тази вечер. Следователно, мрачната нощ на живота е едно заблуждение. Ако е облачна, пълна с гръмотевици е едно, ако е ясна мрачната нощ, може да видите звездите. Едно благословение. Ще турите тръбата, ще разгледате звездите, ще влезете в съобщение с невидимия свят. Мрачната нощ на живота не всякога е лоша. Мрачната нощ на живота има и друга хубава страна. В мрачната нощ може да си починеш. Целият ден ти си работил, не е ли хубаво да имаш мрачна нощ, да си починеш от дневния труд, да си починат мускулите? Но под думата „мрачна нощ“ разбираме насъбрана енергия. Идеята, която е в умовете на хората, когато кажат „мрачна нощ“ е следната: Няма изходен път. Намираш се в един затворен кръг. Но се таки мрачната нощ показва, че цялото небе е осеяно със светлина. Небето показва,

че безбройни са възможностите за човешкия живот. И когато вечерно време излезете, че видите звездите, всичкото ви обезсърчение да се отмахне. Като погледнеш нагоре небето, казва: „Не бой се, ти едва сега си започнал. Имаш възможности да постигнеш всичко. Да се чете небето показва, че имаш възможности да постигнеш всичко в живота.“ Разбиране трябва. А пък като стане ден, като изгрее слънцето, това показва, че в света единство трябва да има. Вечерно време ти се намираш в тия точки, не знаеш коя да си избереш. Която и да избереш, все ще се зароди един вътрешен спор коя звезда да избереш. Щом изгрее слънцето, нямаш избор. Щом стане ден в човека, няма избор, само един избор има.

Следователно, когато ние говорим за Бога, подразбираме деня на живота. Кой е Господ? – Един е Господ. Вечерно време ще имате много звезди, но денем ще имате само едно слънце. Когато говорим за Бога, разбираме една възможност, която може да реализира всичко, което си видял през нощта. В едната възможност ще можеш да реализираш всичко. Казвам: Един анализ трябва. Денят показва начина, по който да реализираме нашите копнежи. Вечерта показва скритите възможности. Че като погледнеш, то са векове, милиони години за бъдеще, то са възможности за постижения. Слънцето показва в дадения случай идеята, която имаш, може същия ден да реализираш. Представете си един музикант, даровит, седи в една нощ. Какво ще прави с книгата си? Като изгрее слънцето, веднага може да напише нещо. От сутринта до вечерта той може да пише работи. Ако се напишат тия работи, може да се изсвирят, може да се събере публика. А пък по същия начин вечерно време звездите ще ти бъдат на помощ, че като влезеш в един салон, нали има звезди, светещи звезди, дават възможност да стане концерта. Ние в нашия салон имаме четири звезди. Слънцето не е огряло. Звездите показват пътя на възможностите. Една мисъл е като една звезда. Втора, трета, четвърта, то са все звезди. Като дойде слънцето, ще разберем закона на любовта. Щом дойде любовта, тогава вече идват всичките постижения. Любовта и обичта как ще ги определите, как ще ги оприличите? Кое слънцето и кое месечината? Имаме две тела на земята: Едното е вечерница,

другото е слънце. Де ще турите обичта и любовта? Обичта е месечината. Всичките растения вечерно време растат. Месечината въздейства вечерно време върху растенията. Денем акумулират енергия, вечерно време израстват. Три, четири, пет сантиметра израстват. Обичта е месечината.

Та при обичта трябва да растете. А пък при любовта вие трябва да събирате енергия. Растенето е вторият процес. Най-първо трябва да акумулирате енергия. Любовта е, която акумулира енергия. Като мислите за любовта, казвате: „Какво ме ползува?“ Тази събрана енергия вече ще се яви възможност да се прояви. Ти без любов не може да се проявиш. Любовта е един вътрешен процес на събиране. Вие вземате сега любовта като процес да се проявите. Най-първо любовта ще акумулира енергия, ще възприемаш при любовта, ще се напълниш. Всичко като се напълни в тебе, тогава тази любов ще се прояви. Докато ти не се напълниш, не давай любов навън. Тук имате скачени съдове. Могат ли тези съдове да дават, ако не са напълнени? Те трябва да се напълнят. Всичките хора са скачени съдове тука на земята. Нямаме право, искаме, не искаме, ще дадем. Любовта върви в света. И в неразбирането на този закон идат всичките противоречия. Ние искаме механически някои неща. Пък той човек като се напълни, ще ви обича. Без разлика е заради него. Ако идете на една чешма, какъвто съд и да носите, водата ще го напълни, няма да направи разлика. Чешмата ще направи ли разлика? Какъвто съд занесете на чешмата, все ще го напълни. Любовта каквото намери, ще го напълни.

Сега, каква е основната мисъл? Точка значи да се акумулира най-първо любовта. Правата линия е първата възможност да се прояви. Някой казва: „Не зная.“ След „не“, турете запетая: „Не, зная“. Когато някой на мене ми каже, че не знае, за дадения случай той иска да ми каже, че в дадения случай не му отърва да знае. Или в дадения случай му отърва да знае, казва: „Зная.“ Когато някой каже: „Зная“, значи отърва му да знае и когато каже, че не знае, значи не му отърва да знае. Значи, когато човек има да дава, не му отърва да знае, когато има да взема, отърва му да знае. В живота кое имаме? Животът (е) една насъбрана енергия

във вашите тела. И тази енергия трябва да се прояви. Насъбраната енергия, това е точката. Първото проявление от съществуването, то е правата линия. Плоскостта е вече възможност. Туй дете започва така да пъпли. След туй има друга възможност.

Три положения аз вземам: Точката, правата линия и плоскостта. Самата плоскост образува едно тяло. Тогава влизаме в разбирането. Изучаваме законите на светлината и топлината. Сега чрез плоскостта изучаваме отраженията на нещата привидно. В живота изучаваме отраженията, затова казваме: „Всичко е илюзия.“ Илюзия е, понеже е плоскост. Щом говорим за духовния живот, разбираме тела, които дават светлина и топлина. Ние вече имаме вътрешна опитност и вътрешен опит. Какъв опит може да направите с плодовете на една картина? Имате ясна представа, може да събудите желание, но никакъв опит не може да направите на плоскостта. Трябва да минем от плоскостта в телата. В телата имаме първия опит за реалното. Туй, което може да опитаме, то е тялото. То е възможност. Излезли сме от областта на илюзиите, влезли сме в живота на реалното. Нещо, което може да опитаме, то е реално. Всяко нещо, което не може да опитаме, то е в плоскостта, то е илюзия. Илюзорните неща не се опитват. Това, което може да опитваме, то е реалното. Тогава, какво определение давате на реалното? На какво седи реалността? Щом ти опитах една реалност, в тебе ще настане една малка промяна. Ако ти тежиш десет грама, щом опитах реалността, ще тежиш с една хилядна от грама повече. В реалността човек винаги придобива, в илюзиите нищо не придобива, олеква. Всеки човек, като се занимава с илюзии, олеква. Всеки, който се занимава с реалността, придобива, натежава. Туй, което ни придава енергия, то е реалността. Туй е, което внася в нас живота. Животът, който се внася в нас, то е реалното. Животът, който от нас се отнима, то е илюзия. Да кажем, реални неща са тия, които внасят енергия, живот. Реално е туй, което оставя нещо в човека. Всяко нещо, което оставя нещо в тебе, то е реално. Туй, което нищо не оставя в тебе, то не е реално.

Учете се да събирате енергиите на живота. Всякога трябва да намерите един изходен пункт на точката. След туй да влезете в

закона на плоскостта. Туй е законът, при който може да се освободите от закона на илюзиите, на сенките. При сенките трябва винаги да ни покажат пътя към реалността. Защото тази илюзия е един образ на реалността, която седи извън илюзията. Та когато се обезсърчавате в живота, що е обезсърчението? То е илюзия. Самото обезсърчение, то е илюзия. За какво си се обезсърчил? Ти мислиш, че не може да постигнеш нещо. То е заблуждение. Че онези, които имат глава, защо трябва да се обезсърчават? Откъде знаете, че няма да постигнете това, което желаете? Да допуснем, че на един планински връх имате много насъбрана енергия, една топка. Защо насъбраната енергия не може да се прояви? Имате 25 градуса студ. Имате 25 градуса студ, не може да се прояви, понеже имате минус 25 градуса. После имате плюс 25 градуса. Какво ще стане, какъв ще бъде процесът? Какво ще бъде с топката? Изгуби ли се тя? Трябва ли да съжалявате, че този сняг изгубил формата? Ще си измени цвета, ще се стопи, ще се превърне на вода, тази вода ще влезе в разните растения. Водата ще се качи в растенията, навсякъде ще се прояви. Казвам: Няма вие да се обезсърчавате. Вие понякога път се обезсърчавате, че сте изгубили вашата форма. Що е растенето? Малкото дете, което отпърво е малко и после започва да расте, откъде иде растенето на туй дете? Детето трябва ли да съжалява, че расте, че изменило формата си? Туй дете се е родило и започнало да се топи, започнало постепенно да расте. И в природата, ако разгледате ония, които умират, ония, които се раждат, ще видите вътрешна връзка. Сега не може да видите връзката между този, който умрял и този, който се родил. Умрелият е семето, което се посяло в земята. Казват: „Изгнил той.“ То, семето, като изгние, започва да расте. От онова, изгнилото, има един живот, който събира тия частици и образува растенето нагоре. Семето само възкръсва, от умрялото семе излиза после онова, което живее. Че ако някой умре, той после не може да расте. Може да направите един опит, той е следният: Забележете, ако умре един добър човек в света, щом умре, в умовете на всички хора повече светлина се явява. Той се развива като светлина, повече светлина. В къщи като умре някой, всички се обикнат, има

повече светлина и топлина. Умрелият човек влиза в тях. Кое е по-съществено сега: Външната ли форма или светлината и топлината? А пък, ако умре един лош човек, и той ще се прояви. Тогава ще се яви по-голямо изстудяване, по-голям мрак. Някой път умре някой, стане тъмнина. Той не е от праведните.

Какво е прераждането? Прераждането е проявление. То не е същественото. Вие давате на прераждането съвсем друго значение. Прераждането е само път, по който ти тръгваш. Преработената работа какво съществено има? Вземеш някое масло, преработиш го. Какво стана с маслото? Кажете ми. В прераждането ти ставаш същият, какъвто си. Като се прероди една котка, остава като котка. Като се прероди един човек, остава като човек. Котката е котка, човекът е човек. Вие мислите, че в прераждането котката може да стане човек. Прераждането е закон да се проявиш такъв, какъвто си. Често вие на прераждането давате съвсем друго значение. Вие мислите, че като се прероди човек, ще стане друг. Един ли си живял, десет деня, сто деня, законът е един и същ. „Пре-раждане“. „Ради“ какво значи? „Ради“ значи работи. Прераждането е един закон. Щом една работа остане недовършена, дава ти се възможност да дойдеш втори път да довършиш недовършената работа. То е прераждането. Един ден като няма работа да довършваш, няма да се прераждаш. Не мислете, че то е в света идейното, прераждането. Аз да ви обясня. Представете си, че вземате вода от едно езеро. Ако тази вода излеете в езерото, какво става с нея? – Изгубва се. Хубаво, в шишето ли има повече възможности да се прояви или в езерото? – В езерото. Прераждането е значи едно малко шише. Да се преродиш от едно шише във второ, трето, четвърто, не е много нещо. Като влезеш в езерото вътре имаш повече възможност. Прераждането е възможност да се постигне нещо. В този смисъл, как става прераждането? Казва: „То е кармично.“ Един ден трябва да останем без карма. Кармата има съвсем друг смисъл. Прераждането следва кармически. С прераждането хората бързат да поправят техния живот за проявление. Един ден, като няма хората какво да поправят, няма да се прераждат. Казва: „Какво ще стане с тях?“

Нека да ви дам едно пояснение. Представете си, че един цигулар е заставен да се движи, да си изкара прехраната. Нали е трудно това положение? Представете си, че този цигулар ходи из градовете и му устройват в салоните концерти, събират се по 10-15 хиляди да го слушат. Всички го приемат много добре. Кое положение е по-хубаво: Първото, прераждането. Второто не е прераждане. В прераждането има мъчение. Там, дето има мъчение, е прераждане, има нещо, което те мъчи. Кое сега е по-добро: Да се прераждам с мъчение или да се прераждам без мъчение?

Та сега всички трябва да излезете от прераждането на мъчението, да разбирате закона. Най-първо трябва да излезете от туй положение, насъбраната енергия, туй същество, като излезе от земята, да знаеш какво трябва да направиш. Като дойдеш на земята, трябва да намериш поне едного, когото да обичаш и той да ти даде всичките възможности да се проявиш. Трябва да обичате едного, за да се проявите. Като се проявите, да сте доволни от вашето проявление. Какъв е смисълът на поета? – Да напише една поезия, че той сам да е доволен и всичките хора да са доволни от книгата му. Какъв е смисълът на музиканта? – Като напише нещо, той сам да е доволен и всички да са доволни от неговата музика. Какъв е смисълът на живота? Да сме доволни от живота, пък и самият живот да е доволен от нас. То е сега смисълът на живота.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*13 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 6 януари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ

Добрата молитва.

Махар Бену Аба.

Имате ли някаква зададена тема? – /Нямаме./

Каква е разликата, ако човек живее в един организиран или в един неорганизиран свят? В един неорганизиран свят не знаете как (да) поставите един предмет. От това зависи неуспеха. Някой път имате едно желание, не може да го постигнете. Някои неща не се постигат. Казвате: „Невъзможно е.“ В даден случай някои неща са възможни. Често казвате, че някой човек е здрав, а някой е болен. На какво се дължи здравето, на какво се дължи болестта? Болестта организира ли се? Болестта се дължи на един по-низш живот. Когато висшият живот стане господар на низшия живот, имаме здравето. Когато низшият живот се подчини на висшия, имаме здравословно състояние. Когато висшият се подчини на низшия, имаме болест. Вземете простия пример: Когато някой човек боледува от холера, тия микроскопически същества така бързо се размножават, ядат и пият на общо основание, без да плащат, че човек умира от нечистотиите, които оставят в неговия организъм. Те ядат и пият и оставят всичко разхвърляно. Като го уморят, търсят някой друг да хванат. Ходят на гости, посещават този, онзи. Дето влязат, все уморяват човека.

Сега те са общи заключения. Ако вие допуснете една лоша мисъл, тя ще се умножи. Една лоша мисъл може да причини болезнено състояние. Една лоша мисъл и едно лошо чувство имат формата на един низш живот. Ако на тази мисъл й дадете възможност да се размножи, вие ще се намерите в трудно положение. Или ако на едно лошо чувство му дадете възможност да се размножи, значи не сте господар на него, то ще влезе във вас и ще си направи каквото иска. Сега всички разсъждавате,

казвате: „Защо природата допуска това, защо допуска онова?“ Вие се намирате в положението на богатите хора, които казват, че защо слугата не направил това, защо не е свършил една работа. Питате, трябва да си отговорите. Защо слугата не е направил работата на господаря си? Най-първо имате две положения, които не са естествени. Отгде накъде единият да се счита господар, а другият слуга? В природата винаги става слуга. Първоначално е така. В неорганизирания свят силният е господар, а слабият е слуга. В организирания свят слабият е господар, а силният е слуга. На пръв поглед вас ви се вижда неестествено, как човек да бъде господар, когато е слаб. Представете си, че в един царски дом се роди едно дете, което е слабо, но нему трябва да му отдават почести. На това, слабото дете, защото се родило в царски дом, ще му се отдават почести. Ако беше се родило в един цигански дом, никакви почести нямаше да има. Като мине покрай количката някой войник или някой офицер, ще даде почит, защото светът е организиран така. Или вие влезете в един съвременен университет, носите цилиндър, шапка или български калпак, като влезете, вие сте длъжни да снемете шапката. Морално е прието така. Не можете да влезете в класа с цилиндър. Щом влезете отвън, казвате: „Аз съм свободен да си сменя шапката или не.“ Отвън може да носите шапката, като влезете вътре не може, трябва да си снемете шапката.

Или някой път ви се случи да сте неразположен. Не сте изучавал неразположението на какво се дължи. Ако вас ви накарат да минете през цигански тръни, какво ще бъде вашето разположение? Като влезете в една нива с цигански тръни, вие вече ще имате едно неразположение. Ако минете през такава нива, вие не искате да ходите, как ще искате, ще имате най-малко десет тръна в краката. Ако вървите много внимателно, ако търсите място да си турите крака, ще имате малки одрасквания. Ако минете, както вие знаете, непременно ще има тръни в краката.

Понякоя път аз ви наблюдавам как говорите. Ни най-малко вие не си давате отчет за думите си. Някоя дума може да има произхода на циганските тръни. Или някое желание може да имате и то може да има произхода на циганските тръни. Къде е сега лошото на циганските тръни? Ако се търси философски

откога циганското тръне се е образувало? Тия тръни са защитителна мярка. Тия бодили, за да ги направи циганското тръне, има причини, които са го заставили, за да ги направи. Или има някои крушови дървета с тръни, а другите не са направили. Аз съм виждал някое дете, качило се на една трънеста круша, то нямало опитност, качило се с бяла риза горе на крушата, но там не може да мръдне, забиват се тръните в ръцете му, то плаче. И трябва да се качат с някоя стълба да го снемат.

Казвам: При сегашните условия психологически трябва да се изучава закона на човешката мисъл, трябва да се изучава закона на човешките чувства и трябва да се изучава закона на човешките постъпки. Да кажем, ти искаш да постъпиш по някой начин, трябва да се запиташ защо. Какви са побужденията да постъпиш по този начин или по онзи начин. Запример, вземете простото обяснение. Запример, някой път искаш да пееш някоя весела песен. Защо? Защото си весел, имаш разположение. Или пък някой път искаш да пееш някоя песен, която е миньорна, тъжна – неразположение имаш. Казвате някой път: „Защо съм неразположен?“ В какво седи неразположението на човека? Да се отдели неразположението от човека. Всякога трябва да бъдете силен да отделите едно неразположение от вас. В дадения случай считате неразположението една присадка. Може в пет минути да присадите присадката и да израстне, и да даде плод. Имате една обидна дума. Някой ти казал: „Колко си лош!“ Какво е обидата? Какво ще произведе? Има известни думи, от които вие се обиждате. Като кажеш „лъжец“, вие се обиждате. Кой създаде думата „лъжа“? Мислите ли, ако влезете в един благороден свят, ще намерите думата „лъжа“, „кражба“? Ако влезете в един низш свят, дето хората не живеят добре, ще има такива лоши думи. Дето хората живеят добре, ще има думата „добро“, дето не живеят добре, дето не чувствуват добре, там няма да я има. Питам: В нравешкия свят има ли думата „добро“? В света на нравите понятието „добро“ има ли го?

Сега, кой ви дал правото? На какво се дължи известно право? Право има всеки, който се задължава да извърши някаква работа. Представете си, че по закон вас ви задължат да напишете една книга. Вие се ангажирате да напишете нещо. Дават ви

книга, ако се ангажирате, ако не се ангажирате не ви дават, и мастило няма да ви дадат, и перо няма да ви дадат. Представете си, че ви позволяват да ходите, но трябва да свършите някаква работа. Движението е свързано, има известен обект. Ти, за да се движиш, най-първо трябва да имаш известна прицелна точка. Ако човек имаше нужда от въздух, щеше ли той да работи? Защото дишането е една принудителна работа, но е приятна работа. Ти си принуден да дишаш, понеже ако не дишаш, ще се намериш в трудно положение. Или ти си принуден да се храниш, ако не се храниш, ти ще се намериш в затруднение. Ти можеш да се откажеш за два, три дни да не ядеш, но най-после самата нужда ще те застави, трябва да работиш, трябва да вземеш храната, да я дъвчиш в устата. То е работа. Ако нямаше разположение и ако нямаше нужда, не би се завзел да работиш. Човек обича спокойствието. Всички обичате и търсите добрия живот. Но добрият живот не е и най-лесният живот. Вие искате да прекарате живота си с колкото се може по-малко работа. Даже считате, че човек да седи повече на стола, колкото може по-малко да се движи. Тогава ти само със звънеца ще даваш заповеди, този да се погрижи, онзи да се погрижи, всички да се погрижат, а ти да седиш като един център.

Сега, това понятие, обидата, от милиони години съществува. Ти може да обидиш едно низше животно. И те се обиждат. Ако побутнеш котката, тя веднага ще те одраци. Ако ти стиснеш опашката на котката, тя веднага ще остави своето благо, ще намери опашката и ще каже: „Ти нямаш право да ми стискаш опашката.“ Къде трябва да хванеш човека, за да го хванеш и него като човека за опашката? Къде трябва да стиснеш човека, за да почувствува и той същото положение, каквото котката чувства, когато я хванеш за опашката? В сегашния век, в сегашната култура, хората са се объркали. На сегашните хора идеите са неорганизиранни. Светът, в който живеем, е неорганизиран свят, постоянно се намираме в едно противоречие.

Тук, като дойдохме най-първо на Изгрева, поляната беше свободна. Всички накъдето тръгнаха, можеха да минат, да идат за вода. После започнаха да турят телове и сега не можеш да тръгнеш направо, трябва да търсиш уличка да минеш. Може

някой път да се закачиш на тела, да си скъсаш дрехата. Първоначално всичко беше свободно, по поляната можеше свободно да се минава, сега има сто препятствия, докато идеш някъде. Защо? – Защото хората туриха тия прегради. Вие сега и в себе си туряте тия препятствия, туряте телове, телове. Дойде някой човек, казва: „Едно време направо вървах, сега не може.“ Ти си турил тия прегради. Кое е по-хубаво, с прегради или без прегради? В даден случай без прегради, в даден случай с прегради. Сега, ако нашият салон нямаше тия прегради, тия ограничения, какво щеше да бъде положението? Вятърът понякой път щеше да си даде думата от единия край до другия. Сега има прегради, турени прозорци, за да ограничават вятъра да влиза и да безпокои. Следователно, всичките прегради, които съществуват, трябва да бъдат целесъобразни.

Какви са свойствата на тия двете криви линии (Фиг. 1)? Имате линиите АВ и А₂В₂. Тия линии показват човешката глава. В първата линия умствените линии са развити, във втората личните

Фиг. 1

чувства са развити. Този човек всякога ще мисли за своето честолюбие. Той вечно се намира в противоречие. С всичкия създаден свят все ще бъде в стълкновение. Този го обидил, онзи го обидил. Този казал обидна дума, онзи казал обидна дума, навсякъде той ще намери обидни думи, за да се обиди. За

обидните думи причината е неговото ухо, то е така развито, че навсякъде ще намери обидни думи. На този, който има първата линия на главата АВ, неговият ум е малко по-широк. Той не се занимава изключително с обидите. Запример, ти вървиш, вятърът ти дигне шапката. Тебе ти е неприятно. Но ако дойде един човек и ти вземе шапката и я хвърли, както вятърът направи, какво ще бъде положението? Ако някой друг направи това, което вятърът направи, какво ще чувствуваш в даден случай? Защо, запример, вятърът като ти дигне шапката и ти захвърли шапката не се обиждаш, а само ти е малко неприятно? Някой път може да я отвлече. Погледнеш, не можеш да намериш обекта, не знаеш кому да се сърдиш. Ако някой дойде и ти вземе шапката и я хвърли, веднага ти се докачиш. Защо на вятъра не се докачаш?

Представете си, че аз мога да направя два меха толкова силни, че като прекарам движението в меховете, шапката ви да отхвъркне. Аз се смея. С меховете може да ви отнема шапката, без да се докачите. Ако взема с ръка шапката и я хвърля, вие ще се обидите. Добре. Представете си, че вие носите една стара шапка окъсана, има десетина дупки по нея. От немай-къде я носите. Аз идвам, взема ви шапката и ви турям на главата една нова шапка, хубава. Вие пак няма да се докачите. Значи, ако онази, лошата шапка се замени с по-добра, няма да се обидиш; но ако направя обратното, взема новата шапка, пък ви туря на главата скъсаната шапка, тогава има доказание. Защо е така? Същият закон е. Някъде ви боли кракът. Защо ви боли? Така е направен кракът, боли. Болестта е предпазителна мярка, за да пази. Всякога, когато вие чувствувате болка, то е предпазителна мярка. Запример, вие чувствувате топлината, то е предпазителна мярка. Когато се усилва туй усещане на топлината, може да се изгорите и за да не си изгорите ръката, усещате топлината като една предпазителна мярка. Личните чувства в човека са една предпазителна мярка. Следователно, умният човек не се приближава много. Всякога, когато човек се приближи повече, отколкото трябва, той ще се обиди. В един организиран свят нещата са поставени на такава дистанция, както в музиката е поставен всеки тон на известна дистанция от другите. Един тон трябва да се постави на своето място, тогава между един тон и друг тон има съчетание, съответствие. Ако няма това съответствие на тоновете, ражда се дисхармония. Казва: „Песента не е хубава.“ Но представете си, че ви дадат задача да влезете между хора крайно честолюбиви, да ви дадат една задача, да се не скарате с никого. Тъй да влезете, да се спогодите с всички. Какво трябва да направите? Вие изведнъж искате да влезете между добрите хора. Там е лесна работа. Вие искате да влезете да живеете между най-добрите хора. Въпросът е лесен там. Но представете си, че влизате между крайно честолюбиви хора, като взривни вещества, динамит, барут, навсякъде може да произведеш някакво стълкновение. Знаете, каква трудна задача е то? Представете си, че вие сте чиновник и вашият директор е крайно честолюбив. Какво ще правите? Учител сте и инспекторът е честолюбив човек, всички

учители треперят. Главата му е такава, какво трябва да се прави? Взискателен е малко. Сега как трябва да се постъпи? Природата, запример, тя е маскирала, турила носа на главата, показва се, като че всичко е на място. Линията от основата на носа, която минава по средата на челото нагоре, през теменната част, тилната част и стига до врата, показва какво е състоянието на човека. Ако главата е спитена горе, както земята, плоска е, а отстрани широка, тия хора са жестоки, имат състояние на човешкия дух. Вземете вие гръбначния стълб на змията, главата ѝ отгоре е почти сплесната, плоска е, но е широка. Змията е жестока, като хване една жаба, тя я нагълтва, жабата кряка, а тя спокойна седи. Даже на змията ѝ прави приятно впечатление, че кряка жабата. Като кряка тя, на нея ѝ става приятно и я поглъща цяла. Ако главата отгоре е плоска и разстоянието до ухото е голямо, то е добър признак. Колкото плоскостта е по-близо до ухото, толкова животът е по-низш. Главата на човека може да се раздели на три етажа. Някои животни имат само един етаж, вторият етаж още не е изработен, няма го. Някои имат втори етаж и едва у човека имаме едно здание в три етажа. Човешката къща е на три етажа, по това се отличава. Всякога човек има триетажна къща.

Но сега ние се намираме в един свят на резултати. При създаването на човека са работили други същества, и този живот, който хората сега имат, е резултат на други разумни същества. Ние живеем в този разумен свят и се учим. Намираме доста голямо противоречие, понеже излизаме от един неорганизиран свят и намираме много противоречия. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че огънят е много горд, всякога, когато направиш погрешка, ще те изгори. Какво трябва да правиш? Да си направиш един голям железен дилаф, че отдалече да го хващаш. Ще го изваждаш с почитание. Ще го изваждаш с почитание, няма да го изваждаш с ръката си. Той не обича да го пипат. По човешки е така. Ако го пипаш, ще те изгори.

Питам: Какви са вашите дилафи, когато пипате един честолюбив човек? Как трябва да се бута там? Да кажем, имате един много честолюбив инспектор, учител сте. Или сте чиновник в министерството и имате един честолюбив началник. Какво ще правите? Аз съм наблюдавал, когато две мъжки котки се срещат,

те се разгледат, имат си етикеции, едната движи си опашката и другата си движи опашката, гледат се. Ако едната е по-миролюбива, не иска да води война, стои настрана. Ако ли не, току изведнъж дигне опашката нагоре, хванат се лице с лице. Хванат се, прегърнат се с предните крака, задните крака са слънчевия възел, изскубнат козината. Ако едната не иска да се бие, свие опашка, дава един миролюбив тон. Едната издава мажорен тон, другата миньорен, подвие опашка, седне. Онази дигне опашка, обикаля, обикаля, най-после си заmine. Едната като си завие опашката, рядко се случва другата да се нахвърля отгоре ѝ. Казва: „Да бъдеш тъй добра, аз искам да живея в мир и съгласие.“ Другата казва: „Да помниш, че аз съм директор.“ Щом застане директорът, онази стане и тя си дигне опашката. В тях двете котки има един морал. Ако едната не си свие опашката, тя ще опита задните крака на директора. Казвам: Хиляди години като са страдали, са дошли до едно положение. Като се срещат, отдалече знае, че директорът иде и веднага си свие опашката, започва да издава миловидни тонове. Другата тържествено върти опашката, обикаля, обикаля. Върти си така опашката, да покаже, че е с власт.

Хората правят същото. Когато някой дигне дървото да те бие, ти се свиеш. Ще търсиш някой камък някъде да се подслониш. Движенията са почти същите, само че моделирани. В човека са малко по-гъвкави.

Вие имате два свята в себе си. Единият е организиран свят. Вие излизате от неорганизирания свят и се намирате в едно крайно противоречие. Казвате: „Що така се отнасят?“ Той не може да се отнесе другояче. Защо огънят гори? Или ако барнете една киселина, трябва да бъдете внимателни. Ако барнете азотна киселина, веднага ще усетите изгаряне на ръката. Киселина е това. Някои неща в света са като киселините. Злото в света е като киселина, гори навсякъде. Нещо активно е зло. Доброто какво е? Доброто не е киселина. Когато ние кажем, че злото е необходимо, разбираме, има известни елементи, които то може да разтвори като киселина. Злото в известни условия, в организирания свят, като една киселина е необходимо. Като идете при един златар, ще видите, че нему са необходими за

изчистване. Казвам: Злото в дадения случай не като понятие, но като сила е необходимо и вие трябва да знаете как да се справите с него. Вие как се справяте със злото? Някои от вас казват, че се справят с тояга. То е непослушание. За в бъдеще децата в училище ще бъдат разпределени в класове според способностите, ще има деца първокласни, второкласни, третокласни, първостепенни на първия клас, второстепенни на втория клас.

Наскоро дойде една майка с едно дете, закъсняло в развитието си, което мудно са развива. Виждам къде е причината. Долната част на челото върви по мъжка линия, обективният ум чрезмерно развит, после скулите са силно развити, брадата, волята е слабо развита, личните чувства са по-слабо развити – имате дете, изостанало в своето развитие. Главата ниска, не е израстнала. Майката иска да знае кои са причините за закъсняването. Казвам: Тя върви по мъжка линия. Някъде някакво отклонение е станало в развитието. Започна да разправя, че дядото обичал да пие. Понеже това дете върви по мъжка линия, за пианството на дядото, това момиче носи последствията на дядото. Дето е слаба в ума, дължи се, че има нещо, което пречатства. Дядото, който ял и пил преди сто години, то сега изплаща последствията на своя дядо. Някой път даровити деца вървят по същата линия. Децата носят последствията на миналите поколения. Бъдещите поколения ще носят последствията на онова, което вие свършите, доброто или злото, всичко туй се предава. Добрият живот се предава от едно поколение на друго поколение. Или можем да уподобим наследствеността на онези, които са ходили на северния полюс, оставяли са провизии по пътя, като се връщат, намират ги. Човек като се връща, ще намери онова, което е оставил. Сегашните хора мислят, че каквото се направи, се изгубва. Пък туй, което направи човекът, остава, необходимо е.

Сега трябва да се освободите от едно ограничение. Вие седите и търсите причината във от човешкия живот. Седите в едно положение и намирате, че условията са лоши. Не знаете как да излезете от тях лоши условия. Представете си, че вие се намирате в едно планинско място, в една хижа сте. Гледате там на огнището дърва, всички възможности имате да запалите огъня, но нямате кибрит. Представете си и другото положение: Кутия

кибрит имате да запалите огъня, но нямате дърва. В един разумен живот и кибрит трябва да имате, и дърва трябва да имате. И подбудителната причина, и тя трябва да съществува. Едновременно и двете неща трябва да ги съпоставите в действие. Аз бих ви препоръчал за самовъзпитание, вашето съзнание не е будно. Външна обхода нямате. Ние говорим за любовта, но един любовен свят е крайно организиран. Човек трябва да бъде крайно организиран. Той трябва да има интересите на другите хора както своите интереси. Във всеки един човек трябва да вижда себе си. Както спрямо себе си е внимателен, да не причини болка никому, както на себе си да гледа. Ти ни най-малко няма да вземеш чука и да си туриш пръста да удриш. Ти не го удриш, защото щом удариш, ще почувствува болка. Но ако вземеш един чужд палец и го удариш, той чувства болката, ти не чувствуваш, казваш: „Да търпи.“ Щом препоръчваш търпението на другите хора, болката не е наша. Най-първо трябва да направите опит със себе си. Всяко страдание да ти е близко. Светът така може да се поправи.

После, трябва да имате разумност. Дойдеш да свириш, няма да си туриш краката да свириш. Допуснете, че вашите крака имат самосъзнание, казват: „И ние искаме да свирим.“ Кому ще дадете право да свирят? Краката трябва да отстъпят на ръцете да свирят. Щом дойде до ходенето, ръцете отстъпват на краката. Ходенето е работа за краката, свиренето е работа за ръцете. Щом дойде до ходенето, давам право на краката, понеже в туй изкуство те са учени. Щом дойде до свиренето, то е работа на ръцете. В природата всичко е определено. Щом дойде до гледането, очите имат право. Щом дойде до слушането, ушите имат право. Щом дойде до обонянето, носът има право. Щом дойде до яденето, устата има право. Че ако устата не иска да работи, знаете ли, ще останете гладен. Ако ушите не искат да слушат, не си свършат работата, ти ще паднеш в най-голямо нещастие. Кавам: Трудът е разпределен. В ума има още по-голямо разпределение. Ако разгледате вашата интуиция, ще ви покаже в дадения случай как трябва да постъпите. Запример, ако вземете едно растение, което има афинитет към някой метал, ако вземете това растение в ръцете си, там, дето се намира метала,

сребро, желязо, злато, веднага това растение се огъва към този метал. Та всички трябва да работите. Едно самовъзпитание ви трябва. На сегашните хора им трябва самовъзпитание. Хората търсят всичко вън от себе си, казват: „Нямаме условия.“ Ако един със слаба памет го туриш в най-хубавата стая, не може да учи. Причината е в главата. Ти имаш отлична глава, където и да си, ще учиш добре. Ако твоята глава не е организирана, и в най-хубавата стая да си, пак си същият. Способният ученик турете го и в най-лошата стая, той ще учи. Една хубава, отлична глава трябва да има човек. Трябва да знаете да организирате главата си. Всички външни условия, те сами по себе си ще дойдат.

Казвам: Някои от вас трябва най-първо личните чувства да ги възпитавате. Едно лично чувство, за да го възпитате, трябва да има от елемента на милосърдието. Едно лично чувство, за да се възпита трябва да има от елемента на вярата, от елемента на надеждата и от елемента на разумността. Едно лично чувство трябва да има от елемента на музиката. После да има мистически схващания, после да обича чистотата. Едно лично чувство показва областта на човека. Личните чувства показват правата, които природата дала на човека. Тия права са много, то не е само в едно направление. Един поет, в какво седи неговата поезия? Поезията се дължи на месечината. Той трябва да има грамадно въображение. Поетът ще описва едно малко минзухарче, едно кокиче, ще тури качества, които ние не виждаме. Че се усмихвало, че било облечено като царска дъщеря, че какво ли не вижда, говори му. Че говори, говори, но за кого? – За поета говори. Ако видите едно съвременно радио, радиото ли говори? Поетът види едно кокиче, то е радио. Разумното съзнание не е в самото кокиче, което израства. Туй кокиче говори, зад този говор виждаме разумната станция, която предава тия вълни. Кокичето говори. Като срещна едно кокиче, първата песен, която то ми казва, е това: „Без чистота в света животът не може да съществува.“ Нищо повече. Под думата „чистота“ ние разбираме най-хубавите условия, при които може да се проявим. Що е чистотата? Най-добрите условия, при които човек най-добре може да се развива, това е чистота. Вън от това чистотата като понятие е безпредметна. Като едно условие, за да се добие нещо, тогава

чистотата е на място. Чисти трябва да бъдем при условията, които ни се дават. Трябва да пазим чистотата, понеже ако не пазим чистотата, тогава ще спънем нашето развитие. Щом не пазиш чистотата на своите мисли, на своите чувства и постъпки, веднага ти ще се спънеш.

Ще ви дам едно упражнение: Сутрин, щом се събудите, направете един опит със себе си, да видите колко сте обикновен човек. Щом като се събудиш, помисли, че има още един човек, който ти казва: „Ха, Иванчо, ха стани!“ Като речеш да станеш, ти ще се повъртиш още малко. Като кажеш: „Иванчо, стани!“, веднага ще станеш. Господар е онзи, който като каже: „Стани“, веднага става и започва работа. Щом започваш да се обръщаш насам, натам, ти си още от неорганизирания свят. Някой път казваш: „Аз ще направя тази работа.“ После казваш: „Още не му е дошло времето.“ Стани веднага, направи тази работа. Кажеш: „Няма да я направя.“ Стани, направи я, ти ще си създадеш един характер. Или ти кажеш: „Днес ще постъпвам с всички хора добре.“ Дойде някъде, удариш го, казваш: „Те не разбират, трябва да им се натрие носа.“ Ти ще натриеш носа на тях, други ще натрият носа на тебе, върнеш се неразположен. Срещнеш един човек, кажи му тъй: „Днес виждам нещо особено в тебе, нещо хубаво виждам в тебе.“ Когато срещнеш, кажи му: „Изменил си се.“ – Как ще му кажа, когато не е така? – Там е работата, че да го прецениш. Или като идете някъде, ще кажеш на себе си: „Иванчо, последно място ще вземеш.“ В човека има две същества, едното е господар, другото е ученик, учи се. Казват, че човек е двояк, старият и новият човек. В човека има едно същество мърморко. Седи той и мърмори, постоянно се лошата страна вижда. Все подозира, каквото и да направят другите, все ще намери опакото. Ти и да го убеждаваш, казва: „Ти не разбираш, не знаеш какви са още хората. Ти внимавай“, започва то и да те учи.

Тогава казвам: Вземете една линия, направете една линия на главата. Ако челото не е хубаво развито, направете едно хубаво чело. Религиозното чувство не е развито, подигнете главата. Ако издигнете един перпендикуляр от ушите до горната част на главата, тази линия ще покаже какво е религиозното чувство. Колкото тази линия е по-висока, толкова религиозното чувство е по-развито.

Кривата линия от ухото до средата на главата показва какво е религиозното чувство. Относително това е вярно. После трябва да вземете много други съображения. Казвам: Турете си най-хубавото чело. Ще стане едно малко преобразование. Сега вие искате другите хора да направят за вас нещо. Може и другите да направят. Майка ви, когато ви раждаше, ако (имаше) туй знание, тя можеше да създаде със своята мисъл една прекрасна глава. Понеже майката не е знаела, главата ти останала такава.

Ти искаш да бъдеш художник, трябва да знаеш изкуството как да рисуваш добре. Ако си обикновен художник и рисуваш обикновени картини. Сега искате да създадете новия живот. Новият живот изисква познания. Но като ви говоря, сега може да преобразите себе си. Вечерно време като си лягаш, ще кажеш: „Искам с една десета от милиметъра да си повиша главата.“ Все таки може да израстне, то е много малко. Но ако израстне това, малкото подобрене, ако може да стане, то е един придатък. Или запример, ако искате да бъдете умен или ако искате да имате сила, или ако искате да развиете паметта си, внушавайте си. Кажете си: „Искам да имам силна памет.“ Или: „Искам да имам музика.“ Ден, два, три, четири, година, пет години, музиката се развива. Ти много малко мислиш за музиката. Всяко нещо трябва да се подхранва. Човек трябва да подхранва чувството на дружелюбие, на приятелство, трябва да подхранва своите лични чувства, въображението трябва да подхранва. Някъде не е твърд, твърдостта трябва да подхранва, трябва да подхранва своята вяра. Това са все чувства, трябва да ги подхранва. Ако не ги подхранва, не могат да растат, да се развиват. Според вас какво трябва да пише един поет? Да кажем, ако той е мистик, развива вътрешното съдържание на поезията, какво ще пише като мистик? Или като поет-лирик, какво пише? По какво се отличава лирическата поезия?

Всички чувства и способности, които има човек, те му са дадени условия за саморазвиване. В материалния свят способностите са дадени като органи, с които той да се ползува. Той трябва дълго време да изучава своите стремежи, тия органи, които има, те трябва да бъдат нагласени както едно пиано, за да може пианистът да свири. На човека всичко трябва да е нагласено,

за да може да работи. На някои хора съзнанието е пробудено, но той иска да помни, но не може. На някои паметта е недоразвита, някой път е развита, но има млечна киселина, която пречатства да се прояви паметта. Затуй най-първо трябва да се създаде едно спокойно състояние. При създаването на една временна връзка да се не безпокоите. Отвън ще имате голямо безпокойство. Вие вземате онова положение, което вземат ония, които строят един кораб. Те имат предвид не (да) премахнат пречатствията, но да дадат един вътрешен устой на кораба, че тия пречатствия да не засягат кораба. Те го построяват така, че всички пречатствия, които могат да се явят, да може корабът да издържи. Така да е устроен параходът, че да може където и да се намира, както и да се клати, да има едно равновесие, да не се обърне. Казваме за някого, че той е неустойчив в характера си. Един параход, като се клати, да е устойчив, да върви, да има една линия, да не изгубва своето равновесие. Че се разклаща на една или на друга страна, то е само за избягване на пречатствието в туй клатене, в туй наклоняване наляво, надясно, напред и назад, той все трябва да има един (и) същ път.

Ние искаме да сме както земята. Ние мислим, че земята не чувства. Не, земята е разумна. Ходим по нея, плюем, какво ли не правим по земята и тя мълчи и търпи. Както търпи земята, така и ние трябва да търпим. Ти ходиш по земята и не ти иде на ума, че може тя да не е доволна от тебе. После плюеш по нея. Представи си, че ти носиш един твой приятел и той постоянно те плюе на гърба ти, секне се отгоре ти. Казвам: Съвременните хора нямат възпитание. Те плюят на земята и като дойдат до себе си, искат да имат всичките удобства, като че са божества. Едно божество трябва да бъде внимателно, като върви по възможност с най-малките аварии. Като минеш, да не причиниш никаква пакост. Вие още (не) сте изучавали закона, не знаете с кого сте свързани. Вие принадлежите към някаква група на същества. Не сте само вие. Вие сте представител на някаква група същества. Та съществото, което обидило вас, няма да обиди само вас, но цялата група. Като ви обиди вас, и да не искате да обиди другите, цялата група се обижда. Като дипломати някой път ще представите в една мека форма, ще кажете: „Едно изпитание.“ Ще смекчите

работите. Някой път като дипломат представите работите, както не са и влошите работите или вземете идеята, че всички хора са създадени от Бога. Вие обидите един човек. Вие не обиждате само него, вие обиждате Този, Който го е създал. Кажеш: „Какъв голям простак. Глава имаш, но ум нямаш.“ Така не се говори. Значи ти обиждаш Онзи, Който го създал, започваш да се произнасяш за Неговата работа. Ти се произнасяш за картината на един художник. Казваш: „Разбираш ли ти от изкуство?“ Няма да се мине дълго време и Господ ще те хване за ухото: Този човек как трябва да го направя, я го направи ти. Понеже всичките хора критикуват Господа, Той ги турил всичките да правят хора. Всички вие сте създадени по Божествен модел и по човешки модел. Вие имате два модела: Единият е Божествен, другият е човешки. Всичкият спор е за човешкото. Някои мислят, че това не е хубаво. То е човешки модел. Има нещо човешко. Казват: „Не е така, тъй да е направен човек.“ Ако е много твърд, ще мяза на камък. Ако е много мек, ще мяза на кал. Ако е много горещ, ще замяза на огън. Ако е много влажен, ще замяза на вода. Питам сега: Какъв трябва да бъде човек? Не трябва да бъде нито много влажен, нито много сух. Не трябва да бъде нито много глупав, нито много умен. Защото умният подразбира той (да) използва в дадения случай известни практически условия. Трябва да знае как да живее. То ни най-малко не е идеал да знае как да живее за себе си. То е хубаво, но то е една трета от истината. То е за своите лични чувства. Той трябва да бъде разумен, то е друга област. Трябва да бъде разумен в своите постъпки.

Та казвам: Понеже човек се е намесил в Божествената работа, трябва сега да оставите себе си, да се прояви във вас Божественият човек. Когато говорим за Божествения човек, той изведнъж няма да се прояви. Всички едновременно нямате еднакви стремежи. Като разгледаме цялата природа, какви растения растат по планините, какви растения растат по долините и полетата, еднакви ли са? Та понякой път ние искаме тези, планинските растения да растат в полето. Някои от планинските растения може да растат в долините, но някои не могат да растат. Растенията, които растат в долините, не могат да растат по планините. Има тропически растения, които не могат да растат

на север. Колкото отиваме на север или се качваме по високите места, до известна височина могат да растат някои растения, боровите могат до две хиляди метра височина. Оттам нагоре има други растения. По най-високите места какво расте? Същият закон е вътре в човека. Понякоя път имаме големи аспирации, искаме величествено да растат някои растения по върховете на планините. Там не може да растат. Долу в долините може да растат. Ние искаме при неблагоприятни условия нещо грандиозно да израстне в нас. Какво може да израстне в сиромашията? Аз уподобявам сиромашията на висок планински връх. Лишеи може да растат там. Богатството, това е долина, там могат да растат грандиозни работи, всичко има. Защо е така? – Другояче не може да бъде. Благодарете, че е така. Сиромасите дават всичкото богатство на богатите да го развиват долу. Ако така не разбирате, вие ще влезете в едно голямо противоречие. Казвате, защо сте сиромаси? Защото сте в планината. Ако искаш да станеш богат, слез долу. Щом дойдеш в долината, ще станеш богат. Богатството и сиромашията са две положения. Та вас, ако ви турят касиер на една банка, няма ли да бъдете богат? Може да направите на ден по няколко милиона обръщение, през вашите ръце ще минават. Но идеята е, че тия пари не са ваши. То е вече ваша идея. Казвате: „Тия пари са на банката, онези са мои.“ Каква е разликата? Банката е един колективитет, много хора фигурират в банката. Парите на банката не са мои лични, но са на много хора. Те не принадлежат на зданието на самата банка, но на хората.

Засега природата ви дава един пример: Ние всички сме чиновници в природата. Нищо не е наше. Отиваш при един извор, ти си чиновник. Всичката вода е за тебе, но ти можеш ли да използваш всичката вода? Може ли да я вземеш със себе си? Ти ще вземеш малко вода. На друго място пак имаш право да вземеш, но всичката вода не е твоя частна собственост. И половината не наливаш да изпиеш. В дадения случай ти изтегляш от банката на природата. По същия начин ние разполагаме и с въздуха. В даден случай ние разполагаме с малко количество. Другите хора, и те разполагат с тази банка. Казваш, че въздухът е твой. То е криво заблуждение. Въздухът е на твое разположение, но в дадения случай ще използваш една малка част от него. Сега

разсъждавайте. Вие сте в един свят, дадени са възможности да се ползвате. Вие искате да станете господари, всички чиновници да станат ваши подчинени. Вие се радвайте, че тази банка съществува и ви дава възможност да се проявите. Имате необходимото. Представете си, че сега имате една тапия, че земята е ваша. Какво ще се ползвате от туй? Най-първо вие не може да убедите хората, че имате тапия. Вие носите вашата земя във вас. Вашият мозък е създаден по подобие на земята. Вашата земя я носите на главата си. С тази земя като се справите, другата ще бъде на ваше разположение. Считайте, че сте в един разумен свят и ползвайте се от това, което ви е дадено. Колко работи има, които не сте изучили? Вие ще напуснете главата, без да сте се запознали с вашата глава. Дойде някой чужденец, прекръстоса само България, отиде от София до Варна и казва, че посетил България. При това ще пише в странство, ходил в България. И вие направите една линия на земята, казвате: „Разбрах живота.“ Нищо не сте разбрали. Или ще влезете, ще бъдете учител. Какво е туй да бъдете учител? Една права линия сте направили вие. Да бъдеш на земята, значи да си преживял живота на всички същества от най-малките до най-големите, да си бил във всички частици, от които земята е създадена, във всеки атом, във всяка молекула, във всички пластове, и в центъра на земята да си бил, навсякъде да си преминал. Това значи да си живял на земята. Сега си минал по кората на земята, казваш: „Всичко познавам тук, на земята.“ Няма философия.

После казвате за живота, че той няма смисъл. Ти не си бил в живота вътре. Не си бил в стомаха да видиш как стават процесите, да бъдеш на мястото на тия работници, да бъдеш на мястото на тия работници в мозъка, да видиш онези процеси, които стават в главата. Безброй същества има, които работят за тебе. Ти се ползуваш от техния труд, без да си влязъл в положението им. Ти минаваш като царски син. Заповядваш това и онова, но никакво знание нямаш. Като седите сега, влезете в положението на ония работници във вашия стомах. Най-първо ще им давате малко отпусък. На стомаха три часа работа е достатъчна. На дробовите давам повече работа. На мозъка умствена работа, не пресилена работа.

Та най-първо да се яви във вас благодарност, че имате едно тяло дадено, в което вие сте господари, че сте в един университет, дето вие се учите. Сега се учите. Има нещо в човека, което не може да се вземе. Ако зданието на един университет е боядисано с бяла боя или с шарена боя, боята може да се измени, тя е само външна краска.

Казвам: Изучавайте себе си. В дадения случай това, което ви е дадено, изучавайте го. Тази глава, която имате, това сърце, това тяло, какво може да направите с тях? Казваш: „Ще се вземе.“ Няма да се вземе, но ще излезеш от твоето тяло. Вие в кой клас сте в човешкото развитие? Като станете един ден съвършен човек, ще искате ли да имате туй тяло, което имате сега? Защо ви е? При сегашните условия туй тяло е потребно. За в бъдеще тялото ви ще има съвсем друго устройство. Линиите ще бъдат други. Ще се различава от това, което сега имате. Вие още не сте изучавали вашето тяло. Като пипнеш кожата, ще видиш до каква степен на развитие си достигнал. Някой път пипнете краката, пипнете тази част, дето ходите. Те не трябва да бъдат груби, кожата не трябва да бъде груба. Защото нашите възприятия от краката са много слаби.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*14 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 13 януари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

НАЛЯГАНЕ И НАПРЕЖЕНИЕ

Отче наш.

Духът Божи.

Пишете върху „Външни и вътрешни условия на здравето.“
Какви бяха основните мисли на миналата лекция?

Един пътник ходил на пътешествие. Хванали го разбойници, че му вързали очите, развождали го по планини. Като се върнал, питали го: „Какво видя?“ – „Нищо не видях.“ Някой път човек е вързан отвън, някой път е вързан отвътре. Като е вързан отвън, отвън нищо не вижда. Като е вързан отвътре, отвътре нищо не вижда. Два вида хора има: Едни, които отвън всичко виждат, други, които отвътре всичко виждат, отвън нищо не виждат. Две крайности.

Вие трябва да си изработите един научен метод за изследване. Вие сте в двадесетия век. Какви са вашите научни методи? В какво седи научният метод? Всеки човек може ли да стане естественик, зоолог? Не може да стане. Всеки човек инженер може ли да стане? Не може да стане. Всеки човек песнопеец може ли да стане? Не може да стане. Всеки човек духовен не може да стане. Всеки човек може ли да живее? Някой човек не може да живее. Животът не е нещо произволно. Ако вие отнемете сърцето на човека, може ли той да живее добре? Не може да живее добре. Но ако отнемете чувствата на човека, може ли той да се проявява? Или ако отнемете ума на човека, може ли той да се прояви? – Не може.

Сега твърдим общи положения. Казваме, че интелигентността седи в главата на всички същества. Тогаз защо всички глави се различават? Човешките глави се различават. Ако вземете да изучавате човешките глави, ако теглите един

перпендикуляр към основата на челото, ще видите, че главите на хората от разните раси различно са отклонени от този перпендикуляр (Фиг. 1). Най-близо до перпендикуляра е бялата раса, после жълтата, после другите раси и колкото отивате, този

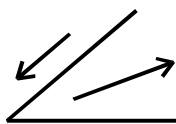

Фиг. 1

перпендикуляр се отдалечава от челото, намалява се този ъгъл. Защо се намалява този ъгъл? /Образуван от перпендикуляра и основата на челото./ Казвате, че низшият живот е причината. Низшият живот е резултат, той не обяснява причините. Имате един ъгъл (Фиг. 2). Ако този ъгъл се движи с върха си напред и срещне съпротивление, едно тяло, в което

влиза, тогава ъгълът ще се намали. Но ако този ъгъл се подвиги в противоположна посока и пак срещне съпротивление, едно тяло, в което влиза, той ще се отвори, ще стане по-голям.

Сега вие седите и мислите, че в природата всичко е хармонично и вие може да си позволите каквото и да е. Даже си давате мнението, защо нещата се случват така. Че се случило, някой се удавил във водата, защо се удавил във водата? – Не знаел да плава, една от причините. Другото е, че той бил много тежък, че потънал и се удавил. А лек като листо да стои отгоре, щеше ли да се удави? Патиците дават ли се? – Не се дават. Защо? Защото са по-леки от водата. Патицата е по-лека, защото не може да измести толкова вода, колкото тежи нейното тяло, измества по-малко, затова остава на повърхността на водата.

Фиг. 2

Та казвам: Всичките несрети, които хората имат, се дължат на това, че те са по-тежки или че не знаят да плават. Да допуснем, че един ученик в училището не може да помни, паметта е слаба. На какво се дължи слабата памет? Или на баща му, или на майка му в последното поколение. Или на второто, на предпоследното поколение, неговата баба или неговият дядо, в третото поколение, на неговия прадедо или на неговата прабаба, или причината може да е в четвъртото поколение. Значи, може майка му да е имала една слаба нервна система, не могла тия способности да

ги подхрани. Паметта е една способност, останала недоразвита. Тя е склад и следствие на това много малко неща може да се поберат. Човек не помни. Или някой път човек няма светлина в ума си. Искане да си спомни нещо, тъмно. Когато си припомняш, явява се светлина. Казвате: „Памет имал.“ Къде се явява паметта,

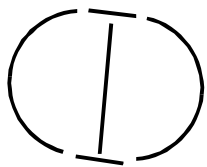
Фиг. 3

къде се намира паметта? Обща идея имате. Има един център, специфичен за паметта, намира (се) посред челото. Там има едно място, което се занимава с паметта. Когато паметта е развита, тази част е издадена (Фиг. 3). Когато паметта е слаба, челото има една малка вгълбнатинка сред. Направил съм го само да ви дам идеята. Тази вгълбнатина някой път е доста малка. Щом е

вгълбнато, значи налягането отвън е голямо. В някой от родовете имало налягане отвън, спитило се челото, наместо да изпъкне.

Сега учените хора казват, че земята е сплесната при полюсите. Защото полюсите имат по-голямо налягане при въртенето, при движението, при екватора е издадена, а при полюсите е спитена. Сега общо обясняват, че това е станало от въртенето. То става от въртенето, но има и друго налягане. В полюсите е място, дето се развива голяма деятелност, значи има по-голямо налягане отвън. Налягането отвън при полюсите е по-голямо, отколкото напрежението отвътре, което е по-слабо, следствие на това земята при полюсите се е сплеснала. Понеже напрежението при екватора е отвътре по-силно, а налягането отвън е по-слабо, затова при екватора земята е издадена. Сега вземаме научно. Туй, което е вярно за земята, е вярно и за човека. Де е сега екваторът на човешката глава? Де са полюсите? Екваторът е обиколката на главата над ушите, северният полюс е отгоре на главата, а южният полюс е отдолу. Южното полушарие е по-тежко от северното полушарие, вследствие на това оста е наклонена. Ако двете полушария бяха равни по тежест, тогава щяхме да имаме хоризонтално положение на земята. Сега, защо оста е наклонена? Да кажем, оста на земята е така наклонена (Фиг. 4). Значи, южното полушарие е по-тежко от северното,

вследствие на тази тежест, земята в своето въртене, вследствие на това южното полушарие е по-близо в полето на плоскостта, в която се движи земята. Понеже тези сили протичат по тази

Фиг. 4

плоскост, полюсите са се сплеснали. Сега ние обясняваме, че южното полушарие е по-тежко, вследствие на това оста се е наклонила. По-напред, когато са били равни двете полушария, оста е била равна с еклиптиката. Понеже след време, има причини в движението, се натрупала материя в южното полушарие. Вследствие на това оста се е

наклонила. По-напред е била перпендикулярна. Когато оста била перпендикулярна, земята имала много добри климатически условия. После станали някакви причини, които учените не знаят, които отклонили земята на 23 градуса. В това отклонение напрежението отвътре се изменило. Сега тук имате не само външна тежест, но силите, напрежението имат тежест. Напрежението има една тежест, която се дължи на силите в природата, които действуват. Запример, един килограм сила колко тежи? Един килограм материя и един килограм сила равни ли са? Вие като как си представяте силата? Сила и материя как си ги представяте? Нали прилагате в науката сила и материя. Научните понятия какви са? Материята считат инертна, а силата каква е? Какво е сцеплението на материята? По какво се различават в проявите силата и материята? Материята значи е неподвижна, а силата е подвижна. Силата сама по себе си е невидима. Като преместим материята от едно място на друго, казваме, че туй движение става по единствената причина на силата, която действува.

Сега, да допуснем, че има някакво налягане отвън. Откъде може да дойде туй налягане? От безкрайното пространство ли? Ако имате вие един квадратен сантиметър, етерът от безкрайното пространство какво налягане образува върху този сантиметър? Етерът е вещество, има свое налягане. Някои обясняват, че привличането на телата не е нищо друго, освен едно налягане на етера. Етерът, който причинява това налягане, като прави туй

налягане, в квадратен сантиметър в какво ще се изяви? Значи, тежестта не е нищо друго освен налягане на етера. Теглим един килограм, това е налягането на етера, който се стреми към някакъв силов център. Следователно тежестта се определя в силовото налягане на материята в безкрайното пространство. Етерът е, който наляга отгоре и ние теглим една тежест. Какво налягане има въздухът върху човешкото тяло? Проверете какво е налягането. Те са данни. Това не е абсолютно точно, то е приблизително колко налягане има. Нас ни интересуват законите, по които става това налягане. В природата има налягане отвън и едно напрежение отвътре. Следователно, човешката глава е подложена на същото. Когато религиозното напрежение на главата е слабо, тогава главата отгоре е спитена, полюсите са спитени. Тези хора, на които главите отгоре са спитени, не са религиозни, не са духовни хора. Те са много студени. Какъвто е северният полюс, такива са и те. Те имат живот на екватора. Много са горещи на екватора, но там има много месоядни животни. Екваторът е много богат с месоядни животни. В религиозните хора, на които полюсите са развити, екваторът е сплеснат, полюсите са издадени. На светските хора главите са сплеснати като земята, екваторът е издаден. Например, у вълка екваторът е доста издаден, в лъва, в тигъра, в котката също. Като дойдете до тревопасните животни, в тях екваторът е сплеснат. Това са частични, общи заключения.

Казвам: Туй е вярно и по отношение на човека. Човек, ако не мисли, казва: „Мене не ме интересуват религиозни въпроси.“ Може нас да не ни интересуват формите на религиозния живот, но религиозният живот като сила съществува. Следователно, един духовен живот нас трябва да ни интересува, понеже той има голямо влияние. Вие може да кажете, че вас и светския живот не ви интересува. Ще ви интересува, понеже вие сте под влияние на този живот. Вас ще ви интересуват и светския, и духовния живот, какъвто и да е живот ще ви интересува, понеже той има известно влияние върху вас. Вие не може да се избавите от влиянието на живота. Вие не може да се избавите от влиянието на светлината, дали вие я разбирате или не, то нищо не значи, но вие не може да се избавите от нейното влияние. Ти трябва да разбираш законите,

по които светлината действа и законите, по които тъмнината действа, за да вземеш предпазителни мерки или да вземеш мерки, с които да използваш светлината. Същото е и в музикално отношение. Ако изучавате челата на всички музикално гениални хора, ще намерите къде се намира музиката в челото на човека. Ще видите по какво се различават гениите в музиката. Или пък, ако изучавате гениите във философията, в техните чела ще видите къде се крие тяхната философия. Казват, че над челото има известни места, които определят гениалните философи. Философията е една сила в света, която действа. Музиката, и тя е една сила. Музиката спада към способностите. Музиката не е чувство. Само умният човек може да пее. Глупавият не може да пее, той само църка.

Сега вие имате известни положения, които не разбирате. Някой път казвате: „Природата защо е създала света така?“ Природата е сбор от разумни същества, които проявяват своята деятелност. Ако попитате един художник, какво се занимава целия ден със своята четка, цапа по платното тия бои. Казва: „То не е моя работа.“ Ти намиращ, че той си играе по платното с четката. Но той се учи да рисува. Той разбира геометрия, пък разбира закона на сенките. Та някъде върху някой образ тури повече сенки, някъде тури повече светлина. Той изучава сенките. Ако вземете един цигулар, постоянно маха с лъка, с ръката. На вас ви се вижда махане с ръката, пък той се упражнява. В туй махане има цяла наука, движение. Като гледате как си движи ръката, казвате: „Той си играе.“ В тази игра има нещо разумно. Ако онзи, който не знае как да държи лъка, вземе цигулката да свири, не може да свири. Не само това, но има известни движения напред, назад, после ще намериш позициите, там трябва работа. Туй става моментално, да вземеш тона. Кой ще те научи да вземеш вярно тоновете на ръчката на цигулката? Както и да ти казва един учител, той не може да ти каже къде да туриш пръстите. Ти в себе си имаш една вътрешна интуиция къде да туриш пръстите, за да вземеш верни тонове. Тогава има една музикална вълна. Тя е следната: Има музикален магнетизъм. Когато човек обикне цигулката си, всичките тонове стават центрове. Когато обикнеш

музиката, твоите пръсти започват да се привличат от тоновете като от центрове, както магнетизмът привлича железните стърготини, така и музикалните тонове привличат пръстите. Те падат точно на място. Лесно се вземат тоновете и диези, и бемоли. Щом го няма този музикален магнетизъм, вече свириш неверно. Все има един вътрешен недостатък. Това е една теория. Като знаеш, какво ще те ползува тази теория? Не е ли хубаво човек да знае някаква теория? Да допуснем, че вие изучавате френски език, без да изучавате азбуката, изучавате го слухово. Научиш се да говориш, но не знаеш да пишеш, не разбираш писмената реч, не владееш хубаво френски език.

Та казвам: Има една музика, която е слухова. Има една, която е писмена. Коя (е) музикалната писменост? Онези, които свирят, какви са? Човек може да свири, без да разбира нотите. А пък може да разбира и музикалната писменост. Има музикални самоуци, други, които са свършили по музика.

Сега вие може да изучавате живота, без да разбирате писмеността на живота. Животът си има своя азбука. Ти можеш да живееш и без да знаеш азбуката, но по-хубаво е да знаеш азбуката на живота. По-хубаво е да разбираш живота и външно, и вътрешно. Външно, слухово, само каквото си чул, писмено, значи вътрешно, каквото си научил. Вие сега искате да знаете по кой път, защо природата така създала нещата. Защо природата така създаде човека? За да можеш да имаш ясна представа за нещата, онези, които работили известен предмет, трябва да го проучиш дълго, да видиш съобразностите и несъобразностите на нещата. Сега някой път не си обясняваш, казваш: „Не съм направен тъй, както трябва.“ Как трябва да бъде направен човек? Казва: „Аз не съм богат.“ Но щом не си богат, това показва, че тебе не ти стига ума да уредиш живота си. – „Аз съм сиромас.“ – Тебе не ти стига ума да уредиш сиромашията си. – „Аз съм болен.“ – Тебе не ти стига ума. – „Мене всичките хора ме мразят.“ – Тебе не ти стига ума. После, някои казват: „Не съм учен човек.“ Какво показва, че не си учен? Защо не е учен? – Защото не е учил. Защото не иска да учи. Природата поставила тези работи, ти да работиш. Тя иска работници. Тя турila в света и ти трябва най-първо да работиш

заради нея. Вие идвате на земята, искате да работите за себе си и искате да бъдете щастливи. Че кой е онзи господар, който ще ти даде заплати и ще имаш неговото уважение и почитание, ако не си работил? Кой учител или професор ще има уважение или почитание на учениците, който не е показал своята наука, който не разбира нищо? Или кой цигулар, ако не знае да свири, ще му ръкопляска хората? Вие искате природата да има особено внимание към вас. Какво сте дали на нея, какво сте направили, за да ви зачита и да задоволи вашите стремежи? С какво ще се наложите?

Има в Индия известен род факири, които дълго време са изучавали характера на рибите. Даже някои англичани ги наемат сега, когато търсят бисери, някои от водолазите биват нападени от акули, та един такъв факир хващат и той седи на брега и мисли, и докато той седи (и) мисли, акулите никого не нападат. Той със своята мисъл влияе на акулите в морето в известен район. Като се умори факирът, като престане да мисли, акулите атакуват когото и да е. Питам: По кой начин те влияят? Те не си казват изкуството. Как ще обясните как тия факири влияят на акулите? Ако един факир може да влияе на една акула отдалече, вие имате известни неприятности, защо не изучавате същите закони, защо не може да се справите с тях? Кажете ми.

Аз ще ви приведа един пример. Дошли едни разбойници в една къща на един богаташ, хванали сина му и го вързали. Ще го карат със себе си. Богатият взема, че заколва едно младо теле, опича го, занася им вино и ги нагощава. Те, като се наiali и напили, заспиват. Богатият заповядва на слугите си и те всички ги навързват и развързват сина му. Питам: Ако дойдат разбойниците във вашата къща, вие какво трябва да направите? Ако този богатият човек започне да се кърши, какво ще направи? Да ги нахрани не само, но да ги напои и с вино. Но това (е) един метод за лошите хора. Ако дойдат добри хора, какво ще правите? Да кажем, дойдат добри хора и искат да вземат вашия син за странство да се учи. Този метод да заколите телето, да ги нахраните и напоите и да ги навържете, полезен ли е? Ако на добрите хора приложите метода както на разбойниците, ще имате

съвсем друг резултат. Значи и във втория случай ще имате ядене, но няма да има пиене. Сега вие се намирате в един свят, дето всичките ваши неприятности, които се случват в живота, те са нарочно устроени. Вас ви турят препятствия, за да се научите да работите. Странанията в живота са разумни препятствия, които природата туря на пътя на разумните същества, за да ги опита отвън, доколко тяхната разумност е развита. Тя иска да види може ли те да използват тия препятствия или не.

Ще ви разкажа един случай, който скоро ми разказаха, че се случил в университета. Разказаха ми го за верен. Един студент имал два-три семестъра по математика. Един ден професорът го нямало в университета, той отишъл в дома му да го търси, да му разпише книжката. Като отишъл, професорът работил нещо вън и бил облечен с дълга дреха, бил с брада и дрехата не била такава видна. Студентът като го видял, казал: „Старче, тука ли е професорът?“ – „Тука е.“ – „Занес тази книжка да я разпише.“ Взема книжката, занася я в къщи и после му я донася. Той бързал само да свърши работата, да му се разпише книжката. Като отишъл в къщи, видял, че професорът не разписал книжката, но написал: „Да се анулират всичките семестри, понеже не познава професора си.“

Природата действа по същия начин. Като не я познаваш и кажеш: „Хей, старче, тази книжка дай я на професора!“, тя пише: „Да се анулират семестри.“ Ще познаеш, че той е професорът, няма да го наречеш „старче“. Ти мислиш, че работата така ще се уреди. Освен че няма да се уреди, но всичките семестри ще бъдат анулирани. Туй постоянно става. Ти казваш: „Какво си играеш с тия работи?“ – Тя пише: „Да се анулират всичките семестри.“ Вие се плашите от живота и мислите, че това е смисълът. Страхът е нещо хубаво, не е нещо лошо. Но страхът е едно проявление на човека. Соломон е казал, че „Страхът е начало на Божията мъдрост“. Така е било преди две хиляди години. Но сега соломоновото правило не е вярно. Начало на Божията мъдрост е разумността. Сега законът е друг. Страхът не е важен елемент. По какво се различават разумността и страхът? Страхът има само предвид личното. Тебе те е страх за твоя собствен

живот. Разумността има съвсем друго начало. Разумността разглежда нещата изобщо. Тя разглежда не твоя индивидуален живот, но разглежда твоето отношение към всички същества, какви трябва да бъдат. Страхът разглежда в дадения случай твоето положение. Разумността разглежда общо изцяло нещата.

Сега вземете друго положение. Вие имате едно чувство, искате да имате уважение и почитание от вашите другари. На какво се дължи това уважение и почитание? Разликата е такава, както когато кажеш на български: „Их данке!“ А на немски значи „благодаря“. Между уважение и почитание такава е разликата. Като каже майката „Их данке“, значи дъщерята не е направила нещо така, както трябва. Майката казва: „Не може ли да направиш по-хубаво?“ Когато на немски значи „благодаря“. Казвате: „Уважавам еди-кого си и почитам еди-кого си.“ Кое е по-силно, уважението или почитанието? Вие се намирате както пред обич и любов. Имайте предвид, че думите са от два характера. Обичта е минус, любовта е плюс. Произходът е различен. Така са различни уважение и почитание. Почитта мяза на плод, който зрее на слънцето, има изработена форма. Уважението е по-широко. В почитта има нещо специфично. Ти уважаваеш някого, че той е от княжески род. Ти почиташ някого, понеже той написал някакви съчинения. Ти не само почиташ този, който писал, но имаш уважение към неговия труд – нещо специфично. Вземете, на български имате една дума за време, в английски има две думи: има „таймс“ и „уедър“. Как ще преведете „уедър“ на български? Те нямат дума пък за свирене. Казват: „Играе на нещо.“ Ние за игра имаме особена дума. Думата „свирене“ на английски е както думата „време“ на български. Англичаните имат особена дума за времето и друга дума за психическото време.

Казвам: Трябва да изучавате вътрешния живот. Понякой път вие мислите, че и природата е точно като вас своенравна, каквото ѝ скимне, това прави. Тя нещата ги е направила много разумно. На всяко същество има книжка и на всяко същество дава толкоз, колкото му трябва. Тя е много справедлива, дава точно, ни повече, ни по-малко. Всичко това, което е определила, е вярно. Всякога, кой как живее, така строи неговата глава. Носът е

построен съобразно, както човек е работил. Очите са построени, както човек е гледал. Устата е построена, както той е ял. Ръцете са построени, както той е работил в миналото. Външната форма на човека е копие на дейността на миналата работа. Сега както работи, тя му туря една нова форма. Сега каквото работи, един ден ще има резултатите. Ти седиш и се безпокоиш. Туй безпокойство, то се пише. Щом се безпокоиш, тревожиш се, роптаеш, тя пише така: „Да се анулират всичките семестри.“ Нищо повече. Ще повтаряш пак семестрите, докато научиш уроците. Сега, туй не се отнася лично. Тя няма лично неприятни чувства към когото и да е. Но тя обича съществата да бъдат прилежни. Тя обича в умствено отношение, в духовно отношение, във всяко едно отношение човек да бъде прилежен. Не да се пресия, но прилежен да бъде. Всеки предмет, който е дала за проучване, тя е дала известно време да се проучи. Да не остане нищо непроучено.

Та най-първо прилежанието в какво седи? По какво се отличава един прилежен ученик? Българинът тепърва има да се учи на прилежание. Българинът не е така прилежен по естество. Всичките лоши условия в живота не са нищо друго, освен едно принудително заставяне на човека да прилежава, да се учи. Когато си поставен, ти трябва да развиваш прилежанието си. Щом дойдат неблагоприятни условия, издигне се в душата ти цяло едно роптание. Известен материал трябва да го прочетеш. Ще си дадеш малко труд да го разбереш. Сега да кажем, в един народ има научни отдели: отделения, прогимназия, гимназия, университет и други специални учебни заведения. Защо са тия заведения? Да се подготвят членовете на държавата, понеже държавата има нужда от тях. Та и природата има големи учреждения, и тя има учебни заведения, и тя иска онези, които ги свършват, туря ги на работа. Най-първо ще ви тури като чиновници на земята, след това ще ви тури като чиновници в нейните учреждения. Вие мислите като свършите учението на земята, свършва се учението. Не, нищо няма свършване. Запример, за думата „свършване“ вие имате криво схващане. Казва: „Нашата работа се свърши вече.“ Свършва се една работа, нова се започва.

Докато не свърши една работа, друга не може да почне. Свършиш първо отделение, работата свършва ли се? Не се е свършила. Влизаш във второ отделение. Свършиш второ отделение, но работата не се свършила. Влизаш в трето, четвърто. Казва: „Моята се свърши вече.“ Туй, което ти търсиш в първо отделение, ако не го намериш, ще го търсиш във второто, после в третото, в четвъртото и т.н. И в университета ще го търсиш, ще го намериш някъде. Може в осмия клас да го намериш. Или пък като излезеш вън, все ще го намериш някъде. За всички въпроси има разрешение. Но ще търсиш в отделенията, ще го търсиш в прогимназията, ще го търсиш в гимназия, в университета и най-после ще го търсиш в живота. И на слънцето ще идеш, и там ще го търсиш. Такъв мироглед ще имате, че туй, което желаете, е постижимо. Но не мисли, че ще го намериш в първото отделение. Свършиш четирите отделения, казваш: „Няма това, което исках.“ Може да свършите и прогимназия, и там да го няма. Това е само за обяснение. Известни неща в живота може да се добият.

Или вие казвате: „40 лазарника имам.“ Като те пратила природата на земята, ако живееш 70 години, ти си ученик в училището. Ти си на 60 години и си учил всяко отделение по 4-5 години и всеки клас си повтарял по много години, ти не си минавал всяка година по един клас, но по 4, 5, 10 години си повтарял един клас, и като си на 60 години едва си свършил отделенията. Казваш: „Много се наживях.“ Живял си живота на четирите отделения, на 50-60 години си и едва си свършил четирите отделения. – „Много съм разбрал.“ – Какво разбиране има в четирите отделения, какво познание има в тия отделения? В отделенията не знаят защо земята е сплесната при полюсите, даже и в прогимназията не знаят, в гимназията едва учителят ще загатне някои общи въпроси, едва в университета ще изучат този въпрос.

Първо, при сегашните условия имате най-добрите условия да се учите. Защото вие по навик на вашето минало, което изпъква, казвате: „Нямаме условия.“ Условия може да нямаш, но имаш възможности. Тогава чрез възможностите създавай условията. Може възможности да нямаш, но имаш условия. Чрез условията създай възможности. По двата начина работи. Ако нямаш условия,

значи имаш възможности. С възможностите ще създадеш условията. То е право на човека. Пък може да нямаш възможности, имаш външни условия. От условията създай вътрешните възможности. Пък ако имаш и вътрешни възможности, и външни условия, тогава въпросът върви по-добре. Тогава приложение ви трябва. Не отлагай. Тук, в Борисовата градина в София седи една дама добре облечена, с капела, с пръстени, взема един френски вестник, но го обърнала наопаки и го чете. Заглавието надолу, опашката нагоре. Минава един господин и тя таман се замислила, той ѝ казва: „Госпожо, вестника не държите право.“ Казва: „Извинете“ и тя обръща вестника. Значи, тя научила как да държи вестника.

Всеки един от вас има една специфична добродетел, която трябва да развива в себе си. Всеки един човек има да развива една специфична добродетел. Нали понякоя път вие питате: „Как го търпи Господ?“ Някой човек около вас вие не може да го търпите, чудите се как Господ го търпи. Че вие работили ли сте с боите на художника, някои от тия бои са отровни. След като работи с боите си, много пъти напуска четката, ходи да се разхожда, неприятно му е, но той работи с тия бои. Тия бои издават известно ухание, дразнят носа, но няма какво да прави човекът, трябва да работи. Остави четката, поразходи се, пак се върне, вземе четката и работи. Неприятни са боите, пък чрез тях ще стане виден. Ако може да нарисова нещо хубаво, тия бои ще го повдигнат. Ако не може да търпи тяхното ухание, ще остане невежа. Някой път, като започнеш да учиш музика, вземеш неверен тон, оставиш цигулката. Ухото се дразни, ти сам не го харесваш, не знаеш къде да си туриш пръстите. Речеш да свириш, пак я вземеш, пак я оставиш. Причината не е в цигулката, причината е в тебе. Ти ще търпиш. Научи най-първо къде да вземеш основния тон „до“, да го намериш най-първо в цигулката. Учителите много добре правят по музика. Като нагласи цигулката на ученика, той най-първо свири струната „сол“, после „ре“ свири, после „ла“, после „ми“. След това ще вземе с „ла“, с „до“, със „си“. В музиката е много добре направено. Те започват с един основен тон „сол“. „Сол“ е да се въодушевиш. „Сол“ е разцъфтяно цвете, можеш да

го нарисуваш. Като цъфне цветето, ти може да го нарисуваш. Има какво да те привлече. Ако искаш да станеш обилен в характера си, да въздействуваш другите да имат хубаво мнение за тебе, пей „сол“ в първата октава, във втората и в третата, ако можеш. В първата октава ти ще развиеш само напрежение. В първата октава ако вземеш „сол“, ти ще разрешиш своите мъчнотии, само по напрежение. Във втората октава ако пееш „сол“, ти твоите мъчнотии ще разрешиш с движение и в третата октава ако пееш, ти ще им дадеш известна форма. Какво разрешение дадох аз на физическия тон, на духовния тон, и на Божествения тон? Кои са те?

Но важно е човек да има прилежание. Човешката глава на много места е спитена. Много спитени работи има, които трябва да се поправят. На някои глави съвестта е спитена, не е развита. У някои страхът е развит. Страхът не е способност, той е едно чувство. Справедливостта, и тя е чувство.

Любовта в Божествения свят, това е най-голямата разумност, която съществува в света. Това (е) любовта в Божествения свят. В човешкия свят, това е разумността. То е едно чувство. Любовта в човешкия свят мяза на едно дете, което се учи да пъпли. Любовта вие всички разбирате като едно пълнене. Ако вие бихте разбрали любовта, както е в Божествения свят, вие ще знаете как да се обхождате, ще имате една идеална обхода един към друг. Ще имате един идеален свят. Понеже на земята нямаме обхода, понеже хората не се обичат, като дойде любовта между хората, започват всичките кавги. Щом се възлюбят, спорът, кавгите, лошите думи започват. Най-лошите думи ще ти каже онзи, който те обича. Ще те надяла на общо основание. Като не те познава, нищо не прави, като те познава, като те обикне и лошо, и добро ще ти каже. Тъй ще го каже, да го помниш. Любовта не е способност, но е най-разумен свят. Едва човек се учи да пъпли. Като си дига ръцете, окалял се в тази кал. Нали сте падали на земята, окалял сте си ръцете, до каквото се допреш, окаляш го. Нашият ум, понеже пъпли в материята, като се повдигнат тия чувствувания, кал има, каквото пипне с любовта, окалва го. Поне сега се учете. Едно правило ще ви дам: Щом се скарате двама

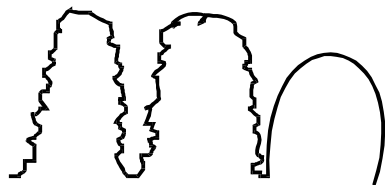
души, стоплете вода и си умийте ръцете със сапун и наквасете си главата с вода. Това е като едно лечебно средство. Вие се каляте. Аз не съм против калянето, но да знаеш как да си наредиш думите. Като се скараш с някого, да му продължиш живота. И лошо му направи, но да му продължиш живота. Лошо му направи, но да му тръгне напред. И добро като му направиш, да му тръгне напред. Защото има едно зло, като направиш на човека, скъсяваш му живота. И има едно добро, като го направиш на човека, скъсяваш му живота. Аз не препоръчвам това. Аз препоръчвам лошо, което продължава живота и доброто, което продължава живота. То е само една временна обстановка. Някой човек може да ти каже нещо лошо. На място е. Да ви приведа един пример. Мусолини обичал да се вози на мотоциклет и често пътувал по шосетата с мотоциклет. Веднъж пътувал с голяма бързина и като минавал покрай един кабриолет, блъска се в него, счупва го и си заминава. Онези италианци по негов адрес наговорили много лоши работи. Понеже имал 40 души, които го пазят, всички тичат подир него. Като видели, че това (е) Мусолини, те си казали: „Втасахме я сега.“ Обаче на другия ден се явява Мусолини с един нов кабриолет и се извинява пред хората. Поправя повредата. Справедливост има, поправя погрешката си. Казвам: Той е умен. Не отива да ги осъжда, че говорили лошо, но понеже направил една повреда, дава нов кабриолет – поправя погрешката си. Някой път природата като минава със своя мотоциклет, закачи те и ти викаш отподире. Тя се явява и изправя погрешката. Вие като направите погрешка, изправете я. Че сте мърморили, нищо не помага, каквото и да мърморите, изправете нещата. Не е мърморенето, което изправя работата. Във всяко едно мърморене да има изправяне на погрешката. Всичко, каквото сте казали, изправете го.

Изпейте: Мога да кажа. / Изпяхме песента./

Този пасаж: „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, как е правилно да се изпее? Каква линия трябва да се даде? Да го изпееш с израз. Представи си, че ти държиш изпит и от това, как ти изпееш „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, от това зависи да ти подпишат диплома, че си завършил. Как ще го

изпееш? Да моделирате туй движение, такава музикална линия да дадете, туй греене така да пада, че да даде подтик всички да учат добре. Грубата сила на светлината, която е мощна, така да се разложи, че да бъде приятна, всички да бъдат разположени.

Хайде вторият път да го изпеее „Грей, мощно слънце, да учим ний добре“, да се образува една музикална линия. Всеки да го изпее, както намери за добре. Защото, като направите една дреха, може да я направите криво-ляво, както и да е. По-хубаво е да се направи хубаво. В Божествения свят или в света на хармонията външната форма винаги съответствува на вътрешното съдържание. На земята не е така. В съвременния живот формата не съответствува на съдържанието. Като се изучава главата, като се изучават кривините на главата, както е закръглена главата отгоре, отзад, може да се съди на каква степен на развитие е

Фиг. 5

човек и какво е благородството на религиозното чувство. Защото, ако имате няколко вида планински върхове (Фиг. 5), ако се качиш на първия, ще си счупиш главата. Един правилен тон има формата на последния връх. Другите могат да бъдат

колоритно пеене. Слушал съм колоритно пеене, то не (е) никак колоритно, не знаят, какво нещо е колорит. То е цяло художество в музиката. Да туриш тия цветове така да се преливат един в друг. За в бъдеще да бъдеш господар на твоя ларинкс. Да възпитаеш, да те познава твоят глас. Да бъдеш господар на гласа си. Ти на гласа си не си господар, че искаш навън да бъдеш господар. Като кажеш на гласа си, да те слуша. Или да превъзпитаеш твоите способности да те слушат. Ти кажеш нещо на паметта да си спомниш, казва: „Нямам време.“ Ти си господар, а тя казва: „Друг път ще дойда.“ Всяка способност да каже: „Господарю, на твое разположение съм“, и да ти даде, каквото искаш. Кажеш: „Я ми кажи, кога стана известно историческо събитие?“ Казва: „Чакайте!“ Слугите се разполагат, господарят трябва да чака. Един невъзпитан човек, един неук човек е, на който слугите се

разполагат, а господарят чака. Възпитан и учен човек, на когото слугите чакат и почиват, а господарят работи. Той, ученият господар казва, че на еди-кой си улица и на номер 128. Господарят казва: „Иване, на еди-кой си шкаф се намира тази и тази книга.“ Иван не е авторитет, слугата веднага трябва да иде и да я извади. Така прави ученият човек. Неученият казва, че слугата трябва да я намери.

Та природата дойде и каже, на еди-кой си номер, еди-кой си лавица. Ти не можеш да намериш номера, не можеш да намериш и лавица. Ти не си се занимавал и само си губиш времето. Искам да ви кажа, че вие се намирате пред един професор – природата, която е много възискателна. По-благороден професор не може да намерите, но и по-възискателен професор не може да намерите. Тя мълчи, но те опитва. Най-малката задача, ако не можеш да я разрешиш, веднага заключение има за тебе.

Та в миналото имаше един пророк, на когото дойде един ангел и му каза да иде в Ниневия и да свърши една работа. Ангелът е изпратен отгоре. – Аз съм ял, казва, такава попара. Взема, качва се на един кораб и бяга. Какъв урок му дават? Дига се буря в морето, вълнува се, ще потънат. Най-после той се изповядва, казва: „Аз съм причина за бурята, хвърлете ме в морето, вие да не се удавите.“ Хвърлят го в морето, нагълта го една риба, седи три дена там, учи урока: Ще слуша или няма да слуша, каквото му каже Господ. Кое е по-хубаво? Ако беше отишъл в Ниневия, не е по-опасно. Той имаше в ума едно препятствие: „Не може, не отивам, те са културни хора, какво ще кажат?“ Като седя три дена в утробата на кита, казва: „Отивам, отивам в Ниневия.“ Ще отиде и оттатък ще мине. То в света степените на злото са безкрайни. Тази лестница трябва да знаеш, край няма.

Най-първо имайте отношение към природата, гледайте да бъдете изправни. Където някои неща са човешки, изхвърлете ги, но щом дойдете до един Божествен импулс, никога не реагирайте. Дойде ли Божественото вътре във вас, никога не реагирайте. Защото ако реагираш, ще се намериш в утробата на кита. Няма изключение. Две мнения няма. На човека може да реагира. Ще слушаме, ако е умен. Щом дойде Божественото, изпълнете го.

Умният човек е онзи, който се подчинява на Божественото, а критикува човешкото. Човешките неща вземете в съображение, дето са умни, изпълнете ги, дето не са умни, не ги изпълнявайте. Божественото всички трябва да изпълним. Ако не изпълним Божественото, губим. Човешкото, ако всичко изпълним, губим. Човешките работи, ако всички изпълниш, губиш. Божествените работи, ако всички изпълниш, печелиш. Затуй в човешкото ние трябва да обмисляме нещата, тогава не може да губим. В Божественото загуба няма. Бъдете верни на онези Божествени импулси във вас, с които сте родени. Аз говоря за онези импулси, с които сте родени, които постоянно действуват. Те са Божествени, не говоря за онези, моментните, преходните.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*15 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 20 януари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН ЖИВОТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ – Каква е? – /Външни и вътрешни условия на здравето./

/Прочете се темата./

Как бихте представили болест и как бихте представили здравето картинно? Каква картина бихте дали на болест и каква на здравето? Каква картина бихте дали на неорганизирания живот и на организирания живот? Светлината, ако поставите в една камера, тя, без да знае, рисува. Ако я поставите в една камера, рисува работите. В туй отношение вие сте фотографи. Трябва да изучавате изкуството, понеже имате една камера с две отворстия, всичко се фотографира. Вечерно време се фотографират някои работи, но денем се фотографират повече. Всяко едно мърдане на очите се фотографира. Целият ден фотографирате, фотографи сте. Вечерно време, заспите, какво правят фотографите? Вечерно време започват да проявяват образите, да ги промиват. Онези, които не са спали, те все фотографират, казват: „Много работа, тежест усещам. Много работа, неразположение вече имам.“ След като е ходил целия ден да фотографира, неразположен е, много работа, умствена работа. Какво трябва да се прави при тази работа на фотографите? Тя е ужасна, искаш, не искаш, ще работиш. Аз ви превождам един факт. Не е нещо измислено.

З Д Р А _ В Е
Б О _ Л Е Н

В какво седи разликата между здравия и болния? Кои са елементите на здравето? В здравето З-то е един елемент, Д-то е един елемент, имате още елементи. В здравето имате няколко

съгласни и няколко гласни. В какво седи различието? Значи, ако повтаряш думите „болен, болен“, веднага ще станеш болен. Ако повтаряш: „здрав, здрав“, веднага ще станеш здрав.

Или имаме М О Щ _ Н И Я и С И Л _ Н И Я. В какво седи разликата между мощния и силния? Мощния..., силния ... геометрически аз бих разрешил така. Защото в силата има паралелни движения, в силата има плоскост, а няма дебелина. В мощта има дебелина. Какво се разбира под думата „мощния“? Щом има дебелина, мощта е от три измерения, силата е от две измерения. Силата действа в плоскостта, мощта действа в огъването, в пространството. Ако искаш да огънеш себе си, трябва да имаш мощ, ако искаш да накараш да се движиш, сила ти трябва. В какво седи един неорганизиран живот и един организиран? Неорганизираните хора всички изведнъж кречат. А пък организираните – един по един говорят. Онези, които не са организирани, всички изведнъж си дават мнението. В една бутилка като турите пясък, като бутнете, всички дигат шум. А в един организиран живот туй не става. Ако турите един плат в шишето, той е организиран, пясъкът ако се тури, ще има известен шум, ако турите плата, пак ще има шум, но каква ще бъде разликата? При пясъка всички говорят, дават си мнението. При организирания плат много малко шум се дига, които са само по крайнините.

И в човека, понеже е едно организирано същество, само крайнините дигат шум – ръцете и краката, устата, очите, ушите, всички изявления правят.

Казваш: „Да превърнем в музика силния и мощния.“ Как ще дадем едно музикално движение? Бързо ли да е темпото или да е бавно? Бързо темпо не може. То е една задача. Ти имаш да свършиш една работа. Искаш да приложиш мощта. Как ще приложиш мощта? Искаш да дадеш съдържание, да почувствуват хората, де ще туриш мощните думи? Но то има начин. Вие понякога път се спъвате. Вие се спъвате със завършените процеси. Този, завършеният процес, ви спъва. Ти искаш да кажеш нещо, да е завършено. Всички страдаме все от завършените работи. Защото като счупиш едно шише, нали е една завършена работа? Или като паднеш на земята, нали (е) една завършена работа? Вървиш, паднеш. Всякога в завършените работи ще чувствуваш или скръб,

или радост. Скръб ще чувствуваш при падането. Като паднеш и се удариш, ще чувствуваш скръб, а като станеш и отриеш крака, ще се зарадваш, че кракът ти не е счупен. Като видиш, че кракът само се е ударил, радваш се, че не си претърпял никаква голяма авария в падането.

Сега, какъв глас бихте дали на мощния и силния? Музиката вече представя нещо органическо. Само органическият свят пее, а пък неорганическият, той издава само шум. Слаби са техните трептения. Всякога едно недоволство, то е неорганизирано. Радостта е организирана. Вярата е организирана, безверието е неорганизирано. Любовта е нещо организирано, безлюбието е неорганизирано. Следователно, затуй се различават постиженията. Знанието е организирано, невежеството е неорганизирано. Следователно, вие, като говорите за невежество, вие събуждате във вас неорганизирана материя. Като говорите за невежество, вие, без да искате, подигате във вас прах, неорганизиран прах. За да изправите едно състояние, вие трябва да знаете, на какво се дължи състоянието на човека. Едно състояние на човека се дължи или на неговата организирана материя, или на неговата неорганизирана материя. Има организирана сила и има и неорганизирана сила. Има организирани мисли, има и неорганизирани мисли. Има организирани чувства, има и неорганизирани чувства. Има организирани постъпки, има и неорганизирани постъпки. Постарайте се да спазвате законите, по които стават процесите вътре в живота. Неразположен си. Тази материя е неорганизирана. /Учителят взе цигулката и настройва./ Питам: Цигулката дали е организирана? /Учителят пее: „Мощният, Силният, да помага Той“./ Да помага Той, това е Негова работа. Но Той като помага, вие какво трябва да правите? Светлината грее, ами топлината какво прави? Каква работа върши във вас топлината? При топлината нещата зреят, а пък светлината грее. Казва: „Нищо не ме грее.“

/Учителят пее: Болният, здравият и здравият, болният./ Каква е разликата? Ти си болен. /Учителят пее: Болният здрав става, здрав става, болният здрав става, здрав става./ А здравият какъв става? – Здравият болен става, а болният здрав става. Тогава болният или ще седне, или ще легне. Здравият или става, или

започва работа. Има движение. Тогава, ако държите вие динамически /Учителят пее: „Болният здрав става.“ Когато Учителят пее думата „болен“, пее я интензивно./ Думата „болен“ се пее интензивно, понеже страдаш, усещаш неприятност. Щом затихне болестта, не пееш силно, вече има мощ. Нали знаете, колкото повече те боли нещо, толкова повече кряскаш. Щом затихне болката, по-тихо пееш. /Учителят пее „болният“ силно, „здрав става“ тихо, после „болният“ тихо, „здрав става“ тихо./ Когато тихо пееш, ти си несигурен. Мъчи те, не смееш да кажеш силно „здрав става“, но тихо го пееш, да те не чуе онзи. Защото жив е болният. Той казва: „Какво искаш да кажеш?“ Много хубава ария може да се създаде с болния. /Учителят изпя: „Болният здрав става“ с много вариации в народен тъжен мотив./ Щом ти почнеш на болния да пееш, той ще оздравее. Думата „болен“, то е лечебно състояние. Щом кажеш „болен“, има изходно положение, значи има разрешение. Закон за разрешението е. О-то трябва да се тури в движение. Разрешението трябва да се тури в О Е. Е-то е закон за разширение. О-то, това са условията, трябва да се турят в движение. Колелото на живота се е спряло. Туй колело трябва да го накараш да се движи. То е закон за работа. Е-то означава разширение. Трябва да приемеш отвън някакъв материал. Болният трябва да яде. Нему трябва храна. Той се е изтощил. При туй изтощение е изгубено нещо от тялото. При всяка болест болният е изгубил от онова вещество, което има здравето на човека. Туй е законът. О-то ще даде условия. Е-то, при Е-то ще ги приемеш. Тогава болният става здрав. Забележете същия закон: Е-то минава в здравия отпред и се обръща. Защо в единия случай е гласна, а в другия е обърнато и е съгласна? Това е свойство на буквите в арийските езици, понеже имат геометрическа форма. При здравия имате А – здравият човек трябва да има с какво да се занимава. Всеки човек, който няма с какво да се занимава, той е болен. Всеки, който има с какво да се занимава, той е здрав. Запример, какво е отчаянието? Отчаяният човек няма с какво да се занимава. Като няма човек с какво да се занимава, той е отчаян. Че и безпаричието на какво се дължи? Щом бръкнеш в джоба си, има с какво да се занимаваш, силен си. Бръкнеш, няма нищо, няма с какво да се занимаваш, обезсърчиш се. Турете вие едно левче,

като го пипнат, има с какво да се занимават пръстите. Веднага се насърчите. Бръкнеш в единия джоб, няма нищо, бръкнеш в другия, няма нищо.

Тогава и в човешките мисли, чувства и постъпки трябва да имате всякога нещо на разположение. Не оставяйте да бъде умът ви празен. Болният създава материал. Понеже след като си болен, ти започваш да страдаш. (В) страданието има с какво да се занимаваш. Боли ви коремът, ти за първи път си туряш ръцете, тогава ще се научиш да бъдеш милосърдна сестра. Ще се извиниш. Ти не влизах в тяхното положение. Като те заболи коремът, казваш: „Влизам напълно във вашето положение, че работата вие не е оценена.“ Хващаш се за корема, значи оценяваш вече работата. Заболи те ръката. Хващаш се за ръката. Вие считате тия неща безпредметни. Като те заболи нещо, ти за първи път се отнасяш по човешки. Заболи те ръката, ставаш внимателен с ръката. По-напред туряш ръката навсякъде, не си внимателен с нея. Като те заболи, поставяш я внимателно. Или заболи те ухото или окото, ставаш внимателен с него. Болестите са начин за самовъзпитание, да бъдеш нежен, да образуваш онова хубавото, благородното, възвишеното. Постъпвайте както при болните хора. Една хубава обхода. Здравите хора пипат малко грубо. Здравият на свят пипа, разтърсва. И то е хубаво. Как е написано О-то? О-то е посадено в земята и е израснало. Болният може да оздравее.

В съвременната реч трябва да разбирате вътрешния смисъл на думите. Никога не употребявайте една дума без съдържание. Я-то от какво е направено? Произходът на Я-то какъв е, от какво е произлязло? В английски език (А)-то има 6-7 произношения, А-то се произнася като „а“, като „о“, като „е“ и т.н. /Учителят пее: „Мощният, Силният, да помага Той.“/ Как ще дадете най-голям израз на движението, да дадете изражение? Мощният може да го вземете от „ре“ или от „сол“. Шинът на еврейския език, то е цвят, който цъфти. Тази буква Ш е направена в природата от цвета. Означава едно материално състояние. Всякога този цвят като се отвори, той възприема светлината и топлината, възприема нещо от природата. Понякой път вие казвате: „Нас материални работи не ни трябват.“ Материални работи ни трябват, но организирани,

не неорганизиран. Всичкото зло в материята седи в неорганизирането. Организираната материя е едно благо. Всяка материя, която е добре организирана, е едно благо. Всяка материя, която не е добре организирана, е едно зло. Всяка неорганизирана материя е зло, всяка организирана материя е добро. Всяко неорганизирано желание е зло, всяко организирано желание е добро. Всяка неорганизирана мисъл е зло; всяка организирана мисъл е добро. Затуй човек трябва да работи да се организира или да си създаде работа. Каквато и да е работа, създайте си една приятна работа или на ума, или на сърцето – най-малката работа.

Вземете в песента: „Тъги, скърби са богатство“. Трябва да се тури динамика в пеенето. Ти можеш да пееш хубаво, но като седиш, стесняваш се. Като пееш, да мислиш за това, което пееш, да гледаш образите. Като пееш за бъдни добрини, да виждаш бъдещето. В пеенето трябва да се създадат картини, които да виждаш, да чувствуваш. Скрити картини да виждаш, тогава пеенето е хубаво. Пък сега пееш, светлина не виждаш, никаква динамика няма. Кажеш: „Няма смисъл.“ Щом дойде болката, ти ставаш динамичен. Щом си бил мълчалив, щом дойде болката, ставаш приказлив.

Пазете се никога да не преувеличавате. Никога не намалявайте нещата. Старайте се нещата да ги представите в тяхната реалност. Болестта да я представиш тъй, както е. Здравето да го представиш тъй, както е. По възможност всичко представяйте тъй, както е.

Да изпеем сега другата: „Тъги, скърби вдигай, слагай.“ Песента „Мощният, Силният, да помага Той“. С тази песен ще изразите едно състояние. Човек никога не е оставен да стои на едно място. Той е в динамическо положение. Той ще мине по правите линии, по плоскост, по огъването и по растенето. Четири процеса стават. Той върви по права линия, да се изкриви по плоскост, да се огъне и после, като се огъне, започва да расте. Растенето е работа. Красивото в живота е да започне човек да мисли. С мисълта вече започва красивият живот. Ще минеш по права линия, ще минеш по плоскост, ще се изкривиш, плоско движение, после огънато движение и след туй ще дойде

организираният живот – растенето. Онези са пригответелни процеси. Като започне растенето, то е работа.

Научете се да имате едно чувство на благодарност на онази причина, която ви е пратила – живата причина, да благодарите, че при най-лошите условия, в които може да се намерите, да намерите едно малко добро, за което да благодарите. И в най-лошите условия има едно микроскопическо добро, намерете го и благодарете. То е човекът. В най-лошото състояние да благодарите за най-малкото добро в човека. Аз го виждам вечерно време, като вървиш в тъмната нощ, имаш една малка свещица, че всяка стъпка се осветява, да не паднеш в някоя дупка. Голямото благо е дневната светлина. Най-малкото благо е малката свещица, която показва една, две стъпки, осветява ги. Необходимо е някой път да се поставите в една мрачна нощ. Ако всички бяхте така щастливи, както мислите, то щеше да бъде най-голямото нещастие. Трябва да знаете, че когато вие сте щастливи, вашето щастие се дължи на нещастieto на другите. Ако те бяха нещастни, вие не можете да бъдете щастливи. Защото всякога едно щастие се дължи на нещастieto на други. Или другояче казано, да се преведе в разумност това: Нещастieto или страданието, това е работа, която трябва да извършим. Радостта, това е плодът, почивката от работата, от туй, което сме изработили, ядем от плода. След като е работил един човек, след като дълго е посадил дървета, набраните плодове седнал да яде. То е радостта, която му донасят плодовете. Радостта, това са плодовете, които опитваме от миналите страдания. Страданията са работата, която сме свършили. Може би някой път е неразумна работата, но каквато и да е, все таки е работа. Може да е работа, наречена мъчение, може да е труд – работа, може да е работа – работа. Имаме мъчение – работа, труд – работа и работа – работа. Като дойдете до работа – работа, дошли сте до най-хубавото положение. И в мисълта има мисъл – мъчение, мисъл – труд и мисъл – работа.

Благодарете, вие седите и не благодарите. /Една сестра падна./ Представете си, че един лист паднал от някое дърво. Какво има? Като падне някой плод, децата гледат и се смеят. Веднага благодарете, че паднал плодът. И във вас има такива състояния. Всинца страдате все от такива неорганизиран работи.

То е неорганизирано състояние. Човек не е господар на своята мисъл, не е господар на своите чувства, не е господар на своите постъпки. Все ще се случи нещо неприятно. Трябва да се организирате. И змията като върви, се увива. Защо се увива? Заставена, крака няма, ръце няма, заставена е да се увива. Ако имаше ръце и крака, съвсем другояче щеше да върви. Та най-първо учете се да благодарите. Турете вашите очи на работа. Турете вашите уши на работа. Турете вашия нос на работа. Турете вашата уста на работа. Турете ръцете, краката на работа. Да не остане някой без работа, всички на работа турете, за да не остане някоя работа неорганизирана. Ако едно чувство го лишите от една правилна форма, то става разлато, съдържанието не може да се изяви. Ако има красива форма, пак няма съдържание, ще бъде празна кратуна, която шум дига. Ако има съдържание и форма, благо ще бъде.

Но в музикалните тонове трябва да имат красива форма, но трябва да има съдържание, после израз трябва да има. Три качества. Трябва да има най-хубавата форма. Вие понякога път искате да пеете. Аз, ако бях професор по пеенето, най-първо ще ви каже така да пеете: Лявата ръка отзад на кръста с горната част, допряна до гърба, дясната ръка на слънчевия възел с долната част на ръката към тялото. После се сменят ръцете. Тъй ще пеете вие в стаята. Така ще си туриш ръката и ще пееш: „Ре“, „сол“. /Учителят ги пее. Пее: „Животът е благо“./ Аз ценя това Божие благо. На последното липсва нещо музикално. Някои изговарят думите „Аз ценя това Божие благо“ като туря ударението на думата „ценя“, като повишава в същото време и гласа си на думата „ценя“. Движение няма в пеенето. То е изкуствено движение. Естественото движение е да слезеш долу и като слезеш долу, да прецениш.

Някой път, когато сте инертни, дайте съдържание на „ре“. Или дайте съдържание на „сол“ – доминантата е „сол“. „Си“ вече е духовната страна. Стигаш до края, пак ще се повърнеш назад. От „си“ не можеш да идеш нагоре, трябва да слезеш, да се повърнеш. „Си“ е отворена врата да слезеш в материалния свят, че наново оттам ще се качиш, или то е толкоз стръмно, че ще направиш едно завъртане. И птиците правят кръгове.

Я изпейте „Мощният, Силният“. /Всички изпахме песента няколко пъти./

Неорганизираната материя създава работа. Трябва да се работи. Трябва да има нещо, което да се организира. Защото в света новите идеи трябва да се приемат. В съвременния свят всички страдате, понеже сте пълни с неорганизираните идеи. Трябва да ви давам образци, как да се организира материята. Един динамичен свят да се организира. Знанието е един организиран свят. Свободата е един организиран свят. Всичко онова, което е хубаво и възвишено, Божествено, то е вече организирано, качества има вече. А пак щом страдате, значи вече сте в един неорганизиран свят, който трябва да се организира. Страданието значи трябва да се превърне в радост. Работа ви дават. Щом страдате, от невидимия свят са ви намерили достойни за известна служба, за да страдате. Някои от певците като пеят, се запущва нещо на гърлото, искат да пеят, не могат, трябва да се изкашля, за да може ципицата да вибрира, да трепти.

Някой път в ума ти се е набрал прах, трябва да размърдаш този прах, да се раздвижи. В чувствата кал има. Тая кал трябва да я размиеш. На постъпките тази груба материя се наслоила, тези, тежките камъни трябва да ги отхвърлиш, да можеш да се движиш свободно. Да се проникнеш с онази великата идея. Външният организиран свят показва онази любов, която провидението или Бог има към нас. Вие седите и казвате: „Какво е моето предназначение?“ Да мислиш, значи да организираш нещата. Най-първо иди намери един човек, който мисли. Учи се от него. Иди при един добър човек, той носи един организиран свят. Да се учиш от него. Казва: „Как стана добър?“ Ти, който не си добър, си неорганизиран. Иди при онези, които са организирани, да се научиш от тях.

Та казвам: Правата мисъл е закон за организиране на всички наши мисли. Мислите ни трябва да се организират. Едно чувство като тон трябва да е турено, като извикаш, да му чуеш тона. И тогава, като запееш: „Мощният, Силният иде да помага“, като запееш песента, Той мисли, че го викаш, Той в тебе помага, организира. Веднага ти се насърчиш. Ти седиш и философствуваш, казваш: „То с мене ще се занимава.“ Щом мълчиш, и Той мълчи.

Създайте си работа. Ти си един неорганизиран човек. Ти на Мощния ще дадеш условия Той да организира, работа ще Му дадеш. Той ще се радва, че има какво да работи. Още веднъж изпейте „Мощният, Силният“. /Учителят пее и даде края: „Мощният, Силният, да помага Той“./ Има вече завършена форма. Има тук съдържание – „фа“. Формата е „ми“. Има движение, то е „сол“. Всичко се съгласува. /Изпяхме песента./ Хубаво е Той да вземе да помага. Ние като пеем, ние подигаме целия музикален свят. Всички взеха участие. Дойдоха, заинтересуваха се, нагласиха. Ако не бяха дошли да вземат участие щяхме да си мънкаме. Те дойдоха, оттук бутнат, оттам бутнат, помагат.

Казвам: Вярвайте в онова, което организира. Вярвайте в Божественото. Има нещо, което организира. Нашата радост, нашата надежда има нещо, което ги организира. Има нещо, което организира нашата надежда; има нещо, което организира нашата вяра. Има нещо, което организира нашата любов. Новите фази на любовта, не старата любов. Има нещо ново, което сега организира. То е подмладяването. Подмладяването е закон за организиране. Остаряването е закон на детонирането. Нещата са нагласени. Старите са разгласени, пък трябва да се нагласят. Казва: „Остарях“, други казват: „Остарях“. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са имали хубави условия. Онези, които казват: „Остарях“, значи не са мислили. Едните са остарели, защото не са имали хубави условия, а другите са остарели, защото не са мислили. Но и едните, и другите са остарели, дали е с „о“, или е с „у“, само причините са различни. В едните външните условия са липсвали, другите не са мислили.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*16 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 27 януари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

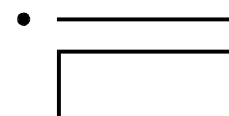
ОСНОВЕН ТОН

Отче наш.

Какви бяха основните положения на миналата лекция? – /Организиран и неорганизиран живот./

Светът на красотата към кое спада? /Към организирания свят./ Грозотата е към неорганизираното. Злото е към неорганизираното. Доброто е към организираното.

Ако само се напише една точка, към кой свят спада точката? Има видими и невидими. Кой неща са видими и кои невидими? В обикновения живот хората се движат, значи имат математическо

Фиг. 1

отношение. А:В. Туй е едно отношение. Туй отношение как може да го преведете в геометрическа форма (Фиг. 1)? Каква форма имат отношенията? Сега вие се натъквате на една мъчнотия. Говори се за изкуство. В какво седи изкуството? Един художник има линия в изкуството. Например, Борис

Георгиев има линия в своето художество. Красотата седи в линията. Той има деликатна линия на своето изкуство. Всичкото изкуство на него седи в линията. Някой човек има красиво лице. Художествено е направено лицето. Но туй лице, за да бъде тъй, то е вече първата степен на красотата. Тази красота трябва да има съдържание. Ние вече си служим с аналогия. Но аналогията сама по себе си нищо не доказва. Те се доизясняват само до известна степен. Да кажем, имате едно красиво шише. Приятно ви е. Но после това шише, не ви интересува само външната форма, вие се интересувате какво има вътре в шишето. Питам: Ако шишето е красиво, пък туй шише е празно, какво ще ви ползува това шише? Най-първо всички имате по една глава, нали? То е външната

страна. Имате и лице. Но с какво е пълна вътре главата ви? Най-първо в главата ви има мозък, но в мозъка какво трябва да има? Имате външна коруба, имате външно вещество. В туй вещество трябва да се намери друго нещо, което е важно. Динамика трябва да има във веществото, дето се произвежда човешката мисъл. Защо ви е една глава, в която няма мозък, в който няма никаква динамика? Или другояче да уподобим, да си послужим с аналогия: Имате свещ добре направена, но тази свещ не гори. Защо ви е свещта? Какво е предназначението на свещта? – Да гори. Ами изгорялата свещ защо ви е? Има ли престъпление, когато свещта е изгоряла? Ако свещта гори и вие четете една книга, туй горене е на място. Ако тази свещ не гори, вие не може да четете, тази свещ не е на своето място. Няма предназначение за вас. Свещта е важна дотолкоз, доколкото може да ви служи. Може свещта да е хубаво направена, но не гори, тя няма отношение към вас. Казвам: Вие сте влезли в света на отношенията. Дотолкоз един човек има отношение към вас, доколкото може да ви бъде полезен в даден момент. Кое вие наричате „момент“? Което е част от времето, което е неизмеримо. То е един момент. Казва: „Моментално стана.“ Значи става в известно време, дето не може да се измери. Моментът се взима за единица мярка, с която вие мерите отношенията на хората, които имат към вас. В един момент може да бъде разположен и неразположен спрямо вас. Туй време вие нито сте го виждали, нито сте го почувствували. Кой е видял онзи момент? Виждали ли сте кога се запалва огънят? Вие виждате едно, вие виждате резултата – запаленият огън. Но онзи момент, в който във вас се заражда дълбоко една мисъл, виждали ли сте го? Казваш: „Искам да имам огън.“ Но виждали ли сте го? Имаш някаква идея за огъня. После започваш да мислиш как да го произведеш. Тогава вече имате една кибритена кутия, една клечка вземете, тогава имате някакво понятие как се палат клечките. След туй имате един резултат.

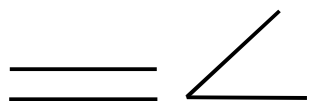
Казвате: „Аз искам да мисля.“ Какъв е законът на мисълта? – Същият закон. Аналогията е същата. Искате да мислите. Но как се мисли? Мисли се тъй, както се палат печките. Ти, за да мислиш, най-първо трябва да имаш един обект. Нали вие казвате някой

път: „Може ли човек да мисли, без да има някакъв обект?“ – Не. – „Защо?“ – То вече е философски въпрос. Казваме: „Отвлечено да мисли човек.“ Трябва да има известен предмет, трябва да има някаква реалност, върху която човешкият ум трябва да се спре. Да кажем, ние толкова време говорим за любовта. Любовта видима ли е? Кой досега е видял любовта? Каква форма ще й дадеш? Например, имате любовта на майката или любовта на брата, или любовта на сестрата. Вие имате само един външен резултат. От резултата съдите за някакво си отношение на някой си човек, което има към вас. Какви са най-елементарните отношения на онзи, който ви обича? Какви са елементарните отношения на гладния към хляба? Какви са отношенията на бедния към парите? Какви са отношенията на невежия към знанието? Невежият има отношение към някой си професор. Казвате: „Той е невежа човек.“ Какво означава невежеството? Какво вие давате на невежеството? Като как си представлявате невежеството конкретно? Аз разсъждавам сега много конкретно. Казвам: Силен и слаб. Невежият е слаб, ученият какъв е? – Той е силен. Контраст сега. Имаме слаб и силен. Имаме същото отношение между невежия и учения. Но понякога път туряте: „Той е невежа, той нищо не разбира.“ Едно дете може да е невежа. Може да е просто или учено. Каква дума можем да турим вместо тази дума? Децата учени ли се раждат? Хората добри ли се раждат? Сега вие, слабият, искате да станете силен. Вие усещате, че сте прост. В какво отношение сте невежа? Ако човек е невежа, има ли нещо лошо, че е невежа?

Нали знаете, децата играят на една игра „сляпа баба“. Нали сте играли на „сляпа баба“? Завържат очите на едно дете, след туй крият една клечка някъде, детето със завързаните очи трябва да намери къде е скрита клечката. Нали сте играли? Не е голямо нещастие, ако някой от вас не е играл. Туй е, доколкото детето е прозорливо да намери клечката, де са я скрили. Светът мяза на тази игра. Много неща в света има скрити, вие, които сте били със завързани очи, сега трябва да ги намерите. Търсите къде са скрили клечката, ако я намерите, вие минавате за сведущ по предмета.

Добре е сега, имате точка. Какво отношение има точката към правата линия? Какво отношение има правата линия към плоскостта и какво отношение има плоскостта към тялото? Сега как ще ми изразите? Двама души имат отношение. Имате две успоредни линии (Фиг. 2). Двете линии са успоредни, но другите две успоредни ли са? В практическия живот така ли е? Философски може да се докаже, че тия двете линии са успоредни, но в действителния живот има едно изключение.

Тези линии успоредни ли са? – Не. – Защо? – Пресичат се. Ако и двете ги пресечем с друга линия, тогава ще стане фигура,

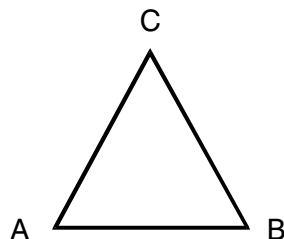

Фиг. 2

значи образува се триъгълник (Фиг. 3). Това е сега непонятно, понеже сега туряме движението в една и съща посока и да има три пресичания. Как ще станат тия пресичания? Допуснете сега отношението А:В, в колко

отношения може да бъде? „А“ може да бъде твърдо тяло, може да бъде течено, може да бъде въздухообразно тяло. Какви ще бъдат тогава отношенията? Щом кажем, че А се отнася към (В); А и В в какво отношение се намират сега? Твърди тела ли са? Щом имаме триъгълника АВС, какво показва? АВС в дадения случай е резултат. Но тия трите линии, които са се пресекли, имаме три същества, живи същества, които образуват един триъгълник. Какви ще бъдат тогава техните отношения? Допуснете, че А е учител, В е ученик, какво е С? Или в този триъгълник А е майка, В е баща, С е детето. Ако А и В са учител и ученик, какво е С тогава? Баща и майка като ги разгледате, те са на физическото поле.

Следователно, на физическото поле имате твърди тела. Имате учител и ученик, не е такова отношението, както между бащата и сина. Сега ние не знаем какво е С. В дадения случай С е знанието, което е добил ученикът. То е синът вече. В един ден, ако ти се учиш и не можеш да се научиш, какъв си ти тогава? Ако шишето

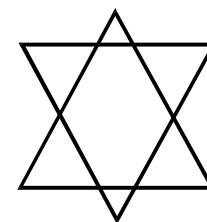

Фиг. 3

не може да се напълни, какво е туй шише? Ако едно шише се пълни и се изпразва само по себе си, какво понятие ще имате за това шише? Ако го напълните, запушете го и после виждате, туй шише се изпразва, гледате отгоре запушено, какво мнение за това шише ще си съставите? Шишето да е изпило водата не може, да я продало някъде, не може, да е злоупотребило, не може. Какво е станала водата в шишето? – Изтекла е. Значи шишето е пукнато, изтекла е водата. Де е погрешката в шишето, в шишето има ли някаква погрешка?

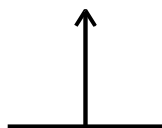
Вие сте дошли до едно положение, дето разглеждате въпроса на физическото поле. А равно на В. Как ще обясните Божествения свят? Ако вземете формата да означава физическия свят, ако съдържанието означава духовния свят, тогава смисълът на нещата, силата, която се съдържа във веществото, означава Божествения свят. Тогава, ако кажете, че отношението на формата към съдържанието се отнася както съдържанието към смисъла. Как ще го представите? Ако ви кажа: Я нарисувате един учен човек, как ще го нарисувате?

Но нека засегнем един въпрос. Имате единица. Как се пише двойката? II, 2 – на тази двойка имате и друга форма. III, 3 – има пак две форми. В природата къде е двойката? – В очите. Къде е тройката? Къде е единицата? Четворката къде е? Четири, имаме четири единици в живота. Млекопитаещите представляват четворката, защото четири крака имат. Но къде е тройката? Явно доказателство, къде е трите? Тройката представлява един резултат. Но $1 + 2 = 3$. 1 и 2 и 3 равно 6. Трите имат триъгълник. Де е шесте? Имаме още един триъгълник, обърнат, то е вече резултат, точно обратно на първия (Фиг. 4). Триъгълникът, който е с единия връх нагоре, е Божествено състояние, движението е нагоре, а пак другият триъгълник движението ще бъде точно обратно, надолу. Всякога вие все търсите едно ваше високо поетическо настроение, едно много добро настроение, което имате. То ще се съедини с едно противоположно движение.

Фиг. 4

Всякога след една голяма радост, ще дойде скръб в душата ви. Вие сега искате да се освободите от скръбта в живота. Но не знаете, че скръбта е една необходимост в живота. Посока на движение е. Защото вие може ли да се движите само нагоре, да

Фиг. 5

не се движите надолу? Някой иска да бъде само щастлив. Вие като се движите нагоре, казвате: „Той е на високо положение.“ (Фиг. 5) Допуснете, че той е тръгнал от тази плоскост и се движи нагоре. Ако се движи надолу, вие го считате унижен. Вие мислите, ако се движите към Бога, то е възвишен живот, ако се движите надолу, вие го считате за унижение. Откъде накъде?

Обосновете защо. Ако се движите нагоре и надолу, де е лошото? Понятието за добро и зло, де е отношението? Доброто е организирано, а злото не е организирано. Злото е неорганизиран свят. Следователно, когато вие ставате лош, вие се дезорганизирате, отслабвате, губите сила. В неорганизирания свят човек всякога губи сила, губи знанието, светлината, губи здравето. В света на злото човек постоянно губи. Като каже човек, че не трябва да прави зло, подразбира, не трябва да губи това, което той има. Злото е туй, което лишава човека от неговите блага. Питам: Вълкът, който лишава овцата от нейния живот, от една възможност, къде е овцата? Изяде я вълкът. Тази овца съществува ли вече? Ако вие размесите в една смес желязо и чисто злато, наполовина смесите половин кило желязо и чисто злато, мислите ли, (че) златните частици ще станат железни? Представете си, че желязото изяло златото. Къде е златото? Мислите ли, че един вълк може да изяде една овца? Той се лъже, овцата остава овца. То са философски въпроси. Казвате: „Ние знаем, че вълкът изяде овцата.“ Той само формата разрушил, лишил овцата от нейната форма, но не съумял да преобрази овчия живот, да го направи да мяза на вълчия живот. След като я изяде, той става кротък и спокоен като овцата. Казва си: „Защо изядох овцата?“ Но после, като дойде в него гладът, онази овца вече се освободила от него. Тя си е заминала, след туй той понеже обикнал овцата – сега философски разсъждения – той

веднъж като яде овца, казва: „Чакай да намеря онази овца, която ми даде разположение. Аз бях неспокоен, имах лошо разположение, като я изядох, станах спокоен, да намеря друга овца, да ми даде туй същото разположение.“ Не е ли във вас същото някой път? Вие вървите, дойдете до някой студен извор, загоряло лице, изпръхнало, като го наквасите, стане ви приятно. Като изсъхне наново, казвате: „Чакай пак да се наквася, да си напръскам лицето.“ Де е лошото, че вие напръсквате лицето с вода? Ето къде е моралът. Човек няма право да разрушава това, което не е създал. Престъплението на вълка седи в това, не че той изял овцата, но че той разрушил една форма, която той не е създал. Следователно в света нямаме право да разрушаваме това, което не сме създали. Туй, което ние сме създали, може да го изменим. Но това, което не сме създали, нямаме право да го бутаме. Или другояче казано: Нямаме право да разрушаваме Божествената форма, която Бог е създал.

Сега правилното положение в какво седи? Ако за едно празно шише кажеш, че то е празно, има ли престъпление? Няма никакво престъпление. Кажеш: „Шишето ти трябва да се напълни.“ На друг кажеш: „Шишето ти е пълно.“ Де седи преимуществото? Ако кажеш: „Това шише е пълно, онова шише е празно.“ В какво седи преимуществото? Ако кажеш: „Ти си празно шише“, по-малка е цената. Ако кажеш, че е пълно шише, по-голяма е цената. Като ти кажат, че си лош човек, ти си празно шише, като ти кажат, че ти си добър човек, ти си пълно шише. Следователно, в дадения случай цената ти е по-малка, в другия – цената ти е по-голяма. Сега, какъв е философският извод? Какво трябва да кажеш на себе си? Ти ще кажеш на себе си тъй: „Много си прост, голям простак си.“ Или: „Ти си празен.“ Какво трябва да направиш? Ще кажеш на себе си: „Ще станеш учен.“ – Напълни се значи. На себе си ти ще си кажеш, че не е лошо, но ти кажеш: „Трябва да бъдеш добър.“ – Грозен си. Какво означава грозотата? – Неорганизиран свят. Щом си неорганизиран, организирай се. Онзи, който не е учен, да каже на себе си: „Трябва да учиш.“ Под думата „трябва да бъде добър“ разбира наука. „Ти трябва да бъдеш богат“, разбира наука. Всички тия динамически процеси

показват организиране. Да се учиш, то е процес на организиране. Когато вие занимавате тия малките деца, които не знаят да четат, нали най-първо ще им откриете буквите, след туй пристъпвате да ги учите да ги съединяват буквите, изучават химия. Б съединено с А. Или С, или Д. Една дума, която вие образувате, от колко елемента е направена. Думата „добре“ от колко елемента е направена? – От пет. Те са Д О Б Р О. Имате елементът Д, елементът Б, елементът Р. Елементът О два пъти е даден. Тогава на химически език какво ще кажете? Водата от колко елемента е направена? Имате два атома водород и един атом кислород. Казвам: „Добро“ и „добър“. Какво означавате под думата „добро“ и „добър“? Казвате: „Той е добър човек“ и „Доброто в нас“. Доброто е динамично, доброто е динамика. Добър е статично положение. Добрият човек е твърд човек. Казвате: „Как човек ще стане на вода?“ Щом ти се движиш, щом ти тръгваш в една посока, движението е водата. Водата се движи. Значи мисълта е, която има движение. Всяка една мисъл, която е в статично положение и вие се измъчвате, понеже не сте в движение. Имаш желание да се движиш, да направиш нещо. Имаш желание да пееш, не можеш да пееш. Намираш се в едно статическо положение. Щом започнеш да пееш, вече има динамика.

Казваш: „Добър човек съм.“ Доброто показва, че трябва да се организираш. Доброто е вече процес на движение. Злото е един разбойник на пътя. Какво ще направи сега? Който и да е разбойник в гората ще каже: „Стой, дай каквото имаш в джобовете си.“ След туй този разбойник е доста благороден човек, казва: „Ти си един пътник, голям товар имаш, дай товара си, аз ще ти услужа, дай ми хляба, парите, ти ще вървиш по-лесно, няма да се уморяваш в дългия път.“ Питам сега: Разбойникът мисли ли тъй? То е наше тълкувание сега. Откъде е дошло туй желание на разбойника да ти вземе парите? В нас не е ли същото? Вие, като идете в училището, вие нямате ли желание да вземете знанието на учителя, не го ли обирате? На общо основание го обирате. Да обереш учителя си, учен ставаш, това не го считате за лошо, но да обереш един човек в гората, ти престъпник ставаш. Защо? Как

ще оправдаем? Защо в дадения случай е престъпление, а в другия случай не е престъпление?

Във всинца ви има желание, вашите съкласници в училището искате да имат добро мнение заради вас. То е един добър почин, един добър подтик. Кога вашите другари могат да имат добро мнение заради вас? Ако сте един от най-способните в класа, ще имат много добро мнение. Каквото преподаде учителят, веднага го знаете, способен сте. Тези ученици, които не са разбрали, ще ви викат да им разправяте. Някои не са разбрали нещо по математика, ти започваш да разправяш. Тогава другите ученици смятат, че ти си способен, имат уважение. Добре, вие искате да имате доброто мнение. Значи трябва да бъдете най-способният в класа. Допуснете сега, че вие всички сте способни в еднаква степен, какво отношение ще имате тогава? Ще образувате едно трио, ще образувате един квартет, ще образувате един оркестър. Някои мислят, че хората като станат свършени, няма какво да правят. Като стават свършени, тогава започват да работят. Защото само свършените хора работят. В свършенството няма еднообразие. В свършенството има разнообразие. Онзи човек, който е свършен, той навсякъде ще си намери работа. Виждате онзи, ученият грънчар, като вземе тази пръст, вземе я, мачка я, суши я, прави хубави съдове, продава ги навън, сближава се с хората. От нищо нещо прави. Или вземете онзи художник, взел един лист и един молив, нарисова, направи нещо смислено. Ученият човек осмисля нещата навсякъде.

Та казвам: Вие в живота, за да бъдете учени, трябва да можете всякога да разрешите една мъчна задача, да излезете от едно мъчно положение, да излезете из едно трудно положение. Аз да ви представя един пример. Представете си, че вас ви дават една кибритена кутия само с една клечка кибрит. Зимно време, вие се намирате в някоя хижа, всичко има, и дърва има, всичко има, но вие имате само една кибритена клечка. Вие трябва да бъдете много внимателни, защото имате само една клечка кибрит. Като седнете, няма да бързате да дращете, но ще видите дали няма течение, ще гледате да няма никакво течение, после да няма влага, вземате всичко предвид. Тогава с най-голямо внимание

ще драснете клечката, ще гледате да запалите огъня. Ако направите това, тогава работата е сполучлива, огънят се запалва. И вода ще имате, и ориз ще сварите, ще пригответе за ядене. Но ако изгасне клечката, отиде работата. Следователно вие в живота имате само една светла мисъл. То е една клечка. Казвате: „Защо ми е тази клечка?“ От тази клечка зависи вашето щастие. Ако тази мисъл турите в едно динамическо положение, ще имате и вода, и варен ориз, ще пристъпите към един процес на ядене. Ще се освежите. След туй ще бъдете готов за път. Вие казвате: „Какво може да ми направи една кибритена клечка?“ Добре, да кажем, вие имате само един молив. С този молив може да направите и голямо добро, и голямо зло. Ако вземете, че напишете сладки думи приятелски и ако напишете най-лошите думи, от молива може да изкараме и добро, и зло. Вашето щастие седи във вашия молив, във вашето перо. С него вие може да си създадете и щастие, и нещастие. Вашата ръка, която носите в дадения случай, може да ви причини и най-голямото добро, и най-голямото зло. Вашето око може да ви причини и голямо зло, и голямо добро. Вашата уста, вашият нос, всичко в дадения случай може да ви бъде едно добро или едно зло. Вие може да го употребите за добро или за зло. Казвам: Използвайте условията, които ви е дал Бог. Използвайте ръката си, направете най-хубавото. Ами че вие станете сутрин и казвате: „Господи, защо така ме създаде да страдам?“ Вие пишете едно писмо на Господа. Какво ще ви бъде? След като кажем на Господа, че светът е лош, знаете какво ще ви бъде? Вие, старите, имате един метод, искате да сплашите Господа. Казвате: „Аз вече не вярвам в Бога.“ Вие искате да го заставите да каже: Чакай, не може. Оставете този прием. Ти искаш да заставиш твоя Учител да ти говори, ти нищо не знаеш, да го накараш, че той да знае. Първото нещо, научете се да използвате всеки един случай, оценявайте благата, които имате. Да кажем, имате в себе си едно неразположение. Неразположението в един случай е най-малкото препятствие, което може да ти се случи в света. Пък то е потребно. Всякога неразположение човек може да има, когато се намира на границата на някаква опасност. Неразположението е една граница, зад

която седи голяма опасност. Туй неразположение трябва да дойде, да те спре. Щом се спреш, значи пред тебе има голяма опасност. Неразположението спасява от едно голямо зло. Ти казваш: „Защо ми се случи това неразположение? Аз трябва да бъда разположен.“ Ако ти беше разположен, ти щеше да си създадеш най-голямото зло. Ти ще се спреш да мислиш. Щом си неразположен, трябва да се върнеш назад. Как ще ме разберете „назад“? Но откъдето си тръгнал, тази посока, която си хванал, ще се спреш. Посоката, към която се движиш, не е правилна. Нали често разрешавате една задача по един начин, виждате, че не се решава. Ще вземеш, ще избереш друг един метод.

Вземете в музиката, например, ако имате „до“, „ми“, „сол“. От „до“ до „ми“ е терца, от „ми“ до „сол“ е пак терца, от „сол“ до „ми“ е пак терца, от „ми“ до „до“ е пак терца. Какво искате да кажете? От „до“ до „ми“ е от физическия свят до духовния. От „ми“ до „сол“ е от духовния свят до Божествения свят. От „сол“ до „ми“ – от Божествения до духовния, от „ми“ до „до“ е от духовния свят до физическия свят. „До“, „ми“, отношение съществува от физическия свят до духовния, „ми“, „сол“, от духовния до Божествения. После се връщате. Сега има ли някакво престъпление, че си се върнал назад? Сега нали сте писатели, поети, тук всички пишете, всички сте литератори, няма нито един от вас, който да не е литератор. Се сте писали по едно писмо. То е едно съчинение. Натопиш перото, след туй пишеш съдържанието. Туй съдържание изтича от перото. Перото остане празно, казва: „Не мога да работя.“ За да го накараш пак да работи, ти го натопяваш в мастилото. Дотогава, докато топиш перото, какво означава? То казва: „Ако ме нахраниш, ще работя.“ Топенето на перото в мастилото е хранене. На перото е приятно, че го храниш. Като го храниш, то работи вече. Казвам сега закона. Онзи закон, върху който трябва да построите живота си, е толкова елементарен и прост, че ако всички бихте вървели по този път, нещата не щяха да бъдат трудни, както сега. Вие седите и мислите: „Защо природата мене не ме е надарила така, както другите хора?“ Отде знаете, че не ви е надарила? Ако всинца беше еднакво надарила, какво щеше да стане с вас? В

разнообразието е именно смисълът. Двама души не може да намерите с еднакви способности. Много тънко различие има между хората. Хубостта на живота седи в голямото различие, което съществува между хората. Вземете един човек, може да е посял един бор преди 120 години. Той е посял една семка. Друг дошъл след 120 години, че туй дърво го отсякъл. 120 години съхнало. След това го вземат, че направят един инструмент. Значи, 300 години са се минали, откато семката е посята, която израстнала на един голям бор, от бора, който беше отсечен и който изсъхнал. След 120 години дойде един майстор и направи един инструмент и след 400 години виждаш на туй дърво отгоре свири някой. Сега вие искате нещата да стават механически, да се посее семката и да израсте. И аз бих желал да има в този свят, дето го мислите. Той съществува, но вие ходили ли сте в света на тия възможности? Той съществува, този свят. Запример, един ден вие имате прекрасно настроение, въодушевен сте като пеете, мислите, че сте щастлив. Седите, всичко наоколо пее. Дойде една малка причина и целият ваш свят се срути, съдържанието, всичко туй хубаво изчезне, отиде вече, отчае се, не искате да живеете. Питам сега: Къде отиде вашият свят? Вие сте в света на замръзналото. Нали зимно време стават такива цветя по прозорците. Зимно време съм минавал през гората. Когато вали сняг, цялата гора се е окичила със (снежни цветя). Казвам: Да имам една фотография. Но към обед слънцето изгрее, туй украшение, което струваше милиарди, всичко туй окапе, изгуби се. Природата си играе като някой художник. Рисува и сменя своите картини.

Помнете, един закон има: След всяко страдание, което природата ви дава, тя ви готви нещо по-хубаво, и след всяко благо, което ви отнема, тя ще ви даде нещо по-хубаво. Сменя се сцената. Взема една картина, да ви даде друга. Ако остави старата, новата няма да дойде. Вашето заключение е, вие мислите, че туй, което ви е взето, лишени сте от едно благо. Но когато човек се лишава от едно благо, му дават друго, по-голямо благо. Трябва да се учите. Трябва да разбирате закона на материята. Вие не сте изучавали себе си. Вие не сте изучавали вашия мозък, не сте

изучавали вашето сърце, не сте изучавали вашето тяло. Вие не знаете закона на вашето сърце. Не разбирате езика на вашето сърце, езика на вашия ум, не го разбирате. Тепърва има да се учите да разбирате езика на вашето сърце. Сега тук-там знаете по някоя дума. Като някой, който не знае френски език, но само казва: „Парле ву, парле ву.“ То са само забавления, че знае нещо. Да знаеш едно изречение е хубаво, но то не е да знаеш френски език. Казвате: „Имам добро разположение на сърцето си.“ Това не е езикът на сърцето. Езикът на сърцето, то е цяла култура. Трябва да знаеш какво да говориш. То е като една домакиня, която взема брашно, масло, сирене, точилката и след туй ще направи една хубава баница. Веднага ти стане приятно, че знае да направи баница. Питам: Каква е тази домакиня? Казвам: Не е ли все същото нещо? Ти носиш буквите, знаеш ги, но не знаеш как тези букви да ги наредиш. Не знаеш какво да наточиш с буквите. Каква баница ще направите? Една умствена баница, едно съчетание ще направите. Казвам: Тепърва има да изучавате законите на формите, законите на съдържанието, законите, които осмислят нещата. Първо ще проучавате главата с вашия мозък, ще проучавате сърцето си, ще проучавате тялото си. Запример, ако ти седнеш, ако те слушат твоите пръсти, всеки един от вас може да седне на пианото, да свири като един виртуоз. Кажете на пръстите: „Я ми посвирете“ и те веднага го слушат. Пръстите започват да свирят. Ако знаеш езика, само ще кажеш: „Еди-кое си парче, посвирете ми.“ Каквото искаш, пръстите знаят точно кое парче. Като кажеш, всеки пръст знае кой тон да вземе. Кажеш на пръста да вземе „до“ и взема „до“. Каквото кажеш, прави. Това е Божественият свят. Ти какво искаш? – Кажеш: „Аз искам да стана добър човек.“ Никакъв няма да станеш. Специфично в дадения случай трябва да определиш.

Най-първо научете се да вземате основния тон. Кой е основният тон на живота? Я ми вземете основния тон на живота. Основният тон е при най-лошите условия на живота си да не изгубиш разположението си. Това е „до“. То се изисква опити, опити. Казва: „Невъзможно е“. Аз съм гледал тия, които играят на въже. Привеждал съм на вас и друг път примера, пак ще ви го

приведа. Турят едно въже на Ниагарския водопад. Най-първо един акробат върви по въжето с една върлина. Какво равновесие се изисква. Най-малкото изменение, ще намери пропастта долу. Втори път този господин минава без върлина. Третият път туря на гърба си още един и двамата минават по въжето. Кой е по-сръчен, който носи, или който седи на гърба му? Какво доверие трябва да има онзи, който е на гърба, когото носят. Пък и другият, какво доверие трябва да има в себе си, колко измерено трябва да стъпва, че да мине по въжето над водопада. Ако един акробат туй може да го направи, ние ще кажем ли, че не можем да го направим? Още по-хубаво ще го направим, то е знание. Този човек се е учил да пази равновесие. Като го гледах, казвам: Браво.

Та казвам: Всички вие (сте) горе, акробати на въжето. Понеже не сте научили изкуството, често падате от въжето, че сте се изпоплашили да се качвате. Аз ви съветвам, не туряйте въжето нависоко. Най-първо опънете въжето на половин метър височина, качете се отгоре на ниското. Трябва да се научите най-първо на ниското, после малко по малко подигайте, докато дойдете до най-голяма височина. Не упражнявайте изведнъж на десет метра. То е опасна работа. Тъй, ниско, най-напред първо на 25 сантиметра ще го туриш. Лесно човек ще се научи да седи.

Сега вас бих ви попитал: Може ли вие да имате една майка много добра, много учена и здрава, вие плачете и имате нужда, и тя да седи спокойна и да ви гледа, няма да се интересува от вас? Невъзможно е. Може ли тогава ние да седим в света и да мислим, че Бог, Който е създал всичко, когато ние страдаме, Той седи спокоен и ни гледа? Но някой път Той ни показва пътя, ти не искаш. Каквото ти каже, направи го. Тръгни малко напред.

Започнете едно възпитание на вашия език. Някои хора и като мълчат, пак говорят. Да се възпита езика е много мъчна работа. Някой мълчи, но вътре мърда си езика, мърмори. Ще го възпитаеш, тъй както ученик. Ще му диктуваш хубаво. Не допускайте на езика си да произнася никакви празни думи, ако искате да бъдете човек в пълния смисъл на думата. Много пъти човек ще произнесе много думи, за които плаща. Ние сме говорили, говорили такива празни думи, за които сега плащаме глобите. Обидиш

някого, дошъл стражарят, глоби те. В Америка или в Англия, който не се подчинява, веднага го глобяват. Ако не платиш, глобата се увеличава. И в природата има глоби. Щом направиш погрешка, ще платиш. В Америка американските стражари, знаеш колко са взискателни, онзи стражар е 6 лакти висок, вдига 50-60 килограма с едната ръка. Ако ти се противиш, той казва: „Не може, който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява. Какъв си бил ти, нас не ни интересува. Порядките в Америка трябва да се пазят.“ И природата, и тя казва: „Ти си дошъл с цел да се подчиняваш на земята.“ Ако не се подчиняваш, ще те набие. Питаш: „Защо ме биеш?“ – Защото не слушаш. Казвам: Подчинявайте се доброволно на онези закони, по които вашият ум работи, подчинявайте се на онези закони, по които вашето сърце работи. Изпълнявайте законите, по които вашето тяло работи. Това е едно благо. Има закони, които регулират вашето тяло. Има закони, които регулират вашето сърце. Има закони, които регулират вашия ум. Тия закони изучавайте ги. Характерът на човека се образува като намери тези три закона, да знае техните потънкости, да знае как да се обхожда. То е човекът.

Сега какво разбрахте вие? Ще кажете: „То тъй се говори, ние ще живеем, както ние разбираме.“ Питам: Ако имате едно движение, пътят от 1 до 2 откъде е? 2-то е пътят към едното и 3-те е пътят към двете. Следователно, двете ще иде до едното и трите ще иде до двете. Ако по този път не вървиш, ще те сполети нещо зло. Двама души може да се карат, само ако те се движат един срещу друг, ако не отиват в една посока. Двама души се карат, понеже отиват един против друг. Ако единият е двойката, а другият е единицата, и двамата вървят към тройката, животът има смисъл. От физическия свят ще се движиш към духовния, от духовния към Божествения. От Божествения имаме онова слизание към физическия. Постоянно имаме едно хармонично движение. След като си се качил към Божествения свят, онова, което си придобил, го туриш в действие. Отново трябва да слезеш във физическия свят, да вземеш материал, веднага да обработиш, да влезеш в духовния свят и в Божествения свят. То е едно колело, имаме постоянно слизание и възлизане. Този процес навсякъде го имаме

в природата. Туй го виждаме в растения, соковете от корените отиват в клонищата и от клонищата слизат в корените. Има една постоянна обмяна. И благодарение на тази обмяна се раждат плодовете. Ако тази обмяна не ставаше, никакви плодове не биха се родили.

Но казвам: Успехът на човека зависи от здравословното състояние на тялото, от здравословното състояние на сърцето и от здравословното състояние на човешката мисъл. Значи, когато мозъкът функционира правилно, когато симпатичната нервна система функционира правилно, човек е здрав и способен за всяка деятелност, за всяка работа. Когато органите не функционират правилно, тогава се раждат големи противоречия. Някой път не знаеш какво да мислиш. Някой път не знаеш какво да чувствуваш. Някой път имаш тъмнина в ума си. Туй е неправилно състояние на твоята мисъл. Или някой път се заражда едно инертно състояние на тялото, органите нямат простор за движение.

Тогава законът казва тъй: Не може да изпълниш волята Божия без любов. Щом изпълниш волята Божия без любов, вече има насилие. За да изпълниш волята Божия без насилие, трябва да имаш любов по свобода. Ние туряме любовта като един свободен процес за човешката мисъл, свободен процес за човешките чувства и свободен процес за човешките действия. То е любов. Туй, което дава свобода на чувствата, туй, което дава свобода на действията, туй, което дава свобода на мисълта, това е любов. Една сила, която освобождава човека от противоречия, които се явяват в живота като една необходимост.

Я изпейте песента „Мощният, Силният“. Вие изпахте „Мощният, Силният“. Петолинието го имате на ръката. Пръстите на ръката представляват петолинието. Под Меркурия кой тон се намира? – „Ре“. На първата спомагателна линия е „до“. Между Меркурий и Слънцето е „фа“. На слънчевата линия е доминантата „сол“. Между Слънцето и Сатурн е „ла“.- На Сатурн е „си“. Между Сатурн и Юпитер е „до“. На Меркурий е „ми“. Значи Меркурий се занимава с терцата. Той е много практичен. Терцата е първата хармония между трима души. Той е търговец. Трима души трябва

да имат съдружие, триъгълник. В Слънцето втората терца от „ми“, от Меркурий до „сол“, от Меркурий до Слънцето. Трябва да разбирате закона на хармонията. Искате да имате едно хубаво разположение. Тогава трябва да дойдете на слънчевата линия. Та казвам: Аз поставям доминантата „сол“ на третия безименен пръст, на слънчевия пръст. „Ми“ е на Меркурий. „Ре“ е под Меркурий отдолу, в материалния свят. Спомагателната линия е в гъстата материя. Отгоре имаме „ми“. „Фа“ е между Меркурий и Слънцето. Всичките блага се раждат на земята, от една страна е Слънцето отгоре. „Фа“ е всичките плодове: Ябълки, круши, сливи, то е все „фа“. Всинца сте запознати, няма някой, който да не е ял плодове. „Фа“ е череши, ябълки. След като ядете плодовете, вие имате известно разположение. Понякой път вие си гледате линиите на вашата ръка. Вие всякога имате следното отношение. На някой способен ученик, на някой учител по музика му е приятно да му преподава. Който не знае, той се страхува. Най-първо взема само струните, учителят нагласява цигулката и ученикът прекарва лъка върху струните „сол, ре, ла, ми“. След туй иде другото изкуство, да вземеш да съпоставяш тия струни. Да вземеш „до“ на спомагателната линия е доста трудна работа. В живота казват: „До“ е основният тон. И при най-лошите условия да не изгубиш своето разположение за работа. „Ре“ е вече при най-големите болки да можеш правилно да вземеш „ре“. Тогава като дойде Меркурий, спасява положението. „До“ е най-трудно да го вземеш. Като дойде Меркурий, започва умът да работи. Като вземеш „ми“, „ми“ е спасителното положение. „Ми“ спасява положението. Ти ще излезеш от две противоречия: От противоречието на „до“ и от противоречието на „ре“. Какво е разрешението на противоречията на живота и на страданията в живота? То е една разлика. Меркурий – малкия пръст ще го хванеш, ще кажеш: „Много ти благодаря.“ Казва: От големи страдания останах малък, не можах да порастна. Трябваше аз да помагам, той работил повече. Тез, другите, те са израснали, не са били тъй поставени при тия страдания. Казва: „Колко много се опъвах, докато се спра.“ Сега имате при най-лошите условия да вземете „до“. Значи да се не поколебае твоята воля и при най-

големите страдания, да не изгубиш надеждата си, да дойдеш до любовта. Веднъж стъпи ли кракът на любовта, то е светът, от който идат всичките блага, които съществуват на земята.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Вярвам, че отсега нататък вие ще станете по-добри
музиканти.

XVIII година.

*17 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 3 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЕДИН ОПИТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

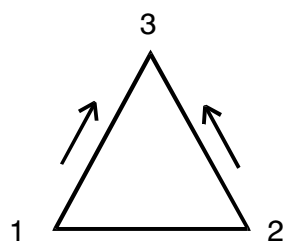
Напишете поетическо произведение върху карамфила, три куплета. Един от вас да напише как се ражда карамфилчето, втори – как е израстнало, как е видяло за първи път слънцето. Трети, как майка му го отгледала, как отива в училище с букварчето, после свършва университет. Става стара баба. Или опишете живота му. Песента минава от една държава в друга държава. – /Някои се засмяха./

Кое е онова, което произвежда хумор? Вижда ви се малко несериозно. /Отива в училище с букварчето, свършва университет, става стара баба./ Стар мъдрец става с всичкото знание. Стара баба, вижте каква е идеята. Старост, значи вече проявява знание. Баба, значи израстнал, че никой не може да го побеждава. Пък вие вземате старата баба един човек, който остарял, че за нищо не го бива. С баба никой не може да се бори. Следователно, вие сте изопачили думата, изгубила своя смисъл, обезценила се. „Баба“ на турски, като изменим само ударението, значи баща. Какво лошо има, ако карамфилчето станало баща? Вие разбирате вашата стара баба, то е съвсем друго значение.

Когато човек влиза в един свят, дето материята е по-гъста, всякога всичките му представи се изменят. Не са ясни, не са отчетливи. Вземете идеята. Представете си, че нямате идеята за сладко. Живеете в една местност, дето няма никаква сладчина, никакви сладки плодове. Може ли да говорите за сладкото? И да ви говорят философски, какво ще разберете? Следователно, на човека може да му се говори за онова, което той е опитал, за една реалност. Може да говорите за реалността, която отвътре излиза навън и се проявява, реалността, която отвън се проявява. Трябва

да опитаме туй, което от туй се проявява. Туй, което отвътре се проявява, трябва да го изявим.

Запример, вие тръгвате в живота и най-първо всички искате, всички имате желание да ви обичат. То е невъзможно. Как ще познаете, че някой ви обича? Какво вещественно доказателство имате, че някой ви обича, конкретно. Какво доказателство може да ви даде някой, че ви обича? Ами че обичта е един абстрактен, отвлечен свят. Само в някои случаи човек се убеждава, после пак се разубеждава. Сега, кое е същественото качество, което доказва, че някой ви обича? Кое е по-хубаво: Да обичате или да ви обичат? – /Да обичаме./ Защо? Човека не трябва да го обичат по единствената причина, че него го обичат. Понеже той е дошъл и живее, неговият живот е резултат на една друга любов. Следователно, той любовта я има. Сега тази любов отвътре трябва да я прояви. Тази любов отвън дошла, създала го. Сега той трябва да прояви любовта отвътре. Да прояви любовта към другите. Онзи, който проявява любовта си, е всякога по-силен. Онзи, който обича, е всякога по-силен от онзи, когото обичат. Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че ви обичат. Когато обичаш, противоречие не може да има. Ти вече можеш да регулираш своята любов, както искаш. Когато те обичат, ти не можеш да регулираш нищо. Ти не си господар на положението, когато те обичат. Нямаш думата. Вие се месите, когато ви обичат, давате разпореждания, заповеди, как да ви обичат. Тогава вие не

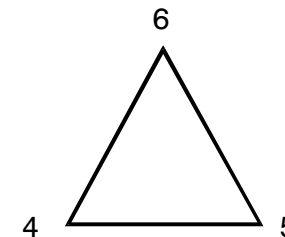

Фиг. 1

едното или на двете? Едното накъде ще се движи? Коя е посоката на едното? Едното се движи към три. И двете се движи към три. Пътят на едното и пътят на двете се срещат, пресичат се в точката три. Линията 1 – 2, това е пътят на едното, който е

разбирате закона. Всякога от създание мира, Адам не е разбрал, Ева не е разбрала, всичките поколения не са разбрали закона на любовта. От това произтича всичкото противоречие. Имате един триъгълник 1, 2, 3 (Фиг. 1). По какво се отличава двете от едното? В даден случай какво се е увеличило? Линията 1 – 2 на кого принадлежи, на

извървяло, то е пътят, който е извървяло от едно до две. Ако едното тръгне и двете тръгне, в каква посока ще тръгнат сега? Какво число е три? Сега имаме следния триъгълник (Фиг. 2). Какви ще бъдат числата? Три ще се върне на четири, три и едно е четири. 2 и 3 колко правят? 3 и 1 и 2 правят 6. Сега туй положение е статическо. В този триъгълник се показват възможностите, в три разумни същества, които живеят в зависимост едно от друго. Едното представя разумно същество и двете представя разумно същество, и трите представя разумно същество. Тогава ние казваме: Едното на какво може да се уподоби? Едното

Фиг. 2

може да уподобим на киселина. Едното е, от което излиза енергията. Двете е, което възприема. То е основа. Три, това е резултат. То е солта или то е законът на равновесието. Думите „равновесие“ и „сол“ са синоними. Солта пази равновесие. Нещата не гният. Когато дойде до числата, трябва да разбираме закона, по който те се проявяват. Някой път казвам: Имате числото три, което пази равновесието. Някои хора са нервни по силата на числото три, понеже е слабо у тях. Сприхавият човек губи равновесието си. Да кажем, един метал се окислява. Златото най-малко се окислява, а желязото се окислява повече. Казвам: В старо време и до днес съществува една наука, в която металите вътре се облагородяват, да добият едно вътрешно равновесие. Тогава човек трябва да изучава себе си. Ние имаме човешкото естество. Казвам: Както и да го вземете, имаме физическа страна – тялото. Имаме неговото сърце, неговата глава, неговия стомах. Имаме стомахът 1, дробовите 2, имаме главата 3. Значи здравето. Значи здравето на човека зависи от действието на стомаха, от действието на дробовите и от действието на главата. В следния момент енергиите се изменят. Трите вече става активно, става на четири. Трите, събрано с едно, става киселина; двете, събрано с три, дава основа. Всички събрани заедно, стават сол. Тогава стомахът в даден случай, ако стомахът влезе в съприкосновение с мозъка, той се превръща на едно активно число, придобива

активна енергия. И за храносмилането, ако мозъкът не дойде да даде подтик, храносмилането не може да стане правилно. Стомахът, за да стане активен, трябва да образува една връзка с числото три. И тогава в основата ще дойде до симпатичната нервна система. В съвременната психология играят рол динамичните числа. Но човек трябва да разбира тази идея. Ако той не разбира закона, той ще се намери в това положение, в което се намира сега. За него числата нямат смисъл. Едното е едно количество, една ябълка, един кон. Казваш: Една ябълка, един кон, то едно и също нещо ли е? Казва: Една граната, един народ, едно слънце, то едно и също нещо ли е? Казва: Една граната, един народ, едно слънце, една планета, една вселена, все едно ли е? Еднакъв смисъл ли има едното вече? Едно пясъче. Казва: „То е едно пясъче.“ Едно житено зърно, туй едно става динамично. Ако имате един човек или едно животно, значи движи се. Значи, може да расте. Ако кажем: „Едно житено зърно“, то може да расте, ако кажем: „Животно“, то може да се движи, ако кажем: „Човек“, той вече може да мисли. Едното при дадено положение може да е без съдържание, може да е когато расте или когато се движи, или когато мисли. Числата вие може да ги смятате. Когато имате да изучавате ония съединения, първоначалните елементи, какво представят първоначалните елементи? Нали първоначално мислеха, че атомът не се разлага? Сега се оказа, че атомът може да се разложи. След време може би ще могат да разложат йона, който считат за неразложим. Елемент е туй, от което може да се произведат другите форми. Елементът всякога служи като основа за произвеждане. Казвате: „Елементарно знание.“ Но елементарното знание е винаги като основа. Казвам: Де трябва да се постави едното? Представете си, че този триъгълник е в движение, има един център. Тогава едното ще се премести. Сега вие някой път забелязвате, че някой път сте активни, въодушевени с вяра, с надежда, мислите, че всичко може да направите. След туй ставате тих и спокоен. Казваме: „Няма защо да се безпокоя.“ Най-после ставате неутрален. Всеки ден ставате основа, киселина, ставате и сол. След туй тази сол пак се разтапя, тази сол изгубва своето равновесие. Сега под думата „основа“ ние вземаме нещо, върху

което можеш да градиш. „Киселина“ ние разбираме материал, който може да гради тази основа. Под думата „сол“ ние разбираме общия резултат от основата и туй, съграденото върху основата. Завършената форма ние вече наричаме сол. Цялата къща съградена, тя е вече сол. Онова, върху което вече можеш да живееш. Смешно е, за понятието сол има и друг смисъл, казвате: „Да се осоли яденето.“ То е едно само специфично състояние на солта. В туй отношение ние разбираме едно специфично състояние на солта. Ако се посоли едно растение, всяко растение, всеки процес престава. Солта вцепенява нещата, но им дава друг резултат. Онези, които са много консервативни хора, имат много сол. Консерваторите имат повече сол, а демократите какво имат? Когато кажем, че някой човек е демократичен, какво има той? В демократите солта започва да се разтопява и да се осоляват и другите.

Та казвам: За да може мисълта ви да бъде правилна, вие трябва да турите тия трите единици. Числото три съставя една основа за вашата мисъл. Не може да се прояви някаква деятелност във вас, ако не турите трите числа в действие. Ако най-първо във вас се роди едно желание, туй желание ще се яви за вашия стомах. След желанието на стомаха, ще дойде онзи процес на действие, ще започнат вашите дробове да функционират. После ще дойдете във вашата мисъл да разсъждавате. В друго отношение вашият стомах ще започне да действа по причина на вашия ум, на числото три. Умът е, който стимулира стомаха да достави материал за работа. А пък числото две, дробовете, то е процес на съграждане. Чрез дробовете мисълта се съгражда. Чрез стомаха се събира материал за мисълта, а чрез самия ум мислите се прекарват в действие, ценност добиват. Мисълта дава ценност на нещата. Тогава ние определяме тъй една права мисъл. Във всяка една мисъл има движение, определена една посока на движение. Туй движение трябва да се обуславя с известно малко количество топлина, след туй път на движението трябва да се определи от светлината.

Вие казвате, че човек трябва да има идеал. Идеал трябва да има човек. Идеалът, това е светлината, посоката, в която трябва да се движи. Какъв ще бъде идеалът? Идеалът може да бъде

слънцето. Идеалът може да бъде Бог. Туй, което виждаме, какъв идеал може да бъде? Идеалът е Бог. Идеалът на човешкото сърце са чувствата. Идеалът на човешкия ум са мислите. Идеалът на стомаха е храната. Три идеала има човек: Да се храни е идеал на стомаха. Лишете стомаха от идеала му, обезсмисля се животът. Лишете дробовите от въздух, обезсмисля се дишането. Лишете ума от човешката мисъл, и той се обезсмисля. Сега, разбира се, ние се повръщаме от онзи идеен свят, от който човек е излязъл. Не тъй, както човек сега се намира. Той като погледне себе си, намира, че дрехите му са скъсани, облуката, той сам не се познава, съвсем се е изменил. Той е минал през тази опитност, дето тази първоначална красота, която имал, се е изгубила.

Сега да допуснем, че вас ви смущава нещо. Откъде произтича смущението на човека? Да попуснем просто, че нямате пари. Смущавате се. Какво трябва да правите? Човек се смущава, когато няма пари. Кое е онова, което ви смущава? Смущава ви, че може да нямате храна, че може да нямате къща, в която да се приютите да живеете. Смущава ви, че облуката нямате, ще ходите бос. Всички тия неща като влезат в ума ви, смущават ви. Разсъждавайте тогава, парите доставят ли храната? Казвате: „Човек да има пари.“ Ако разбирате закона, всичко е в човека. Извън човека няма нищо. Парите извън човека не съществуват. Човек е и светлина, и топлина, всичко е човек в света. Следователно, ти искаш един лев. Не ти достига един лев, ще намериш един човек, който ще ти даде, от него ще вземеш един лев. Човек е, който ти дава парите. Този лев излиза от него. Този лев отговаря на едно чувство, на една мисъл, която има. Следователно, чувството в това отношение определя колко да дадеш. Дойде един просяк, извадиш два лева, вижда ти се много, извадиш, дадеш един лев. С туй показваш, че толкоз го обичаш, за един лев го обичаш. Някой изважда и дава два лева. Обича към него е два лева. Следователно, ти ако искаш да опиташ колко ви обичат, представете се на един просяк, ще видите, ще видите с колко ще ви оценят. Аз тъй ще се представя, веднага от когото и да е ще разбере колко ме обича той. То е опит вече. И във вашите опити ще намерите различие. Сега вие се заблуждавате, мислите,

че някой много ви обича. Как ще определите, на какво основание? Каква е основата? Че иска да ви обича. Колко иска да ви обича? Каква е мярката, с която мерите, каква е голямата любов? Законът е: Ако много обичате, много ще ви обичат, ако малко обичате, малко ще ви обичат. Големите прозорци възприемат много светлина, малките – по-малко. Сега аз вземам не отвлечено, но вземам както вие разбирате любовта. Всички хора са прави в туй отношение. Те трябва да ви обичат, защото ако няма любов, смъртта ще дойде. Безлюбието ражда смъртта, а любовта ражда живота. Всеки един от вас иска да живее. За да живееш, трябва да те обичат. За да живееш, трябва да те обичат, но трябва и ти да обичаш, те са два момента. Да обичаш, да те обичат, да се обичате. Да те обичат, то е едно, да обичаш, то е две, и да се обичате, е три. Който не разбира този закон за проявата на любовта, той всякога има безброй страдания в света. Някой казва: „Да ме обичат.“ То е две. Да обичаш, то е едно. Да се обичате, то е три. Тогава аз казвам така: Едното е равно на две. 2 плюс едно е три. Колко полушария има земята? – Две. Двете полушария не са ли равни на една земя? Вие ще кажете: „Това са половинки.“ Че земята от какво е създадена? Земята може ли да се дели на половинки? Казвате: „Живот, движение.“ Може ли животът да се раздели? Под думата „деление“ какво разбирате? Ами че ти ако отделяш нещо от твоите чувства, губиш ли нещо? Отделяш, даваш, губиш ли? Става една промяна. Да допуснем, че ти носиш десет килограма злато, теглят те със златото и можеш да тежиш 60 килограма. Започнеш да раздаваш от парите, нали ще полекнеш? Ще полекнеш, при това цената ще се намали. С десет килограма нераздадено злато струваш повече, отколкото (като) раздадеш 5-те килограма, ще се намали цената, ще се измени и тежестта. После хората като знаят, че ти 5 килограма злато си ги раздал, ще изменят своето мнение. Добре, да представим друго положение: Представете си, че сте в положението на човек, който има десет килограма жито, той 5 килограма ги посял на нивата. Пак същия процес имаме. Туй жито следната година, след като се посее, като се пожъне, 5-те килограма ще се увеличат, ако дадат десеторно, колко ще имате?

– 50 килограма. Значи в даден случай загубата е необходима. Ти трябва да изгубиш нещо, за да го намериш. След като намериш нещо, ти започваш да го цениш. Най-първо един предмет не е така ценен за тебе, след като го изгубиш и го намериш, става ти ценен. Нещата като се изгубят и намерят, добиват известна цена.

Но да дойдем за туй обяснение за сегашния живот. Туй, което ви смущава е, че вие се намирате при едно специфично състояние. Представете си, че имате един отворен съд, напълнен с вода. И имате един съд, напълнен с твърда материя, не жидка. След време ще видите, че тази вода от пространството ще се окаля. Водата ще изгуби своята ценност, ще проникне някаква кал в нея, ако съдът е отворен. Но представете си, че другият съд е пълен със злато, в златото няма да стане тази промяна, както стана във водата. Значи, ако във вас е станала някаква промяна, във вашия живот, вие мязате на вода, окаляли сте се. Как ще се окаляш? – Изведнъж отвътре се окалях. Щом се каляш, какво е твоето състояние, злато ли е или е вода? – Вода. Тази вода се окаляла отвън. Щом се окаляла, ти трябва да я филтрираш през пясък и водата ще остане пак така чиста, както първоначално. Ако златото отвън се окаля, какво трябва да го направиш? – /Да се измие./ Ако не може да се измие, да се стопи. Огън трябва, за златото трябва огън, а за водата трябва пясък.

Тогава аз правя едно сравнение: Някои хора, които са от вода направени, които са се окаляли, природата, тя им дава на тях богатство. Богатството е пясък. Те с пясък се занимават. Всичките колелца, то е пясък на природата. Той като мисли за колелцата, въодушевява се, добива подтик да работи, да обслужи на този, на онзи. Богатият с пари ще го накараш да работи. Ученият с какво ще го накараш да работи? Книги ще му дадеш, той започва да учи, веднага ще дойде знанието. Онзи човек, за да го накарате да работи, какво трябва да направите? Той трябва да влезе в света на чувствата. Три обмени има в света. Обмяна на стомаха. Постъпките са една обмяна. Парите са туй, с което се обменя. Чувствата са обмяна на сърцето. Мислите са обмяна на ума. Следователно, като влезете в умствения свят, с какво ще

плащате? – С мисли. Мисълта е разменна монета. Като влезете в духовния свят, чувствата са обмяна и като влезете в човешкия живот, постъпките са обмяна. Сега наместо постъпките, златото е обмяна. Не само злато, но и други метали. Те са станали разменна монета. В човешкия живот постъпката е същинската разменна монета. Нали някой път за златен еталон имате книжни пари? Книжните пари изгубват своя смисъл. В Германия, като се обезцениха парите, те прекараха една епоха от хиляда и една нощ. Трябваше 45 милиарда марки, за да вземеш един обед. Най-първо беше десет хиляди, после един милион, 10 милиона, сто билиона и най-после 45 милиарда. Смешно положение, докато дойдоха до сегашното положение. 45 милиарда ще дадеш, за да се нахраниш. Те са неща, които германците не могат да разберат. Може някои историци за в бъдеще да извадят цял един роман. Намали се цената на книжните пари и за 45 милиарда можеш да вземеш един обед. Сегашният живот сме го обезценили, както германците обезцениха книжните пари. Вие сте обезценили целия ваш живот. Като се гледаш, гледаш, казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Колко години ще ви вземе, за да спечелите 45 милиарда злато? Всичкото злато, което е на земята, възлиза на около 120 милиарда. Значи близо половината. Каква лакомия е да похарчиш за ядене 45 милиарда? То е баснословно разточителство. По-голямо разточителство човек не може да мисли. При сегашните условия трябва да дойдете до златния еталон, да не оперирате с книжни пари, да оперирате с постъпки, с чувства и с мисли.

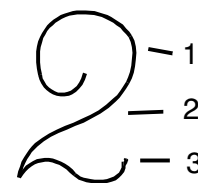
Може да направите един опит за една седмица, за да проверите. Цяла една седмица да имате идеални постъпки. Тъй цяла седмица, че никой да не може да ви извади от равновесието. Каквото и да ти направят, ти си тих и спокоен, като че милиарди имаш. Да считате една обида, като че комар ви ухапал. Какво може да те обиди една муха, че кацнала на шапката ти? Какво може да се обиди един слон, че кацнала една муха и той я носил десет километра? Той даже не усетил, че носил мухата. Мухите може да си приказват, че слонът ги носил. Това на слона не му влиза в работа. За една седмица да бъдете като слона, да носите мухите. Всичките обиди да ги носите както слона мухите. Мухите

да приказват за вас. Дали има мухи или не по тебе, да не чувствуваш. Доста сериозна работа е. Всичките млекопитаещи, като кацнат мухите по тях, стоят спокойни, нищо не казват. Носят ги, не мислят за това. Но някой път мухата започва да човърка животното, тогава то дига опашка – това ума на животното – удря, казва: „Иди да работиш, не да му чоплиш тук.“ Всичките мухи разбират от волска опашка. Като размахате опашката, по-скоро излезат, ако ги гоните с кърпа, не бягат. Направете опит, да видите как разбират. Направете опита за цяла една седмица, онези от вас, които са герои. Една седмица тъй, да не се разтревожиш и като спиш, и като си буден, да бъдеш тих и спокоен. После другата седмица дигайте врява, колкото искате. Като имате този опит, ще има у вас желание да се отпуснете, доста енергия ще съберете. Това е начин за събиране на енергия. Ако направите опита за една седмица, ще видите колко енергия ще съберете. После ще искате да се отпуснете нанякъде. Никой няма да се (обяснява, ако ви) питат как се усещате, ще минавате като че нищо няма, всеки съсредоточен в себе си. Тия опити са потребни, понеже произвеждат известни физиологически въздействия. Ако един човек не може да контролира своите постъпки, ако не може да контролира своите чувства и мисли, той всякога е изложен на вътрешни промени. Трябва да бъдете съобразителни.

Разправяше ми един лекар американец, намира са в Ню-Йорк, преследва го един апаш, добре облечен, чака да намери някоя улица, удобен момент да го обере. Той си изважда кесията, обръща я надолу. Като обръща кесията надолу, апашът тръгва в друга посока. Той само обръща кесията надолу и онзи тръгва в друга посока. Някой път трябва да отворите кесията си, да ви покажат вашите заблуждения. Тази кесия, която гоните, няма нищо. Сега се заражда една мисъл, как може да стане? Някой може да направи един опит. Вземете гореща вода, вземете първо вода, която е стоплена на един градус над нулата и капнете една капка на ръката. После капнете вода, стоплена на 2, на 3, 4, на 5, 6, 7, 8, 9, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40 градуса, да видите колко ще издържите, да дойдете до едно положение, дето да ви е приятно. Най-първо вие не сте свикнали с топлината. Ако турите 45, 50, 60

градуса, ще ви опари. Ако турите топла вода на краката, ако направите 10, 20 опита, ще започнете да издържате топлината и при 90 градуса може да издържате, дори да ви бъде приятно топло. Организмът ще започне да се приспособява.

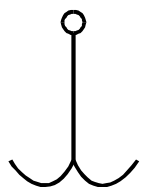
Същият закон е и за обидата. Обидата (е като) топла вода. Има една обида топла, има една обида студена. Сега може да опитате от 2-3 градуса до 90 градуса. И действително, човек може да дойде до едно положение, дето може да издържа. Има известни обиди, не можеш да издържаш, тя е силна, че мисълта като удари, пробива. Казва: „Търпи.“ Има неща, които не може да се търпят, пробиват. Човешката мисъл руши. Всяко нещо, което те руши, не можеш да го търпиш. Ние сега говорим за онези мисли, има едни обиди, които правят разтривки, мажат. Аз говоря за онези, съграждащите мисли. Не се обиждайте. Има обиди, които трябва да избягвате. Какъв ще бъде резултатът? Има закон на природата: Никога не желайте другите хора, с които дружите, да бъдат като вас. Някои хора в света уподобяваме на празни шишета, чувствата уподобяваме на съдържанието, което е турено в празното шише, а мисълта туряме съдържанието вътре. Казваме: „Постъпките.“ Всяка една постъпка трябва да има съдържание, чувство и всяко съдържание трябва да има смисъл. Или разумност трябва да има във всяка постъпка. На какво уподобяваме

Фиг. 3

чувството? Откъде излиза думата „чувство“? Онова, което чувствувате, трябва да го разбирате. Чувството се занимава с онова, което възприемаш, трябва да го оценяваш. Възприятията идат отвън, мисълта е процес отвътре. То е вътрешна работа. А пък възприятията идат отвън. Постъпката, то е изявление вече, то е една външна страна. Но възприятията стават чрез сетивата, обработват се чрез мисълта, изявлението е чрез постъпките. Разрешавате един важен въпрос. Тогава, както е написано числото две, главичката представлява човешката глава, ченгелчето – човешкия стомах и кривата линия долу е мисълта, която влиза в стомаха (Фиг. 3). Всяко нещо, което своята мисъл схване, искаш да го опиташ. Имаш някой предмет, гледаш го,

искаш да го опиташ, значи. Всяка мисъл, която излиза от главата, единицата е първоначално, а двете се проявява отпосле. Човешката мисъл показва туй, което човек чувства в света. Имате трите, закона на трите. Имате три числа, 1, 2, 3, турени в

Фиг. 4

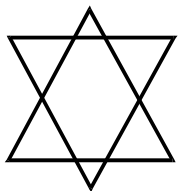
котвата (Фиг. 4). Котвата представя трите, триъгълник, събран в едно. Значи надеждата е туй, което събира, изявява човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Резултатите, това наричаме надежда. Проявената мисъл, проявените чувства и проявената воля, сила, това ние наричаме надежда. От най-низшия свят, материалния свят. Ти в материалния свят не можеш да се проявиш, трябва да се проявят мислите, трябва да се проявят чувствата, волята ти, постъпките ти. Тогава ти си на физическото поле, във външния свят. Опит правете вие. Да кажем, имате едно неразположение, усещате се неразположен. Направете всевъзможни маневри. Представете си, че вие сте учен човек, понеже дошъл един ваш приятел, вие сте му дали една книга да я чете. Той забравил, цяла година не ви връща книгата. Вие сте забравили данните. Вие ще идете да търсите вашия приятел, като намерите книгата, вие ще станете учен. Едно време сте били много учен, понеже сте дали книгите тук и там, се чувствувате невежа. Трябва да съберете книгите, тия професори, които ви учат. Вие вземате книгите и вие ставате учен. Тъй разглеждайте въпроса. Понеже другите са ги обикнали, казват: „Подарете ни ги, вие ще си намерите на друго място.“ Като нямате работа, направете си маневра.

Питам сега: Какво знае един професор повече от вас? Мравята се намира при същите благоприятни условия, както човека, слънцето е същото, въздухът е същият, всичко действа върху нея. Само че човек използва благата, които му са дадени, мравята не може да ги използва. Казва: „Кога ще дойде това време, да ми се дадат благоприятни условия?“ Казвам и на вас: И вие мязате на мравите. И вие имате всичките условия. Казвате: „Нищо не мога да направя.“ Вие сте при същите условия. Ако просветне умът на тази мравя, тя ще почне да работи. Някой

казва: „Не мога да пиша, не мога да пея, не чувствам добре.“ Ти се намираш в един свят, за да чувствуваш добре, ти трябва да дишаш добре. За да чувствуваш добре, ти трябва да се храниш добре. – „Как да се храня?“ – Светът е пълен с храна. Навсякъде, като имаш един мек език, един сладък език, всеки ще ти даде. Кажи една сладка дума, всеки ще ти даде. – „Ще се урони моето достойнство.“ – Ако не ядеш, два пъти ще се урони твоето достойнство. Ако не дишаш, три пъти ще се урони твоето достойнство. Ако не мислиш, четири пъти ще се урони твоето достойнство. За да не урониш достойнството си, мисли. За да не урониш достойнството си, чувствуй. За да не урониш достойнството си, постъпвай. Тури волята си сега на работа. И в света всичката погрешка произтича от нас. Всичко в света е тъй наредено добре. Светът е предметно учение. Ами че ти имаш един пръст, това е предметно учение. Да имаш с какво да се занимаваш. Веждите, очите, космите, всичко е предметно учение. Трябва да изучаваш най-първо себе си. Ти не знаеш сега, ако би знаел някой път, твоето щастие някой път зависи само да направиш някое движение с пръста си. Всичко ще дойде. Господарят, като направи едно движение с ръката или като каже: „Иване“, всичко дохожда. Ученият човек само като тури ръката, претегля. Мислите ли като направите известно движение, като завъртите едно копче, ще изчезне светлината. Природата е направила всички удобства. Вие вземете и завъртите някой ключ, стане тъмно. Ти завъртиш нещо в ума си, стане ти тъмно. Завъртиш го пак, светне ти. Завъртиш ключа, изгасиш свещта, чакаш да дойде някой, да намериш някого, кажеш: „Изгасиха ми лампите.“ Имате един електротехник, разбира законите на електричеството, съедини, пак светне. Завърти ключа. Като се завърти ключът някъде, светне, като се завърти, изгасне. Завъртиш ключа надясно, светва, завъртиш го наляво, изгасва. Казвам: Ние се намираме в един свят, дето криво тълкуване сме дали, криви данни имаме. Като ходим в природата, ние имаме погрешни данни дадени. Търсим нещо там, дето го няма. Човекът заминал от тази улица, няма го. Трябва да имаме верни данни. Всяко нещо да го намерим на място. Доброто да го намериш на място и злото да го намираш

на място. Накъдето идеш, да намериш нещата на място. Наместо доброто, намираш злото, вместо любовта – безлюбието, вместо вярата, намираш безверието, вместо надеждата, намираш безнадеждието.

Как ще приложите този триъгълник? След като приложите този триъгълник, той няма да бъде така. Във втората фаза вие ще имате точно обратното (Фиг. 5). В третата фаза пак ще се обърне нагоре. Вие се боите от онези промени, които стават в природата. Природата мяза на едно колело, което слиза в гъстата материя, поеме, излее водата и пак се качва горе. Вас ви смущава този процес. Защо да слизате в гъстата материя? Той е един процес временен, трябва да се върти колелото, докато се полее градината. Като се полее градината, пак водата се издига. Някой път трябва да слезете да (полеете) нещо. Не е лошо да се разсърди човек.

Фиг. 5

Като се разсърдиш, като се излее водата, тури я на работа. Сръдната тури на работа. Сръдната е един добър слуга, ударен слуга. Като го извадиш, разсърдил се, тури го на работа. Я виж, онзи чук не е ли сръдлив? Ако не чука чукът, може ли да стане нещо? Вземи бравдата, ако бравдата не сече, може ли да се насекат дървата? Онзи чук, който не троши камъни навсякъде. И ние искаме един много миролюбив

свят. Де са миролюбивите хора? Казвате: „Да бъдем много културни.“ Като вземете хляба, какво не го правите, дъвчете, дъвчете, мачките. Ако той имаше съзнание, ще каже: „По-жестоки хора от тези не съм виждал. То бива, бива.“ Хлябът не е разбрал. Но ето какво. Когато хляба го дъвчиш с любов, казва: „Мед ми падна на сърцето.“ Казва: „Много се радвам, че дойдох в тази благословена уста.“ Като го дъвчиш без любов, казва: „Отде ме тури Господ в тази уста?“ Казвам: Дъвчете вашите мисли с любов, дъвчете вашите чувства с любов. Дъвчете вашите постъпки с любов. Всяко нещо, което направите с любов, дава сила на човека, всяко нещо, което направите без любов, обезсилва човека. То е философия, която може да се приложи в сегашния живот. Трябва да се приложи, за да победите. Да победим света, значи

нашия свят да турим в ред и порядък. Аз може да ви насърча, може да избира трима души от вас и за една година да развия вашата чувствителност да прогледате, да виждате златото, скъпоценните камъни, които са в земята. Може да направим трима души да виждат под земята заровените съкровища. Какво ще направите сега? Кажете ми. Казвате: „Я ни отвори очите, ние какво ще направим.“ Какво ще направите? Всичките възможности са във вас, но погрешката е там, че вие не вярвате. Във вас вярата е много ограничена. На конуса вие сте слезли долу, какво ще бъде вашето ограничение? Казвам: По-горе. Казвате: „Дотегна ми да се качвам нагоре.“ Ти търсиш своето щастие надолу. Ако излезеш отгоре, какво ще бъде твоето положение? Не разбирате, вие се намирате в един конус. Трябва да излезете из конуса на свободно движение. Животът е един кръг, колкото излезеш нагоре, този кръг се разширява, свобода дава и по-широк простор. Ако ви кажа, че човек може да се подмлади, какво ще мислите? Как може да се подмлади човек? Ако може да забрави всичките обиди, с които хората са го обиждали. Да забрави сиромашията. Да забрави, че е сиромаш. Да забрави болестите, негодите, да не мисли за нищо. Мисли, че всичко имаш. – „Как да мисля?“ – То е най-лесната работа. Какво има да не мислиш? Човек може да се концентрира в себе си така, че да не чувства никаква болка. Вие сте чудни. Най-първо ще образувате една мрежа около себе си, ще повишите температурата си най-малко на хиляда градуса, ще се скриете вътре в себе си, нека да дойде някоя муха да ви хапе. При хиляда градуса нека дойде някой разбойник да ви обира. Кой ще смее? При сто градуса може да те оберат, но ако нагорещиш хиляда градуса една каса, обира ли се? Ако в джоба си имаш хиляда градуса, кой е онзи, който може да те обере? Сега казвате: „Как може да стане това?“ Налягане трябва. Ако на земята нямаше налягане, каква машина вие ще образувате? Знаете ли, ако вие нямате тия мъчнотии, които имате сега, какво щеше да стане от вас? Вашите чувства се дължат на налягането, което имате в чувствения свят и във физическия свят. Вашият организъм е съграден по причина на налягането, налягането, което гради. Често ние си създаваме едно налягане вън от това, което руши.

Вие премахнете от вашия живот неестественото налягане, което вие туряте. Никакъв външен товар. Тръгнеш по пътя, нищо не взимай, носи един килограм на гърба си. Ти носиш 1200 килограма, защо ти е още 30-40 килограма, 200-300 грама или половин кило, най-много едно кило, един хляб под мишницата тури, ще имаш 1201 килограм. Ти туриш 30-40 килограма на гърба си. Ти внасяш една мисъл, която не е ни в клин, ни в ръкав – „Обидиха ме, скъсах ме, взеха ми парите, взеха ми живота.“ Те са само заблуждения. Никой нищо не ти е взел. Вечерно време ви обрала. Никой нищо не ви е взел, никой нищо не ви обрал. Какво ви е взел? Сега, ако вие всички вярвахте в Бога, както аз разбирам, никой не щеше да ви обира. Да вярваш в разумността, онова, което създава природата. Да усещаш присъствието на Бога и да благодариш. Да усещаш Неговото присъствие при най-големите противоречия, няма нищо по-хубаво. Тук има нещо разумно. Дойде дъжд, този дъжд е на място. Дойде буря, и тази буря е на място. Тази буря може моментално да започне и да спре. Вие сте чудни. Когато идете при един железар, той има голям мех, като духа, гори огънят. Какво ще каже огънят, че голяма буря има. Тази буря навсякъде ли е? Тя е за някаква работа турена. Ако духа вятърът, то за да върши някаква работа. Спреш меха, престане и духането. Та всички мъчнотии в света са да усилят вашата вяра. Да може да вярвате. Аз съм превеждал онзи пример, дето над Ниагарския водопад турили едно въже и един да покаже, че е смел, минал по въжето с една върлина. Водата пада, бучи. Минава смело, смело. След това минава без върлина. Какво равновесие. Има нещо, на което уповава, да върви по въжето без върлина. Третият път туря друго на гърба си, и пак минава. Кой е по-сръчен? Такива герои трябва да бъдете. Най-после с върлина, после без върлина и третият път с едного на гърба си. Вие сте герои, то е триъгълникът. Ще туриш триъгълника на гърба си. Първият опит сам с върлината, вторият – без върлина, и третият – с друг на гърба. Кой вярва повече? Онзи, който е на гърба, има по-голяма вяра. Вие трябва да имате по-голяма вяра от онзи, който ви носи. Вас в света някой ви носи на гърба. Имайте непреодолима вяра, че той разбира изкуството да вървите по това въже, той ще ви изкара докрай. Че

може да бъде страшно бученето долу, като гледаш долу. Но каква смелост се изисква? Тази стихийна вода, че въжето може да се скъса, че може да изгуби равновесие. Казвам: Какво присъствие на духа има този човек. Някой казва: „Ще паднеш от въжето.“ Аз представям един орел, взема една жаба, че я понесе във въздуха. Ще падне ли орелът някъде? Казвате, че по въжето може да падне, но един орел, който взел една жаба, носи я в краката, орелът ще падне ли? Никак няма да падне той. Казвам: Човешката мисъл е онзи, който минава по въжето, той е орелът, по никой начин той не може да падне. Онзи, който те държи така здраво, че той няма да те пусне. Орелът ни най-малко няма да пусне тази жаба, ще я изнесе дето трябва. Има един орел, който не разкъсва жабите. Този орел, ако не вярваш в него, като дойдеш до мястото, ще те изяде, като вярваш в него, той ще те пусне, няма да те закачи. Щом те намери безверник, изяде те.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Докато човек не започне да мисли, нищо не става лесно. Мен ми разправяха един пример. Във Варна товарят 200 магарета на пристанището. Иде фелдфебелът и казва: „Господин майор, не влизат магаретата в парахода.“ Майорът казва: „Аз ще ги натоваря.“ Отива на пристанището, казва на фелдфебела да хване магарето за юлара, а майорът хваща магарето за опашката, като го потегля за опашката, то върви напред. За един час двестата магарета натоварят на парахода. Фелдфебелът отпред, майорът отзад, магаретата ще влезат.

XVIII година.

*18 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 10 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

НЕДОВОЛСТВОТО

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. – /Прочете се темата за карамфилчето./

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Ако имате една фотография, кои предмети се отпечатват по ясно в картината? Защо някой път казвате: „Той иска да се покаже.“ Някой път сте недоволни, казвате: „Той иска да се покаже.“ Каква е разликата между онзи, който иска да се покаже и онзи, който не иска да се покаже? Казвате: „Той иска да се покаже, пък другият не иска да се покаже.“ Когато един планински ручей слиза от планината, какво прави? Защо, като слиза от планината, не е мълчалив, ами отдето мине, все разправя по нещо. Казвам: В туй разправяне има ли нещо съзнателно, в този извор? Изворотъ съзнава ли нещата тъй, както човек ги съзнава, както гледаш шумящия ручей, той съзнава ли като човека? Да допуснем друго едно сравнение: Има един цигулар, свири на цигулката. Цигулката ли иска да се покаже или цигуларят иска да се покаже? Представете си, че цигуларят само натиска струните и тегли лъка. Струните, те препоръчват цигуларя, издават някакъв тон. Това нещо те правят ли го съзнателно? Можем да кажем, че ако един цигулар може да се обхожда с четирите струни, с цигулката, ако знае да се обхожда добре с лъка, те ще го препоръчат на цялата публика. Хората ще имат добро мнение заради него, че той е един добър цигулар, не по препоръката на цигулката. Тогава можем да теглим една аналогия: Така и човешкото тяло е един инструмент, ако знаеш като цигуларя да свириш, ако знаеш да постъпваш с тялото, онова, което направи с тялото, ще го препоръча. Допуснете сега, че публиката не го

оценява, той трябва ли да се разсърди на цигулката си? Работата е, че всичките цигулки не са еднакво направени, малко цигулки има хубави. Малко цигулки има способни да свирят на свят.

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – /Каза се./

Какво разбирате под думата „обич“? Да кажем, ако обичате едно нещо. В какво ще се покаже вашата обич? Или обичате един кон или едно дърво, или обичате една градина, или обичате водата или въздуха, или обичате светлината. За да се яви светлината, вие ли я предизвиквате с вашата обич? Допуснете, че вие сте астроном, зимно време наблюдавате, но е облачно, какво ще наблюдавате? За да наблюдава един астроном, какво трябва да има? Ако наблюдава небето, трябва да е ясно. Или пък ако наблюдава въздуха, какво ще наблюдава? Или пък изучаваш времето, какво трябва да наблюдаваш? Допуснете, че през цялата година имате еднаква температура. През цялата година имаш еднакво тихо време, какво ще наблюдавате?

Сега, понякоя път във вашия живот всеки един човек е недоволен от живота за онези промени, които стават в живота. Кое (е) онова, от което той е недоволен? Всякога недоволството трябва да има някаква причина. Човек някой път трябва да бъде недоволен от нещо. От какво трябва да бъде недоволен? Имаме постоянни процеси в природата. Имаме процесът на яденето. Постоянно трябва ли да ядеш? Ако човек постоянно би ял, от сутрин до вечер все да яде, каква приятност ще бъде да бъде процесът непрекъснат? Ако ви заставят със закон да ядете постоянно. Понякоя път сте недоволни от смените, които стават. Във всяка една смяна има нещо приятно. Какво разбирате във философията под „смяна“? Смяна на живота или смяна на умственото състояние, или смяна на чувствата, смяна на дейността на човека, смяна на учението. Но вие сте недоволни. От какво сте недоволни? Представете си сега, че ви запитат: Какво ви трябва – нещо ви трябва – но какво ви трябва? На болния какво му трябва? Ако попитате болните хора какво искат, какво ще кажат? – Здраве иска той. Но какво здраве? Здравето е много общо. Ако попиташ гладния какво иска той, в даден случай той ще

каже: „Хляб.“ Ако попиташ жадния в даден случай, той ще определи, казва: „Вода искам.“ Попитай онзи, който слабо диша, той ще каже: „Искам да дишам добре.“ В какво седи доброто дишане? – Свободно влизане и излизане на въздуха из неговите дробове. Казваме: „Свободната мисъл.“ В какво седи свободата на мисълта? – Някой път казвате: „Може да мисля каквото искам.“ Трябва ли той да мисли каквото иска? Право ли е човек да диша какъвто и да е въздух? Той може да мисли, каквото иска, но трябва малко разсъждение. Ако диша какъвто и да е въздух, ще бъдат ли резултатите еднакви? Ще зависи от качеството на въздуха, какви ще бъдат резултатите от дишането. Ако мислиш, ще зависи от ония мисли, които минават. Разните мисли произвеждат разни резултати в самия човек. Но често хората казват: „Той и да мисли, хората не мислят, но чувствуват.“ Понякоя път смесват чувствуванията с мислите. Някои искат да имат едно приятно разположение. Но приятното разположение не е мисъл. Когато ядеш, мислиш ли? Чувствуваш нещо приятно от храната. Тебе храната ти е приятна, понеже имаш едно малко усещане за нещо, което езикът ти усеща, така допада ти. Някой път известни мисли ти правят приятно впечатление. Минава ти някаква мисъл в ума ти някъде, може да ти произведе една приятност, но не знаете откъде иде приятността.

Запример, отде проверявате сладчината, отде иде сладчината? Сладчината не иде от пръстите, сладчината не иде от носа, тя иде от езика. Езикът е, който опитва сладките работи. Той има това специално чувство. За вкусните храни езикът е авторитет. Ако искаш да знаеш специално, дали един звук е приятен, дали има съдържание, ухото е авторитет. Ако нещата не възприемаш чрез слуха си, какво понятие ще имаш за един звук? Най-първо с какво се познава красотата? Чрез очите, нали? Тази красота, за да я обичате, кое ще ни застави да обичате красотата? Кое е онова в красотата, което заставя човек да я обича? Като кажете: „Един красив човек“, какво се разбира под „красив човек“? Списателите изобщо, какво подразбират под думата „красота“? Умът ли е красив, сърцето ли е красиво, душата ли е красива? Сега, в даден случай, красотата не ви интересува, но ако зависеше

вашето бъдеще само от красотата, щяхте да се заинтересувате. Сега имате общо понятие за красотата. Най-първо, красотата какво понятие е? Красотата не принадлежи на физическия свят, проявява се на физическия свят, но не принадлежи. Красотата е едно явление не от физическия свят. Казваш: „Красиво“, но тази красота можеш обективно да я изразиш. Казвате: „Той има красиви очи.“ В какво седят красивите очи? Казвате: „В погледа има нещо красиво.“ В какво седи красотата? Значи, красотата съдържа известна симетрия, едно хармонично съчетание. Така бихте нарисували красотата стенографски, тази част на челото е по-дълга. Какво показва челото? Във вторите две фигури в първата, горната устна е издадена, във втората долната устна е издадена. Във втората долната – долната устна е издадена. Онзи, който разбира, има специфично значение. Долната устна показва състоянието на човека какво е. Вторият образ е по-красив от третия, но къде е красивата страна? Красотата в този седи в устата. Горната устна е издадена интересно. Физиономистът оттук ще извади своите заключения, от тази кривина на брадата. Горната устна показва активност. Този индивид иска да даде нещо от себе си. Долната устна е пасивна в това отношение, опитва онзи, който дава нещо. Долната устна е в пасивно състояние. Какво ще бъде положението? Седи и наблюдава дали онези, на които той прави нещо, са доволни. Някой човек, когато седи и наблюдава, че не е добре осведомен, оттегля се малко навътре, дава един особен поглед. Това са състояния, които ги имате. Намирате се в едно очаквателно положение. Едно хубаво разположение не е лесно да се предаде. Много художници има, но не е лесна работа да нарисуваш един човек, много мъчно е да предадеш едно състояние на един човек. Малко като измениш някоя линия, изменя се изражението. Сега, като заличих първия чертеж, не може почти да се повтори. Тук, на брадата, има една линия, която дава един нюанс. Казвам: Често трябва да седите и да се наблюдавате. Да се наблюдавате при всички положения, как са поставени устата. Някой от вас седи и си навежда главата наляво или надясно, или напред, или назад. Кои са подбудителните причини, защо така си държите главата? Има известни правила,

които човек трябва да знае, как да си държи главата. Първото положение /на чертежа/ беше, когато човек седи и опитва света, който не е сигурен още, само гледа. Сега, както го направихме, сформирова се едно гледище, в себе си взема едно решение, че иска да се постави както трябва. По-напред седи наблюдателно, сега показва, че е готов да вземе участие. Някой път хората само говорят, но не знаят. Тук вече идва до едно разрешаване, иска да вземе участие вътре в разговора – как ще го нарисувате, че е взел участие?

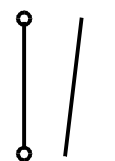
Гледам, някои карикатуристи, като правят някоя карикатура, не е на свят. Карикатурата трябва да има идея. Много карикатури нямат идеи, те са безидейни карикатури. То е един контраст, една своеобразност. В какво седи да представиш един човек такъв, какъвто не е? В какво седи специалността на карикатуриста? Да ги изобличи, да ги представи нещата както не са. Карикатуристите всякога ще те заблудят – представят нещата както не са. Ако искаш да ти представи нещата неверни, намери един карикатурист. Той ще ти представи нещата, както не са. За

Фиг. 1

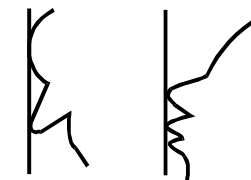
следния път намерете историята на думата „карикатура“. Изучавайте онзи човек, който наблюдава. На какво се дължи наблюдението? Човекът наблюдава с очите си, гледа нещо. Значи, ако дълго време този човек е наблюдавал живота, че не се вгълбявал в себе си, ако той е наблюдавал, без обаче да се вгълбявал в себе си, тогава долната част на челото, областта над веждите е изпъкнала навън и челото става полегато. Когато наблюдението е силно развито, перпендикулярът, спуснат отгоре, не се допира до челото, но само до областта над веждите (Фиг. 1). Този ъгъл показва, че умствените способности са слабо развити. Когато се развиват способностите, линията на челото започва да се издига, докато дойде до перпендикуляра вече. Те са основни линии. Когато умствените способности са добре развити – който разбира закона – челото се приближава до перпендикуляра, устните се отдалечават от перпендикуляра. Защото ако устните се приближават, а челото се отдалечава, имаме една

несъразмерност. Ако се изучава изкуството, ако се изучава геометрически, има известни математически отношения. Ако искаш да напишеш една права линия, докато се колебаеш. Трябва да имаш самоувереност. Ако спуснеш един перпендикуляр, ще има едно малко изкривяване (Фиг. 2). Значи, трябва да имате два центъра, имате цял един свят. Зависи какво е отношението на

Фиг. 2

едно лице към тия два свята. Какво отношение има вашият ум, какво отношение има вашето сърце и какво отношение има вашата воля. Така се определя. Умът, това е горната част на лицето – челото. Две, това е сърцето, областта на ума и три е волята на човека – брадата. От вгълбнатината на носа до края на брадата показва вашата воля как е действувала или областта на вашето тяло, областта на физическото тяло. Та казвам: Всяка една деятелност се отразява. Функциите на волята се отразяват, от носа надолу строят. Сърцето строи средната част на лицето. Умът строи горната част. Има известни течения. Когато перпендикулярът се отдалечава от устните, приближава се към челото. Във втория чертеж перпендикулярът се приближава към устата, отдалечава се от челото (Фиг. 3). Този е заинтересуван само от ядене и пиене. То е карикатура, която развива известни желания, които не са под контрола на волята, под контрола на ума. Тъй, както животните имат такива желания. Вие турете риба и оставете една котка, ще видите, ще бъде ли тя господарка на своето положение? Веднага котката ще измечи. Оставете една риба, котката веднага ще изгуби равновесие, в нея ще се зароди едно желание, което от хиляди години го е упражнявала. Тя ловила риби по водата и като (види) тази риба, казва: „Време е да я хвана.“ Като я хване, ще иска да бяга. Но представете си, че свържете рибата за опашката, тя я хване и не може да улови рибата и тя се намира в едно противоречие. Чуди се как да не може да я вземе, не може да разбере, ще се държи някъде.

Фиг. 3

Казвам: Всяко едно действие може да се отрази или в челото ви, или в носа ви, или във веждите ви. Веждите са граница. Носът, и той е граница. Устата, и тя е граница. Човек винаги наблюдава неща, които са за ядене. Между очите и яденето има известно правилно отношение. Значи, хармонират си. Човек всякога наблюдава нещо с оглед, че той трябва да се ползува. Наблюдаваш известна храна, имаш предвид да я опиташ, искаш да я вкусиш. Значи, паралелни са, хармонични са. Очите по същия начин възприемат светлината. Но (има) известен паралелизъм между веждите и устата. И веждите, и устата хоризонтално са положени. Сега, защо именно носът е поставен между веждите и устата? И защо е поставен отвесен? Имате вече два свята, които са отделни. Светът на зрението е един свят и светът на храненето е друг свят отделен. Имат само прилика. Носът е вече, който съединява тия противоречия. Той е мост. Носът съединява физическия свят с Божественния. Той е мост. Без носа, между физическия свят и Божественния няма връзка. Значи, умът е, който съединява, свързва Божественния свят и физическия свят. Ако го няма умът, няма да има връзка. Тия два свята ще бъдат отделни. Но всичко онова, което става във физическия свят, се отразява в Божественния и от Божественния се отразяват върху физическия свят. Духовният свят трансформира. Като погледнеш носа, ще кажеш: „Какво нещо е носът?“ – Носът е онази връзка, която свързва Божественното с физическия свят. Земният живот само чрез ума може да дойде в пълен контакт в Божественното. Само като мислим, можем да разберем донякъде смисъла на живота. Щом го няма умът, животът ни се вижда разпокъсан на земята. Всичко онова, което вършим, ни се вижда, че няма смисъл, разпокъсано, няма връзка. Щом дойде вече умът, той показва връзката. Колкото носът е по-правилно развит, толкова разбирането е по-правилно. Колкото носът е по-правилно развит, тогава разбиранията са правилни. Носът е резултат на общото усилие на умствения свят да тури един мост, е на връзка между физическия свят и Божественния. Тогава, щом вие сте недоволен от живота, какво показва? В нас е причината. Затуй е хубаво, като си недоволен, като изгубиш равновесие, потупай си носа с

показалеца, побутни го малко. Кажи: „Дай ми сведения.“ Наблюдавайте, бутни си носа веднъж или два, или три пъти, или четири пъти, до десет пъти побутни си носа. После наблюдавай какво ще стане в тебе. Не само това, но природата понякога път по изкуствен начин ще ви застави да бутате носа, постоянно хващате носа, има нещо да извадите от носа навън. Някой отвътре ще те застави да извадиш кърпата, да извадиш нещо от носа. Благодарете на това, понеже по този начин вие уравновесявате работата. Като си неразположен, извади кърпата си, побутни си носа. В природата нещата не са безсмислени. То е голямо благо, ако човек пипа деликатно носа си. Човек трябва да влиза в контакт. Тогава трябва да знае как да хваща носа. Понякога път хваща с двата пръста, после с трите пръста. Зависи как пипате вашия нос. Като ви говоря така, не искам да дойдете до суеверие, но казвам: Всичките неща в природата са съобразни. Долната част на носа е израз на човешката чувствителност. Колкото са развити тия вгълбнатини на носа, ноздрите, толкоз и чувствителността е по-развита. Тези малки гънки, когато се развиват, показват развитието на човешката чувствителност. Когато носът е сплеснат, тия части имат отношение към дробовете. Колкото дробовете са по-хубаво развити, по-широки, по-правилни, тази гънка е по-правилно развита. Мисълта има отношение към правилността на носа, към дължината на носа. Широчината зависи от хубавото състояние на дробовете. Ако носът се спитява, показва, че дробовете не функционират правилно. Като диша човек, той подсъзнателно има условия за мисълта. Животинското царство, без да знае, те със своето дишане приготвяват път за онази, правилната мисъл. Трябва да се даде материал, какво да мисли. Понякога път смесвате вашите чувства с мисълта. Казвате: „Недоволен съм.“ То не е мисъл. Мисълта е правилно разрешение на всички противоречия, които се явяват временно в живота. Вие се намирате в един разумен свят, дето нарочно ви създават някои мъчности. Представете си един учител, който има предметно учение с децата. Една къщица, която е направена от малки частици, той вземе, че я разхвърли на части и казва: „Я наредете къщата.“ Показва правилата, как трябва да се построи къщата.

Той разбърка всичките частици. Тогава децата започват да търсят частиците, да съградят цялата къща. Вие се намирате в един свят, дето частиците са разхвърляни. Учителят казва: „Я съградете къщата.“ Време се изисква, докато съградят къщата. Децата нареждат изкусно, нареждат, съграждат, знаят кое къде да турят, съграждат цялата къща. Или някое животно, направено от частици, пак знаят как да го наредят. Казвам: Противоречията в живота са разхвърляни числа, които трябва да ги съедините.

Нямате разположение, на какво се дължи неразположението? Неразположението може да се дължи на това, че нямате хляб. Неразположението може да се дължи на това, че нямате вода. Неразположението може да се дължи на това, че нямате обуца, че нямате дреха или че нямате хубав креват, може да нямате юрган или нямате риза, или неразположението може да се дължи на това, че нямате книга, която търсите или че нямате пари, или че приятелят не дошъл. Хиляди неща може да има, които могат да произведат едно недоволство във вас. Вие трябва да знаете откъде произтича вашето недоволство, от Божествения свят или от духовния, или от физическия свят. В какво седи вашето недоволство? Имате известно неразположение, то е на място. Туй неразположение може да го разрешите. Че сте недоволни, не е сега нещастieto. То е едно благо, една привилегия. Вие казвате: „Обосях, бос съм.“ Питам: Кокошката обука ли е? Вие казвате: „Бос съм.“ Птичките имат ли обуца? Те нямат такива обуца като вашите. Ако те трябваше да носят обуца като нас, какво щеше да бъде положението им? Конят има ли обуца? Котката има ли обуца? Ако вие турите на котката обуца, вие ще спасите птичките. Ако на една котка бихме направили обуца да я обуюем, тя с тия обуца няма да може да хваща птичките.

Казвам: Недоволството е една подбудителна причина, разхвърляни са нещата. Вие има да разрешавате доста задачи. Вашата задача може да е в Божествения свят или да дойде в съприкосновение с вашите сили, туй, което наричат религия или морал, или може да дойде в съприкосновение с вашия (ум) или с вашата воля. Представете си сега, че вие сте един студент в

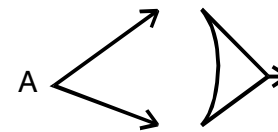
университета. Някой път имате някой професор, който ви е нарочил. Като дойдете до изпита, все ви къса. Къса ви веднъж, два, три, четири, пет пъти. Питам: Какво трябва да правите? Те са неща, които се случват. Какво трябва да правите, когато професорът ви къса? Този професор, за да ви къса, има причини. Вие сте станали тъй положителен, както професорът ви. Професорът казва: „Тук има нужда само от един професор, няма нужда от двама професори.“ Той ви къса, защото вие играете роля на един професор. Той казва: „Аз, за да стана професор, 30 години съм посветил, ти едва година си дошъл в университета и за една година искаш да станеш професор.“ Ученикът, който не разбира законите, ще каже: „Този професор е груб, той не разбира.“ Това е научно разрешение на въпроса. Те са външни страни. Има една причина. Причината е, че ученикът иска да бъде професор. А пък това произвежда една реакция в професора. Казва: „Хубаво, какво трябва да правиш?“ Представете си, че този професор го скъсал, но ако този студент е способен, има отлична памет, знае всичко, как ще го скъса професорът? Професорът къса всякога слабите. Един професор не къса силните студенти, но слабите. Слабите студенти, които мислят, че са силни, тях късат. Професорът, като види силните студенти, покланя се. То е закон в природата. Ти силното нещо не може да го спреш. Давам едно обяснение. Чули паяците, че слонът ще посети тяхната държава и те не били разположени, казват: „Не го искаме да дойде.“ Викат всичките инженери да турят прегради, казват: „Нека мине, ако може.“ Наслаяват улиците с паяжина. Всичките правят прегради, казват: „По никой начин не може да мине, не може да ги скъса.“ Слонът само махнал опашката и минал, разпокъсал всички прегради. Всички философи на паяците казват: „Какво ли сътресение произвели в слона тези нишки?“ Той казва: „Не усетих никакво сътресение.“ Та казвам: Ако твоето знание е като знанието на паяците, слонът ще мине. С паяжини слонът не се спира. Трябва да имаш нещо съществено, на което да се облягаш. Всякога, когато дойде във вас недоволството, отделете вашето недоволство от себе си. Недоволството се дължи на някакво чувство. Недоволството не се дължи на ума. То се

дължи или на вашите лични чувства, или на вашите чувства на приятелство, или на чувството на семейството, или пък на чувството на стяженолюбие. Имате нещо, което ви липсва. Запример, искаш да ядеш, не ти дават ядене. Недоволството откъде произтича? Туй, което искаш да ядеш, не ти дават. Ти си недоволен. Ти минаваш покрай един градинар, който има хубава градина с плодни дървета. Казваш: „Много добър човек, но нищо не дава.“ С този градинар какво трябва да правиш? Какво трябва да правите, ако минавате през една градина? Природата, тя всякога е готова да задоволи твоето желание, ако говориш на нейния език. Щом не говориш на нейния език, тя не удовлетворява твоето желание. Силният човек в света не може ли да намери своето място? На слабия не е мястото при силния. Под „силен“ разбирам, да знаеш езика на природата. Природата обича да й говориш конкретно. Ако й кажеш нещо конкретно, тя е готова да ти го даде. Целият свят е създаден за човешките души. За душите всичко е предвидено. Всяка душа може да получи това, което иска. Но трябва да знаеш как да го искаш.

Има хора, които като заболяят, забравят думата „обич“. Представете си, че искаш един предмет, който обичаш, но си забравил името му. Как ще кажеш? Икаш да кажеш: „Дайте ми един кон“, но не помниш името му. Ще кажете: „Туй, отгоре на което се качва.“ Трябва другите да се досещат.

Във вас има едно положение, има едно място в човека, което наричат „човешко сърце“, туй нещо, което чувствувате дълбоко под лъжичката. Туй човешко сърце, туй нещо, което почувствувате дълбоко под лъжичката, тия неща се изпълняват. Имаш една мисъл, едно желание, някъде не се изпълнява. Всяко нещо, което не произтича от дълбочината на твоето сърце, то не може да се постигне. Нещата се раждат в сърцето, отглеждат се в ума, а се опитват в света. Физическият свят е опит. Туй, което се е родило, туй, което се отгледало, ще дойде на земята да се опита. Понякоя път вие се възмущавате, че нещата не стават. Може да станат, направете един опит, втори, трети, четвърти. Щом се намерите при един човек гениален, не ставайте вие гениален. Вземете отрицателно положение. Какво аз разбирам

под „положително“? А е положително, противното на А е идеята за отрицателното състояние в човека (Фиг. 4). То всякога възприема. Другото всякога дава. Следователно, ако двама души само дават, те нямат съотношение. Единият трябва да дава,

Фиг. 4

другият трябва да възприема. Но за да дадете, каква черта трябва да имате? Кой трябва да ви застави, за да дадете? Най-първо, за да говориш, трябва да възприемеш въздуха. Да се роди едно желание. В какво седи говорът? След като си приел въздуха, ти трябва да дадеш навън, в този въздух трябва да туриш нещо. И без да говориш, въздухът пак ще излезе. Какво ти коштува сега в този въздух да туриш няколко красиви думи? Само с езика си да поработиш, като изпращаш въздуха, да направиш някои такива по-особени начини, не да духнеш въздуха, но да изпратиш въздуха с особена, специална каруца. Този език ще го туриш нагоре, надолу, ще го приближиш при устата, ще направиш известно пресичане на въздуха. Ти казваш: К А З В А М /Отсечено, всяка буква отчетливо произнесе Учителят./ „Каз“ на турски значи „патка“. „Вам“ значи „на вас“. Значи „патка за вас“. „Казвам“, значи давам някому нещо. В казването ти ще дадеш нещо, от което хората имат нужда. Следователно, ти ще станеш обичен на тях. Или пък вие искате да имате уважението на хората, някои не ви зачитат. Вие в десет години може да накарате хората да мислят за вас. Вземете четири, пет декара земя, посадете я с плодни дървета. Десет реда ябълки, круши, череши и т.н. Който мине, ще вземе да обръща внимание на плодовете, ще иска вие да му служите. Значи, ако нямате градина, вие не може да се препоръчате. Трябва да има нещо, с което вие да се препоръчате. Следователно, умът е една градина, волята е трета градина. Три градини има, с които може да се препоръчате в света. Богато място за работа. Умът е място за работа, волята е място за работа, сърцето е място за работа, волята е място за работа. Така трябва да мислите. Да работите разумно в трите свята. Има различни методи. Ако работите в умствения свят, ще имате едно

отлично тяло. Ако работите в духовния свят, ще имате едно отлично сърце, ще имате една отлична дихателна система. Ако работите в умствения свят, ще имате отлична глава, отлични дробове и отлично тяло, няма нищо невъзможно в света. При хилавото тяло, при хилавото сърце и при хилавия ум, нещата са невъзможни. При добре организирания ум, при добре организираното сърце, при добре организираното тяло, всичките неща са възможни. Желайте да имате един отличен ум, едно отлично сърце и едно отлично тяло. Туй трябва да бъде идеалът ви. Не изведнъж може да ги постигнете. Много години има да работите. Сега вие важното е да работите. Никой не трябва да се обезсърчава. Вие понякога път мислите, че вече сте остарели.

Сега, втория път като ви попитам, коя е основната мисъл, какво ще кажете? Всяко нещо е на своето място. Щом имаш едно недоволство на физическото поле, туй недоволство можеш да го разрешиш само със своето сърце и със своя ум. Недоволството в умствения свят можеш да го разрешиш във физическия свят и в духовния свят. Недоволството трябва да знаеш къде да го разрешиш. Та вие, ако не можете да смените едно ваше състояние, де ви е силата? Ако ви дам едно въже, в което са съединени хиляда нишки от обикновена макара, може ли да го скъсате? Представете си, че вие всяка нишка късате в една минута, колко нишки ще ви вземе да скъсате хиляда нишки? Хиляда минути колко часа правят? Направете едно пресмятане. Една задача имате. /16 часа./ Представете си, че вие сте свързани с едно въже от хиляда нишки, много ли са 16 часа, за да се освободите от това въже? Не са много. Другояче вие щяхте да изгубите живота. Не считайте, че е празна работа. Всяка една мънотия разрешена показва свобода. Като разрешавате правилно мънотиите, вие се освобождавате. Та всяка мънотия, която е правилно разрешена, вие сте се освободили. Та всички мънотии, които сте разрешили, показват, че вие сте добили свобода. Но човек зависи кои мънотии е разрешил. Някои от вас може да са разрешили десет мънотии, някои 15, 20, 30, 40, 50, 100. Значи, колкото повече мънотии разрешавате, толкова сте по-свободни. Който е разрешил повече мънотии, е по-силен. Тогава ние сме

дошли до това заключение: По формата на главата може да се съди колко мънотии човек е разрешил. Правилната форма на главата съответствува на правилното разрешение на мънотиите. Челото се е образувало от разрешаване на мънотиите в умствения свят. Та казвам: Всяка една деятелност, която вие проявявате в който и да е свят, ще се отрази във вашето лице или върху челото, или върху носа, или върху устата ви. Всяка една деятелност ще се отрази или върху очите, във формата на очите, или в строежа на очите. Всяка една деятелност ще се отрази или върху ухото отгоре, или отдолу, или по средата. Затуй казвам, че има едно съответствие между тялото и самия човек. По ухото можеш да познаеш един човек. По носа можеш да познаеш един човек. По челото, по устата можеш да познаеш един (човек) какъв е. Който разбира, може да познае. Туй показва доколко човек живее съобразно със законите на природата. То е хубаво ние да живеем разумно. Всяко неразрешаване (на) какъв да е природен закон, се остава един дефект някъде в лицето. Тъй щото остават дефекти. Затуй трябва да живеем добре, за да имаме едно сърце добре построено. Трябва да живеем добре, за да имаме един мозък, добре построен. Защо трябва да живеем добре? – За да имаш добре построено тяло, за да имаш добре построено сърце и за да имаш добре построена глава. Щом имаш тия трите неща, другото е лесно, всичко в света се постига.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

*XVIII година.
19 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 17 февруари 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЦЕННОСТ, СЪДЪРЖАНИЕ И ФОРМА

Добрата молитва.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Пишете върху: Разлика между органическа и неорганическа материя.

Изпейте една песен. – /Изпяхме „Иде, иде!“/

В какво седи качеството на една мисъл? Да допуснем, че вие мислите за един човек или за едно малко дете. В какво седи разликата между малкия и големия? Казвате сега, че той е малък, пък другият е голям. В какво седи разликата между големия и малкия? На малкия формата е малка, а на големия формата е голяма. Малкият завзема по малко пространство, а големият – по-голямо. Но не само по форма се различават. И съдържанието на малкия е по-малко от съдържанието на големия. Но и смисълът на малкия е по-малък, отколкото на големия. В думата „смисъл“ аз разбирам ценността на един предмет в даден случай. Смислени неща са, които имат цена. Разумното се цени в природата. Туй, което не е разумно, то е обикновено, няма цена в себе си.

Запример, вие често обръщате внимание върху красотата. В какво седи красотата? По какво се отличава красивият от грозния? По какво се отличава? По ценността. Че грозният материал не е ценен, пък красивият е ценен. Тогава човек сам по себе си трябва да бъде разумен. Значи ония материали, с които борава човек, да бъдат ценни. Ако той борава с ценни материали, той забогатява. Ако работи с обикновени материали, той огрубява. Запример, може да правите наблюдение: Ако ред поколения са обръщали внимание на яденето и пиенето, в тях това е било култ да си угаждат, ще намерите, че то се е отразило в известна част на главата. Яденето ще окаже влияние на формата на главата.

Храненето ще окаже известно влияние върху формата на главата. Говорим: Ако ред поколения са обръщали внимание на яденето, слепоочната част на главата става по-изпъкнала. Изобщо оказва влияние на слепоочната част, понеже онзи център за яденето се намира там. Същевременно този център ще окаже влияние и на стомаха, че стомахът е по-добре развит. Като се измерва около кръста, е повече развит. Аз говоря за организирането на стомаха, не за ония наслоявания, които се напрупват отпосле. Стомахът е обемист.

Ако човек търси причината на нещата, защо някои неща стават, а други не стават, значи ако ред поколения разсъждавали, мислили върху причините, имали тази философска мисъл от причините към последствията, и това се отразява на главата. Казваме, че той е философ. По какво се отличава един философ? Философът търси причините на нещата. Кои са подбудителните причини? Защо религиозният човек вярва, търси причините? Да вярваш в Бога. Той иска да знае какво нещо е Бог сам по себе си. Тогава как определят философите, какво нещо е Бог? Сегашните философи как определят какво нещо е Бог? Нали знаете някои философи, какви са техните мисли? Ако една къща изгори, кои са причините за изгарянето? Ако един човек умира, кои са причините за умирането? Ако един човек се ражда, кои са причините за раждането? Ако един човек осиромашава, кои са причините за осиромашаването? Или ако един човек стане учен, кои са причините за учението? Ако един човек изгуби здравето, кои са причините за изгубване на здравето? Или ако придобива здравето, ако става красив или погрознява, кои са причините? Всяко нещо си има причини. Тази причина се обуславя от външни условия, обуславя се от вътрешни възможности. В природата има положителни възможности и отрицателни възможности, положителни условия и отрицателни условия. Сега в сравнението изобщо казват, че човек е щастлив, когато вземе. Щом се наядеш, ти си по-щастлив, отколкото когато не си ял. Но при дадените условия щастлив си при две условия: Ако възможностите на храненето, които си приел и условията на храненето са хармонични. Ако храната е хубава и ти си в хармония с тази

храна, която си ял, има известно съответствие между тебе и храната. Има вътрешна възможност на храната и външни условия на храната, които тя носи със себе си. Външните условия са тези, че храната ще ти даде туй, от което се нуждаеш. Вътрешните възможности, че храната ще те задоволи с нещо. Има едно напрежение, едно неразположение в тебе. Туй неразположение вътрешно не го знаеш де е. Неразположен си. Щом се наядеш, ставаш разположен. Къде е неразположението? Вие, които сте били толкова пъти неразположени, къде се намира неразположението? Вие казвате: „Неразположен съм.“ Къде ще локализиате неразположението? Някой път неразположението може да го локализираме някъде. Боли те ръката – неразположен си. Де е локализацията на неразположението в ръката? Някой път причината може да е в стомаха. Някой път може да е в стомаха. Някой път може да (е) в сърцето, може да е в някой пръст, в рамото, в ухото някъде. Но има вътрешни неразположения. Ти, запример, усещаш се духом убит, както вие казвате. Какво разбирате под „убит духом“? Една дума, която няма съдържание. Духът може ли да се убие? В български казват: „Убит духом.“ Млякото го очукали хубаво, че му изкарали маслото. Какво лошо има, че очукали млякото? Като изкарат маслото, какво остава? Турците казват, че остава айран, как се казва на български – мътеница. Когато казваме, че духът някому е убит, искаме да кажем, че той е неразположен. Туй е вече едно пасивно състояние. Изгубил смисъла, казва: „Мене нищо не ме интересува.“ Не само че нищо не го интересува, но какво още има в убития дух? Сега поне вие тази философия я знаете. Младите много често са с убит дух и често трябва да се съживяват. Върви някой ученик убит, нищо не го интересува, вече три-четири деня (не) е ял, за книги няма пари, окъсан, обуца няма – убит духом. Ако вие се приближите и както върви, му сипнете в джоба 4-5 английски златни стерлинги, без той да забележи. Той върви неразположен, отзад ръцете не ги държи, то е чорбаджилък – не знае къде да ги тури. Изведнъж бръкне в джоба, като набара тия 4-5, какво ще видите в този ученик, каква промяна ще стане? Най-първо знаеш, че нищо няма, сега като бръкна, намери 4-5. Той започва да

мисли, това вярно ли е, това, което напипа, въображаемо ли е или е физическо. В едно стреснато положение е и се чуди сега. Като бръкне в джоба, бара с пръстите си, бута пари. Сега описвам неща, които са верни. Същевременно ако наблюдаваш, лицето е много интересно, че той като пипа парите, става известно движение на лицето, разсъждава. Има един процес психологически. Разсъждава дали това е вярно. Напипва нещо и иска да знае, да не би да е някаква илюзия. Исква да опита, да го види. Представете си, че той свършил гимназия и е първа година в университета, научил се психологически да разсъждава. Сега, казва: „Дали е нещо земно, мяза на пари“, валчесто е онова, което напипва. Исква той сега да го извади навън, да види какво е. Като го извади, като погледне, пък знае английски, като прочита стерлинги, зарадва се той. Обръща парите да види, да не би да е някаква илюзия. Най-първо погледне краката, усмихне се, казва: „Обуца.“ Последне шапката, бръкне в джоба, 4-5 са в джоба. Погледнеш, влязъл в някоя дрехарница, купил си дрехи, шапка, нагласил се хубаво. Какво ще бъде състоянието, разположението? Тези пет сега живи същества ли са? Кой му е говорил? Казал ли му е някой една дума, писмо не е получил, ами попибал и видял с очите. Питам: Как се предала тази мисъл? Как е минала от тия пет магически стерлинги и веднага изменя неговото състояние. Сега допуснете другото: На едного баща му изпратил 5 стерлинги, турил ги в джоба. Представете си обратния пример. Той върви и си мисли да си купи шапка, обуца. Бръкне в джоба, дето ги турил, няма ги. Сега психологическото състояние какво ще бъде? Като бръкне в джоба, знае, че ги турил, чуди се защо ги няма. Току изведнъж наведе главата, погледне надолу. Защо гледа надолу? Естествено състояние. Казва: „Отидоха обуцата.“ После ще погледне нагоре. Казва: „Отиде шапката.“ Той мисли да си купи шапка, да си купи обуца. Търси единия джоб, другия. Гледа да няма никаква дупка на джоба, да не са паднали. Чуди се той къде са парите. Спре се тогава. Дойде му някоя идея. Представете си, че някой си прави шега с него, приближи се онзи и тури парите в джоба му. Върви, пак бръкне, дигне главата нагоре, намери парите.

Друго състояние. Той мисли, че някъде в джоба били парите, пък не ги е намерил.

Тия неща често стават с вас. Всеки ден тия неща стават с вас. Тия явления психологически като ги разглеждаме, те имат своя философска причина. Всякога, когато ще стане една промяна в човека, ще стане или по закона на любовта, или по закона на безлюбието. Две неща има, които определят. По закона на любовта ще пристигнат в джоба, по закона на безлюбието някой ще извади тези условия. В дадения случай аз наричам тия пари условия. Казвам: Страданията на човека в живота се обуславят, когато човек излезе из областта на любовта. Тогава идат всички изпитания. Когато излезеш из условията на любовта, тогава идат страданията в света. Да кажем, ако влезеш в един свят на безлюбие – ще разберете в широк смисъл – как схващате думата „безлюбие“. Мислите ли, че кокошката живее в един свят на любов? Един земеделец има сто, сто и петдесет кокошки, мислите ли, че тия кокошки живеят в областта на любовта? Хранени са много добре, но онзи, който ги храни, има съвсем друго намерение. Ни най-малко не го интересува кокошките да бъдат добре. Той иска кокошките да бъдат щастливи дотолкоз, доколкото той може да бъде щастлив. Тяхното щастие да бъде подкрепа за неговото щастие. Един ден хване кокошката, макар че тя се моли, кръцне ѝ главата, оскубе я, хване втора, трета. Питам: Ако тия кокошки разсъждаваха философски, как ще обяснят, кои са причините, че човекът яде кокошки? В дадения случай не може без кокошчици. Изяде яйцата, изяде нея. Може да вземете същите подбудителни причини. Кои са причините, които заставят човека да яде кокошки, има една вътрешна нужда, една необходимост, която тласка човека, той да се нуждае от известни вещества, които са необходими за неговото съществуване. Понеже ги намира в житото, в кокошките, той всякога си позволява да вземе една кокошка, да извади туй съдържание, което му трябва. Та казвам: Човек, като яде кокошки, има ли тук безлюбие? Де седи безлюбието на човека? Кокошката счита, че тази причина е жестока, причинява страдание на кокошката. Но кокошката след това е изядена от човека, изгубила ли е нещо? Тази кокошка престава да живее в

тази форма. Кокошият живот в тази форма е престанал. Но тази кокошка, след като влезе в човека, престанала ли е да живее? Една същина се изгубила, изгубило се съдържанието, но кокошката изгубила ли (се) е? Не се изгубило съдържанието.

Във вегетарианството често поддържат, че някоя храна не е здравословна. Има здравословни храни и нездравословни храни. В какво седи здравословността? Запример, ако ядеш свинско месо, ще страдате. В какво седи страданието? То не е здравословно. Но клетките на свинското месо са крайно индивидуалисти, обичат много живота. Свинята обича много удоволствията. Като я пипнеш по корема, много обича да бъде гладена. Като я погладиш, веднага ще издаде един звук. Казва: „Още малко, много ми е приятно.“ Или ще легне в калта. Свинята, колкото и да е лоша, като я погалиш по корема, отваря се, много ѝ е приятно. Та казвам: Всичките клетки на свинята са много индивидуализирани и са мързеливи, не работят. Свинята с много малко иска да постигне много, само с носа си като рови, тя иска много работи. Тя е доста интелектуална. Като някой прошеносец или като някой адвокат, като напише 10-12 реда, казва: „Дай 500-600 лева.“ Един работник, като работи целия ден, десет часа, едва изкарва 30, 40, 50 лева. Адвокатът, като напише няколко реда, иска 500 лева. Свинята има този характер. Като порови тук-там, иска много. Когато човек яде свинско месо, като ги тури тия клетки на работа, хваща ги за работници на тялото. Но за да накараш една свинска клетка на работа, трябва да туриш трима души слуги да я пазят, да не избяга някъде. Следователно, разходът за пазенето ще струва повече, отколкото работата ще ти свърши. Ти ще имаш един дефицит на годината десет хиляди лева, да ходиш да го търсиш, процес ще изгубиш. Лекарите сега казват: „Нездравословна храна.“

Има някои растения, които са в хармония с човека. Като влезат клетките в човека, работят. Казвам: Оная храна е здравословна, на която клетките се хармонират с твоя живот. Свинските клетки не си хармонират. При първия удобен случай заминават. Тогава започват болезнените състояния.

Казвам: Има известни мисли, известни чувствувания от същата категория, които не са в хармония с човешката мисъл, не

допринасят нищо. Има мисли, които те смущават. Например, вас ви смущава мисълта, че вие ще умрете. Смущава ви мисълта, че един ден ще осиромашеете. Много работи ви смущават. Но каква представа вие имате за старостта? Всички съвременни хора изучават паталогическата страна на старостта. Слабият човек е стар. Вие изучавате паталогическата страна на сиромашията. Има и паталогическо богатство. Човек може да е богат и пак да е здрав. Може да е сиромаш и пак да е здрав, може да е богат, и пак да е болен. Сиромасите имат по-здрави стомаси, отколкото богатите. В туй отношение богатите ядат повече, отколкото сиромасите. От преработване се разваля стомахът на богатите хора. Богатите хора работят повече, отколкото трябва. Когато казваме: „Да не е толкоз богат“, трябва да се турят последствията. Или едно философско разсъждение, колко трябва да бъде богат. Значи, щом станеш много богат, работиш повече. Да кажем, имаш сто, двеста милиона, за вас това е много, колко искате да турим в банката, кое число ви е приятно? Имате ли едно любимо число? Да кажем, десет милиона лева имате в банката, не сте ги турили. Представете си, че в тази област, дето живеете, има сто разбойници, апаши, крадци. Какво ще бъде състоянието ви? Ще имате едно безпокойство. Навсякъде може да ви оберат парите, да ви пречукат. Постоянно ще ви занимават парите ви. Някой път ще хванете четири, пет души да ви пазят. Но същевременно вие ще имате и едно вътрешно безпокойство. В сегашния живот туй е улеснено, ще вложите парите в банката. И тогава тази грижа няма да я имате, няма да ви е страх. Но ако сте в Америка, тия, модерните гангстери, ако хванат някой милиардер или някой милионер, ще искат 200, 300 хиляди долари, ще трябва да извади от банката, да го пуснат. Казват: „Ако не дадеш, ще те претрепем.“ Американските милионери сега имат да ги пазят по 4-5 души. При това понякой път пак ги убиват. Една статистика има.

Та казвам: В какво седи условието на богатството? Човек трябва да бъде богат, но богатството седи в онова красиво съчетание на неговата мисъл и неговите чувства, и неговата воля, на неговата сила. Човешката мисъл не може да бъде ценна, ако тази мисъл няма подбудителна причина любовта. Любовта е, която

дава ценност на човешката мисъл. И при това ценността трябва да има в себе си едно съдържание. Чувствата дават съдържание на човешката мисъл. И това съдържание трябва да има известна форма, в която да е поставен изразът. Затова казваме, че човешкото тяло е външна страна. Формата, която е създадена да държи в хармония съдържанието на човека. Съдържанието, което неговото сърце носи. После туй съдържание трябва да има ценност в себе си. Туй трябва да е организирано. Ценни неща аз наричам, които не умират. Ценни неща са тия, които никога не губят своето съдържание и своята форма. Разумните неща в света никога не губят своето съдържание, никога не могат да изгубят своята форма, не може да изгубят своята цена. Това е разумното в света. Тази трябва да бъде идеята ви. Всички ония неща, при които ценността остава една и съща и расте тази ценност, съдържанието, което постоянно се увеличава, силата, която постоянно се увеличава, то е разумното. Само разумното в света е, което расте и което се развива. Туй развитие, то не е така голямо. Защото, за да бъде човек щастлив, не се изисква много.

Представете си, че вие седите в една тъмна нощ, изгубили сте пътя си. Какво ви трябва? Много малко. Трябва ви една батерийка или една свещ. Като видите тази свещ, ще ви причини радост. Тази свещ при други условия може да не е нищо заради вас, но в тъмната нощ като я запалиш, веднага се окуражаваш и намираш пътя. И то благодарение на тази малката свещ. Следователно, в съвременния живот една хубава, една светла мисъл е, която може да покаже пътя на човека. Тя е ценна. Хубавите мисли, хубавите чувства и силата на човека са ценното. Аз правя различие. Всяка мисъл, която може да ти послужи, тя ще ти причини известна радост. Всяко чувство, което в даден случай може да ти послужи, може да ти причини една радост. Чувствата са ценни при услугата, която може да ти направят. Силата е ценна, която може да ти помогне. Или другояче казано, силата, която имаме, постоянно трябва да я турим в действие в три посоки. Или да работи за себе си, или да работи за обществото, или да работи за невидимия свят, за Божествения свят трябва да се работи. В три посоки човек трябва постоянно да работи. Тия

три посоки са необходими. В едната посока се създава формата на нещата, във втората посока се представя съдържанието на нещата и в третата посока се добива смисълът на нещата. Три пътища. За себе си трябва да работите, за ближните си трябва да работите, за да добиете ценността на нещата, разумността. За ближните трябва да работите, за да добиете съдържанието на нещата. За себе си трябва да работите, за да добиете красивата форма на нещата. Тъй разгледан вече, животът вече добива смисъл. Както и другояче да разглеждате живота, няма смисъл. Казвате: „Защо ще работя?“ – Ще работиш, за да добиеш ценността на нещата, ценност, която не се губи. В тази ценност ще бъдеш всякога свободен. Ценността на нещата носи в себе си човешката свобода. А пък съдържанието носи приятност. Да чувствуваш онова, което разумното може да ти даде в съдържанието. Ние имаме благото, което ценното може да ни даде. Чувствата не са нищо друго, освен едно благо, което ни се дава в даден случай. Без туй благо животът не може да се прояви. А пък формата дава свобода, за да можеш да се изявиш. Свобода дава на действие. Трябва да работиш за себе си, за да сте свободни във физическия свят. Трябва да работите за ближните, за да сте свободни в духовния свят. Трябва да работите за Бога, за да сте свободни в Божествения свят. Свободата в Божествения свят дава ценност, свободата в духовния свят дава съдържанието и свободата във физическия свят дава красотата. Следователно, ако сте грозни на физическия свят, старайте се да станете красиви. Ако сте изгубили вашето съдържание, вие духовно сте отслабнали. Законът не е ли същият? Щом богатият загуби съдържанието на парите си, нали олеква вече, никой не го зачита. Една книга щом изгуби смисъла си, не се интересува, няма ценност в себе си, няма никакво съдържание. Ако книгата изгуби ценността, която носи, тя се обезсмисля.

Та казвам: Три посоки дръжте. Три неща дръжте, за да бъдете силни в света, за да постигнете онази свобода. Човек е дошъл на земята да постигне в три посоки онова, което той желае, онова, което ближните желаят и онова, което Бог желае. Работете за главата си, работете за гърдите си, работете най-после за стомаха си. Аз го наричам „стомах“. Какво разбират под

думата „живот“ русите? На руски какво значи „живот“? – Стомах. Ние под думата „живот“ разбираме едно, а русинът разбира друго. И те са прави. И ние сме прави. Животът, това е стомахът. Значи, физическата страна на живота. То е първата форма. Откъде е взета тази дума, „стомах“?

Според тази философия човек трябва да се научи да мисли правилно. Да кажем, някой човек иска да стане учен, какво го занимава? Или някой иска да стане религиозен, какво го занимава? Или някой иска да се занимава с обществен живот, с какво трябва да се занимава? Или някой иска да стане химик, с какво се занимава? Или иска да стане пророк, с какво се занимава? Или иска да стане астроном, с какво се занимава? Музикант иска да стане, с какво се занимава музикантът? Седем елемента той има. Какви съчетания, какви гами или колко форми имат тия седем елемента? Сега в музиката има музиканти, не може да вземе правилно „до“, ако няма напрегнато състояние. Правилността на основния тон се взема чрез напрежение. Музикантът, ако не е напрегнат, не може да вземе правилно „до“. Напрежение трябва да има. А след напрежението, ако ти нямаш известно състояние на движение в себе си, ти правилно „ре“ не можеш да вземеш. Казвам: Всички тия състояния, които имате, те са на място. Защо се менят вашите състояния? Състоянията се менят, защото са необходими. Състоянията са гами, през които трябва да минете. Вие понякога път се чудите защо сте тъжни и защо сте радостни. Това е състояние. Ако вие нямате туй състояние, вие не може да разберете живота. Да допуснем, че вие сте неразположен. Може ли вие да ми опишете как чувствувате едно неразположение, че не искаш да говориш. Имаш едно неразположение, искаш да се караш. Неразположен си, не искаш да спиш. Или неразположен си, влезеш в една стая, затвориш се, седиш сам вътре. Но в туй неразположение на духа ти ще придобиеш нещо. Казваш: „Не съм разположен.“ Какво ще добиеш в едно неразположение? Имаш неразположение, искаш да се караш. Карай се. Не мисли, че е лошо да се караш, но музикално да се скараш, да не пресилваш работата. Икаш да работиш. Работи, но гледай да не се пресиши, във физичната работа да се иждивиш по голяма сила. Работи, докато ти е приятно. Щом престане тази приятност,

престани. Всичката работа не можеш да свършиш. Малко разкопай, но добре го разкопай. Хубаво, как се карате сега? Как започвате да се карате? Кой е основният тон на карането? Искаш да започнеш, от „до“ ли ще започнеш или от „ре, или „ми“, или от „фа“, или от „сол“, или от „ла“, или от „си“. Вие като се карате, отде започвате? Кажете ти някой: „Голям мазник си ти.“ Вземам думата „мазник“. „Мазник“, значи намазан. Много голям мазник си. Значи обичаш да се грижиш само за себе си. Започва разговорът. „Голям мазник си.“ – „Ти си два пъти мазник.“ – „Как два пъти аз мазник? Аз ти казах, че ти си мазник един път, а ти казваш, че съм два пъти. Не говориш право.“ Спорят, че не говори право. Ти казваш, че два пъти са ме мазали, а веднъж са ме мазали. Толкоз съм мазник, колкото и ти си мазник. С какво е намазан човек? Прави са, че той се подвел. Казва: „Ти си се подвел, под чуждо влияние си. Някой ти казал, ти не си разбрал тази работа, преувеличил си.“ Казвам: В караницата, след като се скарат двама хора, най-първо започват с една дезорганическа музика. След като се покарат, започва един дует. Дует е това. След като си кажат такива приятелски думи, дойдат да разбират добре, сприятеляват се. Казват: „Ще ме извиниш, не съм научил добре тази пиеса, не можах да го изпея.“ - „И моето парче не беше толкоз хубаво.“ Отидат двама в гостилницата, седнат да ядат. Започват да учат музика. След като си казал „мазник“, седнат единият на едната страна, другият на другата страна, поядат хубаво, като тракат паниците. Казват: „Струва след такова едно пеене, струва си едно ядене.“ Казвате вие, че човек не трябва да се кара. Не трябва да се кара. Нали казвате: „Карат животното.“ Караницата трябва в света, но музикална караница. И без свада не може. Какво значи „свада“? Хайде, няма да търсим филологията на думата. Всякога, когато една излишна енергия се събере, то е един капитал. Като се събере, на човека му е неприятно, той търси разрешение да го предаде някъде. Някой път може да се яви, че той има желание да говори. Щом няма енергия, не му се говори. Или пък в него се събере излишна енергия, която иска храна. Щом задоволи това желание, този момент престава, това желание за ядене. Или пък иска да чете. Той иска да чете, в него има любознателност, но като задоволи

туй чувство на любознателност, престава любознателността. В човека има подбудителни причини, които го тласкат, за да върши различни работи.

Човек трябва да проучава себе си. Той има едно разнообразие в неговата деятелност. Еднообразието е в света, което донася всичките нещастия. Казвам: Всякога, психологически, когато ви дойде едно състояние, сменете го, разсъждавайте правилно. Дойде ви едно тягостно състояние, сменете го, разсъждавайте правилно. Дойде ви едно тягостно състояние, турете противното, разгледайте въпроса от всяка една страна. Не е лошо човек да бъде сиромаш, понеже ще научи състоянието на сиромасите. Не е лошо човек да бъде богат, понеже ще научи състоянието на богатите. Не е лошо човек да бъде учен, понеже ще научи състоянието на учените. Не е лошо човек да бъде религиозен, понеже ще научи състоянието на религиозните хора. Всички тия фази човек трябва да ги примири. Казва: „Аз съм религиозен.“ То са степени на религия. Всичките хора имат религия. Няма човек в света, който да няма религия. Всичките хора имат религия. Но тя е на степени. Всеки човек е учен. Зависи от степента на учението. Всеки човек има сила, да опита това състояние, какво нещо е силен човек. Понякой път трябва да опиташ състоянието на слабостта. Вие, когато понякой път усещате, че сте слаби, то е едно състояние. Слабостта е едно преходно състояние. След всяко отслабване, което човек почувствува, веднага ще се яви по-мощна сила. Някой път, когато мускулите на човека отслабнат, в болните хора отслабват, болният мисли, че няма никаква сила. Това състояние е на почивка. След всяка почивка в него се заражда едно опресняване на силите. Понякой път вие мислите, че умът ви е отслабнал, вие си почивате. Вие след това чувствувате ума си опреснен. Казвате: „Изчезна мисълта, загубил съм нещо.“ Нищо не сте изгубили, трябва да почивате. Ако разбирате закона правилно, след тази почивка ще проникне една нова светлина. Ставате малко по-деятелен.

Всичките положения, през които минавате, са за ваше добро. Млади сте вие. Пътя, по който вървите, вие трябва да наблюдавате, да знаете в какво седи младостта. Младостта е един живот, в който вие влагате вашия капитал. Вие пласирате вашия капитал в

младостта. В старостта вие вече имате придобивките от този капитал. Това е вече знанието. Тогава ще имате вашите придобивки. Аз считам, в млади човек влага капитала си, в старини той събира приходите. Той е банка. Сега на младите дават друго съдържание. Искат да правят смет. Какъв смет ще правиш, когато нищо не е вложено? Най-първо трябва да вложиш, да приложиш. След туй прилагане, на стари години този смет той ще събира. Влагане и събиране трябва. Не можеш да събираш, ако не си вложил. Най-първо може да вложите нещо в умствения свят, трябва да вложите нещо в духовния свят, трябва да вложите нещо във физическия свят. Туй трябва да бъде мощна сила. Най-първо младият трябва да има сила да вложи. Младият трябва да посее нещо някъде. След време, след като е посял, да дойде да събира нещо. Тогава вече животът става естествен. Щом не си вложил, не можеш да вземеш. Трябва да се осмисли животът ви. Онова, което ви е дадено, трябва да се приложи. Има много неща във вас дадени, които трябва да ги вложите. В ума си трябва да вложите знанието. В сърцето си трябва да вложите нещо. И във волята си, и в нея трябва да вложите нещо. Работа трябва да вложите във волята. Тогава втората фаза ще дойде. Най-първо младият ще започне с външните условия и с вътрешните възможности, а старият ще започне с вътрешните възможности и с външните условия. Впрегнете ума си на работа. Някои ще започнете да разсъждавате за причините. Може разни да бъдат подбудителните причини. Каквато и да е подбудителната причина, вложете в ума си една подбудителна причина. Заставете ума си да мисли.

Ако сега ви кажа на вас да ми дадете едно описание на слънцето, отде ще започнете? По какво се отличава слънцето? Най-първо, че то изпраща светлина на земята. Че целият свят при слънцето става светъл. Че всичките неща при слънцето стават топли. Че всички неща при слънцето добиват движение. Щом има светлина в слънцето и щом има топлина, тогава минаваме в друга фаза. Туй, което дава светлината, е разумно. Туй, което дава топлината, какво е? – Дава съдържание. Туй, което дава движение в себе си, дава сила. Движи се само онзи, който има сила.

Следователно, една мисъл не може да се прояви без светлина. Но една мисъл сама по себе си не може да бъде ценна, ако няма съдържание. И една мисъл, която няма съдържание, няма и форма. Формата пък дава силата. Всички ония неща, които придобиват една форма, те имат сила. Следователно, силата се проявява при формата. Съдържанието се проявява при смисъла. Само ония неща имат съдържание, които имат смисъл. А при какво се проявява смисълът? Ако формата зависи от съдържанието, съдържанието зависи от смисъла, от какво зависи смисълът на нещата? Това на вас ще оставя да мислите.

Следователно, ти не можеш да бъдеш красив, ако ти нямаш съдържание, ти не можеш да имаш съдържание, ако ти нямаш едно хубаво разположение на духа. Ако в ума си нямаш смисъл на нещата, ако не оценяваш нещата. Само онзи, който знае да цени нещата, той може да бъде радостен. Кое е онова, което ви дава радост? Щом погледнете в огледалото формата на главата, ти виждаш една глава отлична. Като погледнеш формата на лицето, зарадваш се. Като погледнеш ръцете, като погледнеш цялото тяло, добиваш известна радост. Хубаво е човек да се оглежда, че като погледне да види, че всички линии на лицето, на главата и на тялото има едно съответствие вътрешно. Бог е вложил подбудителни причини в тялото вътре, в изражението, във външната форма, за да се насърчаваме. Иначе човек ще се обезсърчи, защото, който не се обезсърчава, той не се насърчава. Всякога трябва да се обезсърчиш, за да се насърчиш. Обезсърчението произтича от сравнението. Всякога ще се обезсърчиш с някой, който е по-учен от тебе. Като се сравняваш с някой, който е по-учен от тебе, ще се обезсърчиш. Като срещнеш някой по-невежа от тебе, ти се насърчиш. Питам сега: Къде печели човек повече? Като се насърчава или като се обезсърчава? Вие се насърчавате и обезсърчавате. Видиш един слаб човек, той е обезсърчен. Ти при неговото обезсърчение се насърчиш. Как ще обясните като срещате слабия защо се насърчавате? Като срещнеш този, който е по-силен от тебе, ти се обезсърчиш. Питам: Защо си се обезсърчил? Защото този има по-голяма сила. Кажете: Какво ти е дал слабият човек, че ти при него се

насърчаваш? Значи този, слабият, не е слаб. Значи, слабият ще те насърчи. Силният ще те обезсърчи. Как ще обясните това психологически?

Тогава имаме един анекдот. Заякът, като се обезсърчил едно време, казва: „Аз не може да се спася, всички ме гонят, навсякъде все мене гонят.“ Тръгнал той да се дави, да се освободи от всички страдания. Като дошъл до брега, всички жаби се нахвърлили във водата. Казва: „Има по-слаби от мене, не се давя.“ Питам: Жабите уплашили ли се? Жабите му казват: „Ти искаш да се давиш, но можеш ли като нас да влезеш във водата?“ Аз давам друго тълкувание. Жабите се нахвърлили във водата. Той никога не се е гуркал във водата, тогава казва: „Туй изкуство не мога да го направя. Аз не искам да се гуркам.“ Като заминал заякът, жабите излезли пак на брега. Те му казали: „Не започвай една работа, която не знаеш как да правиш. Тази работа, която знаеш, прави я.“ Заякът се научил и оттам насетне казва: „Ще правя онази работа, която аз зная.“

И на вас казвам сега като на заяка: Правете онази работа, която знаете. Не правете работи, които не знаете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*20 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 10 март 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на стенографа/: Учителят на 24 февруари и на 3 март не държа лекция. Беше в Казанлък.

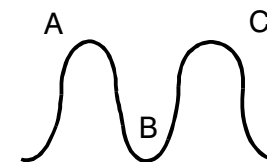
БЛАГОПРИЯТНИ И НЕБЛАГОПРИЯТНИ УСЛОВИЯ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – Четете. – /Чете се темата: „Разлика между органическа и неорганическа материя.“/

Пишете върху свободна тема.

Представете се, че А и С са планински върхове (Фиг. 1). Представете си, че В е долина. В е долина. Какви ще бъдат условията? Ония явления, които ще стават в А и С от какво ще зависят? Каква разлика ще има между тия същества, които са на върховете и тия, които са в долината? Всичките вещества, които се намират на върховете, ще изчезнат. Някой път зимно време се набират материали по върховете. Зимата ще бъде много щедра, лятото ще бъде скържаво, какви ще бъдат условията на долината? По тия, високите места лятно време ще има недоимък на вода, долу в долината и лете, и зиме ще има изобилие.

Фиг. 1

Представете си, че казват, че човек трябва да бъде самостоятелен. По-самостоятелни хора от високите върхове няма. По-унижени хора от долините няма. В долините всички същества живеят, на върховете рядко някоя птица ще се качи по тия стръмнини. Кои са сега причините? Има една причина, която вие не я знаете, която създава света. Вие не я знаете. Казвате, че учените знаят. Учените обясняват по един съвсем механически начин. Представете си, че вие имате една научна книга, отворите я и я оставите отворена на вашата маса. Първоначално тя е била чиста. Но представете си, че вие се връщате след десет години,

отворена книгата и върху нея има два пръста прах натрупан. Вие обяснявате научно, че някое същество дошло и нацапало отгоре. Кое е туй същество? Вятърът духал отвън и през малките пукнатини влизал и наслойвал праха на книгата. Вие се обяснявате, че някое същество го направило. Кое същество? – Вятърът. Къде е сега то? Каква е вашата представа за вятъра? Разумен ли е вятърът сам по себе си? Когато запалите собата, пак има едно течение. И там има духало. Някой път вие духате, някой път собата сама духа. Как обяснявате туй духане? Студеният въздух се нагорещява, става по-лек, излиза нагоре, на негово място иде студеният въздух, който е по-тежък – става обмяна.

След като обясните едно явление, какво добивате? Имате двама души ученици, единият ученик работил и му дават 6 лв., другият ученик не е работил и му плащат единица. Аз турям, като учи ученикът, работи. Като му пишат 6, то е неговата заплата. 6 на способния ученик е заплата. Няма 6, няма заплата. Понякоя път учителят плаща за работата на ученика. Някой път плаща по-малко. Туря 0, нула. Рядко става, но става. Се таки, като му пише единица, не е малко. Единият ученик постоянно се учи и винаги има 6. Другият прогресира, най-първо има единица, втория месец има 2, третия – 3, четвъртия – 4, петия – 5, шестия – 6. В последния има прогресивност и той дохожда до 6. Как ще обясните туй явление? Обяснявате, че първият е прилежен ученик. Понеже вторият учи по-малко, по-малко му плащат. След като обясните, тия двамата ученици какво придобиват? Обяснявате, че единият учи повече, другият учи по-малко или не учи. Следователно не им плащат еднакво. Сега, ако обяснявате как става явлението, какво придобиват учениците? Някой път към единия ученик учителят има повече симпатия, случва се понякоя път. Но както и да е, да обясним едно явление. Коя е причината, защо единият учи и получава 6, а другият защо не учи? Как бихте обяснили? Имате един ученик, по математика се учи, другият не се учи. Вие ще кажете: „Той е мързелив.“ Някой път той учи, но не разбира нещата. Следователно като не ги разбира, не знае как да ги представи, следователно малко му плащат. Представете си, че единият от тия двамата ученици работи при една хубава почва,

другият работи при камениста почва. Еднаква ли работа ще изработят? Най-после този, който работи каменистата почва, се обезсърчава, казва: „Не си струва тук да се работи и да си блъска главата човек.“ Другият, понеже работи при хубава почва, го наричат „трудолюбив“, а онзи го наричат „мързеливец“. Какво разбирате под думата „мързеливец“? Мързеловото състояние няма никакъв стимул, което да стимулира ученика. Ученикът няма стимул отвътре, няма нещо, което да го застави отвътре да учи.

Кое е онова, което заставя човека да яде? Мислите ли, че ако гладът не съществуваше, ако в човека нямаше желание да яде, човек не би ял? Някой път на човека не му се яде. Понеже има един закон за глада, казва му: „Ще ядеш.“ Когато човек огладнее, мислите ли, че гладът излиза от самия човек? Не излиза от самия човек. Има нещо, което го заставя отвън. Казвам: Има в природата една подбуждателна причина. Някой път вие казвате, че човек трябва да бъде свободен. Свободният човек е сам господар. В най-простия смисъл свободният човек не го заставят. Той върши ония неща, които обича по свобода. Няма кой да го застави да направи нещо. Да кажем, имате един слуга, той е заставен сутрин рано да става. Господарят е определил в четири часа да става, да е на крак и в пет часа да иде на работа. Друг не е слуга, той си спи на леглото си, обръща се. Единият добива навик, щом дойде 4 часа, той трябва вече да е на крак, а в пет часа да е на работа. Другият не е зависим, погледне часа, казва: „Рано е още.“ Мине 4, 5, 6 часа и тогава става. Единият става рано, другият става късно. От какво зависи, че единият става рано, а другият късно? Питам: Ако всичките хора бяха господари, ако светът беше оставен на хората, те да го уреждат, те да го управляват доброволно, какъв изглед щеше да има светът? Понякоя път вие се възмущавате от лошите условия в живота. Прави сте. Понякоя път се радвате на добрите условия. Кое е по-хубаво: Човек да има винаги добри условия или винаги да има лоши условия? Две крайности са те. Под думата „лоши условия“ разбираме, когато човек иска да направи нещо, пък няма възможност. А пък някой път има възможност. Добрите условия всякога трябва да има възможност.

Казвам: Сегашният живот е преплетен от редица навици, които имате. Запример, чувството страх как е произлязло? Как го обясняват сегашните учени хора? Страхът у заека, у жабата откъде е излязъл? От лошите условия, при които са живели. Заякът, където минава, навсякъде вижда лошото. Взема предпазителни мерки. При всяко побутване на храстите, подскача. Някой храст го бутне. Подскочи и хроника в себе си, че голяма опасност му се случила. Той с подскочането едва би могъл да се освободи.

Та казвам: Често и вие при най-малките причини сте неразположени. Дойде малка болка, малко цирейче някъде и той изведнъж мисли, че може да се превърне в живеница. Създаде си едно голямо препятствие. Малкото страдание ще принесе живеница. Или може някой път вие да сте се уболи с някоя игла, после чели сте някоя научна книга, че има микроби или някои нечистотии може да влезат в кръвта и да се заразите. Уболи сте се и се боите да не би да сте се заразили. Как наричат тази болест, когато се заразяват? – Инфекция. Често някои от вас страдате, заболи ви гърбът или някаква болка в слабините. Често ви заболяват слабините. Вие как си ги обяснявате тия заболявания? Или пък понякоя път в пръстите имате заболяване. Как го обяснявате заболяването? Често перачките ги болят пръстите. Казват: „Едно време ръцете ми бяха здрави, но сега ме болят.“ Научното обяснение кое е? Понеже перачките най-първо започват с топлото. Всичките перачки много обичат любовта. После те свършват със студено, с омраза. Най-първо казват: „Много ви обичаме. Ние сме излезли от топлото.“ После напуснали топлото и влезли в студеното. Аз зная защо, някои от вас сте специалисти, защо след като се пере с топла вода, защо туряте студена? Онези, които перат, трябва да знаят, че става разширение на капилярните съдове при топла вода. Като турите студена, те се свиват. Ако се свият капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. След пет, десет години от неправилното кръвообращение, около ставите на пръстите остават нечистотии, полуорганически вещества, които не са организирани. Когато

стават резки промени, тия вещества се образува известно триене, образува се известно малко възпаление.

Та казвам: Умният човек разбира тия работи, пази (се). Казвам: Не минавайте от топлото към студеното и от студеното към рязко топлото. На мода беше като идете на баня, за да се калите, след като се окъпете с топла вода, да се полеете със студена. Не е толкоз умно.

Сега законът е същият, и във вашия ум често стават такива резки промени. Ако ти от едно топло състояние, ако от една сантименталност, въодушевил си се с идеята да помогнеш на човечеството, мислиш, че ще направиш всичко. Дойде студеният душ, веднага изстинат тия чувства – тия неща няма да станат така.

В някои хора виждаме, които в началото са оптимисти, някои, които са прекарвали много големи изпитания, стават песимисти. Казват: „Светът така не може да се поправи.“ Пък има работи, които няма какво да се поправят. Запример, по кой начин можем да поправим студеното време? Вие имате един малък ваш метод: Направите една ваша къща от четири стени, турите стените, турите соба, накладете огън, следователно, възпитавате зимата. Туряте вода и веднага имате онова, което вие искате. Но отвън зимата се разполага, както иска. Един ден и тази зима ще се реформира. Сега, макар че вече имаме трети ден на пролетта, зимата не си отива. Защо зимата не си ходи? Зимата не си ходи, понеже малко топлина има. Тя си отива при топлината. Щом топлината е малка, тя седи и се потрива.

Да дойдем до онези, вътрешните разбирания. Казвам за тия, двамата ученици, кои са подбудителните причини, че единият учи, а другият не учи? Ако една почва, която сеете, дава повече плод, ако е богата; ако е бедна – дава по-малко плод. Как обясняват учените, че едната почва е богата, а другата е бедна? Който има много, дава, който малко има, малко дава. Сега, след като обясните, че единият ученик е прилежен, а другият е ленив, какво сме придобили ние? Допуснете, че един учител има 50-60 души ученици и той знае кои са прилежни и кои са лениви, какво е придобил учителят? Каква ще бъде разликата, ако един учител

преподава на способните ученици и ако преподава на ленивите ученици? Онзи, който преподава на способните ученици, ще бъде разположен и учениците ще бъдат разположени, а при ленивите ученици и учителят ще бъде неразположен, и учениците ще бъдат неразположени. И тогава прилежните ученици ще кажат, че учителят е много благороден и учителят ще каже, че учениците са благородни. И учителят разположен, и учениците разположени. Другите ще разправят, че учителят е намръщен, за тояга ще разправят. Казва: „Хич не си поплюва, удари ми две плесници на дъската.“ Разправят, разправят. Дали е верно това? Сега, по какъв закон, отде вие си го обяснявате тъй? Казвате: „Удря учителят.“ Учителят не удря, казва: „Знаеш, колко те обичам?“ Ти си учен човек, удари по едната страна, по другата страна. Питам: Защо така не тълкувате, ами другояче го тълкувате? Вие, които гледате отвън, кое ви дава повод да мислите другояче? Представете си, че тия клетки на лицето на ученика мислят, след като го цапне от двете страни по лицето, тия клетки отвътре как ще обяснят тоя процес? Как ще обяснят събитието? Може да се предполага.

Вземете онзи, ситния прах. В природата имаме често такива явления, за които учените хора се стремят да дадат известни обяснения. Може да се обяснят донякъде. Известни малки частици минават, вятърът ги дига в пространството. Някъде, като вървиш, влиза този прах в очите ти. Започва да произвежда сълзи, мият се очите, започват да смъдят. Гледаш, времето се заоблачи, дойде дъждът, започне да вали. От този дъжд дърветата се радват, а ти плачеш. Когато е прах из въздуха, ти плачеш, този прах като се издига нагоре, около него се образуват дъждовните капки. Като пада по тревите, те се радват. Ти казваш: „Много лошо.“ Тревите казват: „Много добре.“ Защо тревите мислят по този начин, вие мислите по друг начин? Понеже вие не се ползвате. Човек се възмущава от праха, понеже прахът влиза, един моралист. Казва: „Трябва да дадеш, закон има в природата.“ Много скържав човек е, ще дадеш, 3-4 капки вода ще изкара от очите ти. Като излезе от тебе, казва, че си дал нещо, отбележи човека, който плакал. Даване е то. Аз наричам плачещите хора щедри хора. Щедри са,

защото дават вода. Онези, които не плачат, са скържави. В тях в десет години едва ли ще капне някоя сълза, да излезе от очите им. Много са скържави. Питам тогава: Защо обвинявате онези, които плачат? Казвате: „Много плачлив човек.“ Каква е идеята на плачливите хора, много мекушави хора, не са способни за работа. Ами тогава всичките извори, които плачат, какви са? Кой извор е по-хубав, който плаче или който не плаче? Кой реки са по-хубави, които плачат или които не плачат? Да плачеш в природата има друг закон. Да плачеш, когато трябва и да не плачеш, когато не трябва. Ако цялата земя плачеше, какво щеше да бъде? Когато частта плаче, а другата част не плаче, на място е. Когато всички плачат, е лошо. Когато нищо не плаче, пак е лошо. Когато всички плачат, какво се образува? – Кал. Когато всички не плачат, какво се образува? – Прах се образува. Сега природата ние си представяме така, каква е сама по себе си, ние не знаем. Казва: „Много кал произвеждат.“ Калта е произведение. Образува се кал, иска да пласира това нещо някъде. Как го пласира? Чрез образуването на голямата топлина този прах се взема, изпраща се из пространството нагоре, да се пласира тази стока. Щом се пласира, постоянно става насляване, този прах се пренася от едно място на друго. По същия закон и във вас има две състояния.

Казвам: По същия закон и във вас има две състояния: Едното е влажно, другото е сухо. Понякоя път вие не може да се справите с вашите влажни състояния. Понякоя път не можете да се справите с вашите сухи състояния. Някой път може да се образува сухота в човека. Някой път кожата става много суха. Някой (път) кожата става много мека, влажна. Има разлика между меката кожа и влажната кожа. Някой път кожата е мека и влажна, някой път е мека и суха. Но има едно здравословно състояние. Не трябва да бъде кожата чрезмерно суха и не трябва да бъде кожата чрезмерно влажна. Сега сухата кожа и влажната (кожа) е във връзка с две течения в природата. Влагата е свързана с магнетизма, то е поле за живота. Без влага значи никаква растителност не може да се прояви. Ако дойде влагата, семената растат. Влагата образува възможности на всичките онези малки семена, които са паднали, да израстнат. Но казвам: Ако влагата

е много, в тия места се образува вече химическия процес гниене. Някои растения не могат да растат при голяма влага, има някои растения, които растат. Някои от голямата влага гният. Казвам: Ако във вас има повече влага, отколкото ви трябва, то ще се спре процесът на вашето растене. Да кажем, чувствата във вас придобиват по-голяма влага. Човек във чувствата не трябва да допуска голяма влага. Туй вие го наричате сантименталност.

Някой път хората казват, че трябва да се обичат. Но законът на обичта е един разумен закон. Там всяко нещо е на място, няма никакъв излишък. В един свят, дето хората се обичат, недоимък не може да има, нуждите на хората са правилно задоволени. Всичките хора, които се обичат, недоимък няма, страдание няма, противоречие няма. В любовта има едно малко противоречие, което произтича от любовта, че любовта на един дава повече, на други дава по-малко. Не от зла воля. Де любовта дава повече? Зимно време на върховете дава повече. По високите върхове се натрупват изобилно съкровища. После всичкото събрано слиза долу в долините. И там има голяма опасност да се образуват мочурливи места. Мочурливите места са изобилие на любов. На мочурливите места дотяга от любов. Казват: „По-малко да ни обичат, не ни трябва толкова любов.“

Представете си любовта в този смисъл: Вие имате един господар, който ви много обича и иска всеки час да ядете. Ако не ядете, казва: „Ще отслабнеш.“ Ако всеки час ви заставя да ядете, какво ще стане с вас? Вие ще се считате щастлив, когато започне по-малко да ви обича. Като ви остави на два, на три часа да ядете или след четири-пет часа. Ако разделите 24 на три, колко получавате – на осем часа да ядете. Но вие сутрин закусвате в седем часа, обядвате след пет часа, в 12 часа, после, след 5-6 часа приблизително, вечеряте. Между вечерята и закуската има по-голямо разстояние, защо? Понеже вие вечерта трябва да ходите на разходка надалече. Голяма разходка правите. По известни съображения, туй влиза в програмата, нямате време да се върнете. Вечерта заминавате, сутринта се връщате. Тази е причината или тъй наречения сън. В сън човек отива в някоя друга област и докато се върне, минава време. Вечерно време в колко ядете?

Може да се обяснят нещата и по друг начин. Да допуснем, че един ходил три часа и извървял сто километра, друг ходил 10 часа и извървял 30 километра. Този, който вървял в три часа сто километра, с какво пътувал? С влак или автомобил. Този, който пътувал десет часа и извървял 30 километра, пътувал пеш. Тогава ние казваме, че когато в малкото време се свършва повече работа, какво обясняваме, какъв е светът? Когато в много време малко работа се свършва. В малкото време много работа се свършва, какви са заключенията в света, в който живеем? Дето превозните средства са удобни, той е културен, добре уреден. Дето превозните средства не са уредени, той не е културен.

Казвам: Един от двамата ученици, този, който има 6, е културен. Този с единицата не е културен. Горкият пътува в десет часа 30 километра. Другият пътува в три часа сто километра. На този с единицата учителят казва: „Как не намери автомобил да се качиш. Защо не взе превозно средство?“ – „Господин учителю, не можах да намеря.“ Казва: „Защо си спал? Защо не взе навреме автомобил?“ Ние обясняваме някой път нещата несправедливо. В обясненията на нещата ние ще намерим някоя погрешка някъде. Някои неща има, много да учиш е погрешно, но и да учиш малко е погрешно. Да ядеш много е погрешно, но и да ядеш малко е погрешно. Много ядат някои, за да станат пълни. Някои малко ядат, за да спестят, да останат пари в джоба, иска да си купи някои други работи, пестеливият малко яде или има други съображения. Те, духовните хора, не ядат много. Много ядене спъва духовния живот. Те, за да прогресират духовно, ядат малко. Постят по два дена. Ако един обикновен човек пости 24 часа, колко ще спести? Яденето е един процес. Вие ядете на физическото поле. Вашият организъм брои, чете колко храна ще влезе. А в умствено отношение какво правите? Всяко едно ядене в умствения свят е един плод. Вие ядете на земята, а в причинния свят вече имат един богат обед. Та вие никак не ядете тук. Вие мислите, че тук ядете. Яденето става в причинния свят. Ако ти ядеш и не разбираш смисъла на яденето, ти не си ял. Яденето е в причинния свят. От една философска книга, която си чел, се възхищаваш от хубавото написване. Всеки обед е едно съчинение,

което трябва да се чете. Нали някои поети ще напишат десет куплета хубави и трябва да се намери друг, който да ги чете. Един поет може да бъде оценен само от друг поет. Някой път някой ученик напише нещо хубаво по поезия, учителят казва: „Много е хубаво, думите са тъй наредени, като мъниста. Всяка дума е турена на място, и по смисъл, и в музикално отношение звучно вървят.“

Та казвам: Човек при сегашните условия в яденето трябва да види онзи вътрешен смисъл, онази сила, която е скрита в храната, живота, който е скрит в храната. Дотолкоз, доколкото вие може да възприемете този живот, да влезете във връзка с него, да се обнови вашия живот, то е ядене. Защото постоянно чрез храната ние влизаме във връзка с оная жива, разумна природа, за да се поддържа организма. Ако човек така не се поддържа от природата отвън, той веднага се изтощава и трябва да напусне този свят, в който живее. Когато ти в себе си разбираш една идея, ти можеш да разполагаш с нея. Ти си я разбрал, можеш да се ползуваш от нея. Всяка идея, която имаш, обясняваш как е станала, не може да се ползуваш от нея, ти не си я разбрал. Човек може да познае само онова, което той може да го тури на работа. Всяка идея, която тебе може да ти служи, да ти бъде в услуга, ти си я разбрал.

Та казвам: Знанието човека го избавя от много нещастия. Знанието е, което те избавя от лошите условия. Има един анекдот, един роман е написан. Един цигулар, доста знаменит, тръгнал да направи зимно време една екскурзия. Носил със себе си и цигулката в кутия. Дошло му наум да направи зимно време една екскурзия по снега, но не му дошло наум, че има вълци. По едно време го загражда една глутница вълци, вижда, че му заграждат пътя, приближават се. Той си казва: „То се вижда, че всичко ще се свърши.“ Понеже обичал музиката, изважда цигулката и започва своето последно парче. Като свирил, то се въодушевил, върви и свири. Вълците наоколо, и те вървят след него. Като наближили, другите хора гледат цигулара с една тайфа от вълци и казват: „Този шашкьнин концерт им дава.“ Те го питат: „Каква е тази ексцентричност, да си играеш с живота?“ – „Остави се – казва –

аз зная колко ми струва този концерт.“ Често и ние се намираме при лоши условия на живота и ни заставят някой път да извършим лоши работи. Искам сега да ви наведа този пример, че благодарение на своята музика, освободил своята кожа. Той не е знаел, че вълците обичат музика. Вълкът е доста музикален.

Та казвам: При лошите условия на живота, вие трябва да имате знание, което да използвате. Знанието при сегашните условия трябва да бъде едно спомагателно средство. Всичко онова, което ви се случва, мислете върху него. Не да се безпокоите. Цигуларят не трябва да се безпокои, ще го изядат вълците. Казва: „Нека аз си посвирия.“ Въодушевява се в своето свирене, въодушевява се и тръгва по пътя, забравил, че има вълци. Вълците, и те вървят. Сега той ги разполага. Казвам: Невежеството в света, това са вълците. На едно невежество докато ти не свириш, то не те слуша.

Та казвам: Използвайте, употребете онези сили, които имате в себе си и си дръжте един вътрешен концерт. Всякога човек при най-лошите условия в живота си, тогава може да опита истината. Казвам: В дадения случай знанието е силата, с която той разполага. Той не трябва да се колебае, да каже: „Тази работа не е за мене.“ Всякога, при всички условия на живота, употребете вашата сила, защото човек като не я употребява, губи силата си. Колкото повече се употребява, толкоз неговата сила се увеличава. Всички трябва да имате сила. Каквото и да дойде в живота, вие не го обяснявате: „Този колко е мързелив.“ Този ученик, който има постоянно 6 и този, който има единица, той може да прогресира. Той мисли, че работите лесно вървят. Този, който прави усилия, който от единицата получава 2, 3, 4, 5, 6, в края придобива повече сила от онзи, който постоянно има 6. Тъй щото, считайте, че ако вие вървите от низшето към висшето, вие печелите. Ако всичко във вас по мед и масло върви, не мислете, че ще бъдете щастливи. Ако започнете от единицата е по-хубаво, после 2, 3, 4, 5, 6 – повече прогрес има. Защото, ако имате постоянно 6, тия шесторки все едно число смятате. Имате 1, 2, 3, 4. Във философията на Питагора, учениците му са изучавали

числата от едно до четири. Общият сбор им е 10. Разбирали са десеторната система.

Казвам: Зимно време върховете имат най-добрите условия. Лятно време долините имат най-хубавите условия. Следователно, зимно време лошите условия, то са високите върхове, добрите условия са долините. Вие казвате: „Защо са лошите условия?“ Ако на земята нямаше лоши условия, ако нямаше високи върхове, тогава и долини не щеше да има. Лошите условия съставят добрите условия. И добрите условия съставят добрите условия. Като кажеш, че самото добро създава лошите и лошите условия създават добрите условия. Един човек, който е страдал, оценява по-добре от онзи, който никак не е страдал. Онзи, който е страдал, след туй се сменя страданието. Онзи, който постоянно е бил щастлив, изгубва хубавото схващане, претъпяват се неговите чувства. Затуй е необходимо да премине човек от страданието към радостта. Ние считаме преминаването от неприятните неща към приятните за един правилен процес в природата, за да не се изгуби онази, хубавата пластичност, която се намира в човешката душа.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

21 лекция на Младежкия окултен клас.

държана от Учителя на 24 март 1939 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

Бележка /на стенографа/: На 17 март 1939 г. нямахме лекция.

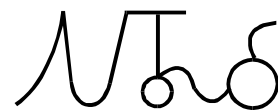
ТРИТЕ ПЕРПЕНДИКУЛЯРА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме свободна тема./

Как сте я развили, обективно или субективно, вътрешно или външно сте я развили? Четете някои, ще ви критикувам. /Един брат прочете една тема за възприемчивостта./

Колко пътища има възприятието? – Един ли е пътът, по който възприятието иде или са много пътищата му? Вие не трябва да вземате онази поза, която взема един клиент в една гостилница. Влезете и чакате да ви донесат приборите, кърпа, да ви донесат яденето и вие да оставите паницата и да излезете навън. Това е изкуствено положение. В природата такива работи не съществуват. Съществуват в човешкия живот. Или идете в някой магазин, искате да си купите дрехи, огледате нагоре, надолу. Казвате: „Дайте ми тия дрехи“, вземате ги и си отивате. Мислите ли, че редът на

Фиг. 1

нещата е този? Казвате: „Дрехи трябва да имаме.“ Как си фабрикуват птиците дрехите? От кой магазин ги вземат? Сега ще превеждате. Тия геометрически фигури какво означават (Фиг. 1)? Разни положения. Да допуснем, че имате едно тяло А. Туй тяло, което е произлязло първоначално, има ли единство в него? Имате един център. Този център после се е поляризирал. Излиза в една посока, в друга. Туй движение какво показва? Запример, имате един кръг, туй същество вече се е раздвоило (Фиг. 2). Тогава, ако преведем, тук имате почвата. Този перпендикуляр показва семето, което е посято. Туй семе само не седи, то се движи. То не седи в статическо положение. Ако е в статическо положение, трябва да го търсят, да го отровят. Но в

Фиг. 2

него има желание да се покаже, че съществува някъде. След това виждате, какво показва това движение? Сега туй движение не е правилно, има много гъста материя, много голямо съпротивление.

Сега вие разглеждате вашия живот. Мислите ли, че се движите в празно пространство? При това вие се движите във въздуха, същевременно във вашия мозък съществува една мъчнотия. Двама души са движат, единият върви изправен, другият си навел главата и той върви. Защо единият си навел главата, а другият върви прав? Единият върви, пък другият се спрял и наблюдава. Защо? Следователно, този човек, който си навел главата, той минава в чувствения свят. Запример, вие имате в индуската философия „пракроти“, най-гъстата материя, която е земята, и тя се движи в по-рядка среда, наречена „прана“, слънчева енергия. Допуснете, че вие влизате, че вие имате достъп в един модерен магазин, имате доста тежест в джоба си, искате по някакъв начин да се освободите от някаква неприятност в джоба. За да се освободите, вие искате да направите обмяна. Той окачил някакви материали, един материал, който наричат върхна дреха. Или някакъв друг материал – шапки или някакви обувци.

На български казват, че обувката се обуват и гащите се обуват. Защо българинът турил една и съща дума: И обувката се обуват, и гащите се обуват. За палтото казва, че се облича. Българинът, понеже е материалист, предметно говори: Понеже обувката отдолу нагоре се турят и гащите отдолу нагоре се турят, посоката на обуването е една и съща. Турил едно и също име: Обува обувката, обува гащите. Понеже по същата посока става движението. Обличането не става по същата посока. Ти не обуваш палтото. Каква е посоката на движението? Вземеш го на широчина, туриш единия ръкав, после другия. Следователно, обличането има кръгообразно движение. „Обличам“, значи в широчина, „обувам“, от доле нагоре. Можеш ли да кажеш, че обуваш нещо, когато движението е отгоре надолу? Ако е отгоре надолу, тогава казваш: „Турям си шапката.“ Под думата „турям“ какво разбирате вие? Или българите казват още: „Налагам си шапката.“ Значи, той сам си заповядва. Нещо, което той сам си налага отгоре. Пък нещо, което си обува, е отдолу нагоре. Налага се това, което е

отгоре. Питам: Ако имате обувка, ще ги налагате или ще ги обувате? – Ще ги обувате обувката, а пък шапката ще я налагате. Тогава, ако една шапка вие налагате на главата си, тогава ще се познае колко сте учен. Ако тази шапка тежи десет килограма, че я наложиш на главата, ще ти бъде добре. Ако един човек налага на главата си една шапка от десет килограма, мислите ли, че е умен човек? Какъв бихте го считали?

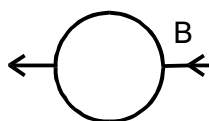
В турско време във Варна, симикиджиите като станат сутрин, натурят гевреци, 50, 60, 100 парчета и половината напълнят със симиди, натурят на една голяма торба, после турят едно кръжило на главата и отгоре на това кръжило турят таблата със симидите и гевреците. Върви той по пътя с таблата, като една дама с шапка с голяма периферия. Тръгнал, върви и вика: „Гевреци, симиди!“ Този човек, той шапка носи. Но от тази шапка изважда и продава.

Но във физическия свят, ако вие товарите главата си, ако носите тежести горе на главата си, голямата тежест може да осакати главата. Най-възвишените, благородни чувства, които имате отгоре на главата, ще пострадат, ще се сплесне главата ви. Ще оставите главата свободна. Мисля, слабото развито религиозно чувство на българина се държи на кожените калпаци, които носи, че като ги налага, кожата спира тези висши центрове. Не може мозъкът да възприеме достатъчно храна. Не приема енергията отгоре и туй чувство да се облагородява. Ако вие поставите едно цвете на северната страна на къщата и едно на южната, ще видите каква разлика ще има между тях. Което е на северната страна, няма да е така добре развито както това, което е на южната.

Понякоя път вие си туряте големи шапки, туряте големи тежести на главата си. Вие туряте големи, гъсти мисли. Кажеш: „Тази работа няма да я бъде.“ Ти имаш голяма спънка на главата си. И не можеш да възприемеш благородното. Ти туриш един чадър над главата си. Хубаво е чадър да носиш, но чадърът не допринася никаква полза. Аз казвам: Никога не туряйте една мисъл, която ще те спъне. Ти допускаш известна мисъл, но най-първо разсъждавай, тази мисъл разумна ли е, има ли си място или не.

Сега някои от вас пишете с мастило, някои с молив. Какви са съображенията, кое е износно? По-практично е с молив, но лесно се изтрива, лесно става, лесно се изтрива. С мастило по-мъчно става, по-мъчно се изтрива. Понякоя (път) пишете с черно мастило, някой път със синьо. Кое мастило обичате повече, черното или синьото? Гледам книгите си, печатани се с черно мастило. Тук-там турят синьо.

Казвам: Трябва да изучавате някои науки, които ще ви ползват. Трябва да дойдете до онази наука, която ще ви даде едно правилно разбиране на живота. В какво положение се движат краката ви? Как се нарича туй положение, когато върви човек? Краката се движат в едно положение, ръцете се движат в друго. Имате една плоскост, която образува тялото, която се обръща на една и друга страна, като вървите, а пък краката се движат по права линия. Ръцете ви вървят кръгообразно, правят известен ъгъл. А пък тялото при движението се обръща праволинейно и криволинейно движение на плоскостта. Понякоя път и главата, и тя прави някакво движение при вървенето, движи се като някоя гемия. Запример, гледаш, някой върви и не си мърда главата. Защо? – Морето му е тихо. От морето зависи в каква посока ще се движат вълните, отпред ли ще идат на парахода или отстрани. Един човек, който като върви доста се клати, неговият мислов и

Фиг. 3

чувствен свят имат доста вълни. Туй движение е на място. Той се приспособява да пази своето равновесие. Ако вълните идат на едната страна, той ходи наведен на другата – да пази равновесие, да не падне. Че ако краката се движеха тъй, както се движат у птиците, съвсем друг е процесът. Птиците простират краката си назад. Птиците употребяват за ходене във въздуха своите крила.

Вие седите и имате един особен свят. Искате всичкия свят да се приспособи според вашата мисъл. Запример, някой път усещате едно тягостно състояние. На какво се дължи туй тягостно състояние? Тягостното състояние може да произтича от две положения. Представете си, че вие живеете в този кръг (Фиг. 3). Имате желание да излизате навън в посоката А. Срещате препятствие, за да излезете – усещате неразположение. Но

представете си, че от В искате да се върнете в кръга, но пак срещате препятствие. На излизане препятствие и на връщане препятствие. Вие искате да учите, не ви пускат в училище. Мъчно ви е вас. Но вие идете в училище, но работата и там не върви. В училището не си знаете урока, получавате слаба бележка. Излизате от училището, връщате се в къщи и пак сте неразположен. Ако не ви пуснат в училището, сте неразположен и ако ви пуснат, пак сте неразположен. Кой са причините? В едното има причини, и в другото има причини. Първата причина зависи от баща ви и майка ви, нямат средства, не ви пускат в училище или искат в къщи да работите. Мислят, че не ви трябва да получите по-голямо знание. Щом идеш в училището, учителят има други съображения, той иска способни ученици. Казал си нещо, той ти турил единица или двойка. Ти мислиш, че отговорът е много добър, учителят мисли, че не разбираш предмета. Да кажем, вие наричате един човек. Нарисувайте носа му така (Фиг. 4). Отдолу носът на едни е спитен, на други е изпъкнал. Най-първо, ако носът е тесен, дишането е слабо, дупките са по-малки. У някои хора носът е по-широк, гърдите са по-добре развити, тия хора дишат повече, повече въздух приемат. Не само крайните поколения, но 15, 20, 50, 100, 200 поколения са дишали много добре. Следствие на това носът е развит, плътен е. Дължи се на физическата страна. Но тези поколения в туй дишане са влагали известна интензивност, чувствата се развивали. Туй развитие на чувствата се отразява и на

Фиг. 4

Фиг. 5

носа. Тази малка кривина на ноздрите е направена от симпатичната нервна система. Най-първо човек е мислил с първия мозък тук, под лъжичката. Първият мозък, с който вие сте мислили, е под лъжичката. Някой път усещате някоя болка тук. Тук е мисълта. Сега вече имате поляризиране. Главата е новият мозък. Отпосле е дошла главата.

Тогава в мекотелите тази чувствителност е в целия организъм (Фиг. 5). След туй този организъм започва да се диференцира.

Щом си създадете един навик, вие на този навик трябва да му слугувате. Да допуснем, имате навик да ядете. Да ядете е естествено, но обичате много да ядете. Защо? Каква е мярката

за яденето? Същият закон имате и със собата. Дето горенето не е пълно, може да изгорите сто килограма въглища, може да имате друга соба, в която може да изгорите десет килограма въглища и даже пет килограма, и за целия ден да имате толкоз топлина, колкото другите соби дават за сто килограма въглища. Значи, горенето не е пълно. Следователно, всички ония наши мисли и постъпки, които не са обмислени, поглъщат много енергия. Защото думата „обмислени“, да мислиш, значи да гориш добре, пълно горение. Да гориш добре и пълно горене, те са синоними. Ние се стремим към пълното горене. Там, дето има много кадеж, показва, че мисълта е слаба. Хората имат желание да се отоплят. Колко се турят въглища да се отоплят? Умните хора, за да си отоплят стаята, икономисват въглищата. Защото природата е много икономична. В природата няма никакъв излишък, няма никакъв недоимък. В природата няма неща складирани някъде. В нея всичко има, но няма никакъв излишък. За всяко нещо, колкото трябва на деня, толкова се дава. Та често във вас вие имате доста излишъци. Вие гледате някой човек, че е даровит, във вас се зароди желание и вие да бъдете даровит, ако той е музикант, и вие искате да бъдете музикант, без да вземете в съображение, че този човек е работил 30 години. За последния цигулар, Францискати, един цигулар, който го слушал, казва: „Аз не мога да си обясня как взима тия тонове.“ Известни ноти не може да си представи как той ги взема. И двойни, и тройни акорди, и много ясно, прецизно. Не само туй, то е техническата страна на въпроса. Сега той знае, за него е много лесно. Много лесно ги взима. Вземете един човек, който не знае да вдига тежести, как дига? Ще се наведе и много мъчно ще вдигне тежестта. Но има майстори, леко вдигат. Как се вдига известен товар?

Да ви приведа един пример. Някой път тия ножчета много мъчно се отварят. /Учителят показва своето ножче./ Казва: „Какво се е заяло?“ Набират се пращинки, ръжда. Ще вземеш, ще очистиш, ще намажеш масълце, ще намажеш. Пък той не го очистил цяла година, набрал се прах, ръжда, започва да го отваря, не се отваря. Вземи, поизчисти го, намажи го и ще се отвори. Вие сега не вземете да намажете вашия организъм, ами цяла година

вие не сте почиствали себе си, работите не стават тъй, както трябва. Или да кажем, не сте се упражнявали. Има една координация. Ако ти не упражняваш ръката си, не може да пише. Като дойдеш да пишеш, смущаваш се. Пишеш някой чужд език, не знаеш как да го пишеш. Започваш да се колебаеш.

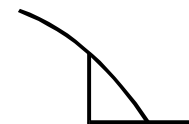
Та сега вие разсъждавате: „Защо природата така направила?“ Вие задавате въпроса: „Защо природата така направила, да ходи човек?“ Според вас как трябваше да го направи? Казвате: „Защо трябваше да ходи?“ Намират те някакъв дефект в ходенето му. Как е по-хубаво да ходиш: Като ходиш да си удриш петите или да ходиш на пръсти е по-хубаво? Защо да не е хубаво да си удриш петите? Тези хора, които си удрият петите, са много упорити, твърди. Като погледнеш обущата, отзад изядени. Щом са изядени обущата, пази се от него. Той мяза на английско магаре. Защото, ако е английско магаре, е един чешит, ако е турско магаре, е друг чешит. На английски се казва „ас“, на турски „ешек“. На английски магаре е „йас“, много ги товарят. Всякога английските магарета много ги товарят. Турските са тертепии, щом му тури един чул, ще се качи отгоре. Магарето той смята ешек. „Ешек“ и „шик“ е все същото.

Трябва да се повърнем към първообразния живот, от който човек се е отдалечил. И се изисква дълго време, докато човек се научи да мисли правилно. Всичката задача на сегашния живот е да се научи човек на три неща: Да мисли правилно, да чувства правилно и да постъпва правилно. Да мисли правилно, трябва да изучава законите на светлината. Той, ако не разбира светлината, ако не разбира свойството на цветовете, той не може да мисли правилно. Ако не може да координира в себе си топлината в даден случай, защото може да се изопачат чувствата. Ако краката ти изстинат, съвсем други чувства ще имаш. Ако ръцете ти са студени, чувствата ти ще бъдат в едно състояние. Ако главата е топла, а ръцете и краката студени, ще имате съвсем друго разположение. Ако главата е студена, а пък ръцете и краката топли, човек ще има друго разположение. Зависи в какво отношение се намират органите, които са свързани с човешкия ум. Понеже умът борави с всички тия органи, те трябва да бъдат в

изправно състояние. Ако стомахът ни е в неизправно положение, ще се изменят вашите чувства. Щом стомахът не е изправен, хората са кисели, сприхави. Когато стомахът е развален, всичките хора започват да стават мнителни. Онези хора, на които дихателната система не е изправна, на които дихателната система е нарушена, са много мнителни. Някои, на които храносмилателната система не е в изправност, стават кисели, недоволни от всичко. Тогава, щом сте кисели, изчистете стомаха си. Щом си мнителен, подозрителен, оправи дробовете си. А пък ако не знаеш да мислиш, не знаеш да ходиш правилно, да се движиш, в движението трябва да има отмереност. В ходенето мисълта трябва да взема участие. В ходенето изхарчваш безразборно енергия. В твоите движения умът ти трябва да присъствува. Като ходиш, да ти е приятно, че ходиш. В ходенето умът ти да взема участие. Във всяко движение умът ти да присъствува. Аз ви давам едно здравословно правило. Който иска да бъде здрав, като ходи, да мисли за ходенето. Да му е приятно, че ходи. Щом никак не мислиш за твоето ходене, лесно можеш да се разболееш. Тези неща може да ги наблюдавате. Вие търсите здравето. Тръгне някой да върви, той гората разглежда, цветята разглежда, къщите разглежда, а пък не мисли за своите движения – върви, удари си някъде крака. Ако вие не внимавате, с всеки удар, с всяко стълкновение става сътресение на нервната система. Казвам: Научете се да ходите. Че като ходите, прах да не дигате. Някой път се научете, че като се приближавате до някого, да ви не усети, така леко да стъпвате, че вашият приятел да не чуе. Като дойдете до него, да подскочи.

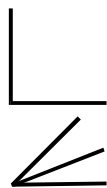
Вярвайте: В света съществува един разумен свят, художествен свят, дето всички неща са турени на място. Движенията на очите, погледът, движенията на ръцете, всичко това да бъде отмерено. Туй трябва да бъде идеал. Човек може да ходи както иска, може да си маха ръцете както иска. След като се движи един човек, онези, които разбират, знаят, този човек ще успее или няма да успее. Тръгнал някой, маха си ръцете, върти се като ходи – нищо няма да направи. Друг върви бързо, бързо, и той нищо няма да направи. Не са естествени движенията. Този, който

бързо се движи, той не е търпелив. Той ще иде, изисква се време да почака, той едва чакал пет минути, казва: „Не искам да чакам повече.“ Казва: „Обеща.“ – Обещал, но закъснял. Понеже мисли, че бързо се движи, казва: „Не мога да го чакам повече.“ Той не може да чака и работата му остава недовършена. Вие разрешавате една задача, не може да я разрешите и току хвърлите книгата. Не чакате да я решите. Някой музикант вземе да свири някое парче, мъчно, пак го остави. Художникът взема нещо, рисува, рисува, погледнеш, оставя четките, отлага го. Та казвам: Във всичките неща се изисква търпение. Има една търпеливост нормална. Една мярка има в природата. Тя е следната: Вие разглеждате един предмет. Има едно положение, от което може ясно да видите предмета. Туй положение трябва да го дочакаш (Фиг. 6). Туй положение е нормалното. Ти трябва да дочакаш, докато дойдеш до това място, дето ще видиш най-добре предмета. Ако си отдалеч, не е ясен, приближаваш се, става все по-ясен, докато дойдеш до едно положение, дето е най-ясен. Ако се приближиш повече, пак предметът става неясен. И в ума ви има някой път някои идеи, ако се приближат много близо, стават неясни. Ако много се отдалечат, стават неясни, пък и ако много се приближат, пак са неясни. Ако едно чувство много се приближи във вас, става неясно, ако много се отдалечи, пак е неясно. Има естествено положение, до което едно чувство може да се приближи. Тогава е нормално. Вие може да изучавате неговата умствена и чувствена страна. Тогава може да разбирате много неща. Когато се говори за търпението, ще бъдеш търпелив, да дойде предметът до онази точка, дето ще стане ясна. Учените хора имат свои микроскопи, които увеличават 3, 4, 10 хиляди пъти нагласяват. Колкото увеличението е по-силно, трябва да бъдеш много внимателен. Малко помръдване на микроскопа, изменя се, не е така ясно. Трябва да стои спокойно след като се нагласи, за да бъде ясно, да го изучаваш. Казвам: Всяка мисъл, всяко едно чувство трябва да го проучавате. Като учен човек да изучавате неговото естество. Едно чувство не е произволно. За да се яви едно чувство, за да се

Фиг. 6

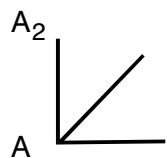
реализира една мисъл, има пътища. Законът, по който вие може да схванете, да бъде полезно. Чувствата не се раждат произволно. Чувствата и мислите в света са като цветята. Може да ви се

Фиг. 7

виждат произволни, но в природата има един закон, който регулира. Някъде има повече, някъде по-малко. Та сега трябва да изучавате нещата. Геометрически има един прав ъгъл, има и един остър ъгъл (Фиг. 7). Каква е разликата между правия и острия ъгъл? Има практическо приложение. Ако едно тяло пада по един прав ъгъл, какво ще бъде падането? Падането ще бъде по-бързо, ще имате по-голямо препятствие. Ако се хлъзгате по наклона на острия ъгъл, е по-

безопасно. Ако дойдете до правата линия, тогава трябва да правите големи усилия. Ако слизате по една наклонена площ, ако се връщате към центъра, по-лесно ще се върнете. Този център, от който нещо е излязло навън, ако при същите условия се връща от A_2 , при излизането или при влизането ще бъде по-лесно (Фиг. 8)? Този ъгъл е в движение. И ако е излязло от A , по същата посока

Фиг. 8

мислите ли ще се върне? В природата нищо не е в застой. При връщането този ъгъл няма да го намери в същото положение. Той ще се измени. Вие ще имате опитността на един англичанин, който бил на 21 година, оженил се, тръгнал на разходка със своята възлюблена. Станало сблъскване на треновете и той полудял, и си изгубил зрението. 16 години прекарал в тъмнина.

Помнел своята възлюблена такава, каквато била, когато се сгодил. Неговото съзнание започнало да се възвръща. Той усеща, че и зрението му след 16 години се завръща. Като видял своята годеница, не мяза, както преди 16 години. Чуди се тя ли е или не е тя. Значи, изменят се работите. Вие ще намерите работите не тъй, както сте ги оставили, ще ги намерите съвсем други. Защо се изменят? От големи тревоги. Той не вярва, че това е неговата възлюблена. Казва: „Това е някое друго същество, така да се измени, може ли?“ Често вашите идеи, вашите чувства посърват, не може да ги познаете. Вие имате едно чувство, хубаво, красиво,

и след 16 години го намерите, че е замязало на стара баба. Казвате: „Не е тъй.“ Вие не сте причината, не че вие го искате нарочно. Но обстоятелствата са се сложили така, виноват е тренът, виноват е машинистът, виновати са онези, които са правили пътя. Много работи има, които са виновати. Ние сме виновати, че не сме избрали времето, когато трябваше да тръгнем. Казвам: В един разумен живот, човек трябва да вземе много работи в съображение. Трябва да вземе законите на човешката мисъл, законите на човешките чувства и законите на човешките постъпки. Постъпките са свързани със силата, чувствата са свързани с неговата интензивност, мисълта е свързана с простора, широчината. Казвам: Всякога, когато трябва да мислите, трябва да имате достатъчно количество светлина. Тази светлина да не е много, тогава пак не може да мислите. Ако светлината е слаба, ще имате едни постижения, ако имате много силна светлина, ще имате други постижения, ако светлината е нормална, тогава ще имате истински постижения на нещата. Този закон важи и за чувствата: Ако топлината е малка или голяма, постиженията на чувствата ви ще бъдат различни. Ако силата ви е голяма или малка, пак е същият закон. Казвам: Трябва да имате една нормална сила, която при всички условия да бъде равномерна, отмерено да действа. Да допуснем, че вие не разбирате един предмет. Пише някой умен човек, който разбира от геометрия, ще си помогнете. Той дал всичките тези чертежи, изчисления, обяснения. Вие ще се помъчите малко. Той ще бъде като правило за вас, да ви покаже правия път.

Вие искате някой път да развивате търпението. Ще намерите някой човек, който е търпелив. Той ще пише, ще намерите учебниците по търпението. Искате да бъдете смел. Ще намерите учебниците на смелостта. Да знаете какво нещо е смелият човек. По какво се отличава смелият и търпеливият човек? Смел човек в Стария завет е Давид. Като бил овчар, дошъл един лъв и му взел една овца. Давид настига лъва, хваща го за устата, изважда му овцата, хваща го за двете челюсти и му разчеква устата. Този човек е смел. Той не мисли, че това е лъв. Лъвът се уплашил. Смелите хора имат силни трептения. Някой път може да е по-

слаб телесно, но понеже неговият ум действа, неговият неприятел се уплашва. В живота трябва да бъдете смели. Вие седите и решавате една задача. Уплашете се и казвате: „Няма да я реша.“ Като хванете задачата, вашата задача е един лъв, хванете го за устата, хванете го за двете челюсти и го разчекнете. Разрешаването на задачата наричам овцата, която изваждате из устата на този лъв. Всяка разрешена задача е извадена от устата на лъва. Ако не я освободите, вашата овца ще бъде изядена. И вие ще бъдете без овца.

Растенията твърди ли са или са постоянни? Растенията хиляди години са изучавали постоянството. Постоянство има в тях. Едно растение, ако го наблюдаваш, то се клати. След като се клати със сто години, едва извървява два метра. За растението двата метра разстояние, туй разстояние му се струва да е хиляди километра извървяло. Ние от наше гледище казваме два метра, но за неговото съзнание двата метра колко усилия му костват. Преставете си, че това растение е живяло десет хиляди години, или хиляда века живяло. Какво разстояние ще изходи? – Ще изходи две хиляди метра. В десет хиляди години това растение ще изходи два километра. Следователно, аз казвам тъй: След като изходило два километра, то е живяло сто хиляди години. Туй усилие се дължи на сто хиляди години.

Та казвам: Природата, и тя обръща внимание на онова, което трябва да изработите, толкоз, колко си изходил, каква енергия си употребил, какво си научил. Не мислете, че растенията са прости. Много учени са растенията. Растенията знаят тайната за дългия живот. Растения има, които живеят 5, 6, 8, 10 хиляди години. Казвате: „Дарба.“ Това не е само дарба, но знаят как да живеят дълъг живот. После растенията много лесно си поправят раните. Каквата рана дойде, поправят. Има един начин за поправка.

Та казвам: Когато вие искате да научите какво нещо е търпението, трябва да мислите за растенията. Те се отличават с много голямо постоянство и много голямо търпение. Да търпиш ти хиляда века, за да изходиш две хиляди метра разстояние. Но в

изминаването на тия два километра в хиляда века, едно растение много работа е свършило.

Сега пазете се да турите себе си в изправление. Нали когато бяха руските пътници на северния полюс, постоянно имаха радио. Човек постоянно трябва да бъде във връзка с онзи, разумния свят, да приема и да се ориентира. Защото условията, при които живеем, са много неблагоприятни. На онези изследователи бяха ли благоприятни условията на северния полюс, постоянно имаха радио. Човек постоянно трябва да бъде във връзка с онзи разумен свят, да приема и да се ориентира. Защото условията, при които живеем, са много неблагоприятни. На онези изследователи бяха ли благоприятни условията на северния полюс? Та казвам: По същия начин и вие трябва да изучавате природата. Вие понякога път мислите, че никой не се грижи за вас. Няма никакви съобщения. Поне едно радио трябва да имате. Ако вие скъсате всичките съобщения, вас ви очакват големи страдания. Колкото страданията на човека са по-големи, това показва, че връзката е слаба. Колкото страданията се намаляват, връзката се усилва. Трябва да се усили връзката, за да се премахнат страданията. Не че вие нямате връзка, но ако връзката ви е силна, вие по-лесно ще се справите с мъчнотиите в живота. За да се справите, трябва да дишате дълбоко. Хранете се добре, мислете добре. Дръжте главата си изправена, не я навеждайте на една или на друга страна. Главата по възможност дръжте винаги перпендикулярна. Някой път може да я навеждате назад, напред, но винаги трябва да има отвесно положение, перпендикулярно. Човек, който мисли правилно, има перпендикулярно отношение. Който мисли криво, перпендикулярът не е изправен. Който чувства правилно, има перпендикуляр в чувствата. Който постъпва правилно, има перпендикуляр във волята. Следователно, има три перпендикуляра: Перпендикуляр на правата мисъл, перпендикуляр на правите чувства и перпендикуляр на правите постъпки. Щом изгубиш перпендикуляра си, тогава ще изгубиш равновесието. Като дойдете някой път, има едно противоречие. Защото на земята се намират много търпеливи хора, много умни. Щом дойдете до едно

противоречие, нямате достатъчно търпение. Свържете се с един търпелив човек. Може да е англичанин, може да е американец, може да е китаец, който и да е, тия хора, които имат търпение си приличат навсякъде. Търпението не признава народност. Търпението може да го има овчарят и царят, може да го имат еднакво. В царя може да го няма и в овчаря може да го няма. То не се обуславя от положението на човека. Ти може да имаш най-хубавите дрехи, без да имаш търпение. Може да си хубаво облечен, без да си разумен. Може да си облечен много скромно, може да си облечен със скъсани дрехи и да имаш туй, което богатият няма.

За предпочитане е човек да има един златен перпендикуляр. Аз го наричам златен перпендикуляр. Всички трябва да имате по един златен перпендикуляр. Един златен перпендикуляр на ума, един златен перпендикуляр на сърцето, един златен перпендикуляр на постъпките. Той е идеалният живот на земята. От злато да бъде, не от желязо, не от бакър, не от сребро, от злато да бъде. Колко карата има чистото злато? – 24.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*22 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 31 март 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ДАЙТЕ СВОБОДА

Отче наш.

Всичко в живота е постижимо.

Зададена тема имате ли? – /Нямаме./ – Каква беше последната тема? – /Свободна./

Да кажем, че имате една свободна тема: „Защо живее човек“, как бихте я развили? След като зрее един плод в природата, какво постига? Когато парата се издига от земята към небето, какво постига? Ако парата пада на капки, какво постига? Ако срещнете едно дете, погладите го, радва се, плеснете му две плесници, то плаче. Защо? Вие излезете един ден, зимно време или лятно време и срещнете един студен въздух, недоволен сте, нали? Духа вятър, изстине лицето ви, казвате: „Лош е вятърът.“ Духне приятен, мек, топъл вятър, казвате: „Топло беше времето.“ Сега в какво седи лошото? Защо студеният вятър е лош и защо топлият е добър? По какво се отличава топлото от студеното?

Добре. Донесат на една домакиня в къщи един чувал брашно, донесат масло, донесат сирене, веднага в нея се яви един творчески акт, започва да мисли какво да прави с брашното. Брашното е ситно смляно. Започва да мисли какво да прави. Вземи вода, стопли водата, вземе от брашното, тури го в нощвите, замеси нещо. После започва да точи нещо. Вземи сирене, масло, направи баница. Опече я, извади я. Питам: Какво я подбужда да направи баница? Единият взел и смлял брашното, взема, че го събира, безбройни са тия малки частици. Никой досега не е броил колко са. Статистика нямаме от колко милиона са. Направи се хлябът. След като се опече, всички пристъпват да ядат. Сега, кое подбужда тази домакиня да направи хляба? Тя иска да бъде миротворка. Тя изважда брашното от чувала – миротворка е –

започва да проповядва морал. Казва: „Не трябва да се делите от народа, после трябва да бъдете благотворни, да бъдете полезни и на другите.“ След туй брашното без да иска тя го взема, туря вода, замесва ги и всичките ги туря в нагорещената пещ. Защо не турят хляба в студената пещ, защо трябва гореща пещ? Много упорити глави са. Всички частици от чувала сърдити са, понеже са минали през едно триене, че сърдити седят. Те чакат само някой вятър, да излезат от къщи. Тя тури вода в брашното, запали огъня, това е любовта. Какво е познанието на брашното? Поезия, философия има. Много просто е това обяснение. Казвате: „Меси.“ То е просто обяснение без съдържание. Какво значи „меси“? Малко поетически трябва да се изкаже. Тя казва: „Аз влизам във вашето положение, много голяма неправда сторили, виждам, че вие сте страдали.“ Започва да ги милва. Туря вода, меси ги, примирява ги, държи дълга реч. Вие нали сте месили? За колко часа се омесва? За половин час може ли да се замеси? Разбира се, онзи, който смлял брашното, дошло му наум да го смели. Какви са били съображенията, подбужденията? Първоначално човек не е бил запознат с брашното. Брашното после дошло като култура. Хората не са знаели и как да месят. С векове хората са мислили, велики хора са мислили и след като са смели брашното са мислили, какво да направят от смляното брашно. И досега още тази култура съществува. Като се смели брашното, какво се прави от него? – Хляб, точено.

Мнозина от хората са недоволни от живота. От какво произтича недоволството? Да кажем, някой от вас е недоволен. На какво се дължи недоволството? Човек може да е недоволен от средата, в която се намира или от условията, в които е поставен. Ако вие извадите рибата от водата, тя е недоволна. Някой път във вас се заражда едно песимистично чувство. Някой път мислите, че може да направите много работи, някой път мислите, че не може да направите. Някой път се насърчавате, някой път се обезсърчавате. Да кажем, ако вие сте гладни и ви дадат един прегорял хляб, съвършено изгорял, мислите, че е безопасно да го ядете. Яли ли сте изгорял хляб, на въглен който се превърнал. Гладен сте, какво би трябвало да правите, ако хлябът е станал на

въглен? Какво прави природата? Ние трябва да дойдем до нейните методи. Тя, самата природа има начин, тя има начин на разсъждение. Когато стане хлябът сух, какво прави природата? Тя приготвила вътре в човека известни жлези, ще пуснат водича, слюнката, обръща тази хапка и постепенно стане мека. Има съображения, че тази хапка като влезе в стомаха, да може работата да стане по-лесно. Може да питате: „Не може ли без слюнка?“ Природата като направила опити, намерила, че без слюнка не може да върви работата.

Сега ще попитате: „Защо човек трябва да живее добре, защо човек да говори добре?“ Питам: Защо човек трябва да дъвчи храната, защо трябва да туря слюнка в храната? Понеже, ако не туря тази слюнка, храната не може да се смели добре и той ще усети една болка в стомаха. Като тури три-четири пъти сух хляб, той ще се убеди, че сухият хляб без слюнка не се яде.

Казвам: Природата иска да застави човека да мисли. Тя, след като е мислила безбройни векове, дошла до едно заключение. Тя е създала форми и сега ги учи, как трябва да живеят. Понякой път вие мислите, че не трябва да живеете. Защото още не знаете как да живеете. Понеже вие страдате, страданията показват, че не знаете как да живеете. Радват се, изгубват радостта, пак не знаете как живеете. Една хубава радост, която ви дала природата, вие я изгубвате. Един ден или няколко часа я имате и после я изгубвате, вие не знаете как да задържите радостта. И със скръбта не знаете какво (да) правите. Радостта лесно се обижда. Даже като не я оцените, тя си заминава. Скръбта е крайно безочлива. Можеш да я хопаш, колкото искаш, тя остава в къщи, казва: „Не си мърдам крачето оттук.“ Какво ще правиш за тази скръб? Да допуснем, че вие сте учители, имате упорито дете, какво правите? Тоягата употребявате. Малките деца може да се стреснат от тоягата, но този момък станал на 21 година, може (ли) учителката да употреби тояга за него? Упорството, твърдостта в човека на какво се дължи? Каква полза има човек, че някои хора са упорити? Какво преимущество имат онези, които са упорити, и онези, които не са упорити? Някой път се инатите, не искате да отстъпите. Кажат ви да направите нещо, вие се инатите, не искате да го

направите. Имате някакви съображения. Сега, защо е твърдостта на човека? Всяко нещо трябва да принесе полза. Сега да дойдем до себе си. Започнете със себе си. Всеки един човек е първото дете, с което трябва да започне. Понеже започваме с другите деца, затова работите не вървят. Разсъждавали ли сте твърдостта какво е? Вие говорите за твърдостта, което не е твърдост. Вие говорите за твърдостта, влизат честолюбие, тщеславие, но вие трябва да определите твърдостта като едно специфично чувство. Човек, който е твърд, не иска да се мръдне от мястото си. Казва: „Тук съм турен, не искам да се мърдам от мястото си, нищо повече.“ Може да му покажете, че не е благоразумно. Казва: „Мене не ме интересуват тия работи. Аз искам тук да седя.“ Понякоя път вие имате твърдост, вие не искате да се измени вашето състояние. Никой не иска като е радостен да стане скърбен. Всеки от вас иска като е скърбен, да стане радостен. Защо? Има някаква придобивка. Каква е разликата? Вие трябва да си служите с известни аналогии. Да кажем, дават ви неща, които са сладки, и други, които са горчиви. Едните обичате, защо? Сладките обичате, понеже хармонират с вас. А пък горчивите работи не хармонират, вие не ги искате. Сега горчивината може да бъде физическа, духовна, а може да бъде умствена. Една мисъл може да бъде горчива, неприветлива. Има мисли приветливи, сладки. Онези, които не са приветливи, са горчиви. Сега, горчивината в света, тя свива човека. Нещата или се разширяват, или се свиват. Ние сме свикнали с работи, които ни дават разширение. Тях обичаме повече от онези, които ни свиват, които ни ограничават.

Та казвам: Ако вие психологически бихте разбрали туй, какво нещо е радостта? Какви са качества на радостта и какво радостта донася в живота? Радостта е едно чувство, което има здравословно влияние върху организма. Радостните хора са винаги здрави. Онези, които са скърбни, са винаги по-слаби и организъмът им не е така силен. Но хората на скръбта са много по-умни от хората на радостта. Хората на радостта са по-силни, хората на скръбта са по-слаби. Хората на радостта не са толкова умни, а пък хората на скръбта са много умни. Човек, който е минал през

големи скърби, е по-умен. Туй се нарича компенсация. Скръбта се компенсира. Скръбта трябва да я носим, понеже тя увеличава човешката интелигентност. Радостта ни е необходима за здравето, скръбта ни е необходима за ума. Тук има изключения. След всяка скръб, трябва да дойде радост. Най-първо трябва да дойде скръб, после да дойде радост. Това е естественият път, за да се направи сравнение между скръбта и радостта. Да започне човек да мисли. Трябва да има две състояния, да се смени от едно състояние в друго.

Да допуснем сега, че ако вие искате да станете един учен човек. Значи, искате да излезете от едно състояние, в което се намирате, да влезете в друго. Неученият и ученият по какво се различават? Ученият знае много работи, неученият малко знае. Сега, в какво седи хубостта на знанието? Онова, което знаеш, да знаеш как да го употребиш. Да допуснем, че някой знае нещо теоретически по музиката, може да разправяте и да учите другите, но не знаете да пеете. Запример, казвате: „До.“ След като кажеш „до“, казваш: „До, ре, ми, фа, сол.“ Като кажеш „до“, да изпъкне в тебе тонът „до“. „До“ не е само една дума. „До“ имате или „ре“. Или кажете „ре“ или „ми“. Къде е тонът „ми“? В природата как са се образували тоновете? Природата не гледа на музиката, както ние гледаме, като едно средство за препитание. Ти, за да се запознаеш с тона „до“, много качества има този тон. Ако кажеш някой път тона „до“, ще се скараш с някого или ще се примириш с някого. Ако изпееш тона „до“, ще осиромашееш, ще изчезнат парите, някой път ще дойдат парите, ще се напълнят джобовете с пари. Някой път като кажеш „до“, ще разрешиш някоя мъчна задача, някой път като кажеш „до“, ще ти стане по-тъмно. Опасни работи има. Българите имат някои обидни думи. Ако кажеш някому думата „магаре“, тя е обидна дума, но ако кажеш „магаренце“, не е обидна. Бащата казва на своето момче: „Мое то магаренце“. Частицата „нце“ е музикална. Какво значи туй „нце“? „До“ е метод на разширение. „Нце“ показва, че нещата се събират, не са разхвърляни. Като му кажат „магаре“, не се постигнала целта. „Н“-то, този звук накрая придава нещо. Думата „магаре“ хората взели като символ. Като кажат „магаре“, разбират един човек,

който е натоварен, имал много работи, че никаква полза няма от тях. След като се напие някой, похарчи парите, казват: „Магарешка работа.“ В какво седи магарешката работа? Че магарето, като е натоварено с грозде с кошове, ако му турят няколко конски мухи, никак не може да търпи. Тогава ляга на земята и започва да се търкаля. Значи магарето, за да се освободи от конските мухи, легне и се търкаля, ще иде гроздето. Като се освободи от мухите, дойде господарят и го налага. Магарето не казало на господаря: „Има една муха, която ме безпокои, отнеми я.“ Ще иде гроздето, понеже само разрешава въпроса. Ляга на земята и започва да се търкаля, да се освободи. Разбира психологията на тия мухи, че не обичат праха. Като се търкаля от едната и от другата страна, избягва конските мухи, не може да ги търпи. Казва: „Извърши една магарешка работа.“ Показва, че не е мислило, защото за една муха отиде гроздето. Пък има деца в село, които хванат конски мухи и когато някой продава грозде на магаре, идат отстрани и ги пущат на магарето. То се разреве.

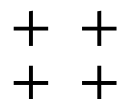
Казвам: В живота има такива немирни деца, които като пуснат няколко конски мухи – нали на вас са пускали такива конски мухи – на някой учител пуснат такива конски мухи, че той станал туберкулозен. Хукне да бяга, забрави учителството, казва: „Туберкулозен съм.“ Казвам: Трябва да знае човек как да се справи, като влезе една конска муха, започне да реве колкото искаш. За една муха магарето реве. Конят има 30-40, казва: „Ще се носят тия мухи.“ Казвам: Не струва за една муха да лягаш на земята и да започнеш да се търкаляш. Казвам: При сегашните условия на земята, човек трябва да има едно присъствие на духа. Много малко хора имат присъствие на духа. Като дойде една мисъл, той се спре да мисли. Какво ще правиш сега, дошла мухата. Магарето има юлар, натоварено е с грозде, дошла мухата, не може да я хване с ръце. После магарето издава своето недоволство – реве. Някой път вие се смеете на магарето. Дойде ви някаква малка тъга, някаква неприятност, вие не можете да носите. Започвате да ходите на едно място, на друго, разправяте. Не е ли същият характер? Магарето има право да каже, че не обича конските мухи. Магарето казва: „Муха, която ходи при

коня, аз не искам. Конски мухи аз не искам.“ Сега, психологически какво трябва да се прави с ония неща, които нам ни са неприятни? Има начини, по които може човек да се освободи. Ако един певец не го обича публиката, коя е причината? – Гласът му. Не може да пее. Той ще търси причината, той ще каже: „Тази публика, тя е невежа, не разбира нищо от музика, не разбира модерната музика.“ Може да разправя, но публиката си има особени правила да оценява кой пее и кой не. Право или криво, казва: „Този певец не го искам.“ Какво трябва да прави певецът?

И децата не обичат учителя. Влезе учителят в един клас нервен, неспокоен, най-малко нещо като направи едно дете, ще го хване за ухото, ще говори, което трябва и което не трябва. Всички деца ги настройва против себе си. Доста шегобийци има от тях. Във варненската гимназия учениците искат да направят смешка с един от учителите, който го е страх от жаби. Той преподава геометрия и учениците не искат да им разправя за геометрия, турят десет жаби в катедрата. Той иде в клас, отваря катедрата и като отваря да вземе книгата, за да отбележи кои ученици отсъствуват, като вижда жабите, изскача из класа навън. Повиква директора. „Кой тури жабите?“ – Никой не знае. Учениците мълчат. Тогава учителят държи лекции: „Не е хубаво да туряте жаби.“ Той им разправя, че не е разположен, особен страх има от жабите. Не е опасно, не е змия, но жаба. Но тия деца отде им дошло на ума да турят жаби? Не само българските ученици, но и американските студенти са много духовити. Един професор от колегиите в Бостон обичал да седи дълго в класа, след като удари звънеца, продължавал работата още 15 минути. Пък на тях не им е приятно. Един ден вземат, че намажат стола с туткал. Той сяда на стола, иска да стане, не може. След като намазал стола с туткал, не стоял повече. Ако седите дълго на стола, не може да станете. Какво нещо е туткалът? Ще ви даде малка неприятност. Има и други анекдоти. В американските колегии, в един от големите университети, председателят на щата искал да посети ректората на университета, да говори за сина си. Навън оставил коня с едно малко файтонче. Излиза председателят след половин час и вижда, че файтонът е горе на покрива на университета, а конят е долу.

Студентите така майсторски го направили. Искат да намери хора да го снимат. Пак се явяват студентите да услужат да снимат файтона долу. Питам: Какво са искали да кажат студентите? Че са доста учени хора, може да извадят файтона горе на покрива, нему му е приятно, като гледа коня долу, файтона горе. Председателят не може да си даде отчет как за 15 минути може да се качи горе, по кой начин са могли да турят файтона горе. Как са могли така скоро да го сглобят. Казвам: Често в природата се случва както на този председател, както на този професор, има доста смешки. Имаме доста трудни задачи. Когато не знаем как да постъпим, винаги се намираме в трудно положение. Най-първо сега се спирате върху вашите състояния. Не как живеят хората, но как трябва да живеете вие.

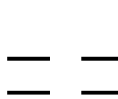
Сега пишете една свободна тема: Идеалният живот от вашето лично гледище. Според вас какъв трябва да бъде идеалният живот? Вие как го разбирате? Казвам:

Противоречията в живота произтичат от какво? Тук имате едно противоречие (Фиг. 1). Тук имате едно отрицателно противоречие (Фиг. 2). Следователно, трябва да ги размените. Две положителни винаги се отблъскват и две отрицателни винаги се отблъскват.

Фиг. 1

Едно положително и едно отрицателно качество, те се примиряват. Казвам: Ако вие всякога искате да бъдете положителни, какво ще добиете? Нервният човек е положителен. Неговата система е стегната, свита. Напрегнати са ръцете, свит е, готов е за работа.

За да излезеш от това положение, трябва да дойде едно негативно състояние, едно състояние на почивка. Почивката е негативно състояние. Човек трябва някой път да си почине. Тогава тази идея, която ви напруга, трябва да я отстраниш. Ако дълго време мислиш върху едно и също нещо, ти ще си напакостиш. Законът е такъв: Ако вие държите един предмет близо до очите, не може да виждате другите работи. Този предмет след като държите няколко време, турете го настрана, той сам ще се реализира. Ще се реализира по следния начин: Ако вие държите с двата си пръста едно семе на едно плодно дърво, ако

Фиг. 2

го носите дълго време в пръстите си или в джоба си го носите, какво ще добиете от туй семе? Туряте го, изваждате го, пак го туряте, пак го изваждате. Няма никакъв резултат. Но туй семе турете настрана, не мислете заради него, то само ще си израсне, тогава ще имате едно плодно дърво. Всяка ваша идея посейте, дето може да расте, не я носете в джоба или в скришно място. Къде трябва да се носят идеите? Де трябва да се посадят, на коя нива ще ги посадите? Ако искаш милосърдие, ще го посееш на главата, в мозъка, отпред, горе над челото, в средата. Ако искаш набожност, ще я посееш в горната част на главата, на темето, на най-високото място. Ако искаш справедливост, ще я посееш от двете страни на главата, горе. Трябва да знаеш как да обработваш мозъка. Всяко нещо, ако не го посееш, не може да расте. Вследствие на това някои хора, които живеят в механическата култура, имат семена, турени в хубави кутии. Като дойдеш, изваждат го като скъпоценен камък, имат пеперуди, бубулечици. Покаже един бръмбар на децата, после пак го занесе с иглата. Всяка година той изнася тези бръмбари. Не знай вие употребявате ли тия бръмбари, когато изучавате насекомите. Или има препарирани зайци, лисици. Извади една препарирана лисица, извади един препариран заек.

Вие имате една препарирана мисъл. Какво ще ви ползува това? Казвате: „Да бъдем добри.“ Да бъдем добри, това е една препарирана мисъл. „Трябва да бъдем твърди“, това е препарирана мисъл. Хубаво е за предметно учение. „Да бъдем добри“, не е една мисъл. Може лекция да държиш, но не е една мисъл, с която ти можеш да си послужиш. „Да се обичаме“ е препарирана мисъл, предметно учение. А в истинския живот непременно любовта, за да я опиташ, ти трябва да я посадиш, да израстне, да опиташ плода. То е учението. Туй, което човек не е насадил, което не е израснало, което не е цъфнало, което не е узряло, което не е опитано, не е реално. Та при сегашния живот нещата трябва да се опитат. Всяко нещо трябва да се опита. Човек трябва да знае къде да го посее. Човешкият мозък, това е нивата на човека. Човешкият мозък и човешкото сърце, това са нивата. Ако знаете как да посадите нещата във вашия мозък, вие ще прогресирате.

Ако не знаете как да посадите нещата във вашия мозък, винаги ще имате противоречия. В мозъка растат и бурени. Винаги растат повече и по-лесно. Да кажем, вие искате да бъдете кротки. Кроткият човек по какво се отличава? Премежете главата на ония хора, които са буйни. Премежете главата при ушите колко е широка, колко дълъг е диаметърът. Имате 14 сантиметра широчина на главата при ушите на 22 години. Този човек е миролюбив, не е войнствен. Който има 16 сантиметра широчина, той е войнствен. Този човек кипва, гневи, се, може да се разправя с теб. Онзи с 14 сантиметра напречен диаметър е миролюбив. Имате някой неустойчив. Да бъде устойчив, да разчиташ на него, мозъкът е, който дава устойчивост. Твърдостта е място на устойчивост, трябва да оре, да сее в мозъка. Щом говорим за музика, за музиката ще сееш на челото. Дето е центърът на музиката, там е нивата. Поне въздух трябва да има музиката. Кой е въздухът? Музиката трябва да има основа, музиката трябва да има движение, подтик. Казвам: При сегашните условия не знаеш къде да посееш тона. Ако не знаеш всеки тон да го посееш на място, не можеш да бъдеш музикален. От ухото, дето слушаш музиката до нивата на музиката е 10-12 сантиметра. От ухото до центъра на музиката да посадиш едно музикално семе, е 12 сантиметра. Сега това са общи работи. Значи, даден ви е мозък, който трябва да проучавате. Ако знаеш как да се отнесеш с мозък, как да сееш в главата, всичко ще ти тръгне наред. Ако не знаеш как да сееш в мозък, всичко ще тръгне с главата надолу. Имаме да разрешаваме много трудни въпроси на миналото. В човешкия живот има много работи, които са присадени. Много присадки трябва да (се) счупят, да се оставят нещата по един естествен начин.

Вземете робството в човека. Когато един човек за дълго време е подчинен, в робството човек изгубва. В него се развива страхът. Човек не е самостоятелен. Робството убива твърдостта. В робството се убива твърдостта. В робството се убива онова, благородното чувство на уважение и почитание. Ти онзи човек, който те измъчва, не можеш да имаш хубаво чувство към него. Ти имаш едно чувство на отмъщение, на омраза. Вследствие на

това, робството само по себе си убива хубавото в човека. Онези, които измъчват, в тях се ражда едно озлобление, те сами себе си спъват. Онези хора, които са в робство, те трябва да разбират вътрешния закон, да се не озлобяват, но постепенно да развиват мощна сила в себе си. Като се намиращ в неблагоприятни условия, не можеш да кажеш: „Ще преодолея.“ Ти, докато преодолееш мъчнотиите, какво трябва да придобиеш? Детето, което учителят го бие или което баща му и майка му го бият, до колко години могат да го бият? Те може да го бият най-много до 21 година. Като стане на 21 година детето, бащата не може да го пипне. Защото мене ми разправяше един баща, който побийвал сина си. Казва: Един ден като ме хвана за ръцете, като с клещи, казва: „Татко, аз не ти позволявам да ме биеш. Аз имам глава да мисля. Едно (време) имаше място за дърво, но сега моята глава започва да мисли. Кажи ми и аз ще го направя, но да ме биеш, не позволявам.“

Вие ще напуснете стари(те) методи. Вие сте обичали да биете себе си. Ти се самоосъждаш, то е бой. Няма какво да се осъждате. Ще говорите разумно на вашия син, на вашата дъщеря, на вашите способности. Тази ваша способност, тя сама ще разреши въпроса. Остави на своята твърдост, сама по себе си тя ще разреши въпроса. Остави на своето милосърдие, то само ще разреши въпроса. Остави на своята набожност, тя сама ще разреши въпроса. Остави на своята смелост, тя сама ще разреши въпроса. Няма какво да разрешаваш ти. Ако ние бихме оставили нещата да си вървят по един естествен път, много по-добре ще бъде, отколкото да искаш да бъдеш твърд. Ти остави твърдостта сама да се проявява. То значи свобода. Дайте свобода на вашата мисъл, на елементите, от които вашата мисъл е създадена. Мисълта сама по себе си се изправя. Оставете вашето сърце свободно, то само по себе си ще оправи нещата. Вярвайте. Трябва да вярвате. Вие казвате: „Ще му дадете свобода.“ Вие сами не вярвате в това. Вие трябва да вярвате в туй. Бащата трябва да вярва в сина си, понеже е роден от него. Да знае, че син му правилно ще разреши въпроса. Ако той мисли, че не може правилно да разреши въпроса, тогава не е негов син. Защото

бащата както разрешава въпроса, ако се намира в туй положение, така и синът, който излязъл от него, ще разреши въпроса.

Та казвам: Ние трябва да вярваме в ония способности, които имаме в нас, че те ще разрешат въпроса. Способностите ще разрешат въпроса. Или трябва да вярваш на своята сила, която имаш; трябва да вярваш на своя ум, който имаш; трябва да вярваш на своето сърце, което имаш или трябва да вярваш на своята воля. Волята сама по себе си разрешава въпроса. Не се месете в тяхната работа. Значи първото нещо: Дайте свобода на своите мисли, на своите чувства, на своите постъпки. Не тъй механически, но на ония живи мисли, на ония живи чувства, на ония живи постъпки. Разумно да бъде. Аз като говоря, разбирам разумните мисли у човека, разумните чувства в човека и разумните живи постъпки в човека. Те сами разрешават въпроса.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*23 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 7 април 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЕДИННИЯТ ЗАКОН

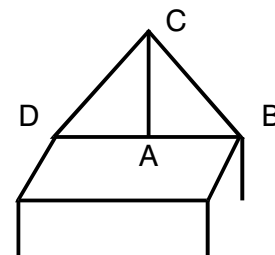
Отче наш.

Изпейте „Махар Бену Аба“.

Имате ли зададена тема? – /Имаме/ – Четете. – /Чете се темата: „Идейният живот според нашето разбиране“./

Пишете тема: „Икономия в природата“.

Какъв триъгълник е този (Фиг. 1)? Кой триъгълник се нарича правоъгълен? Какво е свойството на правия ъгъл? Колко градуса съдържа? – 90 градуса. Ако прехвърлим правоъгълния триъгълник от другата страна, къде ще се пренесе правият ъгъл? По какво се отличава правоъгълният триъгълник? Двойният какъв е? Какво

Фиг. 1

представя той? То е вече понятие за света. За да имаме едно понятие за физическия свят, все таки трябва да имаме поне една точка. Пробуждането на човешкото съзнание е точка. Правата линия е първоначалният път, по който човешкото съзнание излиза в някакво направление. В дадения случай пробуденото съзнание е А, пробужда се към точката В. Туй понятие на съзнанието

е най-възможната посока, в която може да тръгне. Ние наричаме това съзнание праволинейно. Или може да го наречем едноизмерно, или съзнанието в такава една посока не стават никакви сблъсквания в човешките чувства, в човешките постъпки и в човешките мисли, има хармония. Да кажем, че туй съзнание иска да се разшири. Следователно, това съзнание, което излиза от В, може да ходи и да се връща. Представете си, че А е неговата къща, В е неговата градина, от къщи до градината ходи и се

връща. Разхожда се. Вие искате да знаете какво прави това съзнание. Вие виждате съзнанието в този път. Да кажем, вие го наблюдавате отвън, в един друг свят. Защо ходи от А до В? Вие това не може да разберете, докато нямате трета точка С. С е мярката, с която вие може да познаете защо това съзнание ходи от А (до) В. Какво се образува с третата точка? Ще се образува плоскост. Значи, законът на съзнанието, втората точка е за познаване на съзнание. Опознаването на това съзнание в геометрията го наричат ограждане на пространството. Следователно, когато искаме едно пространство да го разберем, трябва да го оградим. Следователно, каква е оградената фигура? Нашето съзнание е в триъгълника. Значи в туй пространство е оградено. Ние сега разглеждаме психологически въпроса. Три точки са необходими, за да имаме понятие какво нещо е плоскост. Сега, по какво се отличава плоскостта? – Че е равномерна, няма никаква грапавина. Следователно, в една плоскост никой не може да се спъне. Изключено е спъването в плоскостта. В една гладка плоскост никога не можеш да паднеш. Казваш: „Може да се хлъзнеш.“ Законът на хлъзгането е друг. Значи самата плоскост е наклонена. Значи има друго движение. Една плоскост казваме, че няма грапавина. Как се обяснява плоскостта другояче? Плоскостта се определя от три точки. Хармонично са поставени. Толкоз близо са едни до други, че няма грапавина. За да има грапавина, трябва да има друга точка. Следователно, каква грапавина ще образуват? Представете си, че те са крайните предели на пространството. В тази плоскост всякога ще стъпчиш от една точка, от А до С, от С до В. По една крачка ще минеш от В и от А с друга. В този свят с три крачки вие обикаляте целия свят. Питам: Като прекрачиш три пъти, къде ще се спънеш?

Вие понякога път мислите, че имате спънки в живота. Къде ще турите спънката в едно пространство, което има три точки? Де ще турите спънката? Може ли да турите някъде някаква спънка? Не може да съществува никаква спънка, понеже човек е в хармония със себе си. Спънката винаги произтича отвън, не произтича отвътре. От едно заблуждение, когато човек напусне вътрешното равновесие, тогава се заражда някаква спънка.

Представете си сега, че вие седите прави. Изведнъж вие се навождате в едно направление, вие може да паднете. Питам: Какви са подбудителните причини за вашето навождане? Защото, да кажем, едно дърво го наведете, наведете повече, отколкото трябва и то се счупва. Значи, щом се счупи един клон на дървото, кой е причината? Дървото само по себе си може ли да се счупи? Причината най-първо е вятърът. Подбудителната причина за счупването е вятърът. Втората причина: Може да се качи някое животно или човек, или някоя птичка и да счупи някой клон. Но първата причина е вятърът. Вятърът има ли намерение да счупи този клон? Следователно, ако ние дадем следното разсъждение, да уподобим вятъра на човешката мисъл. Само човешката мисъл дава условие да се пречупи някой клон. Значи, човешката мисъл може да даде един подтик да измените вашето направление. Да кажем, вие мислите, вървите по известна посока, друга мисъл се зароди и може да измени посоката на вашия път. Ако тази посока не е хармонична, тогава става пречупване. Дървета, които с хиляди години са имали тази опитност, някои от тях са направили клоните си гъвкави. Както и да ги увивате, може да направите цял кръг, не се чупят. Изисква се голямо упражнение, иска се да направят някое акробатство. Онези, които не могат да правят акробатство, се пречупват. Считат туй пречупване вреда. Растението, след като правило хиляди пъти тия упражнения, станало толкоз гъвкаво, клоните започват да се превиват. Онази крива линия, която показва гъвкавостта, колкото и да се превиват, да се не чупят.

Ако човешкият характер може да се пречупи, какво показва? Какъв е характерът, ако може да се пречупи? – Показва, че не е гъвкав. Не може да устои на външните условия. На духането на вятъра не може да устои. Духането на вятъра както у растенията.

Да се повърнем сега към този триъгълник. Вие изхождате от А до В, имате едно понятие за света. Изхождате АВ, АВС. Тогава, ако вземете мярката АВ, представя вашето физическо отношение на физическото поле. ВС показва какви трябва да бъдат отношенията в духовния свят и ако АС показва какви трябва да бъдат отношенията в умствения свят или в Божествения свят,

значи ние вземаме тази фигура. АВ, това е границата на физическия свят. ВС, това (е) границата на духовния свят и СА е граница на умствения свят или Божествения свят. Следователно, вие имате един триъгълник, който граничи с трите свята. Като изучавате триъгълника, кой свят върху вас влияе повече, линията АВ се увеличава. Тогава какъв е законът? В един правоъгълник или в един остроъгълник, при кой ъгъл имаме по-голяма линия, по-голяма граница? При правия ъгъл имаме по-голяма граница. При по-голям ъгъл имаме по-голяма граница. При голям ъгъл линиите са по-дълги, а при по-малкия ъгъл линиите са по-къси. Следователно, когато правият ъгъл се увеличава, къде ще се увеличава, къде ще се увеличава и триъгълникът? Перпендикулярът показва, че се удвоил ъгълът. Ако го прокараме в една крива линия, в една окръжност, той е извървял половина път на окръжността, 180 градуса. Имате два прави ъгла. Казвате, че сборът от ъглите в един триъгълник е равен на два прави. Туй е в количествено отношение. Но ако този триъгълник е в движение, когато тази линия на физическото поле се удвои, тук вече имате два прави ъгла, но вие вече сте излезли от областта на триъгълника. Вие имате четири точки. Петата точка имате отвън. Да кажем, имате М, Н. Тия точки ви дават понятие за един друг свят. За един свят, който е триизмерен. Сега, този триъгълник идеален ли е или е произволен? Откъде са го взели? Човек отде го е взел? Отде му дошло на ума? Той е взел някой образ. Идеята за триъгълника е взета от носа. Тия двата триъгълника показват, че човек най-първо като слязъл на физическото поле, е започнал със своето тяло. Тия двата прави ъгли показват, че той започнал със строежа на тялото, започна да се занимава с физическия свят – първото нещо.

Та казвам: Вие понякога път искате да станете по-духовни. Вие не може да станете духовни, докато не сте работили на физическото поле, да разберете законите на физическия свят. Ще разберете законите на духовния свят. Тогава ще разберете ВС, законите на духовния свят. След като поробите върху вашето духовно тяло, ще разберете законите на Божествения свят, от В към А. Сега, като изучавате триъгълника, АВ какво представя, на

какво е равна? Те са двата катета. На какво са равни катетите? АВ е равно на ВС, равно на АС. Ако тия катети са равни един на друг, следователно и ъглите, и те ще бъдат равни. Ако се измени туй равенство на катетите, ще се измени равенството на ъглите, ще се изменят възможностите. Да допуснем, че вие знаете и може да продължим линията ВС, на какво е равна тя? Тогава СВ в дадения случай в правоъгълния триъгълник на какво е равна? ВС е равна на АВ, ВС. Нали казвате, че двата остри ъгла в правоъгълния триъгълник са равни на правия? То е така. Тогава, ако трите граници на триъгълника са равни една на друга, какъв триъгълник имаме? – Равностранен. Да се придобие това равенство, какви са законите? Там е всичката мъчнотия. Да кажем, ако вие държите ръката си простряна и я свивате, какво развивате, умствена сила или физическа? Ако вземете един плод, една ябълка и я стискате в ръката – децата обичат така да стискат ябълките – каква сила развива детето в себе си, физическа ли сила развива или каква? Коя линия развива в триъгълника? – ВС. Тогава вземеш тази ябълка и изваждаш малките семена, които се намират в ябълката, посаждаш в земята, тогава развиваш СА или АС. Каква разлика има, ако кажем АВ. Но може да започнем така: АС, СВ, ВА. Зависи откъде сме започнали. Може да започнете от А към С или може да започнем от С към А. Ще дадем една посока от А към В, показва движение към крайния предел на физическия свят. В е крайната точка на физическия свят. От С като се движиш, имаш вече двуизмерен свят. Влизаш в духовния свят. ВС е граница на духовния свят. По какво се отличава духовният свят, как определяте вие духовния свят? Едно елементарно понятие. Не някакво физическо понятие, но елементарно понятие. Да кажем, разправяте на едно дете, какво ще му разправяте какво нещо е духовният свят? Когато близнеш със своя език, какво усещане добиваш? Вкусът е плоскост. Мислите ли, че в Божествения свят има вкус? Там в какво седи вкусът? Ако влезеш в Божествения свят, тия възвишени същества не вкусват ябълките, но едно същество от един възвишен свят, като вкуси своята мисъл, почувствува дали е сладка. Обаче вашата мисъл вие не може да (вкусите). Вашата мисъл (не) може да я вкусите, какъв резултат, коя мисъл преодолява. Обаче в

Божествения свят, човешките мисли се вкусват, дали са сладки или горчиви. Затова една ваша мисъл, като вкусят и е сладка, казват: „Вие мислите добре.“ Ако не е сладка, изхвърлят, казват, че не е добра. Вашата мисъл не може да ходи на този пазар, не може да ходи на изложение. Защото в едно изложение може ли да се тури някаква карикатура? Художниците представят някой път карикатури, но каква ще бъде? Може ли да се тури една карикатура в едно изложение? Вие може ли да се представите за изложение в Божествения свят? Кой би ви взел да ви изложи? То е невъзможно. В тази форма, в която сте, не може да ви изложат. Комисията, която приема картините, няма да ви приеме. Всеки един от вас ще бъде върнат. Вие може да кажете: „Баща ми, майка ми.“ Казват: „Тук не се приемат такива картини. Не са художници тия, които са изработили картината.“ В Божествения свят, за да влезе нещо, то трябва да е художествено изработено, безпогрешно. Да бъде една хубава картина. Значи, една мисъл, за да влезе в Божествения свят, трябва да има сладчина. Сладчината, това е красотата на Божествения свят. Следователно, красивите неща на земята са сладки в Божествения свят. Сладките неща в Божествения свят са красивите неща в духовния свят и на земята. Ние говорим за тия трите свята, които съставят методи или начини за самовъзпитание или саморазвитие на човечеството. Сега вашата мисъл е, че вие искате да бъдете духовни, без да знаете как да започнете. Вие искате да имате нещо Божествено. По някой начин ще влезете в Божествения свят. Ако вие не сте работили от А до В, ако не сте работили в тялото си, ти не можеш да работиш и в чувствата си. Ако не си работил в чувствата, ти не можеш да работиш и в ума си. Или другояче казано: Ако не си работил във физическия свят, ти не може да имаш отношение и в духовния свят. Ако не си работил с духовния свят, не можеш да имаш отношение и с Божествения свят. После, ако не си работил с Божествения свят, не можеш да имаш достъп до физическия свят. Сега, за да дойде човек на земята или правото е негово, че той е работил, или пък през границата някой го изпраща. Ако вие може да слезете на физическия свят на ваши разноси, вие сте работили. Пък може да сте дошли на физическия свят други да ви

издържат. Тъй, както аз виждам, вие почти всички се издържате. Тъй, както се вижда, няма нито един, който да е на собствени разноси. В Божествения свят все имате благодетели, които ви изпращат тук да учите. Говоря фигуративно, това е вярно. Тъй щото вие сте ученици на физическото поле, изпратени от Божествения свят в странство да учите. Следователно, трябва добре да учите. Понеже тези, които са заинтересувани от вас, отгоре често питат как се учите на земята, кое ви интересува. На физическия свят кое ви интересува сега? Кое ви интересува най-много? Я ми кажете нещо, кое ви интересува конкретно? Сега някои ще ми разправите, някоя карикатура. Не, хубави неща има на физическото поле. Да се движи човек от А до В. Първото нещо, да направиш една хубава стъпка, тъй да я вземеш хубаво. Ти, като се научиш да стъпваш хубаво, то е една голяма магия. Възможност е това. Ти като проточиш крака си, да стъпиш, то е вече математика. То е един математически предмет. Защо в математиката се занимават с онази отмереност, в която силите и мислите действуват? Математиката е наука от Божествения свят, която определя силите. Да изчисляваш с каква сила да проектираш своята мисъл или да се подвижиш. То се изисква много тънко изчисление, да не бъде нито много слабо, нито много силно, да бъде точно изчислено. Второто положение, първото е да се премести кракът, второто положение, което ти научаваш на физическия свят, кое е? – Да хванеш за ръката, че като хванеш, да знаеш как да се лекуваш. Първият предмет е да знаеш как да се лекуваш. Първият предмет е да знаеш как да си движиш краката – предметно учение на физическото поле. Второто предметно учение е да знаеш как да употребиш ръката си. Следователно, двете неща, с които хората започват на физическия свят, е: Движението на краката и движението на ръцете. Има и други движения. Сега покажете второто движение на чувствата, и второто движение на Божествения свят. Сега вие си помислете, размишлявайте върху тия работи. Туй са дадени неща, трябва да ги възприемете. Но има един закон в човека. Всяко нещо, което е вярно на физическото поле, всяко нещо, което е вярно в духовния свят и всяко нещо, което е вярно в Божествения свят, всякога

придава сила на човека. Придобивка има. Всяко нещо, което не е вярно на физическото поле, всяко нещо, което не е вярно в духовния свят и всяко нещо, което не е вярно в Божествения свят, имаме загуба. Тъй щото щом губиш, нещата са неверни. Щом има печалба, щом едно нещо е вярно на физическото поле, вярно е и в духовния свят, вярно е и в Божествения свят. Щом нещо не е вярно на физическия свят, не е вярно и в духовния свят, не е вярно и в Божествения свят. Щом нещата са верни в духовния свят, верни са и в Божествения свят, верни са и във физическия свят. Туй, което е вярно в Божествения свят, вярно е във физическото поле, вярно е и в духовния свят. Казвам: Туй, което е вярно, винаги придава една микроскопическа придобивка. Туй, което придобиваш, то е мярката. Щом имаш придобивка с каквато и да е мисъл, щом имаш придобивка с каквото и да е чувство, щом имаш придобивка с каквото и да е постъпка, туй чувство, тази мисъл, тази постъпка е права. Щом имаш вътрешна дисхармония, не си доволен, трябва да се завземеш да изправиш, да дойдеш до правата посока, да се движиш правилно. Казвам сега: Как трябва да се постъпи? Значи, коя е правата постъпка? Правата постъпка е като се подвижиш, да (не) се изхарчи повече енергия, отколкото трябва. Погрешката може да бъде, че харчиш повече. Някой път погрешката може да е, че икономисваш повече. Че в природата такива икономии няма. В природата всяка сила, която е дадена, трябва да я изхарчиш, ни повече, ни по-малко. Нищо не трябва да задържиш за себе си. Следната минута, която ще направиш, ще дойдат други сили. Всяка сила трябва да бъде употребена на място. Щом се зароди желание да икономисваш или да харчиш повече, ти си в кривата посока. Сега това е нов начин на възпитание. Аз ви давам един метод много прост. Вие, съвременните хора казвате: „Да имаме един гениален ум, гениални постъпки.“ Гениална постъпка е, ако знаеш да постъпваш право. Значи, когато ти вървиш и хванеш един човек за ръката, правилата ги имаш. Този човек трябва да има в тебе едно Божествено желание. Туй желание трябва да бъде благородно. Туй желание трябва да бъде справедливо, после трябва да бъде красиво и не трябва да има никакъв недоимък. Всичко туй показва ръката.

Когато малкият пръст окъсял, много сте харчили. Защо окъсял малкият пръст? – Много сте харчили. Ако започнете да икономисвате, продължава се. От много харчене побелява главата. Той насила е отпущал, отпущал, глобяват го и от глоби той е станал малък. Несъзнателните погрешки на хиляди поколения са скъсили малкия пръст. Сега какво разбрахте? Правото във физическия свят е право в духовния свят. Правото в духовния свят е право в Божествения свят. Правото в Божествения свят е право във физическия свят. Правото е едно във всички светове. Господствува един закон.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

24 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 14 април 1939 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш.

/Изпяхме песента „Иде, иде, иде, Сам Той иде“./

Имате ли зададена тема? - /Има: „Икономия в природата“./ – Четете тогава. Втори път пишете върху „Предпазливост и страх“. Разликата между предпазливост и страх. Изпейте „Махар Бену Аба“.

Ако бих ви дал една тема „Самовъзпитание“, как бихте развили тази тема? Имаме думите „самовъзпитание“ и „отхранване“. Те са спомагателни думи – „отхранване“ и „възпитание“. Да отхраниш нещо. Да възпитаеш нещо. Казват: „Възпитание.“ Това значи да знаете как да се справите със себе си. Човек, който не знае как да се самовъзпитава, той не може да се справи. Ако съберете в един клас всички плодни растения, които дават плодове, с какви дрехи ще ги облечете? Изберете ми десет плодни дървета различни. Първо кое ще турите? /Ябълка, круша, череша, праскова, дюля, слива, портокал, грозде, смокини, лимон./ След като им държите една лекция и ги пратите на работа, как ще започнат те всички работата? Каква дреха ще облече черешата? /Червена./ Крушата каква дреха ще облече? /Жълта./ Както и да им говорите, всяко растение ще започне по своему. Черешата ще започне по своему. Черешата ще започне по своему това, което тя си знае. Тя ще слуша всички, но ще си остане пак череша. Дюлята, крушата, смокинята също(то) ще направят. В какво ще прогресират?

Вие като седите тук, нямате всички едно състояние. Не мислите еднакво. Някои от вас мислите за прехраната си. Къде му е умът тогаз? /Учителят посочи долната част на челото./ Някой седи и казва: „При тази работа аз трябва да бъда малко по-твърд.“

Коя част на главата е деятелна? Тук зад темето. /На темето./ Някой мисли за своето достойнство. И на него умът му е отзад. Някой може да мисли да направи някое добро. Умът му е деятелен отпред отгоре. А пък някой предпазлив. Умът му е отстрани. Този, който е предпазлив, какво мисли? Например, когато той иска да чете и даже още като пише своята теза, гледа, той ще тури своите думи, защото ще има критика и го е страх. Някой път като пише своята теза, той иска да се покаже, че знае. И тогаз ще тури бомбастични думи: „субстанция“, „интеграл“, „концепция“. Онзи, в когото милосърдието е развито, какво ще пише? Той ще пише за нежни работи, за цветята. Ще пише за цветята, как пръскат благоуханието. Някой, който е войнствено настроен, ще говори за водопади, за силни течения. За вятъра, който духа, за големите здания, мощно направени, за големите камъни. Всинца седите сега и какво разрешавате като в клас? Някой път хората казват: „Да живеем в природата!“ Като как разбирате вие природата? Природата, това е едно учреждение от безброй същества, събрани на едно място по известни закони. Под думата „природа“ разбирам същества, които са вече дошли до известно положение да разбират тези закони и са взели в ръцете си да направляват другите, които не знаят. Тези, които учат последните как трябва да живеят, наричаме природа. Учат ги да работят. „Ради“, значи ратува човек, работи. За да работиш според законите на природата, трябва да разбираш какво ти е определено в дадения случай. Ти си гладен. Какво ще работиш? Щом си гладен, ще работиш с устата си, с ръцете си, с очите си, при яденето. Един човек, който е спял и който може да яде, но очите му няма да вземат участие. И ако не вземат те участие, то е един недостатък. После в яденето, кое още ще вземе участие? Ще вземе участие и неговото обоняние. Понеже без обонянието, без обонянието не може да се събуди в човека този стимул за ядене. Ако лишим човека от обонянието и вкуса му, едва ли ще му иде наум да яде. След като се наяде, у него се явява желание да работи. Стимул му се дава. Най-първо у вас се явява един стимул да четете, да учите, да пишете поезия. Всички не сте еднакво разположени да пишете поезия. Тъй, както от яденето, всички не се интересувате

по един и същ начин. Например, вълкът от какво се интересува? Овцата от него не се интересува. Ако дадеш на вълка трева, вълкът ще каже: „Това не ме интересува.“ Ако на овцата кажеш за месото, овцата ще каже: „Това не ме интересува.“ Но вълкът и овцата при яденето мляскат. И двамата си приличат по това, че употребяват устата си. По какво се отличават при яденето? Какво е различието? Как яде овцата и как яде вълкът? Не сте наблюдавали. Някой път, когато имате време, наблюдавайте как се хранят вълците и как овците. Наблюдавайте как се хранят вегетарианците и как месоядците. И какво ще видите, каква е разликата в храненето? Как хваща вилушка и ножа месоядецът? Както ги хваща и вегетарианецът. Но има едно различие. Месоядците в яденето са по-сръчни. Има една сръчност в тях. Всички тези, които се хранят с месо, са малко нетърпеливи. Те са малко сприхави. Даже у вегетарианците е останал този навик. И който вегетарианец е сприхав, той скоро е почнал да яде вегетарианска храна. Който е роден вегетарианец, е малко по-спокоен, не бърза.

Та казвам: В самовъзпитанието трябва да проучавате своя ум. Някой път седите и се безпокоите. От какво произтича безпокойството? Неразположен си. Кой (е) причината на неразположението? В дадения случай трябва да си дадете отчет какво ви безпокои в съзнанието. Може да има нещо, което ви безпокои. Може да ви безпокоят обущата. Например, има едно съчетание на обстоятелствата: Заръчал сте си нови обуща, а обущарят ги е направил малко по-тесни. И ти седиш в класа и учителят разправя по някоя тема, а пък ти мислиш и мисълта ти е между темата и обущата. Но щом мислиш за обущата, ти влизаш във връзка с кожата. Тази кожа, от която са направени обущата, е жива. Може да е от овца, от теле и пр. Казва се: „Кожата е жива.“ Ако е от овца, овцата блее. И като блее, кожата казва: „Помогни ми сега.“ Тя, като стяга вашия крак, и тя взима участие в стягането. Кое е причина за стягането на крака ви? Овцата или майсторът, който е направил обущата, или вие, които сте заръчали обущата си? Кой е виновен за тесните обуща? Първо, виновни сте вие, второ, виновен е обущарят, и трето, виновна е овцата, че кожата

й не е по-мека. Може би кожата не е толкова мека, не е така еластична, не може да се разтяга. Какво трябва да направите в дадения случай? Сега превеждам това като една аналогия. Вие седите и ви смущава известна мисъл. Щом една мисъл ви смущава, тя има същото отношение към вас, както обущата, както кожата към вашия крак, а пък вашият крак има отношение към вас. Значи, всякога, когато една мисъл не е поставена на своето място, тя смущава човека. Например, мисълта, че искате да ядете. Ако сте сигурен, ако тая мисъл е поставена добре, ако знаете, че храната ви е приготвена и добре е сготвена, и имате всички удобства, вие сте разположени, но ако вашият ум има известни съмнения, че храната ви не е добре приготвена, не е хубава, вие имате известно безпокойствие, едно съмнение. Питам сега: Представете си един човек, чиито зъби не са здрави или който няма зъби. Дадете му орехи или лешници да дъвче, представете си, че някой си има изкуствени зъби. Зъбите се залепват за халвата. Сега често в живота има изкуствени работи вътре в човека. В живота често се заражда такова положение, както при тая, лепкавата халва и това показва, че зъбите са изкуствени. Разбира се, с изкуствени зъби човек не може да дъвчи така, както с онези, естествените зъби, които природата е направила. А пък зависи много от дъвкането. Ако дъвкането е правилно и нормално, то и храносмилането е правилно и нормално. Ако дъвкането не е нормално, то и храносмилането не е правилно. Защо не е? – Защото се дава на стомаха една работа, която не й подхожда. Стомахът не е създаден за дъвкане, а за храносмилане. Най-първо тази храна трябва да премине през зъбите. Това е външна страна. Вие може някой път да възприемете една мисъл във вашето съзнание, която не е съдвкана. Една несдвкана мисъл не може да я възприемете така лесно, както несдвканата храна. Законът е все същият. В съзнанието ви ако проникне една мисъл, която не сте разбрали, ще се създаде едно болезнено състояние. И ще искате да я изхвърлите. Когато дойде една мисъл, ще трябва да се спрете и да разсъждавате дали трябва да възприемете или не. Не само една мисъл, но и всяко едно чувство, което дойде, трябва по-рано да го проверявате, защото ако

пуснете една мисъл недобре сдъвкана, тя ще ви повреди. Тя трябва да премине през разсъдъка на човека. Разсъдъкът, това (е) мястото, дето трябва да се прегледа мисълта, за да се види дали трябва да се възприеме или не. Или ако възприемете едно чувство, което ще прашате във вашето сърце, пак трябва да го проверите по-рано. И ако го правите не такова, каквото трябва, ще си създадете неприятности. В стомаха не трябва да прашате каква да е храна, а такава храна, която е необходима за целия организъм. И в ума не трябва да се праша каква да е мисъл, а само мисъл, която е за общото благо. И в сърцето не трябва да се праша какво да е чувство, а само такова, каквото е за общо благо. Вие сега това не разбирате и си създавате ненужни страдания. Страданията могат да бъдат умствени, сърдечни и в постъпките. Една лоша постъпка ще произведе във волята същата дисхармония, както една лоша мисъл в ума.

Та казвам: В самовъзпитанието си как трябва човек да постъпи? Да кажем, че развивате темата: „Милосърдие.“ Но милосърдието само по себе си има отношение към хората. Как ще развиете въпроса? В какво седи милосърдието? Може ли да говорите върху една тема „Милосърдие“, ако сами не сте милосърдни, ако нямате тази вътрешна опитност? Вие ще започнете от себе си. Ако вие турите тесни обуца на краката си, не вземате мярка на вашия крак. Така вие развивате милосърдието спрямо вашия крак. Ако вие не сте милосърд спрямо крака си, тогаз това немилосърдие ще се отрази на състоянието зле. И обратно. Та ако е добре на крака ви, ще бъде добре и на главата ви. И обратното е вярно: Когато сте заръчвали вашите обуца и не сте мислили, а сте мислили само за модата, да имате модни обуца и не сте мислили, че тези обуца трябва да бъдат добри, ще бъде зле за крака ви. Ако при заръчване на обувката не сте мислили добре, ще бъде зле за крака ви и след това (не) ще бъде добре и за главата ви. Някой път сте раздразнени. Коя е причината на гнева? Какво нещо е гневът? Как бихте определили гнева? Един прост пример: Ти вървиш по пътя и се удряш о един камък. Заболи те. Едно възмущение се явява у тебе и ритнеш камъка. И като ритне човек камъка, последният отхвърква. И с това като че

искаш да му кажеш: „Ти на пътя ми да не седиш.“ А пък този камък някой път е голям и като го ритнеш, заболи те пак. И втори път не го риташ. Същият закон е и за нашите мисли. Някой път мисълта ви препятствува някъде. Имате известен отпор и тогава се разсърдвате. При механически пример с камъка, вие ритнете камъка и той отхвъркне някъде. А понякой път вземете стратегията и отивате назад. Та в самовъзпитанието, във всичките условия, при които сте поставени, трябва да знаете как да се справите с тези условия. Вие трябва да знаете да се справите с една ваша мисъл. Сега за обяснение ще ви дам един пример: Представете си, че вие имате една кесия в джоба си, носите пари. Представете си, че едно малко дете бръква в джоба ви, да кажем, че то упражнява този занаят, за да прекара по-лесно живота. И вие му хващате ръката. Какво трябва да правите с това дете, което бръква в джоба да вземе пари? Как бихте постъпили с него? Ако не сте от миролюбивите, като му хванете ръката, ще му ударите една плесница, ще си вземете парите и ще ги турите в чантата си. Но представете си, че един човек, 3-4 пъти по-силен от вас, бръква в джоба ви. Какво ще правите? Той ви раздруса хубаво, вземе ви парите. Какво ще направите? Представете си, че ако речете да си вземете парите, ще дойде обратното: Той ще ви удари и парите остават у него. Какво ще правите тогава? Питат ви: „Защо удари детето?“ Ти казваш: „За да не бърка в джоба ми.“ Хубаво. Ако на този силен човек не му дадеш парите, ще те бие, ще ти удари плесница. Питам: Защо дойде плесницата върху тебе? Тогава можете да извадите закона: Като дойде малкото дете, ще му кажеш: „Ти трябва да се подчиняваш на закона. И ако не се подчиняваш, плесницата иде.“ А пък този, силният, той е извън закона. На него ти ще се подчиняваш, плесницата иде. При силния, като дойде той, парите не са твои. А пък при слабия парите са твои. На силния ще му кажеш: „Заповядай, заповядай. Аз за тебе мислех!“ Някой път разбойникът не бръква в джоба ти, но ти казва: „Горе ръцете.“ Аз ви говоря неща, които стават. Психологически трябва да се обяснят. Това става не само вън, но и в умствения свят на човека. Онзи ти казва: „Горе ръцете!“ И той бръкне в джоба ти. Ако вие не си държите горе ръцете, тогаз идат

неприятни работи в живота ви. Та казвам: Когато дойде една мисъл във вашия ум, трябва да знаете как да се справите с нея. Допуснете сега, че във вас дойде една мисъл на страх. Страхът е едно чувство. Но при страха ти влизаш вече в разсъждаване. Същевременно това дете стане малко по-умно. Когато ти се захласнеш някъде, то иска да бръкне в джоба ти, но същевременно това дете взема предпазителни мерки, че ако се досетиш, че то бърка, за да вземе пари, то да избяга. Децата имат предвид, щом ги хванат, да бягат, ако могат. Ако пък не, тогаз вземат друго положение. Аз съм гледал деца, които навлизат в чужда градина. Детето се качи на едно дърво за плодове. Като наближи пъдаринът, то бяга. И като се поотдалечи малко, се смее. Някой път пъдаринът е умен и ги изненадва. Дойде под дървото отдолу и си носи тоягата. Тогаз децата отворят устата и пеят, и се молят. Казват, че обещава, че няма да се качват вече. Някой път пъдаринът е добър и казва: „Слезте!“ Но някой път като слезат, бие ги по задницата няколко пъти с тоягата си. Та това е вярно и за вътрешния живот. Има и такива мисли и чувствавания, които са чужди. Вие сте се качили на едно чуждо дърво и дойде пъдаринът отдолу.

Ако видите, че е дошъл пъдаринът, тогаз може да се спасите, ако избягате. Тогаз е лесна работа. Но някой път пъдарин дойде под дървото изведнъж. Някой казва: „Много пострадах от тази мисъл.“ Значи пъдаринът е дошъл отдолу под дървото. И според законите, понеже му е дадена тази власт, дава ви известно възпитание. Вие сега не се спирате да размислите и казвате: „Не е право. Пъдаринът няма право да ме бие. Не е човек.“ А човешко ли е да се качиш на дървото? Колкото ти имаш право да се качиш на дървото, толкова и пъдарят има право да те бие. Пъдарят, и той на същото основание, без да те пита, ще приложи своя закон върху тебе. И тогаз идат тия, ненужните страдания. От кое вие всички страдате? Някой път имате страдание. Някой път страданията са толкова непоносими, че даже човек не иска да живее. В сегашния живот всяка една мисъл, която идва във вашия ум, проверявайте я. И всяко едно чувство, което влиза във вашето съзнание, проверявайте го. Изпитвайте каква полза може да

принесе тази мисъл или това чувство. Питам: Ако вие имате изкуствени зъби и ви дадат твърда халва, трябва ли да ядете? Ако зъбите ви са развалени, тогава онези твърди храни не ги яжте. Тогава яжте онези, меките храни. Храната изисква дъвкане. Дъвкането подразбира мислене, да разсъждава човек, да мисли. И който не може да мисли, неговите зъби не са здрави. Трябва да разсъждавате от причините към последствията. Ако ти не разсъждаваш от причините към последствията, ще имаш много несгоди в живота си. Даже има и кучета, които помнят. Помнят кучетата. Ти, ако си го ударил с камък, то те познава. Като минеш покрай него, то те лае. А има кучета, след като си ги ударил, няма да се минат и три, четири месеца и някоя вечер това куче ще те хване за крака, и ще те ухапе. И ще си замине. Исква да каже: „Да знаеш друг път да ме не мериш с камъни.“ У всинца ви има такива навици. Някой ти каже някоя дума и у тебе има желание да си отмъстиш. Вие биете някого. Някой път вие искате той да не ви ухапе. Възможно ли е? Възможно е, но само при един човек разумен. А който не е разумен, той ще ви ухапе на общо основание. Ако вземете взривните мисли, какво ще правите с тях? Има взривни мисли. Ако носите една бомба, която много лесно може да избухне, трябва да бъдете много внимателни. И ако не сте внимателни, може да се пръсне и да се възпламени тази бомба, и да пострадате. Онези, които носят тези бомби, носят ги много внимателно, да няма сътресение. А ако влезете в едно здание, дето има взривни вещества и запалите цигара, вие може да мислите, че сте в безопасност, но най-малката искра може да причини избухване. Някой път най-малката причина може да измени вашето състояние. Та при сегашните условия, както сега живеете, човек трябва да бъде много разумен. Вие казвате: „Аз съм неразположен.“ Неразположението може да произтича от това, че вие не дишате добре. Неразположението ви може да произтича от това, че не се храните добре. Не че нямате храна, но не дъвчите храната си. Когато се храните, вие не мислите върху храната. Умът ви не присъствува при яденето. Или когато дишате също така. Ако иска човек да бъде здрав, при дишането трябва да присъствува умът. Ако вие дишате и сте неразположен, това не

ви ползува. За да дишате правилно, умът най-малко 5-10 минути на ден трябва да мисли върху дишането, върху онова, което правите при дишането. Та често хората заболяват, когато техният ум не взима участие при дишането. При дишането ние сме длъжни да взимаме участие най-малко по 5-10 минути на ден. През това време да мислим върху дишането, да вземем участие с мисълта си при дишането, да мислим върху самия процес. Вие мислите някой път върху някои други работи и дишате. Някой път този процес става правилно, а някой път става неправилно. И това носи много неприятности. И в яденето е същият закон. Някой път трябва да се спрете при яденето и да усещате и вкуса на храната. И да ти е приятно.

И в умствения свят е необходимо да съзнаваш присъствието на една мисъл. И какво благо може да донесе тази мисъл? И при чувствата е същото. Ако ти съзнаваш благо, което чувствата носят и благо, което мисълта носи, тогава ще имаш добри резултати, а иначе могат да се случат много нежелателни работи. Та сега всички вие страдате от непроверени работи. Казват ви, че в гората се появили две мечки. Вие искате да ги видите и като минавате през целия път, вие се безпокоите. А пък то няма никаква мечка. Едвам зайци се спират в гората. Това са непроверени работи. Или казвате: „Труден е животът. Опасно е да се живее. Лош е животът. Сегашните условия са трудни. Как ще прекарам този живот?“ – Това е един страх неестествен. Една мечка кога може да изяде човека? При какви условия мечката може да нападне човека? Ти ако минаваш през гората и усетиш, че тя иде отнякъде, ти се отдалечи. Мечката е много табиетлия. Тя има особено разположение на чувствата. Тя се сърди, когато ѝ се наруши спокойствието. Тя, когато си върви, размишлява. Ако ѝ развалиш спокойствието, тя ще те нападне. Когато тя си върви, ти се отдалечи наляво. Щом я нападнеш, тя веднага взема нападателно положение или ще бяга.

Същият закон е по отношение на мислите. Някои мисли имат мечешки характер, някои – вълчи характер, други имат общ характер. Някоя мисъл, като дойде при тебе, произвежда неприятно състояние. И чувствата имат различен характер. Те не

са еднообразни. Разнообразие има в тях. Природата е пълна с голямо разнообразие. Та при самовъзпитанието ще изучавате мислите си, ще проучавате чувствата си и постъпките си. Всяка една постъпка, след като я направиш, ще я проучаваш. Ако я проучаваш, може да се ползуваш. Ако не я проучаваш, могат да се случат много големи неприятности. Та усложненият живот седи в това, че ние не проучаваме естеството на мислите, на чувствата и на постъпките си. Защото има постъпки наши, а има постъпки чужди, на други. Един ден нашите постъпки по отражение ще влияят на другите хора, които идат след нас. Това са влияния, които идат от нас. А пък някой път ние се влияем от постъпките на хората, които са били преди нас. Не сме толкоз независими. Ако вятърът духа, на кого е тази постъпка? На какво се дължи духането на вятъра? Науката обяснява, че известни пластове на въздуха са студени, а други – топли. Топлите пластове стават полски, а студените – по-тежки. Следователно, студените пластове слизат надолу, а топлиите се качват нагоре. И от това се образува течението на вятъра.

Питам: На какво се дължат теченията на вътрешния живот на човека? – Чувствата пораждат топлина. А дето има изстиване, има развита мисъл. Мисълта произвежда изстудяване. Та следователно, когато в природата имаме студени течения, това е там, дето разумни същества са взели силно участие със своята мисъл и са изстудили въздуха. А с чувствата на хората се образува топлина. И тогаз чрез мислите и чувствата на хората се образува движение. Та вашият ум ще произведе едно студено течение във вас. И сърцето ви ще произведе едно топло течение във вас и от тези две течения се образува един въртеж, едно движение. И това движение носи правилния живот. И в това е вътрешното кръвообращение на човека. Когато чувствата са правилни, нормални, те развиват естествена топлина. И когато умът е нормален, то се развива нормално изстудяване и тогаз се образува нормален живот. Понякой път умът образува по-голямо изстудяване, отколкото трябва, а понякой път сърцето може да развие по-голяма топлина, отколкото трябва. И там е всичкото противоречие.

При самовъзпитанието се изисква: Да имаме само малко охлаждаване и малко затопляне. И да се образува едно движение. Изучавайте себе си. Вашите мисли и вашите чувства, и вашите постъпки. И тогава ще имате малко по-малко страдания, отколкото сега.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!
/Три пъти./

XVIII година.

*25 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 21 април 1939 г., петък, 5. ч. с.
София - Изгрев.*

ОПИТВАНЕ, ПРОВЕРЯВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – Четете.

Пишете: Защо глупавият човек. /Прочете се темата:
„Предпазливост и страх.“/

Понякоя път вие разсъждавате по следния начин.

Дайте ми долно „до“. Може да вземем кой да е тон и той е все „до“. Който и да е тон, той е все „ре“. Но то е така, когато човек е вещь в музиката. Когато има една определена точка, от тази точка измерва пространството. За да мериш, трябва да имаш една основна точка, отдето да започнеш. Оттам ще измериш какво място си извървял. Ако нямаш тази точка, няма да знаеш колко място си извървял. Така. Сега вземете „до“. Ако го премерите с определена точка в музиката, ще намерите, че в дадения случай липсва едно трептение. /Учителят пее „до“ и с напрежение тона „до“./ Каква е разликата /Учителят пее/ „до“ /Учителят пее/ напрежение; „ре“ движение /Учителят пее/. „До“ – ти искаш да направиш нещо, напругаш се. Седиш, искаш да идеш някъде, напругаш се, то е „до“. Искаш да идеш някъде, пък не можеш. Значи, изходно положение, тръгнеш. Докато ти мислиш да тръгнеш или да не тръгнеш, най-после решаваеш. Като вземеш първата точка, то е движението, става „ре“.

Сега казвате: „Предпазливост и страх.“ Вие не влизате в разсъждение. Предпазливостта е процес. Ти си обмислил нещо, искаш да направиш нещо, мислиш да започнеш нещо. Предпазлив си всякога, когато искаш да направиш нещо. Страхът е вече една свършена работа. Вече загазиш си и мислиш как да излезеш от туй затруднение. Човек загазва, затуй се явява страхът. Понеже първоначално си имал предпазливост, понеже веднъж си загазиш,

сега вторият път предпазлив си, да не би като първия път да загазиш. Предпазливостта вече те предпазва, да бъдеш внимателен, да не би някой елемент да не си взел предвид. Да не се роди в живота ти нещо или в мислите ти, или в чувствата ти, или в постъпките ти нещо, което да те спъне. Страх се ражда. Щом се роди страхът, нещо е свършено. Запример, ако детето е яло от сладкото в гърнето, когато майката влезе в къщи и се приближи при гърнето, сърцето на детето тупа. Мисли какво да прави. След туй, туй дете ще намери някаква работа, има движение – „ре“. Страхът започва да те кара да излезеш из вратата навън. /Учителят пее./ „Ре“, движение, из вратата навън. Какво разбирате? Аз разбирам, гърнето е барано. Че може майката да употреби пръчката. Тогава имаме движение навън из вратата и се избягва новото пение. Защото майката става капелмайстор. Кой път ще хване сега? В кой път трябваше да се изяде сладкото? Майката като удря, употреби пръчката наляво, надясно. Тя иска да каже с тия удари, че детето трябваше да попита ума си, трябваше ли да яде сладкото, трябваше да попита сърцето си, трябва ли да го яде. И като попитах двамата, те ще кажат: „Трябва да попитах майка си.“ Тогава имаме такт три четвърти. Четирите къде е? Четирите е пръчката. Какви движения са тези? Движения, в които майката е умна, показва, че като удря, да изхарчи най-малко енергия. Ако изхарчи много голяма енергия, след туй майката усеща болка в ръката. Щом майката прекали, заболи я ръката. Този закон навсякъде действа. Ти казваш някому една дума. В дадения случай някой направи една малка погрешка пред теб. Ти искаш да го поправиш, но не употребяваш справедливостта, удариш повече. Той като си замине, усещаш, че не си постъпил справедливо. Майката, заболи я ръката – прекалила е.

Та казвам: Когато дойде едно страдание вътре във вас, показва, че по закона на сърцето не сме постъпили справедливо, по закона на вашата мисъл. Когато не постъпваме справедливо, изгубва се светлината, настава тъмнина.

Та казвам: Трябва да разчленявате темите, които ви се дават. Напрежението какво е? Вие имате желание да постигнете нещо – това е едно напрежение. По кой начин ще вземете „до“,

ако имате напрежение? Напрежението страх ли е или предпазливост? Напрежението се ражда от известни желания отвътре. Желанието е една вътрешна възможност. Тебе ти трябва един извор. Ти желаеш, не е лошо, че желаеш. Всичката погрешка може да излезе от желанието. Какъв път ще избереш от постижението на твоето желание? Запример, ти искаш да станеш музикант, значи имаш тази дарба. Какъв път ще избереш за музиката? Или искаш да станеш художник, какъв път ще избереш

за художеството? Или искаш да станеш архитект, какъв път искаш да избереш за архитектурата? Но тези са вече обективни науки. Значи ти трябва да опитваш нещата и да ги проверяваш. Каква е разликата между проверка и опит? Коя е геометричната разлика? П О . О П. Какво ще направиш от „опе“? Захване се. Ако

Фиг. 1 турите ОПЕ. Е-то откъде е взето? Онзи, гениалният, откъде му дошло на ума да създаде Е-то? Тъй да го създаде. Или пък имате „е“. Каква е разликата между „Е“ и „е“? „е“ проверява, „Е“ опитва нещата. Ами че това е човешката уста. Туй е отворената уста (Фиг. 1).

Вие имате едно състояние в себе си. Боли те нещо. Тази болка ти се дава да мислиш. Най-първо имаш болка в крака. То тази болка се явява в съзнанието, тя произтича от предната част на челото. Понеже мозъкът има бели нишки, оттам получаваш болката. Белите нишки са събудени. Туй съзнание, от предната част, показва къде е болката. Тази болка щом знаеш къде е, може да я лекуваш. Някой път усещаш, че ти е мъчно, че не може да я локализираш някъде болката. Да е в крака, не е; да е в пръстите, не е; да е в рамото, не е, да е лакета, не е. Усещаш, че ти е мъчно, не можеш да кажеш къде е болката, пък ти е мъчно навсякъде. А пък болката някой път става така конкретна, проявява се в някой орган, тогава трябва да намериш от коя част на мозъка ти иде. Запример, има известни болести, които се раждат от страха. Човек може да стане нервен от страх. Пък може от страх да се кали, да се приспособява на условията. Така имате на заека, от страх му се проточили ушите нагоре. Понеже е много страхлив, от туй даване на внимание ушите порасли. От всяко шумване

трепва. Отдето мине, се слуша, да няма опасност, много е предпазлив. Кръвта храни ушите и те станали големи. Щом чуе шум, изправи се на краката си, гледа наоколо. Като погледне и види, че няма опасност, пак започне да пасе. Изведнъж като мръдне нещо наоколо, изправи се пак на краката и се огледа. Като някой учен човек, пак се сниши и започне да се снишава, да пасе. Мине някъде, бръсне го нещо, изправи се, разглежда като философ. Ти го гледаш и казваш: „Какво си играе заекът“? Понякой път си играе, понякой път се изправя. Той си прави комедии. Лицето му е валчесто, подскочи, изправи си ушите, обърне се на една страна, на друга страна. Много е страхлив заекът. Направи една комедия, смее се. Вследствие на това ушите му се проточили и не е станал неврастеник. Зайците имат една хубава черта в характера си, че не са неврастеници. Някой път може да се пошегуваш и ти можеш да се пошегуваш.

„До“ – напрежение /Учителят пее/. „Ре“ – движение /Учителят пее./ Сега „ми“, какво ще бъде? Казвам: В музиката понякой път трябва да свирите на два инструмента. Когато човек има едно неразположение, някакво безпокойство, музиката може да смени едно състояние. Да кажем, гневен си. Седнеш на пианото, започнеш с ръцете да удрияш по клавишите. Като удрия, удрия по клавишите, сърди се на клавишите и понеже те издават хубаво хармонични звукове, постепенно като свири, започне да се разполага. Хубаво е понякой път да си имате мълчаливо пиано от дъска направено. Разгневил се, посвири си. Като заяка ще направиш едно упражнение. Ще кажете: „То е глупава работа.“ Значи, глупаво е да си местиш ръцете по клавишите, без да дават звук, а е по-умно да изговориш десет, 20, 60, сто думи, които нямат смисъл. Ще кажеш: „Заяк, говедо, лисица, магаре“, после „помия, глупак“, нали се такива думи се казват, когато се гневите. Ти си изхарчил много енергия. Природата икономисва. Всичко се хроникира. Казал си „магаре“. За да изкажеш думата „магаре“, изисква се известна енергия. Веднага се записва, каква енергия се изисква за „магаре“. Кажеш друга дума, веднага се записва, колко енергия си изразходвал, за да кажеш „лисица“, „вол“, „тигър“, „помия“, ще ти турят една глоба от хиляда лева, глоба за

изразходваната енергия. Казва: „Ти си изхарчил за тази енергия хиляда лева.“ Като няма да платиш, ти вече усещаш една болка. Боли те нещо. Природата казва: „Ще платиш.“ То е плащане. Сърцето плаща за ума. Не мислете, че не се плаща. Плаща се. И за доброто се плаща, и за лошото се плаща. Вие сега мислите, че като кажете на един човек една дума, не се плаща. Вие искате да кажете на един човек, че е дърво. Казвате: „Дърво.“ Умен човек сте, не изяснявате защо му казвате, че е дърво. Че не му стига умът. Вие как мислите? Ако употребите думата „дърво“, какво разбирате: Или че той не мисли, или му казвате, че трябва да го бият. Значи, една погрешка може да се изправи с дърво. Може да я изправиш, както растенията изправят своите погрешки. Казвате: Трябва да започнеш да мислиш, да те посеят вътре в земята. Тази погрешка само чрез дървото можеш да я оправиш. Ще пуснеш корени дълбоко в почвата, ще израснеш и нагоре въздухът ще те разлюлява. Като седиш няколко години в туй положение, ще забележиш какво е отношението на корените и какво е отношението на листата, и какво е отношението на природата към тебе. Казваш: „Дърво.“ Онзи казва: „Как ме наричаш дърво?“ – „Аз искам да ти кажа научно, ти си направил една погрешка, която можеш да изправиш само по начина на дървото, което спуска корените си в земята и издига своите клонища горе във въздуха, цъфти, завързва, дава плод на хората и става знатно.“ Казва: „Как смееш да ме наричаш дърво?“ То е човек, който не разбира думата „дърво“. Да допуснем сега второто положение. Кажеш: „Лисица.“ Как ще изтъкувате „лисица“? Често казвате: „Той е лисица.“ Какво разбирате под думата „лисица“? Той ти казва: „Ти си лисица.“ Лисица, който се избавя от мъчнотиите. Какво прави? Когато я гони някоя хрътка или някой копой, нахохори опашката си отзад, опашката ѝ става по-голяма и постоянно мърда опашката си на една и на друга страна и той, като иска да я хване, върви отзад в крива линия, а тя върви в права линия. Като въртиш опашката си, ти си лисица. Употребява ума си, защото ще я хване копой за гърба и ще бъде много зле. Сега вие не разбирате. Казвате: „Ти си лисица.“ Тогава значи, тази погрешка, тази опасност, която те очаква, можеш да се избавиш само като

лавираш. Лавирането какво е? Тъй лисицата лавира с опашката наляво, надясно. Но трябва да знаеш как да лавираш. Ако не знаеш как да лавираш, мънотията ще дойде. Какво значи „лавира“? Вие имате основния тон „ла“ и „вир“. Какво значи? „Ла“ е основен тон на движение в природата. В „сол“ вие имате движение нагоре. А в „ла“ вие имате движение надолу. Следователно, в „сол“ вие вече сте свързани с материалния свят. Напрежението от центъра на земята излиза нагоре. Всичката енергия, която „сол“ възприема от слънцето, тази енергия се предава. В „ла“ движението се обръща от слънцето към земята. „Сол“ е движение към слънцето, „ла“ е движение към центъра на земята. Като отива към центъра на земята, се превръща в „ла“. Ако вие се спрете в дадения случай, тогава ще се яви известна катастрофа вътре в живота ви. Всяко страдание произтича от спирането някъде. Ти си се спрял. Щом някъде ти се движиш по-бързо, отколкото трябва, ти пак ще страдаш. И ако се движиш по-медлено, пак ще страдаш. Ако се движиш по-бързо, пак ще страдаш. Само разликата каква ще бъде? При бавното движение, с една биволска кола ако се движиш, страданието ще бъде по-малко. Защото как да ти обърнат колата? Ако си с биволска кола, катастрофа може ли да стане? Ти като вървиш, може някой път да се обърне колата, но ако пътуваш с един автомобил, който пътува с 200, 300 километра в час, какво може да се случи с бързото движение? Има опасност. Ти ще постигнеш целта много по-скоро, но трябва да бъдеш много учен, понеже инциденти с автомобила може да се случат.

Понякой път вие бързате. За предпочитане е някои работи да ги свършите с биволски кола. Значи имаш една опасност, казваш: Бивол, /Учителят пее/, лисица, /Учителят пее/, слон, /Учителят пее/. Някой път можеш да кажеш: Слон, слон, /Учителят пее/, думата слон, после муха... Някой казва: „Каква лисица си ти.“ Ти вземи, че попей: „Лисица, лисица“.

Вие седите и мислите: „Защо Господ направил света така?“ Вие боравите с всички ваши хипотези и теории, които са прави. Във всички работи постоянно имаме спънки. Човек мисли, когато нещата се свършени. Човек не мисли, преди да свърши нещата.

След като свърши, тогава започва да мисли. Тогава е свършен факт. Вървиш по пътя, удариш си крака, започваш да мислиш какво вършиш. Казваш: „Аз не трябваше да си ударя крака, кой го тури, че няма ли друго място, че там ли трябваше да го турят, какви са хора, кой ги турил, те са невежи.“ Ти разсъждаваш. А пък ти, като вървиш по пътя, трябваше да гледаш, да мислиш. Ти си тръгнал и не мислиш, търсиш своето щастие по небето. Като се удариш в камъка, казват: „Онова твое благо от небето слезе на земята.“ Сега ще ви приведа примера за онзи философ, който вървял по пътя и бил зает с една велика задача да разрешава в живота си. Блъснал се в един камък и се спрял да мисли. Казва: „Кой турил този камък?“ Търси причините, защо този камък е на пътя. Блъснал си крака, боли го кракът. Но не пита защо го боли, но търси причините. Казва: „Болката е слаба, причината е камъкът.“ Сега разсъждава: Защо турих камъка на пътя, пък и защо той се блъснал в него. Дойде другата мисъл, да дигне камъка, разсъждава, или да не го дигне. Ако го дигне, какво ще стане? Седи той и мисли. Гледа нагоре, гледа надолу, разсъждава. Бил много беден човек, от философия осиромашал човекът. Скъсани обувца, дрехи скъсани, но философствувал, разсъждавал. Казва: „Разумно е да го дигна, защото и друг човек като мене ще блъсне. Той не знае да разсъждава, ще си счупи крака. Аз ще направя едно добро, да избавя хората от едно голямо нещастие.“ Напъва се, напъва се, търкулва камъка и гледа под камъка една торба. Интересува се от торбата, какво е скрито. Гледа вътре – злато. Казва: „С какво може да ми послужи тази торба, с какво може да си услужа? Кое е право?“ Гледа: „Обувца нямах, краката ми страдаха досега.“ После гледа: „Дрехите окъсани. Срамота е от хората, трябва да се облека.“ Започва той да философствува. Взема торбата и я носи. Питам сега, ако не беше философ, ако не разсъждаваше, щеше ли да дигне камъка и да поправи своето положение? Блъснеш се в една мънотия, спри се да разсъждаваш, защо е турена тази мънотия на пътя. Тя ще стане причина да измениш своето положение. Имаш едно страдание, страдаш, мъчно ти е нещо. Някой път можеш да знаеш защо страдаш, пък някой път не знаеш защо страдаш. Има страдания чужди. Когато

някой път ще умре някой човек, който ти е ближен, някой твой близък роднина, ти го обичаш, дойде на умиране, усещаш болка, чувствуваш болката му. Този човек през въздуха праща и ти по твоето радио приемаш страданието. Не си ти, който умираш, друг умира. Казва: „Защо са тия страдания?“ Този човек, който страда при умирането, той не е готов за смъртта. Казва: „Знаеш ли, че един твой роднина умира, не е готов, не иска да умре. Ти един ден искаш ли и ти да умреш като него?“ Ти страдаш, страданието всякога може да дойде. Никой не е изключен от страданието. Никой не е изключен в пътя на живота като ходи да не си удари крака някъде. Страданието ще дойде. И малки, и големи страдания ще дойдат, но всички трябва да мислите. Всяко едно страдание, ако го разгледаш туй страдание, то ще ти донесе силата, която е скрита. Под този камък ще намериш злато и обущата ще се поправят, и дрехите, и храната ще се поправи. Книги ще си купиш, пиано ще си купиш, автомобил ще си купиш, аероплан ще си купиш, ще си избереш хубаво място, дето да живееш. Вие седите и казвате, какво трябва да правите. Имате разрешението. Краката ви са един начин за разрешението на въпроса. Значи, човек е двоен. Две същества са свързани в едно същество. Пръстите на ръцете са дълги, а на краката пръстите са къси. Пръстите показват ума. Пръстите на ръката показват умственото развитие на човека. Дланта показва развитието на сърцето. Винаги дланта, вътрешната страна на дланта показва вашата чувствителност. Пръстите показват силата на вашата мисъл. Щом мисли човек, като мисли, той образува пръстите. Чрез сърцето образува дланта, чрез волята образува цялата ръка до рамото. Тъй щото умът взел участие в създаването на пръстите, сърцето взело участие в създаването на дланта и волята взела участие в създаването на ръката до рамото. Имате пръстите, това е работата, която умът свършил. Дланта е работата, която сърцето свършило и останалата ръка е работата, която волята е свършила. Както и да разглеждате въпроса, всички ония същества с хиляди години работили, за да създадат човека. Хиляди години са работили най-умните същества да създадат тялото на човека. Хиляди години са работили да се създаде сегашната форма на

човешкото тяло, което имаме. Учените хора едва сега разглеждат по кой начин са градили къщата, как се диференцирали клетките. Как едни клетки създали краката, други клетки създали стомаха. Намират, че белите дробове най-после са създадени. Та казвам: Вие не сте запознати със себе си. Очи имате, не знаете как са направени очите. Език имате, не знаете как е направен езикът. Уши имате, не знаете как са направени ушите. Това са апарати. Вие отвътре има да ги изучавате. Вие сте като малките деца. Ако речете да ги барате, вие ще ги развалите. Казвам: Заболи ви пръстът. Ако ви заболи първият пръст, какво трябва да правите? Тази болка психологически произтича от задната част на главата, горе към темето. Заболи ви вторият пръст, причината е големият страх, който има у човека или на неговото съзнание. Съзнанието произтича от съвестта. От три точки може да те заболи средния пръст. Не употребяваш съзнанието, съвестта както трябва и се страхуваш повече, отколкото трябва. Или трябва да те заболи безименният пръст. Той е пръст на изкуството. Този пръст когато заболява, ти не си употребявал слънчевата енергия, зависи от предната част на главата, на челото. Ако не мислиш, ще се яви болка в средния пръст. Ако започнеш да мислиш, иде повече кръв, веднага тази болка ще изчезне. Ако ти не обичаш красивото в света, ако не си избираш думите, то е красотата, ще знаеш изящно как да говориш, да не употребяваш груби думи, направил си престъпление с този пръст. Причината е в цялата умствена област. След туй ще се яви една болка като една глоба, едно малко неразположение. Трябва да се научиш да мислиш правилно. Може да излезе цирка на третия пръст. Някой път може да се яви една болка на кутрето. Вие не знаете болката откъде иде. Малкият пръст ще ви заболи, понеже в реалния живот вие не разпределяте нещата правилно. После има друго. Ти някой път гледаш ръката и не харесваш ръката. Защо? Ти не можеш да имаш хубави пръсти, ако нямаш хубави и благородни чувства. Ти не можеш да имаш хубав среден пръст, ако не си справедлив. Ти не можеш да имаш хубав безимен пръст, ако в тебе чувството на красиво и хубаво не е развито. Пръстът ще бъде такъв. Не може и малкият пръст да бъде красив, ако ти в материалните си работи не знаеш как да

имаш такт с хората. Като постъпваш справедливо, това се хроникира на тялото. И най-после, ако ти нямаш Божественото, хубавото в тебе, ти не можеш да имаш един палец, не можеш да имаш воля. Силната воля се кали, когато съзнава, че Онзи, Който създал света, Онзи, Който създал тялото, живота, който имаш, почва да се сформира палецът. По палеца ще знаеш какъв е човек, има ли религия, оценява ли с ума всичките богатства, които има, както са. Казвате: „Аз като живея добре.“ Да живееш добре, да сформираш добре дланта си. Някоя длан не е хубава. Дланта някой път може да е суха. Дланта може някой път да е влажна. Може да е корава. Някой път ръката може да стане чрезмерно мека отвътре. Кой ръце са по-хубави, сухите или влажните? Те са специални работи. Вие се спирате върху положението. Вие искате да станете един добър певец. Ти най-първо трябва да чувствуваш – имаш глас или не. Ще спреш мисълта си върху твоето гърло. Певецът трябва да мисли. Ще започнеш да мислиш най-хубавото, което имаш. За всеки човек ще мислиш хубаво. Ще бъдеш талкова внимателен, ще имаш най-деликатни отношения. Ще се отнасяш много добре с ларинкса, с гърлото си. Люти работи няма да ядеш, кисели работи няма да ядеш. Ледена студена вода няма да пиеш, много гореща вода няма да пиеш, ще бъдеш много внимателен. Като станеш, ще разтриваш гърлото, ще съсредоточиш всичката си деликатност. Онези от вас, които искат да станат певци, ще пазиш гърлото си, ще кажеш: „Колко хубаво знаеш да пееш. Я си покажи изкуството, я ми кажи какъв ангелски глас имаш.“ Поглади гърлото си. Кажеш: „Туй е глупава работа.“ Говори умното. Ти можеш да кажеш: „Колко съм неспособен, не съм даровит.“ Кое е по-хубаво, добре ли да мислиш за себе си или зле да мислиш? Ако мислиш зле за себе си, Бог те е създал едно красиво същество, Той те е създал да станеш един ангел, да развиеш ума си, сърцето си, гениален да бъдеш. Ти седиш, вземаш мястото на едно говедо, дето ходиш, с краката си ровиш земята и грешиш, и после роптаеш. Не е разумно. Сега аз ви казвам един начин да говориш на гърлото, ще попееш, ще станеш първокласен певец. Ако досега бяхте употребили, светът щеше да знае. Който пее лошо, не мисли.

Всеки един звук е стъпало на една култура. Пресищане има вътре. Като плаче един човек, ще го знаеш. И като започне да плаче и като се кара, може да знаеш, ще стане ли велик човек или гениален, или е голям простак. По гласа му ще познаеш. Като минаваш някъде вечерно време, ако минаваш и мълчиш, кучето седи далеч. Щом издадеш гласа си, те те познават, дали тебе те е страх или не. Като чуят първата дума, те се нахвърлят отгоре ти. Следователно, мъчнотиите на живота ти са кучетата на природата, които като ви усетят, че сте страхливи, нахвърлят се отгоре. Мълчете! Като дойде едно страдание, кажи: „Герой съм.“ Дойде една мъчна задача, кажи: „Мога да я реша.“ Макар че не можеш да я разрешиш. Въпросът е да не кажеш: „Невъзможно е.“ Онова дете на една година, невъзможно е да дигне сто килограма, то и десет грама не може да дигне, но на две, три, на 4, 10, на 21 година това дете стане левент момък, големия товар може да го дигне. Въпрос е на време. Няма мъчнотия в света, която човек да не може да разреши, но то е въпрос на време.

Сега казвам: Започнете да мислите, не да проверяваш. Вие сте повярвали. Да опитате с мисълта си, със сърцето си проверявайте. Понеже досега със сърцето сте опитвали. Със сърцето си проверявайте, а с волята прилагайте. Опитвайте с ума, проверявайте със сърцето и прилагайте с волята.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

26 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 28 април 1939 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

СВОБОДА НА СЪЗНАНИЕТО

ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./

Пишете на тема: „Неопределени идеи.“

Някой път искате да се определи човек. Да се определи човек или да не се определи. Каква е разликата между един, който се е определил и един, който не се определил? Кое е по-добро, човек да се определи или да не се определи? Зависи в дадения случай какво разбира човек под думата „определение“, каква е мисълта или каква е идеята, която занимава ума. Вие, ако вземете темата „Свобода на съзнанието“. Пишете втора тема: „Свобода на съзнанието“. Ако пишете, определете го с няколко думи. Свобода на съзнанието, това е цяла наука. От свободата на съзнанието зависи характерът на човека. От свободата на съзнанието зависи мисълта на човека, зависят чувствата, които има човек, усетите, здравето на човека зависи от свободата на съзнанието. Значи, съзнанието да не е обременено, да няма нищо непотребно. Да кажем сега: Трябва да се освободите. Вие всинца сте заети с неща, които ви са непотребни в дадения случай. Няма нито един от вас, който да е свободен. Има нещо, което те безпокои, което ти е неприятно. Някой път като гледаш дрехите си, казваш: „Тия дрехи не стават.“ Някой гледа обувката си, казва: „Скъсах се обувката.“ Не е свободен. Гледаш шапката. Бръкнеш в джоба си, кажеш: „Няма нищо в джоба.“ Или огледаш се в огледалото, казваш: „Много съм пожълтял.“ Изменя се времето, веднага стават промени във вас. Промените и състоянията в природата се отразяват и на вас. Обременява се съзнанието. Някой казва, че човек трябва да има ясно съзнание.

Свободата на съзнанието е един динамически процес, той не е статически. Щом човек остане в едно статическо състояние, веднага съзнанието се обременява. Щом човек престане да мисли, както трябва, престане да чувствава както трябва и престане да постъпва както трябва, съзнанието постоянно изгубва своята свобода. Да допуснем, вие седите, имате известна болка: Или вратът ви боли, или ви боли ръката. Вие търсите един начин да се лекувате. Ако болката е на врата, как ще се лекувате? Вие по кой начин лекувате врата? Може просто да имате една болка отзад на врата. Значи в тази част кръвообращението не става правилно. Стесняване станало на капилярните съдове, вследствие на това триене на кръвта, чувствувате вие една малка болка. Всяка болест е една малка дисхармония. Има вече тежест в съзнанието. Ти седиш и съзнанието не е свободно. Ако можеш да освободиш съзнанието си от тази болка, тя ще изчезне. Първото нещо, ще се стремите да освободите съзнанието си. Всяка една мисъл трябва да знаете, ще ѝ дадете ли място в ума си. Една мисъл може да обремени съзнанието ви. Ако вземете думата „живот“ и „смърт“, ако ви кажат: „Еди-кой си умрял“, какво произвежда? Казват: „Петко Стоянов заминал за другия свят, умрял“, казват. Онзи, който е определен, той си има име, казват: „Петко Стоянов, който дошъл, не е определен.“ В смъртта нещата са определени. Дошъл някой, но името му не се знае, инкогнито иде. Онзи, който умира, всякога има име. Питам тогава: Кои идеи са по-силни, определените или неопределените идеи? Някой казва: „Аз искам да се определя.“ Ако ти можеш да се определиш в дадения случай, какво можеш да направиш? Всеки ден трябва да се самоопределяш. И днес какво можеш да направиш, и утре ако направиш същото, ти не разбираш. Значи, за днес какво можеш да определиш. Какво можете да направите за днес? Ще трябва да свършите три работи: Най-първо като станеш сутрин, ще работиш с ума си. Като станеш сутрин, ще работиш със сърцето си, като станеш сутрин, ще работиш с волята си. Сега как работите с ума си? Човек трябва да работи с ума си. Ако поставиш една мисъл на нейното място, това е една добра работа. Какво разбирате под думата „работа“? Докато е ден, човек трябва да

работи. Иде нощ, когато никой не може да работи. Казва: „Как ще работят?“ Докато е ден, докато има светлина, работи, понеже иде нощ, иде тъмнина, в която не може да се работи. Работи, докато имаш светлина в ума си. Работи, докато имаш топлина в сърцето си. Работи с волята си, докато имаш сила. Защото иде време, когато не можеш да работиш и да искаш. Умрелите могат ли да работят? Волята в него е парализирана и той, и да иска да работи, не може. Представете си, че един човек е заровен в земята и той съзнава, че е заровен, какво ще прави той сега? Всеки един човек, който се е научил да освобождава съзнанието си, на когото съзнанието е свободно, той е свободен и от смъртта. Той трябва да се приготви да освобождава съзнанието си. В съзнанието си да не допуска непотребни мисли. В съзнанието кракът на една непотребна мисъл да не влиза и кракът на едно непотребно желание да не влиза, и кракът на една непотребна постъпка да не влиза. То е свещено място, в което човек трябва да бъде свободен. Той трябва да бъде свободен. Някой казва: „Аз трябва да бъда свободен.“ Някой казва: „Аз съм болен.“ Щом е болен, обременено е твоето съзнание с непотребни работи. Казва: „За мене животът няма смисъл.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да уча.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да пея.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да рисувам.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да ходя.“ – Обременено е твоето съзнание с непотребни работи. – „Не мога да ям.“ – С непотребни работи си обременен. – „Не мога да спя.“ – С непотребни работи си обременен. Не можеш да спиш. Ще махнеш онази мисъл, която не ти дава спокойствие. Защото сънят е почивка. Организмът трябва да си почине, за да може човек да акумулира известна енергия, която му е необходима. Тогава как трябва да се освободиш? Ако аз ви туря на гърба по 60 килограма захар, тъй го туря, да не може да се освободите, така е турен, че вие не можете да го снемете. Какъв метод ще употребите, за да се освободите от захарта? На гърба ви седи 60 килограма захар. /Ще се потопим във вода./ То е един от добрите методи, ако има вода, ами ако няма вода? Намираш се в пустинята, дето няма

вода, какво ще правиш със захарта? Тогава трябва да имаш знание, да предизвикаш природата да ти даде вода, да дойде дъждът, да стопи захарта и да те освободи. Защото, ако си при водата, ще се потопиш и ще се освободиш. То е добър метод. Ако няма вода, тогава ще предизвикаш в природата да дойде вода, да вали три, четири часа, да стопи захарта и да се освободиш. Питам: Като влезе дъждът, трябва ли да оставиш да се стопи всичката захар? 600 килограма захар по 25 лева, то струва колко? – 15 хиляди лева струва. Какво трябва да правите? Често вие ядете захар и се явява една болест, която се дължи на захарта. Ако ядете толкова много захар, ще заболее. Ако ядете по 500 или 600 грама захар, какво трябва да правите? 500 грама захар, знаете ли какво трябва да направи? Изобщо, когато хората стават нервни, остава повече захар в кръвта. Всички нервни хора имат повече захар в кръвта си, отколкото онези, които са разположени.

Но сега първото нещо: Трябва да освободите съзнанието си от всички онези непотребни мисли. Да дойдем до динамичната страна. Останал нечист въздух в дробовете ти, как можеш да го изхвърлиш? Нечистият въздух можеш да го замениш с чист въздух. Нечисто всякога може да се замени с чисто. Обремененото съзнание подразбира, че има известни нечистотии, които трябва да се заместят с чисто. Казвам: Нечисто е съзнанието на човека. Не самото съзнание, но има нечисти мисли, има нечисти желания, има и нечисти постъпки. Те трябва да се заменят с чисти. Дайте ми една нечиста мисъл. Защото степени има. Една най-малко оцапана мисъл. Представете си една най-малко оцапана мисъл. – „Краде ми се.“ Краде, значи по-друго. Хубаво е да се пооткрадне някой път. Или още по-малко: „Взема ми се.“ Ако вземете думата „изядам“, как мислите, чиста дума ли е? „Изядам го този човек.“ – Не е чисто. После кажеш: „Мръсно.“ Трябва да знаете кои думи са чисти. Кажеш: „Този мръсен, онзи мръсен.“ Ти като говориш за омърсяването, ти омърсяваш съзнанието си. Ти като кажеш: „Този лош, онзи лош“, ти се оцапваш. Ти като мислиш за лошите хора, ще се оцапаш. Онзи, който мисли за лошите хора, трябва да бъде като лекар, който аутопсира умрелите и той трябва да бъде така концентриран,

защото при най-малкото порязване може да се зарази. Може някой болен да е умрял от заразителна болест и той да се инфектира. Много пъти хората с опетняване на съзнанието си изгубват живота си. Кажете: „Лошо е времето.“ Това нечиста мисъл ли е? Не е чиста мисъл. Може ли времето да бъде лошо? То е по отношение на нас. Или друг каже: „Изгори ме.“ Колко вида изгаряне има? Младата мома казва: „Изгори ме.“ Съвсем неправо мислите. Как може любовта, най-хубавото в света, да изгори човека? Как е възможно? Бог е любов. Най-хубавото нещо да изгори човека? Той е принесъл мисълта много алегорично, както онези, които пишат нещо и турят много точки. Какво означават много точки? Вие, когато пишете и слагате много точки, каква е мисълта ви? Желая да дойда у вас, но... Представете си, че вие сте длъжник и пишете на кредитора си: „Действително обещах да се срещна с вас, но ... не ми е възможно сега.“ Кой са причините за невъзможността? Какви причини може да има, че не ми е възможно да се срещна с вас? Защо е невъзможно? Сега, коя е определената мисъл? Той трябва да пише тъй: „Аз ви обещах да се срещна в 10 часа идния ден, но понеже нямам пари да ви се изплатя, затова отлагам да дойда да ви срещна.“ Но той казва така: „Както се сговорихме, няма да мога да дойда.“ Или вие някой път туряте в ума си да свършите нещо, след това отлагате. Казвате: „Но ...“ Един американски проповедник проповядвал върху един съюз „бът“ – „но“. Вземал си един стих и започнал да проповядва, казва: „Може да направим това и това, бът... Може да направим баница, бът ... брашно няма, масло няма. Може да захванем търговия, но пари няма. Може да учим, да свършим университета, но ... Може да идем на работа, но ...“ И най-после един от членовете на черквата – понеже държал проповед, за да назначат проповедник на църквата – му казва: „Много се радваме, много добре проповядваш, имаме желание да ви имаме за проповедник, но ...“ Добре, какво трябва да турите след „но“-то?

Казвам: Трябва да имаме един начин за чистене на съзнанието. Онези от вас, които искат да работят съзнателно, трябва да знаете как да чистите вашата мисъл. Не е лесна работа. Запример, на мнозина от вас дрехите ви имат петна, не са чисти,

защото не обръщате внимание. Някой от вас, като има леке на дрехите, ще го изчисти, някой ще го гледа. Някой от вас ще погледне обувката си, не ги изчиства. Всяка сутрин не вземате четката да си избършете обувката. Ако възнаграждаха за петна по дрехите, някои от вас много щяха да спечелят. Ако плащаха награда сто лева за едно петно, някои от вас щяха да станат доста богати. Сто петна по сто лева, те са десет хиляди лева. Тогава, ако се глобявате по сто лева за петно, сто петна по сто лева, много голяма глоба трябва да дадете. Закон в природата има, всякога, когато обременяваш съзнанието си, те глобяват. Никой не може да се освободи. При всяко обременяване на съзнанието има глоба. Една справедлива глоба. Туй, което вие считате едно неразположение на духа, това (е) една глоба за обременяване на съзнанието с непотребни работи. Някоя малка непотребна мисъл имаш, ще платиш една малка глобичка. Или обремениш сърцето си, пак ще платиш глоба. Казваш: „Обременено сърце.“ То е съзнанието ви. Една обременена мисъл има проекция в съзнанието, проектира се. Обременената мисъл се проектира като на един екран. Обремененото сърце, и то се проектира като на един екран. Обременената воля, и тя се проектира като на един екран. Следователно, този екран на обремененото съзнание, ти трябва да намериш един път да освободиш своята мисъл.

Допуснете сега, че ставате сутрин, имате едно задължение да пеете. Ти казваш: „Не мога да пея.“ Отиваш на училище, не си знаеш урока, какво трябва да правиш? Трябва да го научиш. Казваш ти :“Не мога да пея.“ Но с туй нищо не разрешаваш. Все трябва да пееш. Туй ни най-малко не те освобождава. На тебе ти е дадена една способност и ти трябва да пееш. Ти на деня трябва да имаш един минута за пеене. Повече от една минута не може да намаляваш. Ако намалиш, започват да те глобяват. Тогава, ако не искаш по добра воля, насила да те накарат, ще почнеш да пееш: „Ох, оле, оле, оле.“ Пеене е това. Онзи, който охка, пее. Когато дойде страдание, винаги охкате. Казваш: „Не знаеш да пееш, а?“ Та на всичкото противоречие, което имате, искате да изправите живота си. Как ще си поправите живота? Каквото и да

се тури, знанието трябва да има определени качества. Знанието трябва да внася светлина в ума. Знанието трябва да внася топлина в сърцето. Знанието трябва да внася сила във волята. Туй е знание. Като говорим ние за наука, това разбираме. Като говоря за работа, някой казва: „Дотегна ми да работя.“ Дотегнало му да работи на човека. От работа човек не може да се умори. Работата никога не уморява. Човек свири някое музикално парче, човек не може да се умори. След като остави, той излиза с едно приятно впечатление. Свирил си едно хубаво парче, след като излезеш, слушаш тази музика в мозъка си. Продължават обертоновете да се носят. Или направил си хубава постъпка, ти вървиш по пътя и в съзнанието ти има нещо хубаво, приятно ти е. Прегрешил си някъде една малка постъпка, вървиш и в съзнанието нещо те съди. Казваш: „Не е хубаво.“ И ти казваш: „Не е хубаво това, което направих.“ Или не си научил урока си. Един, който не знае как да пее, какво трябва да прави? Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Ако аз не можех да пея, ще намеря някой добър певец, който пее хубаво и ще кажа: Може ли да ми направиш една малка услуга само да ми пипнеш гърлото? Пипни ми гърлото да се науча и аз да пея. Ако бях на вашето място, че не мога да пея хубаво, имах способност, тогава на този певец, който знае хубаво да пее, ще му кажа: Я ми бутни гърлото, тури си само двата пръста на челото ми, на музикалния ми център. Така ще се събуди във вас музикалното чувство. Някой път някой изгубил своята жизненост, отслабнал, казват: „Отслабнал съм, болен съм, не съм устойчив.“ Казвам: Побутни се зад ушите, поразтрий се. Който от вас е болен, сутрин станеш, неразположен си, поразтрий се зад ушите с двата пръста. Оттам може да се изпрати енергия. Кажи си: „Юнак си, като тебе не съм виждал в света.“

Най-първо не туряйте нищо в отрицателна мисъл. Дойде мисълта: „Не мога да пея.“ Кажи: „Мога да пея, само че не искам.“ Кажи: „Искам.“ Като каже „Не мога да пея“, кажи: „Мога да пея.“ После каже: „Не искам.“ Ти отхвърли „не“-то и кажи: „Искам да пея.“ Всичките отрицателни чувства отстранявайте. Винаги изхвърляйте всичките отрицателни частици на речта.

Понеже една дума „не“ може да те спъне за цяла година. Не вземайте туй в крайност.

Нали знаете онзи беден човек, който отивал да се оплаква при един княз, че не му върви, че е беден. Той бил много умен. Един ден той минавал през един мост, взел една голяма кесия с пари, намерил един голям камък и затиснал кесията с камъка на сред моста, да види този беден ще се интересува ли като види този камък, да го премести. Бедният, като дошъл там, казал: „Толкоз години съм минавал с отворени очи, хайде сега да мина със затворени очи, дали ще може да мина пипнешката.“ Вие често с отрицателните си мисли мижешката минавате по пътя. Едно щастие има за вас, вие ще обремените съзнанието си, ще се зароди едно желание да обремените съзнанието си. Ония, благоприятните условия, онова благо, което провидението турило на пътя ви, вие ще минете и няма да го видите. После пак ще се оплаквате. Сега примерът е малко пресилен. Като минава бедният със затворени очи, князът казва: „Този човек не е за пари, той е умен човек, нему пари не му трябват.“ Той му турил един чувал брашно, но тъй го турил, че той да не знае, турил го на камъка.“ Казва: „Хубаво прави, този иска да му помагам, няма го майстора, не искам да се занимавам с чували.“ Гледа чувала, заминава си. Казва: „И за брашно не е този.“ Най-после поставя на пътя едно куче булдог, да не го пусне да мине. Вие не знаете ли какъв е характера на булдога? Ти хванеш, ти пушаш, то не пуца. Такова нещо са английските кучета булдог. Той искал да мине покрай пътя, нахвърля се кучето, обърнал се и се върнал в къщи. Отишъл пак да се оплаква на княза. Казва: „Не върви тази работа.“ Не върви, понеже на пътя първо имаше един камък и ти мина слепешката. Като вървял слепешката, блъснал се, ударил си крака в камъка, блъснал се. Казва: „Кой турил този камък, будала такъв“ и си заминал. Пита го: „Защо не дигна камъка?“ Казва: „Нямам работа, че да вървя да дигам чуждите камъни. То не е работа за мене.“ – „Вторият път като мина, онзи чувал защо не го дигна?“ – „Не е моя работа да дигам чувалите.“ – „Ами твоя работа ли е да бягаш от булдога? Защо не го хвана за врата?“ Казва: „Ще бягам, може да ме ухапе.“ Сравнението, парите и брашното, това са

условията. Кучето, това са вече големите мъчнотии и несгодите в живота, които някой път ще те накарат да си починаш. Искаш да работиш, да станеш богат. Като станеш богат, ще се обремениш. Писанието казва: Богатите няма да влезат в Царството Божие. Ти ще обремениш ума си със злато, туриш си мисълта да имаш сто милиона злато. Знаеш сто милиона злато колко тона ще излязат? Я пресметнете. В един килограм злато има 200 наполеона по пет грама всеки един наполеон, сто милиона златни лева. Пет милиона, делете на хиляда, 500. 500 тона вие не може да носите. Това е едно голямо напрежение. Хората искат да бъдат богати, но богатството е един голям товар. Имате там притчата за талантите. Онзи, който взел пет таланта, другият взел два таланта и третият взел един талант, първият спечелил още пет таланта, като дошъл господарят, искал веднага да се освободи. Който взел два таланта и спечелил още два, и той искал да се освободи. А онзи, който взел един талант, казва: „Тежка работа, зарових го в земята.“ Заровил го в земята, туй подразбира, че той ходил да яде и да пие, той не работил. Този, който взел един талант, че го заровил в земята, разбира земята е стомахът, ял и пил. Като дошъл господарят, казва: „Имах толкова, колкото взех – ял, пил – връщам ти го.“ Господарят казал: „Защо поне (не) си го турил в банката, поне да има лихва, придобивка.“ Та казвам: Онези, които имат един талант, не са работили, те са яли и пили. Затова казвам: Вземете от този, който не е работил, който ял и пил, вземете този талант. 5-те таланта, то е на главата, 2-та таланта, то е на сърцето. Онзи с волята не е работил.

Първото нещо: Трябва да се научите да освобождавате съзнанието. Никога не туряйте отрицателни мисли. Щом турите една отрицателна мисъл, заменете я с положителна. Разсърдиш се. Какво трябва да направиш? Сръдната не е лошо нещо. Българите имат кремъци и огниво. Имат те едно огниво и един кремък, искаш да си направиш огън. Ако имаш нужда да си запалиш огън, вземи огнивото, то и гневът ще се запали праханта, ще се запали огънят. Ти вървиш по пътя и си цъкаш с огнивото, кремъкът отива. Гневът има малко място. Без гняв не може. Но на ден колко пъти човек трябва да се разгневява? Колко пъти на ден

трябва да се разгневиш? Три пъти. Веднъж за ума си, веднъж за сърцето си и веднъж за себе си. Щом се разгневиш повече от три пъти, то е аномално. Три пъти да се разгневиш – веднъж за ума, понеже не си мислил, както трябва, веднъж се разгневиш, че не си чувствувал както трябва. То е на място. Казваш: „Не трябва тъй да се мисли, не трябва тъй да се чувствава, не трябва тъй да се постъпва.“

Чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашия ум. Чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите чувства и чистете съзнанието си, за да се повиши качеството на вашите постъпки. Всички ония хора, които сполучват в света, без да знаят, те са научили този закон. Човек не може да успява в живота, ако той не знае как да чисти съзнанието си, понеже в каквото и да е предприятие се изискват светли и чисти мисли, изискват се светли и чисти чувства, изисква се силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има силна воля. Само при едно чисто съзнание човек може да има светъл ум и само при едно чисто съзнание може да има добро сърце, да се прояви сърцето в него. Казвам: Дръжте съзнанието си чисто от всевъзможни петна. Постоянно чистете съзнанието си. Не се безпокойте, но чистете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

За една седмица чистете съзнанието си и имайте една тетрадка на ден да пишете три очиствания на ума си, три очиствания на сърцето си и три очиствания на волята си.

*XVIII година.
27 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 5 май 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ

Добрата молитва.

Всяка работа, която човек не може да свърши, каква работа е тя? Това, на което не можете да турите граница, е неопределено. Каква идея е яденето, дишането, слушането? И Д Е Я – мисловият свят. Онзи елемент, от който светът е създаден, идеята е значи елемент, от който светът е създаден. Ако една единица разделите на 10 части, какво имате? В единицата имате една основна идея за създаване на числата. Музиката принадлежи на умствения свят. В твоите разумни чувства и там има музика, и в постъпките, и във волята ти, като направиш нещо хубаво, и там има музика. Вие не можете да бъдете музикални, ако не мислите, не чувствувате и не постъпвате добре. Ако не мислите, ако не чувствувате и ако не постъпвате, не учете музиката. Музиката е един правилен начин как да постъпва човек. Туй, което наричаме добро, е отмерено, музикално. Всеки един тон е мярка, има съчетание. Човек сам по себе си е арфа с няколко милиона струни – ключове има. И вие сте все музиканти, които не знаете как да свирите. Човек мисли, ако бутне правилно една правилна мисъл. Не постъпва добре, значи не знае да свири. Неговите чувства – не знае как да нагласи арфата си. После дойде до постъпката, човек не знае как да постъпи, не знае как да командува.

Определени и неопределени идеи. Лошите хора употребяват позлатяването, а добрите хора употребяват златото. Добрият човек никога не позлатява, той всичко прави от злато. Позлатените работи са фалшиви работи, а златните работи са истинските. Всички промени във вас се дължат на позлатените идеи. Вие съжалявате за изтритите ваши позлатени работи. Дали са ви нещо за злато, а то е само позлатено. Болестите се дължат на

органически вещества, които се натрупват в организма. Има и неорганически мисли, има и неорганически чувства, пък има и неорганически постъпки. Те като се натрупат, има потъмняване. Щом живееш един позлатен живот, ще кажеш: „То е лош живот.“ Човек е една написана книга с много ситно писмо и най-учените хора едвам може да четат това писмо. И следователно, вие като се раждате на земята, дали са ви нещо, което трябва да прочетете. Вие казвате: „Еди-кой си човек е даровит.“ И ти имаш тази дарба, но не си работил. Този човек е посял своята семка, а твоята седи още в хамбара. Животът е почва, в която нещата се сеят. Мисловният свят е почва, в която мислите се сеят. Не сте сядали сега да пеете някой път на някоя ваша болест. Вземете някой път коремоболието. То се образува или от повдигането на вашата диафрагма, или от набиране на газове, отровни газове от храната, или пък от разширение на стомаха. Като ви заболи коремът, започнете да пеете на корема си. Вземете „до, до, до, до, до, до, до“, после „ре, ре, ре, ...“, не минава. После вземете „ми, ми, ми, ...“, после „фа, фа, фа, ...“, и там, където изчезне болката, запишете си: „Коремоболието се лекува с „до“, с „ре“, с „ми“. Подготвителни елементи при „фа“ и болката минава.“

Като влезете в този свят, заблуждавате се от външността на хората, казвате: „Колко е здрав човек.“ Здравето съществува на единствената база, че има хармония в мислите, хармония в чувствата и хармония в силите на човека, в неговия организъм. Не можем да бъдем здрави, ако няма хармония в ума ни, ако няма хармония в чувствата ни, ако няма хармония в действията ни – три елемента, необходими за здравето. Щом не мислиш правилно, на тона ти липсва едно трептение. Щом не чувствуваш правилно, липсват две трептения, щом не постъпваш правилно, три трептения липсват на тона ти. Щом на един тон липсват три трептения, става пропукване и съдържанието на този тон изтича. Тогава имате кухи тонове, черупки без съдържание.

Днешната работа никога не отлагай за утре. Щом ти дойде една идея, в какъвто и да е малък размер, свърши тази работа. Дойде ти наум, че трябва да следваш музика, ще намеря един музикант, ще взема един тон, това е начало на музиката. Дойде

ми идеята да си направя къща, нямам сега възможност, взимам едно камъче, турям го и казвам: Полагам основа на моята къща.

Всички велики хора са минали през големи изпитания, през големи несрети.

Белият цвят показва щедрост, изобилието, туй, което дава. Ти като даваш и се радваш на своето даване, то е белият цвят. Това е същинският бял цвят. И като вземаш, пак се радваш. То е същинският чер цвят. Хубаво е да вземаш, ще се радваш. Но като вземаш, ставаш тежък, опасно е да не потънеш в дъното на океана. Всеки човек, който иска да се освободи от робството на живота, трябва да дава. Всеки, който иска да се зароби, нека взема. Във вземането трябва да бъде по-умен, отколкото в даването. Защото вземането носи опасност. Умът, който Бог ви е дал, турете го на място. Всеки един ден чрез ума си изпращайте една хубава мисъл. Кажете тъй: „Желая светът да бъде добър, тъй както аз съм добър.“ Или кажете на себе си: „Желая да бъда добър, както Господ е добър.“ Някой не знае как да се моли. Желая да бъде тъй добър, както Господ е добър. Желая да бъда тъй благ, както Господ е благ. Ама, ще каже някой, мога ли? Мога, в микроскопически смисъл – МОГА. Когато човек работи върху една своя дарба, тя се развива. Всяка мисъл е свързана с някоя дарба. Мислите са резултати на човешките дарби и идват като подхранване на онова, което расте в нас и се развива. Всички възможности на днешния ден използвайте. Което приложите тази година, приложено е, утрешният ден има свои нови възможности. В законите, които Бог е положил, всичко е възможно, а извън тези закони, всичко е невъзможно.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

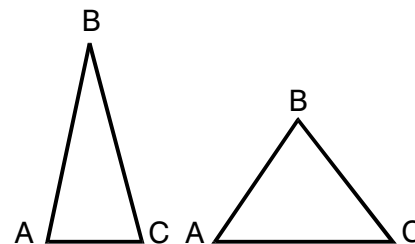
XVIII година.

*28 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 12 май 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

БЕДЕН И БОГАТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ Ако ви се зададе такава една тема: Защо рибите плуват, птиците хвъркат, растенията растат, как ще я разгледате? Или темата може да се каже: Защо човек яде, защо диша, защо мисли, защо чувства? Тогава, ако се зададе въпросът: „Защо сте недоволни в даден случай?“ Недоволството е много обширно. Недоволен си за какво? Може човек да е недоволен, че не е богат. Може да е недоволен, че не е здрав. Може да е недоволен, че не е учен. Може да е недоволен, защото не е силен. Недоволството има много причини. Някой път ние вземаме една дума в много обширен смисъл. Казва: „Аз съм недоволен.“ В даден случай човек не може да бъде недоволен от всичко. Може ли човек да бъде недоволен от всичко?

Фиг. 1

Той най-първо е недоволен от туй, за което приказваш. Човек щом е недоволен от сиромашията, значи е доволен от нещо. От какво е доволен тогава? Той говори против сиромашията, но като говори против сиромашията, има предвид богатството. Или говориш против насието,

тогава какво имаш предвид? Имате два триъгълника, които представят двама души (Фиг. 1). Първият триъгълник, това е сиромашът, вторият – богатият. В първия триъгълник къде седи сиромашията? – В основата, тя му е слаба. На първия триъгълник основата е много слаба, сиромаш е от основа. Вторият е богат с

основа. Имате един човек със слабо здраве, сиромаш е от здраве, постоянно се оплаква: „Гърбът ме боли, краката ме болят, пръстите ме болят.“ – Той се оплаква, защото е сиромаш. От какво е сиромаш? – От здраве, от жизнена енергия. Сиромаш е само в страната АС. Да допуснем, че вие имате физическо здраве, не го цените. Какво ще произлезе? Не цените вашето здраве. Представете си, че здраве нямате, пък го цените. По кой начин ще придобиете здравето? Този, богатият, той не цени богатството. Той го цени само в едно отношение. Той яде хубаво, облича се хубаво и спи хубаво. Казва: „Другите работи мене не ме интересуват.“ Сиромашът, той яде каквото намери, много малко яде. Той се облича както намери, не се облича добре и не спи добре. Точно обратното на богатия. Цяла нощ е буден, в размишление. Казва: „Не си спях, размишлявах.“ Какво размишлявал цялата нощ? Да обясним. Да допуснем, че вие сте търговец. Търговията като една обмяна, която става между хората. Имате право да си купите кон, но пари нямате. Туй е един копнеж и като спите, коня сънувате. Ставате, за коня мислите, накъдето ходите, в ума ви конят седи. Срещате един ден един кон се продава за десет лева, но пари нямате. Евтин кон за десет лева, но пари нямате. Питам тогава: Как ще купите коня? Вие ще разправяте, че сте срещнали един кон, за десет лева се продавал и не сте имали пари да го купите. Казвате: „Отиде хубавият кон. Не можех да го купя, евтин кон.“ Може би десет години ще разправяте за онзи кон и вашето желание.

Аз го вземам това за обяснение за несбъднатите идеи. Кон искаш да яздиш. На какво е символ конят? Конят засега е символ на обективния, на природния ум на човека. Когато човек иска да има кон, той започва в себе си да употребява своя природен ум. Казвам: Дават ви два камъка, вие не можете да направите различието между единия и другия. Единият е скъпоценен, а другият не е скъпоценен. В скъпоценният камък, в какво седи разликата? В неговата твърдост. Скъпоценните камъни се нареждат според твърдостта си от едно, две, до десетостепенни има. Ония, които са най-твърди, са най-скъпи. При това зависи и от чистотата на камъка да пречупва слънчевите лъчи. Колкото

кристализирането на този камък е по-правилно, без никакви примеси, колкото по-добре пречупва слънчевата светлина, без никакъв вътрешен дефект, толкова този камък е по-скъп. Ако вие запитате тия скъпоценни камъни при какви условия са добили своята твърдост. Вие казвате, че скъпоценните камъни се отличават със своята твърдост. Диамантът се отличава с най-голяма твърдост, затова е скъпоценен. Тогава, ако приложите твърдостта в човека, ако вашата твърдост е три или четири, или пет, към кой камък ще спадате? Или имате 7, 8, 9, 10. Ако имате вашата способност на твърдостта в десета степен, тогава вие ще имате разбирането на диаманта. Ще бъдете скъпоценен. Да допуснем, че човек има числото десет на своята твърдост. Тази твърдост аз я вземам с човешкия ум, човешките чувства и с човешката воля. Да кажем, че вие се обезсърчавате при най-малките мъчности. Сега твърдостта ви каква е? Вие понякога път се обезсърчавате. Разболееш се, уплашиш се, че може да умреш. Значи, човекът, който има твърдост десет, той не се плаши от болест, той не се плаши от сиромашия, той от мечка не се плаши и от змия не се плаши. Той е смел и решителен човек. Щом кажем „смел“, ние минаваме в друга област. Твърдостта означава, че онова, в което мисълта е непоколебима, капитал има. Твърдостта показва, че има един огромен капитал, който не е турен още в обръщение. Да вярва човек в себе си, той най-първо трябва да има твърдост. То е едно чувство постоянно. Нали трябва да вярваме в онова, което е реално? Представете си, че вие сте силен човек. Съзнавате, че имате грамадна сила. Не сте я проявили. Някой човек отвън ви гледа, казва: „Ти нямаш никаква сила.“ Как ще му докажеш? Трябва ли да седнеш да му доказваш, че си много силен? Представете си, че вие може да дигате само с едната ръка десет тона. Колко дигаше Херкулес, един от героите от гръцката митология? /Дигал земята на гърба си./ Като дигал цялата земя, зависиш от него. Ти, който можеш да дигаш десет тона с едната си ръка, този човек ще го хванеш за крака, ще го вдигнеш във въздуха, казваш: „Силен човек ли съм или не съм силен?“ Как мислиш, като го дигнеш нагоре, какво ще каже? Този опит вие всякога трябва да го правите. Да ви кажем, вие от математика

нищо не разбирате. Вие кажете: „Дай ми една от трудните задачи.“ Ако аз мога да разрешавам най-трудните задачи, разбирам ли или не разбирам математика? Ти може да ми кажеш, че нищо не разбирам от химия. Хубаво, ако аз за един час отгоре химически мога да превърна един прост метал в скъпоценен, тогава разбирам или не разбирам от химия? Двама души се свадиха и каза: „Ти нищо не разбираш от психология“ и аз като ида в пет минути ги примиря и двамата. Как? Лесна работа, аз разбирам. Как ще ги примиря? Виждам, че причината е сто лева. Единият дал сто лева на другия и двамата се опетнили. Всеки извадил револвер, единият държи револвер и другият държи револвер. Единият казва: „Няма да ми искаш сто лева.“ Другият казва: „Ще ми върнеш сто лева.“ Единият казва: „Ти ако не ми ги дадеш, ще те убия.“ Другият казва: „Ако ги искаш, ще те убия.“ Представете си, че и аз ида с трети револвер. Аз казвам и на двамата – аз го вземем в преносен смисъл – казвам: Ако и двамата не се примирите и двамата (ще убия). Една малка смешка. Един учител казва, че дава едно заявление до министъра, не го назначава. Отива веднъж, два пъти, нищо. Казва: „Влизам един път с револвер в ръка.“ Казва: „Казвам му: Или ще ме назначиш, или ще те убия. Като му теглих, казва, един десетокалибрен куршум, казва: Не ме убивай, ще те назнача.“ Един десетокалибрен куршум дал на министъра, десет хиляди лева за лихва. Министърът го назначил.

Да се повърнем към тези двамата. Казвам: Вие защо се карате? – Сто лева му дадох, мене тези пари ми трябват. Изваждам аз, казвам: Заповядайте, аз имам да му давам, давам ви 110 лева и за лихвите. Хванете се за ръка, поздравете се. Как ще се примирят? Изваждам нещо, давам сто и десет лева. Аз имам да му давам на него, аз плащам заради него. Примирете се. Той не е имал никаква умисъл да ги изгуби. Хващат се двамата, примирят се. Следователно, ако вие искате да направите някаква услуга, трябва да дадете нещо от себе си. Казва: „Как да примирим хората?“ – Туй, от което в дадения случай хората се нуждаят, дайте го. Да ви представя сега същия пример в друго отношение. Двама души жадни, единият носи едно малко шишенце с вода. Двамата хванали шишенцето, единият го държи и другият го

държи. Единият казва: „Аз пръв да пия.“ Тия хора нямат воля. Единият не иска да даде на другия и другият не иска да даде. И двамата силни, всеки иска неговата воля да бъде. Седят и се карат за едно малко шише, кой да пие вода пръв. Но същевременно нямат доверие. Единият казва: „Ако вземе той водата пръв да пие, за мене нищо няма да остави.“ Един на друг не си вярват. Аз ги примирявам. Нося една голяма българска стомна от десет кила. Казвам: Какъв е спорът? Започват да разправят, че и двамата са жадни, три деня не са пили вода, спорят се за водата в едно шишенце от 50 грама. Турям пред едното едно чаша от 250 грама с вода и пред другия турям също такава чаша. Казвам: Пуснете вашето шишенце. Примирявам тия хора. Сега вие как примирявате себе си? Вие понякога път сте в стълкновение със себе си. Понякога път се гневите на себе си. Недоволен си, че не си учен. Ами че когото и да е мога да го направя учен за един час. Да кажем, вие искате да декламирате едно стихотворение от някой виден поет. Учили сте го веднъж, имате една идея какво е писал, но тъй, както го писал поетът, го нямате. Искате да декламирате идеята, но формата на стихотворението нямате. Вие минавате за невежа. Аз нося книгата на този поет, давам ви я, вие намирате страницата и веднага го декламирате, учен човек сте в дадения случай, стига да имате книгата.

Питам сега: Какво ви дава повод да бъдете недоволен от себе си? Някой от вас казва, че той не е силен. Тогава по кой начин се добива силата? Вие ще кажете, че вие не сте добри. По кой начин се добива доброто? Или казвате: „Аз не съм умен.“ По кой начин се добива умът? Има си начини. По кой начин се добива здравето? Здравето на човека зависи от неговата мисъл. Здравето на човека зависи от неговите чувства. Здравето на човека зависи от неговите постъпки. Зависи от дишането, зависи от храната, зависи от мисълта. Човек, който добре се храни, добре чувства, добре мисли, винаги ще бъде здрав. Човек, който не е доволен от яденето, не мисли добре, той всякога ще боледува. Общо принципът е верен. Да допуснем, че вие може да се храните цял един месец с грах. Ще бъде ли едно нещастие? Аз веднъж четох една книга, в която един автор разправя, че 6 месеца се е хранил

с грах. Тия 6 месеца бил най-щастлив, много разположен вътрешно се усещал и физически, и умствено, и сърдечно. 6 месеца ял човекът грах, но от този, млечния.

Да допуснем, че вие имате недоволство, че вие сте беден. В какво седи недоволството на човека? Вие чувствувате, че сте беден. Какъв е цярът на това? Този въпрос е разрешен. Цярът на беднотията е работата. Работа умствена, работа сърдечна, работа физическа. Веднага ще започнеш да работиш. Мисълта е работа в умствения свят. Да мислиш, значи ти си в един свят на най-малко съпротивление. Не можеш да кажеш: „Аз нямам работа.“ В мисловия свят всякога може да работиш. И в сърдечния свят, и в духовния свят, и там можеш да работиш. Мъчнотията остава на физическото поле. И там можеш да работиш. Различава се работата в степените. Някой път работата е приятна. Да допуснем, че си сиромаш. Откъде трябва да започнеш? Кои са причините на осиромашаването? Човек може да осиромашее от безразборно ядене. Човек може да осиромашее от безразборно чувствуване и от безразборно мислене може да осиромашее човек. Един американски богаташ, който имал сто милиона долари, имал слабост към растенията. Искал да ходи по цялата земя да събира такива изключителни екземпляри от растения. Имал богата колекция. Най-после изпохарчил всичкото си богатство само за растения, само за цветя. Осиромашал и като умрял, го погребали на общински разноси. Да допуснем, че вие искате да бъдете красив. Събирате мисълта за вашата красота. Те са различни екземпляри. Постоянно мислите да бъдете красив. Какво ще добиете от вашата красота? Ако красотата не може да я пренесете в мисловния свят, ако красотата не може да я снемете в духовния свят и на физическото поле, вие не разбирате законите на красотата. Вие трябва да имате не една статическа красота, но една динамическа красота. Тя е, която може да ви ползува. Коя е статическа красота? Вие имате една статуя хубава, но бихте ли желали да бъдете хубав като тази статуя? Какво ще се ползвате? Тогава само ще имате само една фаза на красотата, една статуя. В какво седи красотата на тази, гръцката Венера? Или в какво седи красотата на Херкулеса? На Венера красотата седи в кривите

линии, а на Херкулеса седи в правите линии на силата. Но то е едно статическо положение. Една Венера в кривите линии, пак е в едно статическо положение. Ако сега ви кажа да ми дадете едно статическо положение на един беден човек, който седи при един богат човек, както му се моли умилно. Представете си едно дете на 12 години пред един богат човек и му се моли да му помогне. Я ми кажете как ще си представите туй дете? Може ли да ми представите умиления поглед на туй дете? Вие седите и се молите на Господа. Как ще се молите? Като деца молили сте се, но не само да съберете пръстите на ръцете си, каква физиономия ще вземе туй дете? Ако наблюдавате, вие като срещнете един ваш приятел, когото обичате, веднага вземате една поза инстинктивно или във вашето подсъзнание, или във вашето съзнание, или във вашето самосъзнание, или във вашето свръхсъзнание, една поза имате особена. Като срещнете някого, когото не обичате, веднага вземете друга поза. Вие даже не чувствувате, че сте артист. Казваш: „Не съм артист“ и като срещнеш някого, изведнъж вземаш една поза, или като срещнеш някого, когото обичаш, за него вземаш една поза. Казваш, че не си артист, ти си първокласен артист. Не си артист в туй отношение, че ако вземеш едно огледало, започваш да се рисуващ, не можеш да се нарисуващ. Не си артист да въплотиш онова, но може да си представиш. Но казвам: Туй дете как ще си го представите? С коя дума ще започне? Да кажем, вие сте музикант, искате музикално да му свирите, с кой тон ще започнете? Откъде ще започнете? Мъчни работи са тези.

Сега, ако някой път сте недоволни, че не разсъждавате къде трябва да се бутнете. Ако не разсъждавате, как трябва да си кажете? Или ако кажете на себе си: „Груб съм, че не зная как да постъпвам.“ В какво седи грубостта на човека? Грубостта на човека седи в неговия език, че не знае как да огъва езика си. Или грубостта на човека седи в неговата ръка. Всякога човек изразява своята грубост или чрез ръката си, или чрез езика си. Коя е най-грубата дума, която вие сте чували понякога път, дума, която ви е обиждала? Един македонец казва тъй: „Не само че ми каза „ешек“, но ми каза „ешекомагаре“. Туй не се търпи.“ „Ешек“ може да се

търпи, но „магаре“ не може да се понесе. Думата „ешек“ не е обидна на турски. На турски език тя има лошо значение. Но да обясня в какво седи. Представете си, че някой човек ви срещне и ви каже: „Ешек.“ Но зад този ешек ти дава един наполеон. „Хайде за здравето на един ешек да ти дам една английска златна лира.“ В „ешек“ има разширение, никога не лъже ешек. Туй означава. Лошият човек като направи нещо, казва: „Аз го направих. Направих го, може да ме съдите, направих го.“ А пък някой път магарето скрива малко погрешката. Ще я скрие и трябва дълго време да мине. То са тълкувания на две думи, то е в разбирането. Има думи, които нас не ни обиждат, но има думи, които ни обиждат. Българинът казва на детето си „моето прасенце“. На сина си казва „моето прасенце“. Но го употребява в мека форма. Или някой употребява „моето пиленце“. Кой би желал синът му да бъде едно пиленце с една кокоша глава? Но в какво седи мекотата на думата „пиленце“? Този слог ПИ, той сам по себе си има нещо хубаво и красиво. П-то в дадения случай означава плод, който зрее, че като го погледнеш, то е пилето, което зрее хубаво. Като го гледаш, наслаждаваш се, че може един ден да го опиташ. Бащата под думата „пиленце“ вижда известни способности, чувства, казва: „Моето пиленце.“ Виждам, че един ден има нещо, което ще узрее в тебе. Идеята вътре е скрита. Детето разбира и чувства вътрешния смисъл. Като каже „моето прасенце“, пак същото. Тогава по какво се отличава прасенце? ПРА, какво има в „пра“? Какво има в СЕ? ПРА какво означава? – Чисти се. „Прасе“, значи „чисти се“. Какво лошо има в туй прасе? Той се чисти, той се „пра“. То иска философия. От трептението на една дума зависи вътрешното съдържание на думата. Ти кажеш: „Добро.“ Но доброто зависи от трептенията на думата. Като произнесеш думата, какви трептения има? Ако ти произнесеш думата „любов“, зависи какво съдържание има тази дума. По своето съдържание се разбира тази дума.

Та казвам: Когато вие сте недоволни, анализирайте себе си. Вие сте недоволни, анализирайте вашето недоволство. Или имате едно неразположение, анализирайте вашето неразположение. Имате една крива постъпка, анализирайте

нещата всякога. Понеже всичко в природата служи като един възпитател. Човек не може да седи на едно положение. Всичко онова, което ви се случва, то е една необходимост заради вашето развитие. Мислите ли, запример, ако вие идете в планината и ви задуха вятър, че то е едно нещастие? Мислите ли някой път, ако идете, че отгоре ви вали сняг, че то е нещастие? Разбира се, тия неща се различават. Ако зимно време ви вали дъжд, има едно значение, ако в май ви вали дъжд, и при най-хубавите дрехи, които носите, нищо няма да изгубите. Дрехите може да изгубят, но вие ще спечелите. Едно майско наквасване в здравословно отношение е много приятно. Или мислите ли, че ако вие в планината сте видели една мечка, казвате: „Ако беше ме срещнала.“ Мислите ли, че то е едно нещастие? Тази мечка вие ще я срещнете когато и да е. Всичките хора срещат мечки. По-страшна мечка от смъртта има ли? Хората бягат от мечката. Тази мечка ще те срещне. Може да те срещне, когато си на десет години, може да те срещне на 20, на 30, на 40, на 120 години може да те хване тази мечка, и ще те постави на земята. Ще те потъпчи хубаво. След като те потъпче, хората казват: „Замина за другия свят.“ Мечка го е тъпкала, нямало кой да го извади. Каква е разликата между грешните и праведните? Праведният ще се качи на гърба и така отива в другия свят. Мечката го занася. Грешника мечката го влече по земята. Праведният ще се качи на гърба ѝ отгоре. Той като праведен отгоре на гърба на мечката, а грешникът мечката го влече в другия свят. Тази е разликата. Единият се радва, другият скърби, че умира.

Та казвам: Когато вие скърбите, това показва, че не разбирате дълбокия смисъл на живота. Когато се радвате, показва, че мъчнотиите за вас имат смисъл. В туй отношение животът трябва да бъде за вас в своите проявления една радост. Както и да се прояви животът, той ще бъде една радост. Добрият живот трябва да представлява една радост за вас и в най-лошата си форма. Да ви приведа един пример и ще свърша. Минава един богат човек, който не разбира живота, покрай един беден човек. Той не обича бедните хора, блъсва го и казва: „Свиня.“ Този човек пада. Става му мъчно на бедния човек. Върви богатият при един

кладенец, на който дъската била слаба и пада в кладенеца. Този, когото той блъснал, отива да вземе едно въже, че го изважда. Щом го спасява, богатият казва: „Ще ми простиш, ще ме извиниш, аз постъпих нечовешки.“ В него веднага става една промяна. Сега, ако този богатият човек не беше обидил сиромаша и ако богатият не беше паднал в кладенеца, и ако сиромашът не беше го извадил навън, какви щяха да бъдат отношенията? Богатият щеше да има презрение към сиромаша и щеше да казва: „Свиня.“ Щом влезе в кладенеца и бедният го извади, богатият мисли, че е умен човек, който мисли. Сега защо става това? – За да се познаят хората. Богатият ще се изяви и сиромашът ще се изяви. Като (се) изявят, ще се разберат. Трябва да се разбирате. В разбирането е животът. Когато хората се разбират, животът има смисъл. Ако хората не се разбират, животът няма смисъл. Ако не се разбирате и вървите в две противоположни посоки, тогава и богатите са нещастни, и сиромашите са нещастни. Пък ако се разбирате и вървите в една посока, тогава и богатите са блажени, и сиромашите са блажени.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Онзи, Който постоянно ви изважда от всички мъчнотии, то е Божественият Дух. Постоянно като загазите, Той все ще спусне това въже да ви извади. Да Му благодарите!

XVIII година.

29 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 19 май 1939 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

ЧИСТИ МИСЛИ, ЧИСТИ ЧУВСТВА И ЧИСТИ ПОСТЪПКИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Пишете върху темата: „Службата на светлината, на въздуха, на водата, на земята“.

Трябва да мислите малко. Да не мислите, че е лесен въпросът, изведнъж да го напишете или като едно стихотворение да го напишете. Каква е службата на светлината? Как бихте писали? Ако ви попитат един практически въпрос, каква е службата на обущата, какво бихте отговорили? Може да се попитате каква е службата на човешкия език. Една проста работа. Той има като кашавар да обърква манджата в котела. Втората служба е като инспектор: Той подписва какво да влезе в стомаха. Третата служба е като някой оратор, държи речи, ораторствува. Езикът има три служби, които изпълнява. Значи, в трите свята човешкият език взема участие: Във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят. Значи, някой път езикът става лош от туй, че някой път е недоволен от кашаварската работа. Когато вие сте недоволни от живота, вие сте на мястото на езика, кашавар сте някъде. Щом човек е недоволен, той изпълнява службата на езика, кашавар е някъде, от такава работа никакво благо няма. Той ще се окаля малко, след туй като работи, ще дойде да се чисти. Сега всичките хора имат едно понятие за живота, такова, каквото животът не съдържа в себе си. Някой път искате всичко от живота. Искате всички да бъдете щастливи. Искате всички да бъдете здрави. Искате всички да бъдете умни. Може, но има закон, който регулира здравето. Колко елемента има, когато здравето може да дойде? Да кажем, вие имате една лекция, която вие трябва да развиете. Тя се развива тъй, както в рисуването. Какво значи тази

линия? Допуснете, че това е човешкото чело, втората линия е човешкият нос. Мислите ли, че туй е художество? Донякъде темата ви върви правилно, но долу брадата не върви, няма съответствие,

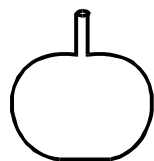

Фиг. 1

пропорция няма. Някъде турите повече тежест в една лекция, отколкото трябва. Та казвам: Когато тази част на езика стане по-голяма, той е недоволен. То са големи разноси. Недоволството произтича от едно силно желание, което не се задоволява. Следователно, незадоволяването на едно силно желание произвежда недоволство. Ти имаш много малко храна. Ядеш, но си недоволен от храната, понеже не можеш да удовлетвориш глада си. Винаги храната трябва да съответствува на глада. Как бихте

го определили? Има хора с такава брада, тя е почти нормална. Как мислите, този човек слабоволен ли е? Не е слабоволен. Човек с такава брада има силна воля, грамадна воля (Фиг. 1).

Или може да ви представя същата идея другояче. Представете си, че тази форма представя злато, което трябва да го подигнете (Фиг. 2). Мислите ли, че тази форма, ако е от злато, може да я дигнете веднага? Как мислите, може ли да я дигнете?

Фиг. 2

Колко би тежало, как предполагате? Представете си, че е 60 сантиметра широчина и 70 сантиметра дължина от злато, колко ще тежи? Кой от вас би се наел да го дигне? Човек трябва да опитва. Най-първо много идеи не са ясни. Казва: „Да направиш едно добро дело.“ Или казвате: „Човек трябва да бъде истинолюбив.“ Ти, когато искаш да кажеш истината, ще се яви едно раздвояване в

съзнанието ти, явяват се посторонни ограничения. Най-първо искаш да кажеш нещо, но имаш предвид да не се компрометираш. Искаш да кажеш истината, но тази истина ще кажеш тъй, както ще бъде полезно за тебе. Допуснете, че едно дете счупило стомната. Как ще каже на майка си? Ходило за вода и счупило стомната. Като се връщало да намери майка си, като вървяло по пътя, друго дете го бутнало, че то отървало стомната. Защо? По закона на правдата, детето има една външна причина за

счупването на стомната, за направената погрешка. Майката няма да тури всичката вина на него, но ще тури половината вина на онова дете. Какво невъзпитано дете, да блъсне детето и да счупи стомната. Ако това дете не беше го блъснало, щяха да го бият. Когато адвокатът защитава едно дело, той все ще намери едно такова дете, което е блъснало, да се види, че този човек, когото обвиняват, ни най-малко не е искал да направи престъпление. Но външните условия го накарали. Както онзи анекдот. Той не е верен, но само за изяснение. Дали един циганин под съд, че откраднал един кон. Казва: „Господин съдия, аз бях на крушата горе, ядях круши. Счупи се клонът, паднах, конят беше под крушата и като паднах, паднах на гърба на коня. Той хукна да бяга. За да се избавя, хванах се, че го закарах в къщи.“ Те са неверни работи, но смекчаващи условия. Възможно е едно на стоте. Викало едно дете, че крало череши. Казва: „Имах другарчета, те браха череши, пък ме караха да ги ям. После те оставиха мене да отговарям, пък те избягаха.“ Като дошъл господарят, него хванал, който ял черешите, него хванали. Сега, ако вие сте на мястото на съдията, как ще отсъдите работата? Че ял насила, не е вярно. В устата му не са му туряли. В България има един обичай, когато искат да угоят гъските и пуйките, отварят им устата и цели орехи ги карат да ги гълтат. Стават много тлъсти. Ако хванат такъв един пуйк, виновен ли е той, че му турят орехи в устата? Като го хранят десетина деня, гребенът стане червен, започне да дига повече шум. Като посвириш, той казва: „Орехи ядох.“ Този пуйк само по себе си никога няма да вземе орех, но като турят ореха в гърлото, гълта го. Сега аналогията?

Тук носят на картината не е турен както трябва. Това не е изкуство. Някой път, когато ние развиваме една реч, ние вземем съответни думи, някой път думите не са турени на място. Дойде някой да се оплаква, казва: „Боли ме кръстът.“ Защо се оплаква, че го боли кръстът? Че го боли кръстът, що ме интересува мене? Той да ми разправя. Че го боли кръста, аз нямам никакво понятие каква е болката на кръста. И да искам да влеза в положението му, мен кръстът не ме боли. Казва: „Не знаеш ли някой цяръ?“ – Не зная. Или някой път ви хваща болка в средната страна на кръста.

Казва: „Хълбоците ме болят.“ Мене досега хълбоците не са ме болели.

Сега аз навождам тия примери, защото всяка една болест е предметно учение. Трябва да намериш причината. Болката си има своя причина. Ако аз вървя по пътя и по невнимание се блъсна на някой камък на пътя. Не си дигам крака по-високо от камъка и си ударя крака. След туй ме боли пръстът. Кои са причините за болката на палеца? Причината е, че съм тръгнал по пътя, бил съм замислен, пък пътят не е гладък. Този камък се намира на място и наместо да вдигна крака на камъка, аз си блъсна крака в него. Този камък, и той ме ритне. Казва: „Ти трябва да знаеш, че не трябва да ме риташ.“ Боли ме сега пръстът. Коя е причината за болката на пръста? Причината е, че не си внимавал. Трябва да внимаваш. Вие кажете някому една обидна дума и той веднага ви отвърне с две. Коя е причината? Или понякога път някои искат да се упражняват. Певците пеят „а, о, и, е, у“. Защо употребяват гласните букви при пеенето? Как бихте употребили, защо трябва да се употреби „а“? Ако искаш ти тоновете ти да бъдат мощни, сила да имат, ти трябва да туриш буквата „а“. На всеки тон трябва да му се даде широчина, кръг. За да дадеш широчина на тона, трябва да употребиш гласната буква „о“. За да дадеш сила на движението, да падне точно на мястото, трябва да употребиш „и“. Този тон, за да има разширение в себе си, трябва да пееш „е“. Пък за да постигне тонът своето предназначение, ще пееш „у“. Най-мъчно се пее „у“. Най-мъчно се пее „у“. То е крайната цел. Затуй певците пеят най-мъчно „у“. Като дойде „у“, прескачат го, заместват го с „е“ и с „и“. Пък ти трябва да изпееш това „у“. Законът на „у“-то е друг. Туй е извъртан начин. Когато човек слиза на земята да си уреди работите на земята. „У“, този е съгласен със земята, иска да си уреди работите на земята. Другият иска да си уреди работите на небето. Понеже е в противоречие, понеже има вземане и даване. Това еволюция, отдолу нагоре отива той.

Ако вземете един тон. Вземете всички „а“ /до/, „о“ /ми/, „и“ /сол/, „е“ /горно до/, „у“ /ла/. Изпейте с „до, ре, ми“, гамата. В „до“ имате „о“. В „ре“ имате „е“. В „ми“ – „и“, във „фа“ – „а“, в „си“ – „и“.

Само „у“ липсва. Но те не вървят в естествения ред. На „до“ се определя формата на тона. На „ре“ се определят възможностите вече в пътя на движението. Щом певецът се упражнява с „а, о, и, е, у“, при какви условия може да употреби „а“-то? При мъчните условия трябва „а“ да употребиш. Ти, ако можеш да произнесеш „а“-то, този слог да бъде сръчен. Онези, които дигат тежести, знаят как да дигат тежестите. Някои хора често правят голяма погрешка: Като дигат една тежест, изведнъж я дигат и така може да се осакатят. Има един начин на движение и онези, които знаят, ще направят една крива линия, не вдигат направо нагоре. Някои искат изведнъж да изтеглят нещо. Така не се изтегля. Мъчнотиите в света не се поправят лесно. Че знаете ли, че ако вие туряте „а“, и не туряте на място „я“, и не туряте на място както трябва, вие може да си създадете цяло едно нещастие. Ако турите една съгласна отпред на „а“-то или „и“-то, ще получите нещо приятно. Ако турите пред „а“-то едно „М“, после турите едно „Г“, после турите едно „Р“ и едно „И“, какво ще стане? От съчетанието на тези звукове може да създадете цяла една музикална катастрофа. Трябва да знаете да направите такова съчетание, че да не става катастрофа. „М“-то трябва да знаеш с кои се съгласува в дадена комбинация. „М“, „Г“ и „Р“ никога не ги сдружавайте, защото са една компания, която може да ти създаде цяло нещастие. По възможност да разединявате „М“, „Г“ и „Р“. Щом при тях повикате „А“ и „И“-то на помощ, веднага ще създадете един скандал. Казвам: Цяла една наука е да знаете „А“-то с кои букви се съгласува и с кои съгласни се хармонира, при какви условия. Защо казвате: „Той пее като магаре“? Прави са, защото магарето не пее много добре. Казват още, че пияницата пие като магаре. Магарето пие само вода и то познава водата. А казвате: „Той пие вино като магаре.“ Той обича виното, познава това вино. Сравнявате, но криво тълкувание давате. Както магарето познава хубавата вода и пие, така и пияницата познава хубавото вино и пие. Онези, които не разбират сравнението показват, че е пиел като магаре. Как може да пие като магаре? Де е сега противоречието? Противоречието къде седи? Както магарето има желание за хубава вода, така и пияницата има желание за виното.

Еднакви са желанията, но резултатите са различни. Когато туй магаре пие вода, то поумнява; когато пияницата пие виното, той оглупява. Че желанието на магарето е по-правдоподобно, по-добро, отколкото желанието на онзи, който пие. Та казвам: Кое е по-хубаво да имаш: Навика на магарето, вода да пиеш, или да имаш навика на пияницата? Аз считам, понеже магарето знае да избира хубавата вода, пък те са му турили други качества, че никога да го не вземат за авторитет. Но казвам, че то пие хубава вода. Казвате: „Той се напил като магаре.“ Как разбирате туй? Като кажете „като магаре“, вие разбирате, че той изгубил своето съзнание. Магарето, след като се напие, изгубва ли своето съзнание? – Не изгубва. Ето къде е погрешката на магарето. Магарето, след като пие хубавата вода, иде, че вземе да се търкаля по земята. Едно магаре, след като се напие с хубава вода, че се търкаля, че е пило хубава вода. Магарето има съзнание, приятно му е, че се търкаля. Пияницата, след като се напил, в него туй съзнание го няма. Магарето никога не се търкаля в калта, търкаля се в праха. Трябва да направиш едно различие, в какво се различават. Туй магаре, като се напие със студена вода, ще намери празно място и ще се търкаля. Ще каже: „Отлична е водата.“ Пияницата, като падне, в него няма това съзнание да избира мястото.

Две състояния има в хората: Едното състояние е, че правим някои работи несъзнателно, значи като пияния човек; други работи правим съзнателно. Магарето, ако се търкаля в праха и ти минаваш наблизко, магарето счита, че върши работа неприлична, то дига прах. Всеки, който е опитал праха, който магарето дига, казва: „Магарешка е тази.“ Сега, в живота си винаги трябва да правите сравнения. Първият нос е направен от магарето, вторият нос е направен от пияницата. Питам: Кой е по-добър? Ние мислим, че едно магаре не може да създаде нещо хубаво. Вярно е, магарето не е в човешка форма, но в някои отношения магарето има подобри черти и от човека. Представете си, че в тази магарешка форма съществува едно разумно същество, толкова разумно, колкото и човекът. Но представете си, че туй същество няма условия да се прояви. Едното същество има условия да се прояви,

другото няма. Ние сега правим криви заключения, мислим, че туй същество, което няма условия да се прояви, е неразумно. Когато един човек го бият, нищо не казва, друг бият, той вика. Кой от двамата е по-разумен, който вика или който не вика? Как вие мислите, който вика ли е по-умен, или който не вика, когато го бият? Направете сравнение сега. Имате един тъпан от кожа. Биете тъпана и удряте една дъска. Кой глас ще бъде по-силен? Онзи, който вика, той на физическото поле се намира в затруднително положение. Всеки човек, който иска помощ от другите, той не е в дадения случай господар на условията. Да обясня. Той силен човек ли е? Едно малко дете бие друго, по-малко от него. Другото дете кряска, понеже го били с пръчка. Минава един голям, снажен юнак, понеже били малкото дете, отива, че набива другото, голямото. Той го бие, дига прах от дрехата му, но то не вика. Малкото дете кряска, но голямото не кряска. Казва: „Аз мога да те накарам да кряскаш.“ Вземеш пръчката, за да го бие, започне да кряска. Слабите винаги кряскат, силните никога не кряскат. Щом кряскаш, не си силен. Пръчката е мънотията. Ако една мънотия, която те шари, ти не можеш да вземеш пръчката и да я нашариш, ти си слаб човек. Ако вземеш пръчката, че нашариш мънотията, ти си вече герой. Казва: „Той много кряска.“ – Слаб човек е. „Той не кряска.“ – Силен е.

В този образ няма съответствие между челото, няма съответствие и между брадата, няма съответствие в строежа на главата. Какъв ще бъде този човек, ако го критикуваме? Брадата показва слаб характер. Не съжалявайте за ония погрешки, които правите. Много пъти имате задачи. Дохожда в съзнанието ви една мисъл или едно чувство, или една постъпка се проявява. То е задача, която се проявява. Вие сте недоволни от една мисъл, която минава през ума ви, лоша мисъл е. По отношение на вас така е. Но аз ви казвам: Дайте на този човек сто лева. Услужете му. Вас ви е неприятно. На вас, на които казвам: Дайте му сто лева, ви е неприятно, а на онзи, на който давате парите, е приятно. Питам: Защо на вас е неприятно, а на онзи е приятно? В дадения случай вие давате, а той приема. Де седи злото сега? Във вас има една много неприятна мисъл: Да направите услуга. Тази мисъл е

неприятна, защото трябва да дадете нещо от себе си и това считате, че е нещастие. Един закон е: Туй, което направите, то ще се върне пак при вас. Сега аз искам да ви обясня. Вие се намирате в един Божествен свят, туряте вашите коментари, с които създавате всичките нещастия. Никога не коментирайте зле Божествения порядък на нещата. В Божествения порядък на света различавайте вметнатите неща. Защото хората видоизменят Божествените блага. Ако един златар направи една златна верижка и тури друг примес от неблагородни метали, погрешката къде е? Погрешката е в златаря, че той продава тия неблагородни метали за благородни. Златото не е виновно. Каква е мярката на златото? С карати го мерят, 14 карати е мярката, 18 пък има 24 карата чисто злато.

Та казвам: Когато разсъждавам, има мисли в нас, които (са с) цената на златото. Една мисъл, която е чиста, много малко окисляване става. Чистите мисли се отличават. Чистите мисли се отличават с една устойчивост вътрешна. Чистите мисли са потребни за здравето на човека. Здравето на човека се обуславя от неговите чисти мисли. Вие, ако искате да бъдете здрави, трябва да имате чисти мисли. Пропорция има: Ако чистите мисли преодоляват, вие ще бъдете здрави; ако нечистите мисли преодоляват, вие ще боледувате. Ако чистите чувства преодоляват, вие ще бъдете здрав, ако нечистите чувства преодоляват, болестта ще дойде. Ако чистите постъпки преодоляват, вие ще бъдете здрав. Винаги, ако нечистите постъпки преодоляват, болестта ще дойде. То е мярката. Този закон може да го приложите във всяко отношение в живота. Каквото ви се случва в живота, зависи от вашите чисти мисли. Не ви върви, това зависи от вашите нечисти мисли, те са, които ви спъват. Или не ви върви животът. Нечистите желания ви спъват. Може тези нечисти желания да сте ги наследили от дедите си и от прадедите си. Дали вие съзнавате или не, те са една спънка в живота. Ще увеличите добрите си желания. Да ги намерите някъде, да ги изкопаете тъй, както хората изкопават златото и скъпоценните камъни и ги използват, така и вие ще намерите тия, ценните мисли, ценните желания и ценните постъпки. Щом ги намерите, ще ви тръгне в живота.

Чистите мисли откъде се добиват? – От Божествения ум. Чистите желания откъде се добиват? От Божественото сърце. А чистите постъпки? – От Божествената воля. Та законът ще знаете: От Божествения ум, от Божественото сърце и от Божествената воля ще добиете чистите мисли, желания и постъпки. Та когато казваме, че добре трябва да мисли човек, ние трябва да имаме онзи Божествен ум, с който всичките неща в света са се създали. Когато говорим за любовта, за чувствата, ние трябва да разбираме Божественото Слънце, от което всички желания, които излизат, са чисти. Когато говорим за чисти постъпки, разбираме Божествената воля, дето всяка постъпка е на място. Туй трябва да бъде едно възпитание за вас, ако искате да преодолеете, да се справите с мъчнотиите в живота ви. Има места, дето никой не може да ви помогне. Като дойде да заминете за другия свят, никой не може да ви помогне. Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.

Сега, за една седмица отбелязвате колко чисти мисли сте получили, колко чисти желания и колко чисти постъпки. За една седмица, като се намерите в трудно положение, веднага повикайте една светла мисъл. Не се спирайте да мислите какво трябва да мислите в даден случай. Да мислим тъй, както Бог мисли. Видиш един човек крещи. Какво трябва да правиш? Той върши една много добра работа, но не знае как да я прави. Когато пияницата се напие, като го видиш, ще кажеш: „Много добре си направил, че си се напил, но не си пил хубавото вино. Ти трябва да намериш виното на магарето.“ Единственото нещо, което му кажи: „Много хубаво си се напил, но вторият път да се напиеш с виното на магарето.“ Пък като срещнеш магарето да се търкаля, какво трябва да му кажеш? Ще му кажеш: „Внимавай, когато минават благородни край тебе, да се не търкаляш.“ Някой път вие искате да се покажете, че знаете нещо. Но онези, на които искате да се покажете, те знаят повече. Ти, когато се намираш в обществото на пияниците, които знаят много добре да пият, не искат да се покажеш, че не искаш да пиеш. – „Аз не зная, може да ме научите.“ Не искай да пиеш нещо, да чакаш да се научиш по-

хубаво да пиеш. Магарето, след като се търкаля, че дига прах, ни най-малко няма да одобри неговата постъпка. Ако това магаре стоеше само така, без да се търкаля, само ги гледа, щяха да кажат, че е доста умно магарето.

Когато срещате един човек, който е способен, то е едно благо заради вас. Като срещнете един умен човек, то е едно благо заради вас. Като срещате един човек, който добре постъпва, той е едно благо заради вас. Добрите хора не се срещат често. Слънцето сутрин изгрява, но вечер ще го търсиш на друго място. Добрите хора са като слънцето, любещите хора са като слънцето, истинолюбивите хора са като слънцето. Те изгряват и залязват. Но в тях законът е такъв: Слънцето, което залязва и изгрява, то е слънце. Слънце, което залязва и не изгрява, то не е слънце. Считайте, когато срещнете един добър човек и залезе, той пак ще изгрее. Кой никога не загасва? Добрите хора, умните хора, истинолюбивите хора, любещите хора, които никога не загасват в света. Те са благо на света, в което Бог се изявява. Благо седи в тяхното присъствие. Този е един алхимически закон. Алхимията е вътре в човешката мисъл. Съчетайте мислите, чувствата и човешките постъпки.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*30 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 2 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на стенографа/: На 26 май 1939 г. Учителят не държа лекция.

БЯЛ И ЧЕРЕН КЮП

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. – /Прочете се темата: „Службата на светлината, въздуха, водата и земята“./

Какво означава понятието „черно“? В космоса понятието „черно“ как го обясняват? Допуснете, че имате да се справите с черното, как ще се справите? Какъв практически метод ще употребите да се справите с черното? Или ако да се справите с бялото, как ще се справите? Ако имате нещо твърдо, как ще се справите с твърдото и с течното, как ще се справите? Когато някой казва, че сърцето е твърдо, какво може да се направи, за да стане меко? Как бихте определили, какво нещо е земята? Ако ви дадат една тема, литературно да определите какво нещо е земята, как ще я определите? Практично лесно е да определите. Земята е майка, която носи децата на гърба си. Тръгнала по разходка из широкия свят, всичките носи на гърба си на разходка. Тогава как ще определите водата? Поетически водата е готвачка, тя приготвя храната за децата. Тия деца, които дигат толкоз голям шум на този, големия параход, постоянно им приготвява храната, за да млъкнат. Всички искат да ядат. Въздухът поетически как ще го определите? Въздухът храната разнася. Той е служител, храната разнася на тия деца. Ами светлината? Тя пък назначава местата им, показва кой къде да седне. Мъчно е да се научи да мисли конкретно.

Що е чернотата? Конкретно как ще определите, що е чернотата? Туй, което поглъща, е чернота. Всяко нещо, което поглъща, само взема, е чернота. Що е белота? – Обратното: Това, което дава е белота. Туй, което постоянно дава от себе си, тече, то е белота. Следователно, белият човек е онзи, който постоянно

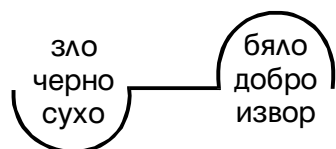
дава. Черният човек е онзи, който постоянно взема. Какво отношение има неразположеният човек към черното? Неразположеният на кого е дете? – На чернотата. Ами на обезверения коя му е майката? – Чернотата. На обезнадеждения? – Чернотата. На ленивия? – Чернотата. На скърбящия? – Чернотата. Следователно, щом един човек служи на черното, в него ще се зародят положителни и отрицателни черти, които са негативни. В чернотата има ненаситно нещо, човек в себе си никога не е доволен от живота. Има нещо, което все не му достига.

Мисля, че има един разказ, един княз повикал един беден селянин и му казал, колкото земя може да заобиколи за един ден, ще му я даде. Той взел такъв един голям кръг, който не можал да заобиколи. Пък князът му казал, че трябва да заобиколи и да дойде навреме. Ако не дойде навреме, нищо няма да му даде и ще го накаже. Той от страх, че не ще може да заобиколи и да дойде навреме, тичал, дошъл навреме, но паднал от умора и умрял. Питам: Ако вие искате да завършите една работа със смърт, какво постигате? Какво постига лакомията? Ако вие се обезверявате, какво гоните с вашето обезверяване? Казва: „Аз вече се обезверих.“ Защото човек може да се обезвери и в себе си, и може да се обезвери и в другите, може да се обезвери и в живота си, във всичко може да се обезвери. Какво показва безверието? Безверието показва, че онази сила, която е текла, човешката мисъл, която текла, силата, която била на негово разположение, прекъснала се е и той вече няма ресурси. Кога се обезверява търговецът? – Когато изгуби капитала си, когато изгуби стоката си, щом изгуби здравето си. Казва: „Работата вече не е заради мене.“ Ако искаш да закъсаш, обезвери се. Ако искаш човек да станеш, увери се. Значи ще приложиш вярата като една основа, върху която можеш да градиш. Човек ако искаш да станеш, трябва да имаш вяра. Нали казва някой: „С вяра не се живее.“ То е неразбиране на принципа. Иначе с вяра се живее. Питам: Ако вас ви въведат в един салон, дето има ядене и ви кажат: „Седнете да ядете“, питам: Какво трябва да правите? Безверие или вяра ви трябва? Ако кажеш: „Аз не мога да ям“, какво ще стане с тебе? Значи ще имаш вяра в себе си, ще имаш уверението, че онова,

което тебе ти е дадено, ти можеш да го свършиш. Какво ти коштува да свършиш тази работа, да ядеш? Или какво ти коштува да дишаш, да поемаш въздуха и да го изпускаш? То е една работа. Яденето е една работа, с която е ангажирала живите същества. Яденето е работа, дишането е работа, ходенето е работа, самата работа е работа. Какво трябва да разбирате под думата „работа“? Работи онзи човек, който е хванал нещо. Хванал той с ръцете си нещо. С тази работа той е натоварен. А за да се освободи, значи има известна тежест. Трябва да измислиш един начин, с който да се освободиш от тежестта си и най-после да си дадеш такива условия, че да не те товарят. Наместо ти да носиш товара, ще намериш един кон и него ще натовариш. Ще туриш юлар на коня, сам ще го натовариш, конят напред, ти отзад, ще се справите. Питам сега: Кой е вашият кон, който вие може да впрегнете на работа? То е вашият ум. Работата, която вие сами не можете да направите, ще ви помогнат други. Има работи, които не можете да направите с ръцете, има работи, които с краката не можете да направите. Един кон ти е дала природата, то е човешкият ум. Ще го впрегнеш, ще му туриш един добър самар. Какво разбирате под думата „самар“? „Семер“ казват турците. Турците имат едно поетическо изражение, казват „семер-кемер“. Може ли да го преведете? „Семер-кемер“ вие ще го преведете, как един неук и един учен се разговаряли. Единият показал един пръст, другият показал два пръста. Ученият показал петте си пръста, невежият турил петте пръста надолу. Какво казал ученият като му показал единия си пръст? Ученият казва: „Има един Господ, Който дава светлина на хората.“ Простият разбрал, че му казва, че ще му извади едното око. – „А ти какво му каза?“ – „И двете ще ги извадя.“ Сега, запример, безверникът казва, че той не вярвал, че туй нямало в света. Откъде знаете, че известни работи не съществуват в света? Да кажем, един човек казва, че няма светлина в света. Откъде знае той това? Може ли да отричаш в света това, което не съществува? Ти можеш да се обезверяваш само в реалността. А в небитието ти никога не може да се обезверяваш. Може да се обезверяваш в туй, което е, но в туй, което не е, ти не можеш да се обезверяваш. Нищо повече. Те са две страни, две

понятия. Как ще се обезверяваш, че ти в живота си не си имал никога пари. Как ще се обезверяваш, да мислиш, че ги няма. Представете си, може ли една птица да мисли, че няма пари в джоба си? Птиците имат ли понятие, че нямат пари в джоба си? Туй понятие те нямат и те не знаят туй понятие, да имат пари в джоба. Ако им кажеш, че храна нямат в стомаха, те това го знаят, имат опитност, но за това, че джобът им е празен, че пари нямат, това те не разбират. Колкото и да разправяш, тя ще те гледа и ще се чуди, казва: „Не разбирам тази работа.“ Или на една птица да разправяш да се намаже с парфюми, както дамите си мажат лицето, те нямат такова понятие. Как ще ѝ обясниш на една птица това? Има някои въпроси, как ще обясните на птицата, те нямат понятие за тях, трябва да се проучват някои въпроси. Има въпроси, понятни за птицата.

Запример, какво е вашето понятие за доброто? Доброто конкретно представя основата. Доброто е твърдата почва в духовния свят. Без добро ти не можеш да градиш. Стабилността на мислите, тяхното вътрешно съдържание, то е доброто. То е една твоя мисъл, твоё чувство. Ако не е доброто, ти не можеш да

Фиг. 1

разполагаш с него, не можеш да градиш. Добро е туй, върху което можеш да градиш. Една мисъл, която не е добра, не може да градиш върху нея. Едно чувство, което не е добро, не можеш да градиш върху него. Една сила, която не е добра, не може да градиш върху нея. Но какво разбират под думата „твърдост“? Тя е едно качество, едно чувство на устойчивост. Само твърдите неща може да устояват, на тях можеш да разчиташ. Това е бяло, друго е черно (Фиг. 1). Това е зло, това е добро. Злото винаги взема. Следователно, щом ти си неразположен, то е, че няма откъде да вземеш. Разположен си, ти си добър, имаш в себе си преизобилно, вадиш навън. Значи, извор си. Туй се отнася пак до същото. Противоположното на извора кое е? Сух, сухота. Казвам: Кое е сухо? Кое поглъща в себе си. Сухотата повече светлина приема в себе си. Сега туй са външни понятия, но те играят

важна роля. Един човек, който не знае как да постави нещата в ума си, който не знае как да постави нещата в сърцето си, който не знае как да постави природните сили във владението на волята, той винаги се намира в противоречие. Ако станеш повече твърд, отколкото трябва, какво свойство ще придобиеш? Ние имаме най-голяма твърдост 10 на диаманта. Но има твърдост по-голяма от 10, има 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 30, 40, 50, 100, 1000, 10000, 100000, един милион, десет милиона, сто милиона. Може да си представите каква е тази твърдост. Най-после има една твърдост в света, която нищо в света не е в състояние да я помръдне от мястото ѝ. Значи, ние наричаме устойчивите идеи твърди идеи. Има неща, които не може да се разложат химически. В тях остава твърдостта. Има хора, които не могат да се обезверят. Кой човек не може да се обезвери? Човек, който вярва в Бога, който вярва в себе си и който вярва в ближния си, никоя сила не може да го обезвери. Един човек, който не вярва в Бога, тогава намалява вярата му, който не вярва в ближния си, вярата се намалява, а който престане и да вярва в себе си, той е пълен безверник. Какво е положението на един пълен безверник, който не вярва в Бога, не вярва в себе си и в ближния си? Какво ще бъде неговото състояние, който не вярва в нищо? Човек трябва да има едно конкретно разбиране. Да кажем, днес времето е хубаво. Знаете ли довечера каква промяна ще стане? Вие, като гледате сега, мислите, че целият ден ще бъде светло. Предполагаш, но някой път не става. Кой дава повод да се развали времето? Кой дава повод на един ученик да развали отношенията си със своя учител? – Не се учи. Щом учителят предаде един урок, той може да има най-доброто мнение за тебе, но ако два пъти, три пъти не си научиш урока в едно тримесечие, веднага ще изгубиш разположението на учителя, ще започне да гледа другояче на тебе. Казва: „Той е добър, но не учи.“ Човек, който не учи, той не е добър. Казва: „Той е способен, но е малко лош.“ Способният лош не може да бъде. Ученикът, който се учи добре, лош не може да бъде. В дадения случай неговият ум е тъй зает, че няма място за лошавина. Онзи, който не се учи, той може да стане лош. Който може да се учи, винаги става добър. И

когато аз казвам понякога път: Учете се, аз разбирам: Проявявайте доброто.

Да допуснем сега, че има някои, които са под влиянието на Венера. Венера има влияние върху човека, едни прави да са прилежни, други прави да са лениви. Венера едни прави по-добри, а други по-лоши. Венера има два бояджийски кюпа. Дойде някой, тури го в белия кюп, извади го бял. Дойде някой, блъсне го в черния кюп, извади го черен. Сега, как искате тя да ви боядиса, бели или черни? Където и да ходите, ще носите чернотата. Това показва, че вие сте човек, който не се учите. Доброто е белият кюп, злото е черният кюп. Всички ония хора, които не се учат, са в черния кюп. Всички, които се учат, са в белия кюп. Във всички планети има само по два кюпа. Венера е, която дава, тя е богиня, която дава, тя разрешава този въпрос. Всичките са взели от нея: И Меркурий, и Луната, и Марс, и Юпитер, и Сатурн са взели от нея, тя продава тия кюпове. Венера е първо божество, което е научила всички на бояджийство. По-лесен занаят от бояджийството няма. Потопи го в кюпа, извади го бял. Тури го в черния кюп, извади го черен. В природата само бояджилък има. Всички минават през кюповете на Венера.

Та ви казвам: Не влизайте в черния кюп на Венера, макар и даром да иска да ви боядиса. Искайте да ви боядиса в белия кюп. Ако ви боядиса с бяло, всичко може да постигнете. Няма нещо, което няма да постигнете. Макар и да иска голяма сума за боядисването, дайте ѝ. Та всичките учени хора са минали през кюповете на Венера. Като срещнете някого, кажете: „В кой кюп си бил, в белия или в черния?“ Ако си бил в белия кюп, всичките врати са отворени заради тебе. В черния кюп всичките врати са затворени. И тогава въпросът може да го разрешите тъй. Дойдете един ден, неразположен си, ти си вече турил нокъта в черния кюп. Пази се да не се боядисаш, защото сега едва малко те докосва, гледай да не влезеш в кюпа вътре. В Америка сега неизправимите престъпници ги принцоват и им турят черен цвят, накъдето и да ходят, всички ги знаят, че са престъпници. За да не влезеш в принцовката, какво трябва да правиш?

Умният как може да използва бялото и черното? Умният човек може да ги използва. Те са два кюпа. Ти по същия начин като Венера, туй в тебе, което не се учи, черно ще го боядисаш, да го знаеш. Туй в тебе, което се учи, в бяло ще го боядисаш. Щом като опиташ нещо, което не учи, в черния кюп вътре го боядисай, да го знаеш. Да имаш нещо конкретно, още отдалеч като го видиш бялото и черното, да ги различаваш, бялото отдясно, черното отляво. Някои казват, че едни ще бъдат поставени отдясно, други отляво. Отляво в черния кюп, черни ще бъдат. Онези, добрите хора с бяло, с бели дрехи, другите с черни. Казвам: Черното състояние поглъща. Щом дойде черното в тебе, щом не искаш да учиш, поглъщаш своите сили. Ти ставаш неспособен човек сам на себе си. Черното казва: „Не мога.“ – Мога. М – това е материалният свят, всичко онова, което е създадено. Бог, Първата Причина, Той е дал всичките възможности. Като ученик в училището е дал всичките възможности, всички възможности, всички пособия. Няма нещо, което да липсва в тебе, изисква се само да се учиш. Казваш: „Не мога.“ Значи, за всичко онова, което ти е дадено, ще кажеш: „Мога.“ Ти като кажеш: „Не мога“, ти влизаш в черния кюп.

Запример, представете си един пример. Ти си в гостилницата, някой ти казва: „Вземи една филия хляб, вземи и дай на мене.“ Аз наместо да ям чуждия хляб, ще дам моя. – Може ли? – Мога. Аз ще взема една от моите филии и ще туря на другия. Но да взема на другия, вземането е вече черният цвят. Сега човекът, който иска да взема, той не е разбрал закона. Тебе ти са дадени всичките условия, ти сега от себе си даваш. Един учител, щом ти предал урока, каже ти: „Стани“ и ти си кажеш урока. Ако ти не си го учил, ти не можеш да си кажеш урока. Черният цвят е в тебе. Кажеш: „Аз не съм добър.“ Право ли е, че ти не си добър? Може ли да кажеш, че нещо не е добро, когато си имал основа? Щом кажеш, че в света няма добро, ти разрушаваш основата, върху която е съграден светът. Един ден, като дойдат изпитанията, ще рухне всичко.

Сега между вас има някои, които казват, че не могат да пеят. Глас имаш, гърло имаш, въздух имаш, всеки може да пее.

Въпросът е, че с пеенето пари не може да придобиваш. Всеки може да пее. Под думата „пея“ аз разбирам една права мисъл. Тя става по закона на пеенето. Ти не може да мислиш право, ако не можеш да пееш. Под думата „музика“ разбирам правите мисли, правите чувства и правите постъпки. Това е музика. Ти не можеш да направиш добро извън музикалния закон. Доброто е само по себе си основата на музиката. В гамите казват „до мажор“. „До мажор“ аз разбирам доброто в света, основата, от която започваш. Ти не можеш да дишаш, ако нямаш въздух. Ти не можеш да имаш понятие за света, ако нямаш светлина. Казвам: Ще разберете даденото. Сега трябва да учиш.

Сега, за една седмица отбележете по колко пъти на ден се обезсърчавате. За една седмица направете едно наблюдение. Сутрин като станеш от кревата, какво е твоето състояние, положително или отрицателно. В кой кюп сте готови да ви бутнат, в белия или в черния? После към обяд и вечер, какво е състоянието ви. По три пъти на ден ще правите наблюденията, всичко 21 наблюдения. Ще има да отбележите вашите положителни и отрицателни състояния. Тогава като дойде отрицателното състояние, ще кажеш: „Не, в черния кюп не влизам.“ Като дойде доброто състояние, ще кажеш: „В белия кюп влизам.“ Щом дойдеш до черния кюп, кажи: „В белия, аз не искам в черния.“ Ще кажеш на Венера: „В белия кюп ме тури.“ Не казвай, че не искаш да те боядисва, кажи: „В белия кюп ме тури.“ Тя ще те пита: „В кой кюп искаш да те боядисам?“

Сега ще ви приведа примера за онзи американски богаташ, милионер, който си купил един коркой и се пазарил с един човек да му го занесе в къщи. Бедният човек искал един долар, онзи не искал да му даде. Председателят на щата чул това и той се приближава при богатия и казва: „Аз ще ви занеса коркоя и колкото искате ми дайте.“ Председателят взема коркоя и го носи. Богатият върви, той носи коркоя. Като го занесъл, изважда и му дава един долар. Онзи му се харесал. Той изважда, че си дава визитната картичка.

Та сега вие мязате на този американски богаташ. Коркоят ви трябва да го носи председателят и не може да се спазарите.

Често хората в света мязат на този американец. Всички са толкоз умни, че един коркой има и не може да се споразумеят. Трябва да дойде председателят и да се разреши въпроса, той трябва да носи коркоя. Заслужава един коркой председателят да го носи. Сега тук има малко поетическа ирония. Тази погрешка всички я правите. Ние се обленяваме в доброто. Колкото и да е малко добро, в каквато и да е степен, никога не се обленявайте да правите доброто. Ставаш сутрин, направи добро на себе си. Станеш сутрин, пък послужи и на природата. Помоли се да ти се даде възможност и на нея да направиш добро. Казваш: „Защо трябва да уча?“ Ще учиш, ще си кажеш урока, както си научил.

Сега какво разбрахте? Остава на вас да не влизате в черния кюп на Венера.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*31 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 9 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

НОРМАЛНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.

Зададена тема имате ли? – /Нямаме./

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Бялото и черното, това са резултати. Боядисваш бялата риза. Бялата риза може да я боядисаш черна. Черният цвят е основа на бояджилъка. Той е основа, оттам започва изкуството бояджийство, художество. Художниците без черния цвят не могат. Като се разлага черният цвят, добиват се други цветове. Черната земя плод дава, белият цвят, той е много беден. Бялата пръст, ако сееш в нея жито, не става. Пък и пясъкът има бял цвят. Бялото е безплодно, черното е плодовито. Казвате, че някой човек е добър, а друг – лош. Как различавате? По какво се отличава лошият човек и добрият човек? Кои са отличителните черти на лошия и кои на добрия? На лошия човек милосърдието не е развито, съвестта не е развита. Развито е разрушението, състезанието, личните чувства, яденето. Както вземете в един вълк, развит е гладът. Намери някоя овца, разкъсва я, много малко милосърдие има. Най-немилосърдното същество е змията.

Главата на змията е сплесната с гръбначния стълб, няма отклонение (Фиг. 1). Лицето ѝ е сраснато с гръбначния стълб.

Фиг. 1

Когато започват съществата да се развиват, започва едно отклонение от гръбначния стълб на техните лица. Отляво надясно се движи развитието на човека. Човек се движи отляво надясно. При жабата вече има 45 градуса подигане на лицето от гръбначния стълб. В слона имаме 90 градуса, а в човека имаме 180 градуса. У човека лицето е успоредно на гръбначния стълб. Следователно,

един нормален човек е, който е извървял 180 градуса. Онзи, който е извървял 180 градуса, е добър човек, онзи, който не е извървял 180 градуса, е лош човек. Тъй щото, щом се измери главата ви, може да се намери дефектът. Може да липсва един градус, може да сте изминали 179, може 170 или 160, 150 може да има. Тогава се образува права линия. Главите на хората са един кръг. Туй е главата на един честолюбив човек, в когото разрушението е силно развито (Фиг. 2). Има разрушителен елемент. Този човек може да те претрепе за един лев. Ни пет пари не дава, за един лев може да те претрепе. Във вълка има едно чувство, което е силно развито.

Фиг. 2

Когато се развие толкоз грамадна енергия, той усеща, че главата ще се пукне и тогава отива да воюва, намери някоя овца да я разкъса. Всички месоядни животни като хванат жертвата си, най-първо разтърсват животното, за да се освободят от набраната енергия. И у вас става същото. Когато понякой път се разгневите, казвате: „Иде ми да го разкъсам, да го раздрусам.“ Да влада човек себе си, значи да влада разрушителните елементи, които бушуват във всинца ви. Те са вложени в тялото. Всички клетки не са възпитани. Да се възпита човек, значи всичките клетки в неговия организъм да дойдат в хармония със законите на битието. Всичките клетки не са музикални в човека.

Запример, зъбите още не са музикални. Човек, като се разгневи, хапе. Децата обичат да се хапят. Като хване за ръката, ухапва. Ноктите не са облагородени. Някой път човек по инстинкт дращи. Казвате: „Дали човек е бил животно?“ Някой път дращи. Всичките месоядни животни дращят. Децата, пък и възрастните, а особено жените обичат да дращят. Един инстинкт е драскането. Понякой път много пакости може да направи. Има инстинкти, които са останали в човека. Човек, като дойде в особени специфични състояния, показва се миналият характер на човека, на своите деди и прадеди. Казва: „Има характер на котка, има характер на тигър, има характер на мечка, на вълк.“

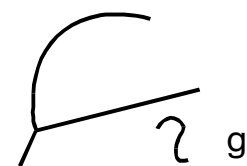
Човек още не е станал светия. Да стане човек светия, трябва да знае да се освободи от всички свои животински навици.

Значи под „животно“ разбирам живот на произвол. Възпитанието на човека не е нищо друго, освен да се освободи от първобитните произволи на битието. Всичките страдания произтичат от този хаос на битието. Това е безначалие. Едно животно ни пет пари не дава за страданията на другите. То чувствава своите страдания. То се гневи на другите, когато му причиняват страдания. Когато то причинява страдания на другите, мисли, че е в реда на нещата. Казва: „Така трябва да бъде.“ Когато причиняват страдания на него, казва: „Това не е право“, кой смее на него да причини страдание? Запример, във всинца ви човекът най-първо се проявява трояко.

Аз веднъж наблюдавах две деца, двегодишни, в две колички. Гледаш ги, ангелчета, доста хубави деца. На едното дали ябълка, то я държи. Другото хвана детето за косата, раздруса го, пък му взе ябълката. Онова тури ръцете на очите и започна да плаче. Плака, плака, пък по едно време проточи то ръката си, хвана другото дете за косата, разтърси го, взе ябълката. Другото започна да плаче. Минаха се няколко минути. Мислят, че са разрешили въпроса. Къде седи сега въпросът? – Ябълката. Едното казва: „Кой ти даде право да ядеш ябълката?“ Аз разсъждавам. Като ти дадох ябълката, защо не я разделиш, защо не мислиш като човек? Този морален закон да внесеш. Другото дете държи ябълката. Разговарят се след това. Аз тълкувам. Едното казва: „Ами ти, като взе ябълката, защо не раздели?“ Хвана и го раздруса. И двете плачат. Не зная защо плачат. Ябълката е причината, нищо повече. Сега и възрастните учат същия закон. Всичкото правосъдие в света седи в това да разделят имането – тази ябълка. Всичката съдба става за една ябълка. Основата на съдопроизводството се дължи на тази ябълка. Спор има за една ябълка. Един взел повече. Трябва да се раздели, на всекиму трябва да се даде правото.

Казвам: Във всинца ви, в дадения случай, трябва да се създаде съзнанието да разсъждавате право. Да кажем, седнете някъде, един гладен човек седнал при вас, вие носите хляба. Може да направите наблюдение. Вие седнете да ядете, той няма хляб. Вие ядете, той ви гледа и в него се заражда едно недоволство.

Ако вие се наядете, турите хляба в торбата и си заминете, той ще каже: „Много жесток човек“ Правото е да отрежеш едно парче за себе си и едно парче за него. Колкото отрежеш за себе си, толкова и за него. Като отрежеш второ парче за себе си, и за него ще отрежеш второ парче. После трето за себе си и трето за него. Вие оставяте впечатление в ума на този човек, че сте справедлив човек, досещате се. То е правото положение в света. Законът на природата: Каквото даде, дава го за един ден, ти не трябва да складираш за другия ден. За утрешния ден няма какво да мислиш. В природата този закон е изключен. В човешкия закон не е изключен, трябва да мислиш за бъдеще. В природата това е изключено. Всеки ден имаш хляб преизобилно. Всеки ден имаш двойна порция дадена. Ти не можеш да го изядеш сам. Тя дава повече, че като имаш един приятел, и на него да дадеш половината от дажбата, която имаш. Да допуснем, че имаш един кабриолет с един кон. Качиш се на кабриолета и има място още за един човек. Кого ще туриш сега? Вие как бихте разрешили този въпрос? Кого ще туриш, умрелия или живия? Представете си, че искате да носите един умрял човек на каруцата. Ще се качите, колата отпред, вие отзад или ще слезеш от каруцата и ще оставиш умрелия сам. Кое е правото в дадения случай? Но вие умрелия

Фиг. 3

няма да качите на каруцата, да го разтърсва. Умрелите не обичат да ги разтърсват, умрелите не обичат да ги развождат с каруци. Умрелият изобщо там, дето е оставен, дето му изтекла кръвта, там ще го заровиш. Там му е животът. Той не обича да го вземеш и да го заровиш другаде. Кой са умрелите хора? Една умряла

идея защо ще я носиш в главата си? Едно умряло чувство защо ще го носиш в тялото си? Една умряла мисъл остави я, зарови я някъде. Да направим едно сравнение. Една умряла идея е един развален орех. Какво ще носиш десетина развалени орехи? Черупките са здрави, но орехите са развалени, що ще ги носиш?

Та казвам сега: Идеята е, че добър човек е онзи, който е извървял 180 градуса. То е едно музикално състояние. Тази глава в дадения случай има един малък дефект (Фиг. 3). Дефектът е в

това, че този ъгъл е малък, правата линия от веждите трябва да мине над ушите. В развитието на моралните типове, ухото слиза. В другите животни ухото е дигнато горе, над линията на веждите. Вие, като изучавате главата на животните, ще видите, че главата им е много ниска. Височината на главата, от ухото нагоре до темето, е ниска. Когато ухото започва да слиза, главата се дига нагоре, човек се развива. Когато ухото се качва нагоре, главата слиза, тогава човек деградира. Та казвам: Всяка една мисъл, всяко едно нормално чувство, всяка една постъпка, колкото микроскопическа да е, влияе върху строежа на всичките клетки на тялото. Като мислите, вие вече въздействувате на себе си. Семейства, общества, народи, които мислят, типът им се изменя според мислите им и чувствата им. Има народни типове. Евреинът има народен тип, където и да имаш евреина, ще го познаеш. Той има нещо специфично в главата, има нещо специфично в лицето. Сега, като изучавате всеки народ, се изучава с известни специфични черти. В природата съществуват правилни типове. Всеки един от вас чувствава, че не е такъв, какъвто трябва да бъде. Чувствувате в себе си, че ви липсва нещо.

Някой път някой казва: „Аз не съм милосърд.“ Той го чувствава някъде в своя слънчев възел. Понеже, когато милосърдието в човека е повечето развито, той възприема повече слънчева енергия, мека и приятна. Пък този човек, в когото милосърдието е развито, има приятно чувство в себе си, има доволство, радва се на нещо, което той не го знае. Когато туй чувство в него не (е) развито, той не го знае къде е, той приема по-малко от тази слънчева енергия, той чувствава студено сърце, недоволен от живота. Всякога, когато има един недоимък в милосърдието, или пък някой път чувствуваш, че милосърдието действа по-осезателно, конкретно можеш да го представиш физиономически, когато милосърдието е развито, мускулите на лицето имат особен строеж. Когато милосърдието не е развито, мускулите не са хармонично турени на лицето.

Философията седи в това, да не се спирате върху частностите, защото всичките хора носят последствията на миналите векове, които са живяли преди тях. Някой път човек

може да носи недостатъците на хората, които са живяли преди него, както един техник, ако се качи на една стара машина, той вижда всичките дефекти, мъчи се да я изкара насам, натам, но не върви. Спира се, ще слезе от машината. Гледал съм някои автомобилисти, спре каруцата, излиза, извади някой инструмент, разни части, дето подигат колелата, върти насам, натам, отпред, отзад, върти, върти, докато тръгне. Върви малко, после пак спре. В колата има много дефекти. Вървиш и ти в живота някъде, дойдеш, не можеш да разрешиш въпроса. Не ти стига умът да разрешиш въпроса. Казва: „Какво да правя, едва за себе си имам.“ Дай половината хляб. Ако той не даде половината хляб, той пак ще заплати заради него. Защото онзи, който дошъл, той има правото на половината. Макар да е половина хляб, и от него ще дадеш половината на другите. Ти на деня можеш да изядеш един хляб. То е твое право. И за двамата души можеш да го изядеш. Щом дойде друг, ти нямаш право да го изядеш, имаш право само да дадеш за едного. Половин хляб ако имаш, сам имаш право да го изядеш, но ако дойде друг, ти нямаш право да го изядеш, ще дадеш половината, четвърт ще изядеш. Ако не дадеш, за в бъдеще така и с тебе ще постъпят, по същия начин. Както ти постъпваш, така ще постъпят и с тебе. Тогава да допуснем, само изяснение, понеже нещата не са проверени. Сега ви казвам нещо, което не сте проверили, но може да ги проверите. Допуснете, че един вълк, като изял хиляда овци, той станал овца. Защото след като ял овци, замязал на овците, ял такъв материал и той станал като овца. Като станал овца, отказал се да яде овце. Вълците започнали да го ядат. Колко пъти ще го ядат? Колкото пъти той изял овце. Хиляда овци изял, хиляда пъти ще го изядат. По същия начин ще има опитност. Ако направиш една погрешка, ще имаш опитността на една погрешка, ако направиш десет погрешки, ще имаш опитността на десет погрешки. Ако направиш едно добро, ще имаш цената на десет добрини. Така че всичко се възвръща, и добро, и зло, каквото направиш, ще се възвърне, за да имаш цената. Човек трябва да опита цената на злото, трябва да опита и цената на доброто.

Та в сегашната форма вие опитвате в мека форма някои неща. Опитвате в мека форма сиромашията, опитвате в мека форма болестите, опитвате недоволството, някои мъчения, тъмни мисли или несрети в живота. Те са неща, които са резултат на вашето минало. Като погледнете, откъде започват тези мъчнотии? Някъде някоя кокошка станали сте причина да я заколят за вас. Няма нито един от вас, за когото една кокошка да не е заклана. За някои са заклани десет, двама кокошки за вашето здраве.

Именно Божественият закон е да разберем онова начало на Божествената хармония. Представете си, че вие сте в едно място, дето няма никакви плодове, никакви корени, хляб нямате, само месо има. Те са математически предположения. Какво ще правите? Представа си, че ти си много честен човек, не обичаш чуждото, дойде един човек, който обрал някого, пък турил парите в джобовите си, ти какво ще правиш? Тури в двата си джоба английски лири стерлинги. Вие какво бихте направили сега? Аз разсъждавам много тънко. Когато дойде един човек, че ме хвали за това, което не съм. „Ти, казва, си един отличен художник.“ – Аз не съм никакъв художник, той маже сега. Тури златните пари в джоба. Не, не, това са чужди пари, аз не съм такъв художник. Казва: „Пък като свириш, мед капе. Пък гласът ти като на един ангел.“ Той те маже, ти трябва ли да приемеш тези работи? Ще кажеш: „Имам за цел да пея като ангел, но не съм като тях, пея още като жабите.“ Защото аз ги слушам, жабите са много музикални, много правилно вземат тоновете, тъй оперно пеят. Като идеш, жабата прави движение на една страна, на друга, пее оперно. Трябва да идете да видите колко оперно пеят. Пее на жабешко съзнание. Една жаба тъй оперно казва да друга: „Съседке, времето хубаво, какво ще стане?“ /Учителят пее./ Другата отговаря: „Право ли казваш, право ли казваш?“ /Учителят пее./ Те се разправят. Казва: „Съседке, на нашата близка съседка една муха кацнала на носа, тя я хвана и я гълтна.“ – „Сладка ли е мухата?“ Започват тъй да пеят. Те започват дует. Започват жабите три-четири месеца, после напускат блатото и заспиват. Казват: „Другата година пак ще започнем да пеем.“ Принципно е вярно това. Съзнанието на жабите иде вече от един по-висш свят, дето

действува. Аз представям така жабите. Вие имате едно перо, пишете на вашия приятел: „Любезни приятелю“. Де е съзнанието, в перото ли? То пише: „Любезни приятелю.“ Аз сега разсъждавам за онзи жабешки дух, който седи отгоре, чрез жабите прави нещо и прави известни движения. Като колективно същество са, в които духът работи. Те нямат туй будно съзнание. Съзнанието на жабите е само будно, когато приближи до нея една муха. Ако туриш пръста си, будно е съзнанието, изплашва се. Но ако ти пристъпиш полека към нея, туй движение не можеш да забележиш, движението на тялото, но ако покажеш пръста, схваща и се плаши.

Ние в света се плашим като мухите от пръста, а не се плашим от онези, на когото е пръстът. Дойде една малка мъчнотия, която е пръстът. По-голямата мъчнотия не виждаш, виждаш по-малката. Право, защото зад малката мъчнотия седи голямата. Ако човек може да избягва малките мъчнотии, може да избягва и големите.

Имате сега една идея. Всеки човек, който е извървял 180 градуса, е нормален човек. Има да вървиш още и тогава ще дойдем до идеята на спиралата.

Сега, гледайте да пеете хубаво. Ти може да пееш един тон, всеки човек, който пее, той трябва да ражда музиката. Ти, за да го изпееш, трябва да му дадеш съответна форма. Тогава на тона „си“ трябва да му дадеш един отличен нос, отлични вежди, после добре оформена уста, на този тон да му дадеш добра прическа, нормално чело, добра корона на главата, добре развито и оформено лице, крака, оформена мускулна система. Един дрезгав тон, той не е справедлив, ти се възмущаваш. Но онзи тон, който е добре оформен, внася справедливост, усещаш една хармония, не те дразни.

Вие правете следния опит. Ти казваш тъй: „Аз обичам истината.“ Сутрин си кажи: „Аз обичам истината.“ Като произнасяш думата, гледайте, гледайте какво впечатление ще направи на вас. Вие като слушате туй произношение, да ви е приятно. Като кажеш, че обичаш истината, да почувствуващ една приятност, не да чувствуващ, че една тенекия ти говори. Докато

ти, като кажеш тази дума, не почувствуващ, като че мед ти тече от устата и една вътрешна приятност, ти не си добре произнесъл думата. Или като произнесеш „милосърдие“, ти сам да почувствуващ приятност, че си я произнесъл добре. Да ти е приятно, че си произнесъл думата. Говорете на себе си и хубаво да слушате, да не слушате биене на тенекия.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*32 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 16 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ОБЕЗСЪРЧЕНИЕ И НАСЪРЧЕНИЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Каква беше последната тема? – /„Каква е нуждата на светлината, въздуха, водата и земята.“/

Пишете тогава: Ползата от служенето.

Каква е разликата между мълчаливото говорене и гласното говорене? Сега често човек се обезсърчава. Кои са причините на обезсърчението? Аз бих желал да ми кажете какво нещо е обезсърчението. Когато човек се обезсърчава, че няма пари, в какво седи обезсърчението? Когато търговецът се обезсърчава, че е сиромаш, вади кесията си, отваря я, няма нищо вътре, обезсърчава се. Гледа, в касата няма пари, касата не се обезсърчава, но той се обезсърчава. Вземете един ученик, изпитва го една комисия, комисията го къса, тя не се обезсърчава, пък той се обезсърчава. Сега вас ви се виждат тия неща лесни работи. Лесните работи трябва да се обяснят малко, да станат ясни. Трябва ли да се обезсърчава човек или не трябва да се обезсърчава? Щом се обезсърчава, трябва да се насърчи, щом се насърчава, трябва да се обезсърчи. Следователно, и двете са необходими. Щом става едно нещо, то е необходимо. Щом се обезсърчава, трябва да има някаква причина, щом се насърчава, трябва да има някаква причина. Сега, в какво седи обезсърчението? Че обезсърчението не трябва да взема повече време, отколкото трябва и насърчението не трябва да взема повече време, отколкото трябва. И на двете времето трябва да бъде определено.

Аз разглеждам въпроса органически. Ако човек постоянно яде, ще бъде ли приятно? Животните, млекопитаещите, всичкото си време употребяват за ядене. Най-първо те събират храната си, после я преживят и после мислят пак откъде да добият храната.

Постоянно умът им е зает само с ядене. И от туй ядене и на мъжките, и на женските им изникнали рога. Българите често казват: „Като направиш това, рога ще ти изникнат ли?“ Животните, след като направили някои работи, им изникнали рога. Запример, ти се караш с някого, той те хлопне по главата, излиза рог. От какво излезе?

Може да се спрем върху естествения ход на нещата. Каква е разликата между насърчението и обезсърчението? Кое предшества най-първо, обезсърчението или насърчението? Ами че обезсърчението произлиза от човека. Запример, кога започнало на земята да става ден и нощ? Когато земята започнала да се върти около оста си. По две причини станало ден и нощ на земята. Земята почнала да се върти около оста и около слънцето. Ако земята се върти само около слънцето и не се върти около своята ос, на една част на земята щеше да има вечен ден, на другата страна – вечна нощ. Логически е такъв изводът. Но понеже се върти и около своята ос, започнало да се образува ден и нощ. Земята може да се върти около слънцето, ако слънцето беше голямо по маса, но не издаваше светлина, тогава въпросът щеше да бъде друг. Защо се върти земята около слънцето? – Защото то е по-голямо. Всякога в пространството малките тела се движат около големите.

Сега въпросът беше: Може ли човек да се насърчава и може ли човек да се обезсърчава, без да се е насърчил? Може ли обезсърчението да го обезсърчиш? Съществува едно проявление, което е следното: Вие имате една малка болка на пръста някъде и постоянно казвате: „Много ме боли пръстът.“ Но ако ви заболи зъб, тогава болката на пръста не я чувствувате, голямата болка на зъба поглъща малката болка. Тогава съществува едно състояние, че когато болката превиши границите, които човек може да издържа, той загубва съзнание. Казваме: Болката се увеличава постепенно, докато човек изгуби съзнанието си и престане да страда.

Когато един учител каже на ученика: „Ти днес не си знаеш урока“, къде е обезсърчението? Турил му единица, запример. Де седи причината на обезсърчението? В единицата ли седи или някъде другаде? Ако един апаш бръкне в джоба ти и ти измъкне

парите, без ти да усетиш и като бръкнеш и видиш, че ти няма парите, де седи обезсърчението? Сега, в дадения случай какво е апашът, който изважда парите? Той си позволил да направи нещо, което според обществото не е право. Той бръква, взема парите, той се радва като те обрал, пък ти, обраният, скърбиш, че са те обрали. След като хванат апаша, този, който откраднал, и на тебе ти върнат обраните пари и накажат крадеца, ти се радваш, пък апашът страда. За какво ще страда? Той страда, че е бил много невнимателен, че са го хванали. Щом вас някой ви извади кесията из джоба, без да го видите, как мислите, накъде е бил вашият ум? Вие някой път направете един опит, турете в кесията си един лев и постоянно мислете за кесията си. Нека да има апаша около вас, ще ви оберат ли? Ако постоянно държите мисълта си за кесията, мислите ли, че ако някой рече да бръкне, и вие няма да почувствувате? Представете си, че след като учите дълго време в училището, вие се обезсърчите. Казвате: „Това училище няма да мога да го свърша, то се видя.“ Или някой добър човек каже на себе си: „От мен човек няма да стане.“ Сега, какво разбирате, че от него човек няма да стане? Каква е идеята, която се влага? Запример, вие имате един вол и един кон. По какво се отличава един кон и по какво се отличава един вол? Конят има съществени черти. Или по какво се отличава един вълк? Вземете едно тревопасно и другото месоядно, съществената разлика между тях в какво седи? Разликата седи в храната, но същевременно и в устройството на храносмилателните им системи, по един начин са устроени зъбите на вълка, стомаха, червата, после неговите крака и по друг начин са устроени на едно тревопасно животно.

Следователно, ако вие имате една мисъл, тя спада към кой ред мисли? Към добрите или към лошите? В какво седи една добра мисъл? Какви са качествата на една добра мисъл и какви са качествата на една лоша мисъл? Иде ти мисълта да откраднеш. Кой е поводът? Поводът може да е гладът, гладувал си дълго време. Казваш: „Тази работа няма да стане тъй.“ Просиш от този, не дава; просиш от онзи, не дава. Най-после дойде ти наум: „Трябва да измисля нещо, ще открадна.“ Тогава, каква е разликата в следните два случая: Ако фурнаджията направил 500 хляба топли и ти минеш и вземеш един хляб, това го счита кражба.

Крушата, която родила хиляди круши, ти минеш покрай нея, откъснеш една круша, изядеш я и си заминеш, не се счита кражба. Понеже крушата седи мълчалива и казва: „От мене да заmine.“ Ако вземеш един хляб от фурнаджията, той веднага ще те хване. В какво се различават тия две постъпки? Ако вземеш един плод от едно дърво, счита се в реда на нещата, а ако вземеш един хляб, не е в реда на нещата. Защо не е в реда на нещата? Сега да каже някой, че от мене човек ще стане. Хубаво, като е станало човек от него, по какво се отличава този човек, който казва: „От мене човек няма да стане“? Да разсъждаваме сега. Казва някой: „Аз ще стана хлебар.“ Като стане хлебар, казва: „От мене хлебар няма да стане.“ Какво се разбира? Фурна няма да има, брашно няма да има, хляб няма да има. Казва някой: „Аз учен човек няма да стана.“ Какво лошо има? Той е учен човек по естествените науки, да кажем голям естественик на насекомите, знае имената на всички насекоми, в туй седи неговата ученост, изучава качествата им, първо външната форма, после навичките им в какво седят. В какво седи учеността на този човек? Или да кажем, един пчелар, в какво седи неговата ученост? Считат го специалист, казват: „Той много знае за пчелите.“ Много знае за пчелите, но същественото не знае. Знае как се размножават пчелите, как става царица, работниците, търтеите, всичко туй знае, но онова, което пчелите знаят, той не знае. Пчелите знаят да намерят тази храна и да направят царица, да намерят храна и да направят работници, знаят да намерят храна и да направят търтеи. Този човек всичко знае, но как да направи една царица, не знае. Ако остане една царица, той да я отхранва, той ще я умори. Казват: „Всичко знае от пчеларство, учен пчелар е.“ После казват: „Той е голям моралист“, че много работи в морала знае, но същественото не знае в морала. Мор-ал. „Мор“ значи повече, „ал“ значи да взема. Да си моралист, значи да вземаш повече. Всеки човек, който много взема и малко дава, е моралист. Някой път някой ваш приятел е много мълчалив. Някой път започне много да говори, казвате: „Страшно ме обиди.“ В какво те обидил? В какво седи обидата? С езика си размърдал въздуха, нищо видимо няма. Казвате: „Той ми каза, че съм вол.“ Че де е волът? Произнесъл името „вол“, произнесъл името „лисица“, произнесъл името „вълк“

и ти си се обидил. Че вълкът го няма, къде е вълкът? Като казал, той само разклатил въздуха. Или ти казал някой, че си много лош човек. Де е лошавината тук? – „Ти много зле постъпваш.“ Дайте ми обективно злата постъпка. Или ти казал: „Ти мислиш като лисица.“ Какво лошо има в това? Лисицата мисли да намери някоя кокошка да се нахрани и ти мислиш да хванеш някоя кокошка. Лисицата мисли и хване някоя кокошка, но и човек мисли, и той хване някоя кокошка. Казва ти, че ти мислиш като лисица. Значи, и ти мислиш да хванеш някоя кокошка. По какво се различавате? Лисицата ще оскубе перата и без да пече на огън тази кокошка, ще я изяде. А пък ти, културният човек, ще я оскубеш, ще я опечеш хубаво, ще й туриш сос, ще вземеш ножче, ще отрежеш едно парче и ще ядеш. Различавате се. Тя, лисицата, много бърза, изведнъж ще оскубе перата, ще се наяде. А пък ти, след като си се наял, ще пиеш едно винце отгоре на кокошката. Виж, кокошката винце няма да пие, тя може би ще иде на някой извор, ще се напие вода. Има едно различие.

По този начин ние като разсъждаваме, не можем да кажем кое е морално в даден случай и кое е неморално. Всяко нещо, което спъва прогреса на човешкия ум, е неморално. Всяко нещо, което спъва човешкия живот, е неморално. Всяко нещо, което спъва човешката сила – силата в добрата смисъл – е неморално. Всяко нещо, което те спъва да се проявиш като човек, е неморално. Ти в живота си трябва да седиш настрана от ония неща, които те спъват. Нещата при тебе няма да дойдат, а ти отиваш при тях някой път. Бъчвата не отива при пияницата, но пияницата отива при бъчвата. Кръчмарят ли отива при пияницата или пияницата при кръчмаря? Не ходи в кръчмата, нищо повече.

Сега аз желая да ми дадете едно обезсърчение, да ми кажете едно обезсърчение, което да е хас обезсърчение. Аз съм ви привеждал един пример за един турски султан, който искал да му кажат една лъжа, но да бъде същинска лъжа. И който каже една същинска лъжа, ще му даде едно голямо възнаграждение. Иде един и носи едно яйце и казва: „Майка ми едно такова яйце го тури под квачката и от яйцето излезе цяла камила.“ – „Ола белир“, казал султанът, може да стане. Иде друг, носи един косъм от брадата на баща си, казва: „Този косъм баща ми го тури на

Дунава и стана мост.“ – „Може да стане.“ Не признава султанът, че това е една лъжа. Най-после иде един турчин и с него двама хамали, носят един голям кюп, който събирал 200-300 кила вода. Носят го на една върлина. Казва: „Баща ти във време на войната с московеца взе назаем от баща ми този кюп с пари.“ Султанът казва: „Не може да бъде това.“ Ако каже, че може да бъде, трябва да върне парите. Когато не искаме да изпълним, казваме: „Това е лъжа.“ Сега и вие, кажете ми, като на този султан, едно обезсърчение. В обезсърчението се намалява пулса на сърцето с десет от обикновените трептения. Ти си обезсърчен, веднага иде един страх, че ти ще изгубиш нещо, което имаш – започва сърцето да намалява трептенията. Ако се увеличава пулсът ти с десет, тогава ти си се уплашил. В намаляването на пулса човек придобива едно състояние на обезсърчение, казва: „Тази работа няма да я бъде.“ В увеличението на пулса не иде обезсърчението, но иде страхът. Често, когато ти вземат нещо от товара на гърба, ти се обезсърчиш; ако те натоварят, ти ще се уплашиш. Та вие, когато се товарите с ненужни мисли повече, отколкото трябва, вие се уплашвате; когато ви вземат от добрите мисли повече, отколкото трябва, вие се обезсърчавате. Следователно, дръжте пулса си в нормално състояние на сърцето. Или другояче казано: Хранете добре сърцето. Добрият живот, това е храна за сърцето. Защо трябва да живеем добре? – Трябва да живееш добре, защото твоето сърце трябва да функционира. Ако функционира сърцето ти, имаш живот. Щом имаш живот, ще имаш постижения. Щом изгубиш живота си, щом изгубиш този импулс, никакви постижения няма да имаш.

Та казвам: При новите условия на вас ви дават известни задачи, които трябва да ги разрешите. Едно обезсърчение е една задача, която трябва да разрешите. Да кажем, във вас паметта е отслабнала, вследствие на това вие се обезсърчавате. Кажете ми сега: Защо отслабва паметта в човека? – Доста труден въпрос. Паметта отслабва, когато се разединява съзнанието, няма единство в съзнанието. Когато някой говори, умът му е на две места, тогава паметта е слаба. Вие искате да станете богати, искате да станете и добър. Съвместими ли са двете неща, богатството и добротата? Сиромашията е несъвместима с

добротата, но и богатството е несъвместимо. За мене и сиромашията е несъвместима с добротата и богатството е несъвместимо. Тия са външни понятия. Доброто само по себе си не се нуждае ни (от богатство), ни от сиромашия. Онзи, малкият извор, има ли той нужда от езеро или от някоя река, той да се насърчи? Че изворотът ще стане река или езеро, за него това не е съществено. За извора, който извира, не е съществено къде ще се влее, в река или в езеро.

Понякоя път защо се сърдите, кому се сърдите? Не че сръдната не е нещо неестествено. Да се разсърдиш, но на свят да се разсърдиш, да свършиш някоя работа добре. Като се разсърдиш, да изучиш добре уроците си, сръдната е на място. Има една сръдния, човек като се разсърди, че работа не свършва, тази сръдния не е на място.

Настрадаин Ходжа ходил по света и никой нищо не му давал. Дошло му наум да открадне. Купил си една пила и отива при един богат търговец, който си затворил дюкяна с един от тия старите куфари и започнал да реже куфара, да отвори, да влезе и да вземе, каквото му трябва. Питали го: „Настрадаин Ходжа, какво правиш?“ – „На цигулка свиря.“ – „Гласът къде й е?“ – „Утре ще го чуете.“ Това е един турски анекдот. Ти мислиш нещо в себе си. С пилата търкаш, търкаш. Нали някой път ти мислиш нещо и онзи те пита: „Какво мислиш?“ Той те вижда, че мислиш. – „Ще видиш.“

Казвате за някой човек, че е добър. Може ли да ми кажете, каква е характерната черта на добрия човек? Някоя външна черта на добрия човек. Или казвате: „Той е умен човек.“ Характерната черта на умния човек коя е? Умният човек никога не спи. То е едно от качествата. Второто качество на умния човек е, че той никога не се обезсърчава. Това разбирам умен човек. Щом се обезсърчаваш, не си умен човек. Щом обичаш да спиш, не си умен човек. Станало е нещо и ти се обезсърчаваш, че не можеш да направиш нещо. Пък не си учен. Умният всичко може да направи. Няма нещо невъзможно за умния. Той като погледне, казва: „Това така ще стане.“ Вземете онзи майстор, който знае да крои. Вземете един плат, скрои го, не може да намериш нито една погрешка, умният майстор ще направи една отлична дреха. Ако не е майстор, много погрешки ще направи. В ума на майстора

съществуват всичките начини да скрои дрехата. Ти седиш, нищо не разбираш. Когато човекът не разбира работата, той се обезсърчава; когато я разбира, той се насърчава. Ако вие се обезсърчавате, липсва ви нещо, вие не сте от умните. Щом се обезсърчиш, ще си кажеш: „Не съм от умните.“ Значи, ще повишиш пулса на сърцето си, ще възстановиш пулса на сърцето си. Аз мога да насърча който и да е обезсърчен. Запример, някой се обезсърчил, изпитвала го някоя комисия, скъсала го. Отивам при тази комисия, казвам: Турете му пет, аз плащам. Турят му пет изведнъж. Веднага той се насърчи. Всичко зависи от петте. Като му турят единица, две, опасно е, обезсърчението иде. Разправяха ми един анекдот. Един царски син казва на учителя: „Това е един вълк“, когато вижда една лисица. Учителят му казва: „Обикновено така хората казват, но това е лисица.“ Така му казва, за да не го обиди. Царският син, когато не знае да направи различие между лисица и вълк, казва на лисицата вълк. Учителят му казва: „Обикновено го казват вълк, но научно се казва лисица.“ Обикновено е скъсан, но всъщност не е.

Да ви кажа онзи пример, който се случил с един студент, мисля по правото. Скъсва го професорът му. Започва човекът да учи и втори път го скъсва. Той пак учил и на третия път казва на професора си – той бил безбожник: „Два пъти ме скъсва и мислех, че не зная, но и сега ако ме скъсаш, ще те хвърля от прозореца.“ Ще хванеш професора и ще кажеш: „Два пъти ме скъсва, не знаех, но сега зная и сега ако ме скъсаш, ще те хвърля от прозореца.“ Професорът му турил шест. Ако ти не можеш да дигнеш този професор и ако намериш, че знаеш, няма да те скъса професорът. Два пъти може да се обезсърчиш, но на третия не можеш.

Нали знаете онзи пример за един американски проповедник, който проповядвал за един от еврейските пророци, който хванал 300 лисици. Той казвал, че опашките на лисиците били много дълги, по три метра. Имало един негов приятел, който знаел, че приятелят му обича да преувеличава и се били уговорили, когато много преувеличи нещо, той да му завърта пръста си и проповедникът като види, ще се сети и ще намали. Като казал, че опашките на лисиците били три метра дълги, той завъртял пръста

си. Проповедникът казал: „Вижда ми се много три метра дълги, но трябва да са били два метра и половина.“ Приятелят му пак завъртял пръста. Той пак намалил на два метра и така, докато ги намалил до половин метър. Като намалил на половин метър, приятелят му пак завъртял пръста, но той казал: „Не намалявам повече.“ Като дойдем до факта, не можем повече да скъсяваме. В света има една естествена големина. Естествената големина е тази, в която човек може да се прояви. И човешката интелигентност има сто хиляди степени. Тя е като зазоряването, в началото слаба и после постепенно се усилва, усилва. То зависи от обстоятелствата на земята. Не е необходимо човек изведнъж да придобие човешката интелигентност. Това няма да бъде здравословно за неговата нервна система. Някой път човек трябва да бъде невежа. Невежеството е място на почивка. Да бъдеш невежа, разбирам да си почиваш. Да бъдеш учен, трябва да бъдеш на работа. Когато някой път казвате: „Ти си невежа“, искам малко да си починете. Когато искам работа, непременно знанието трябва да дойде.

Та казвам: В природата (обезсърчението) е една почивка, насърчението – работа. След всяко обезсърчение какво иде? След всеки ден иде нощ. След всяка нощ иде ден. След всеки изгрев иде залез и след всеки залез иде изгрев. Така следват. Тогава помнете: След всяко обезсърчение иде едно насърчение и след всяко насърчение иде обезсърчение. Редуват се нещата в света.

Сега същественото за вас кое е? Как бихте лекували обезсърчението с музика? Каква песен бихте му пели? На ленивия каква песен ще му пеете? Ще му пееш песента за прилежанието. На сиромаша каква песен ще му пееш? – За богатството. На лошия каква песен ще му пееш? – За добротата. На невежия ще му пееш за учения. Контрасти в света има. Всякога, щом имате едно състояние, изкажете противоположното състояние. Всякога всички неща имат два образа. Щом дойде един образ, вие трябва да имате друг образ. Трябва знание, че има друг образ. Щом нещата имат само един образ, остават неразрешени. Щом вие не туряте закона на противоположностите, вие нямате разрешение. Болестта е една необходимост. Много пъти в хората се натрупват

мазнини, остават неорганически вещества. Ако така продължава, той може да спре сърцето му, да изгуби живота си. Затова го хване болестта затлъстелия човек и като го раздруса, за един-два месеца тури му линия, изпосталее. Какво лошо има, че е боледувал? Болестта е на място. Някой човек забогатял, обича да яде и пие, да се разхожда. Дойде сиромашията, впрегне се този човек на работа. Какво лошо има? Аз ви превеждах един пример за една българка, Минекша от Варненско, не знаей дали го помните. Тя била жена на един български чорбаджия и постоянно боледувала, не могла никаква работа да върши, все по две слугини и децата ѝ гледат други. Не може да готви, не може да си донесе вода. Така минавала из цяло село, Минкша казвали. Аз проверявам факта. Но се случва, че пропада мъжът ѝ, изгубва всичкото богатство. И Минекша след години се научила и да готви, и вода да носи, и да тъче, и да преде, дори на пет нищелки се научила да тъче и да насновава.

Значи всеки човек има една възможност, като го турят на лошите условия, да прояви известни способности. Като турят човек при лоши условия в света, той съзнава своите способности, които са заложили. Добродетелите в човека при лошите условия се проявяват. Тъй щото скритите сили, които природата е вложила, когато дойдат някои големи изпитания, то е просто да ни застави Бог да развием в нас хубавото, на което ние не сме обърнали внимание.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*33 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 23 юни 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ДАВАНЕ, ВЗЕМАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Добрата молитва.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./

/Прочете се темата: „Ползата от служенето“./

Пишете върху темата: „Качества върху противоположностите“.

Вие не сте изучавали закона. Защо човек трябва да има самообладание или трябва да бъде господар на себе си? Трябва да бъде богат, трябва да бъде учен. Но какво значи да има човек самообладание? Какво значи човек да е господар на себе си? Най-първо човек, за да има една правилна стойка, вие не може да си представите какви усилия е вложила природата, за да научи човек прав да стои. Някои седите със свити рамене, някои не знаете да седите. Според както седиш, такъв е и живота, който ще проявиш. Мислиш за Бога, но като дойдеш до практическия живот, не можеш да приложиш каквото мислиш. То е само идейно. Идейно можеш да говориш за Бога, в приложението ще направиш това, което земята изисква. Три неща се изискват, за да може човек да има един отличен живот: Да знае как да взема, да знае как да дава и да знае как да прилага. Казват някои: „В какво седи философията на живота?“ – Да знаеш как да даваш, кога и как; да знаеш как да говориш, кога и как да говориш.

Служенето сега. Колко елемента има служенето? „С“ – то е един елемент. „С“ какво означава? Вторият елемент е „Л“. Третият елемент е „У“. „Ж“ е четвъртият елемент. „С Л У Ж Е Н И Е“. В дадения случай първият елемент на служенето дава безграничност на понятието. Ще служиш специфично, не на един човек, но някой път (на) едно бръмбарче. На един лист ще послужиш, паднал някъде, пет пари не струва, ще се наведеш да го вдигнеш. Колко енергия ще изхарчиш за този лист? Този лист не плаща твоята

енергия, която изхарчваш. После ти не знаеш къде може да го туриш. После ще изхарчиш една твоя мисъл, ще иждивиш част от времето си. Още първият елемент, какъв е той? Първият елемент, „С“-то, показва, че имаш достойнство, искаш да послужиш на един лист. Какво означава падналият лист? Всеки един човек, който не служи на Бога както трябва, той е паднал лист, който се търкаля из калта. Този стъпи отгоре му, онзи стъпи отгоре му, този го побутне, вятърът го дигне, обръща го. Ти го срещнеш и кажеш: „Какво да ти направя?“ Вземеш го този лист, поставиш го някъде и си заминеш. Каква услуга може да направите на един лист? Да му помогнеш в страданието е невъзможно, понеже той сам в себе си няма никакъв център, който съдържа. Той няма смисъл в живота. В дадения случай той съзнава своето страдание. Каквото да му кажеш, ще ви каже: „Не знаеш ли, че аз страдам?“ Няма изходен път страданието. Вие никога не може да се избавите от едно страдание, ако нямате един център, за който да се държите. Страданието произтича, то е първият акт, когато скъсаме връзките. Да се помъчим да ги скъсаме, те не се късат. Когато скъсаме ония връзки, с които любовта иде, тогава иде страданието. Всякога страдаме за онова, което сме изгубили. Ти страдаш за нещо, което си изгубил. Ти искаш да бъдеш богат и си изгубил своето богатство. Искаш да спечелиш, че си изгубил. Ти си бил богат. Богатството за тебе не е нещо ново. Да допуснем, че си изгубил здравето. Ти вече съжеляваш, страдаш. За какво? За изгубеното здраве. Какво нещо е здравето? Тъй, както се пише, З Д Р А В Е, „З“-то е първият елемент. В какво седи здравето? Да кажем, вие мислите, че идеята сама по себе си е ясна. Щом речеш да изясниш своята идея, тя става тъмна. Представете си, че аз ви завеждам в една стая. Вие сте учен човек, музикант сте, знаете да пеете хубаво. Вечерно време загасвам всичките лампи, казвам: Я ми пейте! Но ви дам една нова песен. Ако ви дам една песен, която вие сте изучили, все таки вие имате. Давам ви една нова песен, вие не може да я пеете. Ако дойде светлината, вие започвате да пеете. Щом изгася светлината, вие не можете да пеете. А за да заслужите, какво ви трябва? Ти можеш да служиш само на великото в света. На дребни работи не се служи, то е невъзможно. Единственото нещо,

на което ние можем да служим, то е само Бог. Извън Бога никому не можем да служим. Невъзможно е да служиш тъй, аз както говоря, невъзможно е да служиш заради следните съображения. Ти не можеш да вземеш с ръката си една дребна прашинка, не можеш да я видиш. Как ще вземеш това, което не виждаш, как ще го хванеш? Да служиш някому, значи да го обхванеш, да го видиш. Може ли да служиш на това, което не виждаш? Ти на един лист не можеш да служиш. На една капка вода не можеш да служиш. Слуга можеш ли да станеш на листа? Значи, само на великото в света, само на Бога може да служиш. Бог е една дума непонятна. Може да служиш на онова, което ти е дало живота. Можеш да служиш на онова, което ти е дало ума. Можеш да служиш на онова, което ти е дало сърцето. Можеш да служиш на онова, което ти е дало тялото, в което сега живееш. Можеш да служиш на онова, което те е оградило с всички блага в света. Защото в момента, в който ти се поколебаеш да му служиш, ще дойдат всичките страдания върху тебе. При най-малкото колебание да му служиш, ще дойдат всичките страдания или съвсем ще изчезнеш от света. Няма да те има никъде. Да изпъдим от един клас едного, значи, че той няма да съществува отвън. Той отвън може да съществува, но тия блага в класа ще изчезнат заради него. Ти ще изчезнеш за онзи порядък, който Бог е създал, ти ще излезеш извън него. Щом излезеш извън порядъка, който Бог е създал, ще дойдат всичките страдания. Щом вие страдате, значи вие сте извън Божествения порядък. Защо страдаме? За своето непослушание. Всеки човек, който страда, показва, че той е непослушен. „Много страдаме.“ – Увеличило се непослушанието. – „Страдам.“ – Не си много разумен. Защото ако беше разумен, веднага щеше да се изправи. Поканили го на гости, нагостили го хубаво, сутринта го боли коремът, страда. Кой му е крив? Не знаел как да яде.

Как се яде? За да ядеш правилно, ти трябва с хляба да се разговаряш, да го питаш откъде е дошъл и тогава ще го възприемеш. Казваш: „Заповядай!“ След като се запознаеш, като се обичате, ще кажеш: „Заповядай в моя дом“, ще отвориш главната врата, порта. Тогава тридесет и двама професори, облечени в белите си дрехи, изправени като войници ще се

отворят, казват: „Добре дошли.“ Той ще влезе, ще го приемат. Че то е един свещен акт. Вие казвате: „То ще се яде, няма какво да се прави.“ Но то е един процес отрицателен. Ако човек види една чорба и си помисли: „Ядене ли е това, то не е ядене. Картошки супа, разбъркани, смачкани.“ В яденето трябва да имаш какво да ядеш, да има с какво да се запознаеш. Как ще се запознаеш с водата, например, по кой начин ще се запознаеш? Кой е езикът на водата? Най-после кой е езикът на вашето страдание? Коя е първата дума, с която ще започнеш да се разговаряш със страданието? Страданието е много учено, на земята по-учено от страданието няма. Сега питате: „Защо човек трябва да страда?“ – За да станете учени. Човек, който не страда, учен не може да стане. Който не страда, и добър не може да стане, той не може да употребява и доброто. Защото доброто, то е услугата да те извадят от страданието. Страданието е велика задача, с която трябва да се справиш. Друг един възглед има за живота. Всички страдания са задачи, които трябва да разрешите. След всяко страдание, ако правилно го разрешите, иде нова светлина, иде нова придобивка, облагородява се умът, облагородява се сърцето, облагородява се сърцето, облагородява се тялото на този, който страда.

Запример, вие искате да дадете някому един поглед. Как ще го дадете? Какво ще го направите? Да кажем сега: Вземете един тон на щастието. Кой е тонът на щастието? Не тонът на самото щастие, тонът на дрехата. Най-първо щастието си има една горна дреха, която носи. Това е сол. Не че е сол българска, но сол, с която посоляват нещата. Солта ни избавя от едно зло. Българите обичат много сол. Северните и западните народи много малко ядат сол. Много малко сол трябва на човека, микроскопическо, не с пилюлки. Сол ще вземеш с върха на една игла. Имаш чорба, колко сол трябва да туриш? Аз ако бих бил готвач, ще извадя иглата, ще бодна на върха и ще туря в яденето. Колкото се закачи на върха на иглата, това е солта. Често някои думи във вас са много осолени, не са безсолни. Всичките хора страдат от осолени думи. Много сол изсушава. Всички от вас, които съхнете, имате много сол. Онези от вас, които задебелявате, имате много вода излишна. Да имаш много вода, не е хубаво. Аз

някъде колко вода бих турил? Пак с иглата. Казвате: „Колко вода?“ – Колкото се закачи на върха на иглата, толкова ще туриш в яденето. Ако ви готвя ядене, ще туря една бодка от сол, една бодка от вода, ще туря после и една бодка от сладкото – три елемента. Как ще се освободите от водата? Има само един начин, чрез изпарение. Значи, ако в някоя долина няма излаз, една река, която тече, набира се и се образува едно езеро. Щом се образува езеро, ще дойдат много животни да живеят там. Помнете сега правилото: Да дадеш, трябва да знаеш как да дадеш. Да вземеш, трябва да знаеш как да вземеш. Трябва и да знаеш как да прилагаш. Всички имате правото в себе си. Вие сте го занемарили. Някой път кажете една дума, вас ви стане мъчно, казвате: „Туй нещо не трябваше да го кажа.“ Направиш някое движение, кажеш: „Това не трябваше да го направя, така аз не трябваше да постъпя.“ Или някой път ви се дава едно вътрешно наставление, усещате едно вътрешно нарушение. След малко вие се оправдавате. Че в дадения случай вие ще изхарчите повече енергия, отколкото трябва. Знаете ли колко мъчно е да се събира енергията? В света има две неща, с които човек трябва да се справи. Някъде имаме повече време, по-малко енергия – енергията трябва да се пести. За да спестим енергията, тогава трябва да употребим повече време. А някой път искате да съкратим времето, тогава харчим повече енергия. Не съкращавайте времето. Нямаш право да съкращаваш времето. Вие съкращавате дробите. По кой начин се съкращават дробите? Вие съкращавате излишното. Никога ти не може да съкратиш времето. Че как ще го съкратиш? Те са философски въпроси, да ги изоставим.

За всички неща има време. Ти можеш да бъдеш добър само за времето, което е определено за доброто. Ти можеш да любиш само за времето, което е определено за любовта. Ти можеш да учиш във времето, когато е определено за учене. Ти ако всякога учиш, ще ти побелее главата. Пък ако всякога учиш, косми ще ти израстнат навсякъде по тялото. Ти ще станеш като животно. Че на тези животни от много учене им израстнаха тия косми. Сега като ви привеждам този пример, казвате: „Как може от учене да израстнат косми?“ Онези, които отиват на северния полюс, си турят шуба, голяма мечка кожа. Защо туря този човек шуба?

Много учен е. Дълго време мисли как да се справи със студа. Намира, че дебелиите дрехи, мечите кожи ще му помогнат. Не е глупав човек. Един ескимос знае да се справя със студа. Но ако дойде в топлите места, той знае как да се справя със студа, но в топлите места със своите дебели дрехи как ще се справи? В него ще се зароди желание да се освободи от дрехите. Тогава онзи стих, който тълкуват в Писанието: Да се отрече човек от себе си, от своите мечи кожи на северния полюс. Щом си дошъл на топлите места, ще се отречеш от своите мечи кожи, от дебелиите си дрехи ще се отречеш и ще се облечеш с тънки дрехи. Ще облечеш тънки дрехи, само от платно, леки. Дебелата дреха може да е била 15-20 кила, като идеш в топлите места, ще останеш само с няколко кила върху себе си. Какво ще стане? Мечата кожа ще иде при мечките. Вълната ще иде при овцете. Като се откажеш от себе си, всяко нещо, което си заробил, то ще иде при своите си, ще се радва. Да се отречеш от себе си, ще изпратиш всичките слуги да идат при баща си и при майка си, ще им дадеш отпуск, ти ще станеш господар, да служиш само на себе си. Това значи да служиш на себе си, да дадеш отпуск на всички слуги. Да дадеш свобода на своя ум. Вие карате някой път ума си за вас да мисли само. Умът и за себе си трябва да мисли. Какво значи умът да мисли за себе си? По този начин, по който сега мислите, въпросите не могат да се разрешат, нищо не може да се разреши. Относително нещата ще ги имаш. Ти и при сегашните условия на живота ще бъдеш един. Как се казват тия хора, които наемат стаи? – Кираджии. Наемеш стая за една година, ще те изпъдят. Защото ако влезеш в един апартамент, голям наем искат хората, не можеш да плащаш сумата, ще излезеш. Ако влезеш в един апартамент, който е неудобен, ще се яви недоволството, ще търсиш друг апартамент. В дадения случай ще излезеш, че не може да плащаш, в другия случай ще излезеш, че няма удобства, няма баня, искаш да се къпеш, няма хубава кухня, в апартамента няма асансьор да излезеш навън. Ще кажеш: „Асансьор ми трябва.“ Защото в един автомобил нямаш. Щом имаш един апартамент в природата, тия автомобили са асансьори, качиш се, хвъркнеш надалече, спестиш времето. Каква е разликата между ходенето и асансьора? Когато сам се движиш, господар

си на себе си. Щом влезе в един автомобил, не съм господар, друг ме кара, където иска. Може да станат много аварииите с мене. Или качиш се на един параход, ти вече не си свободен. Щом започнеш да мислиш с мисълта на другите хора, ти вече имаш автомобил, вземаш чужди мисли, ти си в автомобил, автомобилите ходят, където искат. Ако е някой умен човек, ще се изкара.

Преди няколко дни наши приятели отидоха на Рила, но трябваше да спрат на пътя. На пътя намерили четирима души, изскочили от един автомобил, който се блъснал в един стълб и четиримата убити. Те трябвало да се спрат и да отидат да обадят на властта, че има убити на еди-кое си място. Ти мислеха да тръгнат и да вървят. Често вие тръгвате и виждате, някой се ударил в стълба на електричеството, станало е някаква авария. Често стават тия сблъсквания във вас. Вие се спирате.

Питате: „Какво нещо е любовта?“ Любовта е да знаеш как да я възприемаш, да знаеш как да я даваш и да знаеш как да я прилагаш. Ако не знаеш как да приемеш любовта, ако не знаеш как да даваш любовта, ако не знаеш как да прилагаш любовта, ти не можеш да знаеш какво нещо е любовта. Единственото нещо, което не се знае и никога няма да се знае, то е любовта. Защото не можеш да я разделиш и да я видиш, тя е толкова обширна, че никъде граници не можеш да видиш. Представете си сега за любовта, че е слънцето. Ако го разглеждаш като твое тяло, че искаш отвън и отвътре да е увито с една диамантена кожа, гладко едно кълбо, което има един милион километра в диаметър. Но живеят същества разумни, всички облечени в твоята дреха, какво ще знаят те за слънцето? Ако обикалят, какво ще научат? Представете си, че туй слънце свети. Защо свети туй слънце? – Защото ви обича. Като идете при него, то ще загасне и вие ще бъдете в тъмнина. Нали сега има противоречие? Ако слънцето изгрее, ти ще си затвориш очите. Нали е опасно слънцето? Докато ти обичаш слънцето, то ще те гледа; щом престане то да те гледа, ти не го обичаш. То е вече тъмно.

Сега аз ви навождам на една мисъл: Правилно да даваш. Онова, което Бог ти е дал, трябва да го дадеш. Трябва ти да го дадеш някому, не го задържай за себе си. Служенето седи в това: Бог ти дава нещо, да идеш да го дадеш някъде, да изпълниш

Неговата воля. Ако ти дадеш това нещо, както Бог изисква, ти ще почувствуваш една вътрешна радост. Когато дойде някой, който носи Божието благословение, да го възприемеш, да го оцениш, пак ще се зарадваш. Тогава имате следния процес: От взимането и от даването изваждаш третото правило – прилагането.

Сега нека да попеем, остават още няколко минути. Този часовник избързал. Някой път тоновете пристигат по-рано, някой път закъсняват. За да не закъснее, ускорява хода, пък за да не отиде по-рано, забавя го. Някой път не се позволява да дойдеш по-рано, позволява се да закъснееш. Друг път не са позволява да закъснееш, позволява се да дойдеш по-рано. В природата не се позволява да идеш по-рано, нито да закъсняваш. Няма да закъснееш и няма да идеш по-рано. Ще идеш точно навреме, като англичанин. Няма да закъснееш нито една минута.

Вземете сега „сол“ от първата степен. /Пеем „сол“./ На „сол“ му липсват няколко трептения. Отде започва „Давай, давай“? – От „ла“. Значи кой може да дава? Плодът. „Давай“ от „ла“ започва, понеже плодът дава. Дадеш откъснат цвят, правилно ли е това даване? Тогава, щом аз давам откъснат цвят, казвам: Ти можеш ли да го възкресиш? Можеш ли да дадеш живот на този цвят? Учен ли си да знаеш как да го възкресиш? Щом ви се дават цветя, можеш ли да ги възкресиш? На младите момичета, които се женят, тази задача им дават. Все с откъснати цветя ги окичват, венци им правят от тях. Казват им: „Тия откъснати цветя тя може ли да ги възкреси, да ги оживите?“ Тя казва: „Мога, мога!“ Като започне да ги възкресява, тя започне да страда, понеже всички цветя, които са на главата, трябва да ги оживи. Всяка една мисъл, която не се прилага, тя е откъснат цвят. Трябва да обмислиш.

Някой ти казва: „Служи!“ Ако ти не знаеш, ти вече имаш откъснат цвят. – „Как да служа?“ – Учен човек си. Как трябва да служи човек? Богатите хора са намерили средството, понеже имат пари. Дойде някой, казва му: „Искаш ли да ми служиш? Давам ти един лев.“ Той не се съгласява. Дава два, не се съгласява, три, пак не се съгласява, четири, пет, десет, като дойде четири английски лири на ден, съгласява се, казва: „Ще служа.“ Четири лири по 500 лева. Курсът на лирата варира, ако стане война, лирата изгубва своята цена. Ако се подобрява положението на

Англия, лирата се подига. Та ние, които имаме лири, ще зависи, ако е добре на Англия, и на лирата е добре, ако не е добре на Англия, и на лирата не е добре. На лирата е зле, пък и на нас е зле. Лирата може да се котира с 500, 400, 350.

Изпейте сега „Давай, давай“. Вие като пеете, много тщеславно пеете. Силното пеене е тщеславно. Тщеславието не че е лошо, но харчи се много енергия, повече енергия отива. „Давай, давай“, но не можеш да дадеш както трябва, повече енергия харчиш. „Давай, давай“, тихо като пеете. /Показва Учителят./ Кое по-хубаво? По-малко енергия, повече мисъл ще турите. Много енергия харчите, ще обеднеете. Точно да бъде, да няма нищо излишно. „Давай, давай“ любовта, както Бог ти я дал, така да я дадеш на другите. Изпейте „Давай, давай“ и хванете средния пръст на лявата ръка с дясната си ръка. Човек трябва да мисли, ако иска да пее. Един певец, който се учи, трябва да тури ръката си на челото, на разсъдителните способности, когато пее „Давай, давай“. При „всичко давай“, показалецът отстрани на челото. При „чисто семе пшеничено“, пръстът на устата. Защото от устата излиза плюнката. Плюнката оцапва всичко. Като говорите, излиза плунка, оцапва човека. Като говорите, нищо да не излиза, нито една плунка. После ти като говориш, въздуха го изкарваш толкова силно, че едно същество от невидимия свят, тъй като говорите, то може да изхвъркне като бомба. Като говорите, тъй тихо да говорите, че това, което излиза от устата, да падне като някой нектар и да дойде, и да поглади ухото. Всеки звук трябва да образува едно трептение, като достига до ухото, да усеща една приятност. Когато и другите говорят, да усещаш една вътрешна приятност. Като произнесеш една дума и като чуеш една дума, да ти е приятно. Много добре трябва да се учи човек да говори. Когато говорите, трябва да знаете, че има ангели, които ви слушат. Някой път има някой приятел, не само приятели ви слушат, но има най-малко трима души, които ви слушат. Един професор от невидимия свят, един от духовния свят и един от физическия свят, трима души приятели, които вие обичате. Вие като говорите, те ви турят бележка, вие държите изпит. Може да ви турят две. Казвам: Когато говорите, когато мислите, знайте, че пред вас има същества, които ви наблюдават от трите свята и

вашиите мисли наблюдават, не критически. Те са невъзмутими, тихо и спокойно ви наблюдават. След като ви турят двойка, ще дойдат да ви потупат по рамото, казват: „Гледай да учиш по-добре.“ Казват: „Ние трябва да бъдем справедливи.“ После, ако ти турят по-голяма бележка, отколкото трябва, то е лъжа. Пък лъжа не трябва. Значи онова, което заслужаваш, трябва те да ти го дадат. Двете не е лошо, с два вола се оре. Единицата, и то е хубаво. На един кон се язди. Щом ти турят единица, да се качиш на единицата. Който има две, да впрегне двата вола вече на нивата. Като ти турят три, нали има кола с три колелета, на колата ще се качиш. Нали има такива мотоциклети с две колела, отзад едно и отпред едно. Колко души може да се возят на един мотоциклет?

Казвам: Давайте хубава преценка за нещата, които мислите. Давайте си преценка, да имате уважение и почитание към себе си. Когато говориш, има един разумен свят, който преценява твоите постъпки. Не да се страхуваш. Имайте желание всяка постъпка да е на място. Онова, което вземаш, да е на място. Онова, което прилагаш, да е на място. Всичко да е на място.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

*34 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 7 юли 1939 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на стенографа/: На 30 юни т.г. Учителят не държа лекция.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 14 юли 1939 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа.

С ВЯРА, БЕЗ СМУЩЕНИЕ

Добрата молитва.

Духът Божий.

Малко размишление.

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Има нещо, с което вие сте много запознати. То е смущението. Единственото нещо, с което сте много запознати, но не знаете неговия произход. Гладният се смущава за хляба. Жадният се смущава за водата. Майката се смущава за своето дете. Приятелят се смущава за своя приятел, бащата – за сина си, ученият – за науката си. Онзи, който обича, се смущава за любовта си. Който има знание, се смущава за светлината. Онзи, който има очи, се смущава, да не би да ги загуби. Онзи, който има уши, се смущава да не изгуби слуха си. Който има език, се смущава да не изгуби говора си, словото. Онзи, който има крака, се смущава да не би да се вържат краката му, да не може да ходи. Питам сега: Всичките тия смущения на място ли са? Щом не са на място, защо поддържате? Общо казано, поддържате ги. Не че човек желае да поддържа смущението. Смущението произтича от малко вяра. Всяко смущение показва, че вярата е слаба, показва едно невежество. Щом се смущаваш, ти си невежа. Какво значи „невежа“? „Невежа“ значи който не знае. Щом се смущаваш, значи трябва да се учиш. Добрата страна на смущението – човек трябва да се учи.

Сега, често всички говорят за любовта. Но коя е първата стъпка на любовта? Как ще проявиш любовта? Майката, след като родила едно дете, после съжалява, че го родила. Много пъти ти завържеш приятелство с някой приятел, после съжаляваш, че си завързал приятелство с него. Добиеш знание, после съжаляваш,

че имаш туй знание, понеже знанието безпокои. Вие искате да знаете всичко. Ако знаеш, че твой приятел, когото ти обичаш, обича друго повече от тебе, ти се безпокоиш. Или да знаеш, че някой е по-силен от тебе, или ако някой е по-богат от тебе, ти се безпокоиш. Защо ако някой е по-богат от тебе, трябва да се безпокоиш? Каква е основата, защо трябва да се безпокоиш? Вие трябва да идете в първо отделение, да видите как децата започват с първата буква. Защото с коя буква трябва да започнат хората?

В еврейския език има един разказ, че когато Господ искал да създаде света, повикал всичките букви, да избере с коя да създаде света. Дошла първата буква, алефа, искала чрез нея да създаде. Казва му Господ, че не може, понеже с първата буква се пише една лоша дума. Всичките букви се явили и дали своето предложение с всяка една от тях да започне създаването на света. Бог се спрял на буквата Б, защото с другите букви се пишели се някои лоши думи.

В начало Бог създаде. Но то е един разказ. Какво означава Б-то? В български „бой“ се пише с Б. Когато светът се създал, мислите, че мирно се е създал. Голям бой е имало в света, най-големият бой, дето вие не сте го сънували. Какво разбирате вие под думата „бой“? Когато два народа се бият или когато двама братя се бият, как се бият по братски? Когато майката бие детето, как го бие? Каква е идеята на майката, когато бие детето си? Някои от вас сте били майки, като сте били вашите деца каква е била вашата мисъл, първата мисъл каква била, защо удряте детето? Вие не сте наблюдавали, но инстинктивно така сте го били.

Аз съм разправял един пример, който се е случил в селото Голица към Черното море. Наблюдава един, че една майка води пет мечета към една река. Върви, дигне един камък, хване един рак, даде на мечетата. Едното от мечетата, като извади майка му, то се затичва и взема рака. Другите не могат да ядат. Извади един рак, то го вземе, извади друг, пак то го вземе. Най-после майката излезла от търпение и му ударила една плесница, че то легнало на земята. Тя тъй го ударила, че то не станало вече.

Отива при него, побутва го, поклаща го, не става. Започва да реве. Оставила го и тръгнала с другите четири мечета. Защо ревала мечката? Ревала, че не знае как да бие. Често вие питате: „Защо плачете?“ – Защото не знаете как да постъпвате. Всеки човек, който не знае как да постъпва, той ще реве като мечката, т.е. осакатиш нещо. Тази мечка можеше така да бутне детето си, че да не остане на мястото. Тя излязла от търпение, ударила го, искала да му даде един урок, искала да му каже, че не трябва да бъде толкова користолюбиво. Като вземе едно раче, да стои настрана, да може да даде и на другите. Като вземат другите четири, тогава то пак ще вземе.

Казвам: При сегашните условия всички вие искате много знание. Защо ви е знанието? Колко хапки трябва на човека, за да се наяде? Не сте броили, толкоз сте учени. Колко хапки ви трябва, за да се наядете нормално, без да преядете и втори път да имате естествено желание да ядете? Един малък въпрос. Здравето на човек зависи от хапките. Ако изядеш 20 хапки, ти ще се научиш само да се караш с хората. Ако изядеш 13 хапки, ти ще бъдеш само подозрителен, кой каквото каже няма да вярваш, каквато работа захванеш, няма да ти върви, в тебе ще има подозрение. Ако изядеш 15 хапки, ще си продаваш наследството, ще си мениш мнението. Ако изядеш 14 хапки, каквото направиш, ще се развалят работите. 16 хапки ако изядеш, ще станеш ортак с дявола. Какво означава ортак с дявола? Ще употребяваш неговите прийоми. Влиза един на гости в един дом зимно време и трепери от студ. Питат го: „Как си?“ Казва: „Много добре съм.“ Той трепери, но казва: „Много добре съм.“ Като е много добре, те го турели далеч от огъня. После той казва: „Треперя, може ли да ми позволите да седна до огъня?“ Не иска да каже, че има нужда от огън, казва, че му е много добре, иска да мине за силен. Питам: Когато ти е зле, казваш, че ти е добре и когато ти е добре, казваш, че ти е зле, тогава ти говориш ли истината? Сега, в какъв смисъл трябва да говорим истината? Да говориш истината, значи да съграждаш нещо. Ако не говориш тъй, както трябва, ти не може да съградиш нищо в себе си. Да говориш истината, значи да даваш на нещата онзи смисъл, който е турен. Ти в азбуката ако дадеш друго

съдържание на А-то, какъв смисъл трябва да дадеш на буквата „А“? Не в статическо положение, но в динамическо. Буквата „А“ в динамическо положение означава, че ти натоварваш един твой приятел, или го обичаш, или го мразиш – ти употребяваш буквата „А“. Щом го обичаш, ти го натоварваш с любов, щом го мразиш, ти го натоварваш с омраза. И в двата случая го натоварваш. В първия случай това, което си му дал, има съдържание, във втория случай няма съдържание. В първия случай ти си турил злато да носи на гърба си, той ще се ползува. Във втория случай пясък носи, нищо няма да се ползува.

Казвате: „Аз не ви обичам.“ Какво натоварвате? Казвате: „Аз не мога да обичам този човек.“ Щом не може да го обичаш, защо искаш тебе да обичат? Искаш да обичаш, за да научиш как да разпределяш благата, които Бог е дал. Защото докато хората не те обичат, ти не може да се научиш да обичаш и докато ти не обичаш, и те не могат да те обичат. Следователно, другите трябва да те обичат, за да се научиш ти да обичаш и ти трябва да обичаш, за да се научат другите да те обичат. Ние, като се обичаме един друг, ние се учим. Най-първо Бог ни обича, за да ни научи как да се обичаме. Ние трябва да обичаме Бога, за да се научим как да обичаме. Та сега вие казвате: „Аз обичам еди-кого си.“ Питам: Може ли да не обичаш себе си? Понякоя път човек може да се не обича. Щом той дойде да се не обича, той се самоубива. Всичките самоубийства се дължат, че човек е престанал да обича себе си.

Сега ние идваме до въпроса: Обичта има ли крайни предели? Тя не е безгранична, както мислите в своите проявления. Казвате: Безгранично да обичаш. Любовта е гранична. Ако ти наливаш в едно шише, което събира 5 килограма, колко вода може да събере? Щом се напълни шишето и ти наливаш, тази вода ще влезе ли вътре? Ако обичаш един човек повече, отколкото той може да вмести, другата любов се излива и ще образува кал. Водата, която се излива навън, ще образува кал около тебе. Често, когато вие обичате един човек повече, отколкото трябва, вие образувате кал около него и около себе си и си създавате неприятности в живота. Това не го знаете още. Питам сега: Какви са

подбужденията ви вие да обичате някого повече? Много естествено, користолобие се крие там. Когато ида при един богат човек и започна да го хваля, казвам, че баща му е благороден човек, то е обич. Каква е целта? Да отпусне някой кредит, да се отвори сърцето му, да даде повече. Когато онзи каменар отиде при един камък, с чука си започне да удря на камъка, какво означава удрянето? – И той го хвали. Удари го веднъж, дважд, сто пъти като го удари, то е похвала, с чука говори на камъка. Камъкът, като разбере, че го обича каменарят, даде едно камъче. Той гледа, гледа и пак започне да го хвали, да му говори. Отчука друго парче, пак го вземе и онзи каменар не е доволен. Най-после като го хвали, хвали, усети, че ръката го боли. Казва: „Стига вече туй хвалене на този камък, заболя ни глава да слушаме похвалите на този камък.“ Сега понякоя път и вие идете при някой човек да му се карате. То са похвали. Започваш да казваш: „Ти си неразумен, ти си скържав.“ То са се човешки дарби. Защото като кажеш „неразумен“, тури запетая: „Не, разумен си“. Казваш: „Много си лош.“ Извадете л-то, какво остава? – „Ош“. Какво означава? Казвате: „Ти си много нечист.“ Турете запетая, „не, чист“ става. Какво разбирате „нечист човек“. Българите много се гнусят от нечист човек. Запример, ако видите червеи в сиренето, вие го считате за крайно нечисто. В Швейцария имат известни кашкавали, които имат червеи и с червейчетата ги ядат, считат го за чисто. Какво е понятието за чистота? Кашкавал, в който има благородни животни, считат го за чист, българинът го счита за нечист. Един червей да види, изхвърля този кашкавал.

Питам: Една погрешка не е ли един червей? Българинът, като види една погрешка, казва: „Много лош човек.“ В Швейцария като го видят, казват: „Много добре“ и нагълтат кашкавала. Българинът го изхвърля навън, а швейцарецът го нагълтва. Два метода имате. Кой метод е по-добър? Българинът казва: „Аз пращам този червей навън, да живее, давам му свобода.“ Швейцарецът казва: „Ти много си се измъчил в света, да те туря вътре в себе си, у мен ще живееш добре.“ Питам: Отвън ли трябва да държим хората или отвътре? Оставям на вас да разрешите въпроса. Ако червеят е сиромаш, вие ще го изхвърлите навън, ако

е богат, ще го турите вътре. Вие обичате някого, защо? Често обичате го, защото е учен, или защото е силен, или защото е богат, има някои качества. Хубаво, не е лошо това. Но мярката за любовта каква трябва да бъде? Сега да дойдем до червеите на кашкавала, че швейцарците ги турят вътре, българите ги турят отвън.

Представете си, че червеят представя едно житено зърно в хамбаря, ако държиш житеното зърно в хамбаря или ако вземеш туй житено зърно и го туриш на нивата, кажеш: „Върви си от хамбаря, не трябва да седиш.“ Какво е предназначението? Значи, в един случай, когато турим житото в хамбаря или когато сме го посяли на нивата, понеже за идната година трябва да се сее, трябва да се извади от хамбаря, да се хвърли, да се посее. Българинът обича да сее, швейцарецът обича да събира. Българинът мисли за идната година, той го няма в съзнанието. Той го хвърля и го счита за нищо. Швейцарецът мисли, че туй, което е хвърлено, изгубило смисъла. Идната година туй, което е хвърлено, израства и дава един стрък – 60-70 зрънца. Онзи, който дошъл да види туй житено зърно посято, намира неговия вътрешен смисъл. Казвам: Понякой път срещате един човек, който като житеното зърно хвърляте в земята, не разбирате какво може да се прояви за бъдеще. Този, когото вие сте считали за нищо, после вие намерите съдържание в него. Да кажем, дойде една скръб във вас. Вие сте недоволни от скръбта. Защо сте недоволни от скръбта? Да допуснем, един човек умрял, изгубва ли се този човек? Не, отишъл при Бога. На вас всеки може да ви създаде изкуствени страдания, колкото искате. Представете си, един учител на вас ви тури една бележка 6, вие се зарадвате. После, след време, той поправи тази бележка, намали я на 2. Най-първо се радвате; като видите, че бележката е две, става ви мъчно. То е негова работа, защо вие ще се безпокоите? 6 показва, че семето е посято в земята, започва да расте и плод ще даде идната година. 2-те показва впрегнат вол, не виждате какъв ще бъде резултата. 2-те показва, че не израстнал хомотът на врата, но трябва да теглите каруцата, не виждате никакъв резултат. Вие ще пренасяте житото като вол, вас ще ви пратят в гората да пасете.

Ни най-малко няма да ви дадат от житото, което сте носили. Прави са учениците, като им турят 2, да плачат. Да кажем, ако ти турят като войник пушка да се упражняваш, дигаш, слагаш на рамото. Целият ден нагоре, надолу, после туриш в къщи. Какво ще придобиеш от дигането и слагането на единицата? Тази единица показва, че трябва да знаеш как да даваш и отдалече да стреляш с пушката си. Казвам: На един философ трябва да му туриш единица и той от тази единица да изкара нещо. На един обикновен човек ще му туриш 6. Или другояче да обясня: На един обикновен човек, който не разбира живота, дай му една нива да сее жито. На един мъдрец, дай му едно перо в ръката да пише нещо. Как така, не е ли на място? На земеделеца нивата, на мъдреца – перото. Погрешката е там, че ние даваме на обикновения човек единицата, когато той не знае какво да прави с нея. На обикновения човек – нивата, в която да сее жито, а на мъдреца – златното перо, с което да пише хубави неща. Вие имате по една единица. Вашият език е единица, която седи в устата ви.

Та казвам: Ако искате да бъдете умни хора, ще знаете как да помръдвате езика. Някои хора са много търпеливи. Гледам, като седят, езикът им мърда. Седи той със затворени уста, но езикът мърда вътре. Езикът казва нещо. Ясен е този закон. Като мърдаш езика си неразумно, създаваш най-голямото нещастие в живота. Но ти си държиш устата затворена, а мърдаш езика си вътре и казват: „Той не говори.“ Как не говори, той мърда езика си вътре. Пък някой го показва отвън. Отвори устата си, каквото направи, всичко излиза навън. Питам: Ако с перо напишеш „любов“, какъв ще бъде смисълът на написаното? Ако с туй перо напишеш „омраза, злоба, отмъщение“. Или пишеш с перото „любов, милосърдие, кротост, въздържание, мир“. Представете си, че идете в оня свят, как ще ви съдят? Вие показвате какво сте писали с езика си на цели тефтери. Казвате: „Господи, ние живеем на земята.“ Той ще отвори книгата на живота, ще види какво сте писали. В тази книга е написано всичко, каквото сте говорили. Ще вземе някой ангел, ще започне да чете тази книга и ти ще започнеш да се мъчиш от тези думи, които си написал. Ще станеш толкоз

чувствителен, че ти ще пожелаеш от оня свят да те пратят на земята, да изправиш всичките погрешки. Такова съчинение не се пише. Тогава ще се върнеш на земята да поправиш тезата. Вас ще ви представят всичките ви мисли. Като ви гледам, вие мислите, че лесно се влиза в невидимия свят. Лесно се влиза като гост. В оня свят три деня като седиш, ще ви приемат, но след третия ден ще седиш ли повече, ще ви намерят работа. Тогава каква ще бъде работата? След третия ден пак ще ви пратят на земята да се въплотите и тук да работите наново.

Сега някои казват: „Да видим Христа.“ Хубаво е да видите Христа. Ако ти видиш един свой приятел и той носи всичките писма и лоши работи казани за него, какво ще бъде вашето положение с него? Вие колко пъти сте се съмнявали в Бога, в Христа, Той да не е лъгал, да не е казал нещо, което не е вярно, да не би сте се заблудили, като сте приели Неговото учение. Един мен ми се оплаква, казва: „Откак приех учението ти, не можах да се освободя. Откак започнах да чета Библията, бял ден не видях.“ Аз като проповядвам за любовта, той нищо не разбира. Казва: „Откак започна да проповядваш за любовта, не живея добре. Едно време живеях добре. Сега съвсем не живея добре.“ Не знаете какво нещо е любовта. Дойде някой, наговори ви всичко. Защо да не кажеш: „Колко хубаво говориш, повтори още веднъж сладките думи.“ Пък си замисли. Ако той ти говореше на френски език и ти не разбираш френски, щеше ли да се обидиш? Ако той те обиждаше на английски, ти пак нямаше да се обидиш. Ще кажеш: „Колко хубаво говори френски, но нали главата ми не разбира.“ Докато идем до едно положение: Никога не допускайте една отрицателна мисъл нито в ума си, нито в сърцето си, нито в душата си, нито в духа си за Бога. Щом я видиш, щом я почувствуващ, навън! Най-лошото, което може да ти се случи, кажи: „Не го разбирам това нещо.“ Спасението е невежеството. По-добре човек да е невежа при лошите работи, а учен при добрите работи, отколкото да е невежа при добрите работи и учен при лошите работи, при злото. Някой път си невежа при доброто, а си учен при злото. Може да си учен при доброто и невежа при злото.

В тази 14-та глава, Христос казва: Да се не смуцава сърцето ви, вярвайте в Бога и в мене вярвайте. Вярвайте, че онова, което Бог е създал, то е за ваше добро. Вярвайте в мене, че аз съм дошъл да ви покажа истинския път, по който може да намерите живота. Вярвайте, че всичко, което Бог е създал, е за ваше добро и вярвайте, че аз съм дошъл да ви покажа пътя, по който може да намерите истинския живот. Казвам: Тази вяра, която издържа при най-големите мъчности, тя е вяра. Една вяра, която не издържа при мъчнотиите, е слаба. Онзи конец е силен, здрав, който при най-големите тежести не се къса. При това трябва да дадем един пример на себе си, на всички ония същества, души, които живеят в нас. Толкоз милиарди същества, души, живеят във вас и очакват да им дадете един пример на живота. Когато човек не знае как да яде, той създава мъчности в стомаха, раждат се болестите. Когато не знае как да диша, той създава болести в дробовете. Когато не знае как да мисли, той си създава болести. Следователно, здравословното състояние на човека зависи от яденето. Като ядеш, да ти е приятно, че ядеш. Да знаеш колко хапки да изядеш. Или 12 хапки, или 21, ни повече, ни по-малко. Питам: Ако изядеш 12 хапки или 21 хапки, каква е разликата? 21 хапка изядат децата, 12 хапки изядат юнаците – големи парчета, но те са равностойни. Или когато ядеш, ти ядеш да придобиеш живот. Ти трябва да се нахраниш, да започнеш да мислиш, то е правилното състояние. Две състояния в дадения случай има: Ядеш да възприемеш живота и този живот да го проявиш навън. Ако в яденето няма този процес, яденето няма смисъл. Тази енергия, която влиза през храната, не отива на своето място. Така произтичат всичките неестествени състояния, болезнени състояния, които съвременното човечество има. Някой казва: „Аз малко ям.“ Друг казва: „Аз много ям.“ Ако малко ядеш и не мислиш, няма да се ползуваш, ако много ядеш и не мислиш, пак няма да се ползуваш. Разумност трябва, като ядеш, да възприемаш благата, които Бог дал. И от излишното благо, което приемаш, да дадеш. Като се наядеш, да изпратиш своята мисъл. Ако си близо до тези същества, като се наядеш, каквото ти остане, да дадеш на тях. Ако си далече, ще изпратиш своята мисъл. На съвременния свят

трябва да даваме. Ние имаме песен: „Давай, давай, всичко давай.“ – „Какво ще остане заради мене?“ – Заради тебе ще остане твой собствен живот. Ти тогава ще образуваш една връзка между Бога и себе си. Казано е: Божественият живот е близо. Ако не даваш, ти ще прекъснеш връзката. Ти не даваш и Господ няма да ти даде.

Та казвам сега: Да се не смущава сърцето ви. Вярвайте. Смущението се премахва само с вярата. Някои четат: Да се не смущава сърцето ви. Вярвайте в Бога и в мене. Христос показва пътя: Вярвайте в Бога и в мене вярвайте. По този начин смущението ще премахнем. Вярвайте, че Бог е създал всичко за добро. Ще вярваш, че Този, Който дошъл от Бога, е дошъл да ти покаже истинския път, по който може да идеш при Този, Когото търсиш в света. То е естественото, да вярваме в Бога и да намерим пътя, пътя, по който може да идем при Отца. А Отца той ще ни покаже. Христос казва: Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл. И никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя.

Защо се смущаваме в света? Ние се смущаваме, защото вярата ни в Бога е слаба, защото вярата ни в Христа е слаба. Сега засилете вашата вяра. Днешният ден има ли облаци някъде? Какво ви пречат днес да вярвате? Може ли днес да се съмнявате в слънцето? Виждате, пече, всичко ви дава. Вие казвате: „Утре какво ли ще бъде?“ Вие веднага мислите за утрешния ден, той не влиза в програмата на днешния ден. Днешният ден е целта на живота. Ако вие имате вяра, щом дойдат облаци над вас, показва, че вие сте слезли много надолу. Ако имате вяра, вие ще се качите над облаците и пак ще бъде ясно. Мъчнотиите са облаци, които са дошли във вашия живот. Ако имате вяра, ще бъдете над облаците. С аероплан някои са над 2, 3, 4, 5, 6 хиляди метра над облаците. Качат се над облаците, небето е ясно. С вяра ние ще се качим над мъчнотиите, които съществуват в живота.

Желая ви с вашия ум и с вашето сърце да се качите над облаците отгоре, които засенчват вашето сърце.

Вяра в живота, вяра в светлината, вяра в свободата.

Отче наш.

XVIII година.

*35 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 21 юли 1939 г., петък, 5 ч. с.
на Молитвения връх, Езерата.*

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: Настоящата беседа се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“. Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през лятото на 1939 г. (София, 1939 г.) – Стр. 80-95 под заглавие: „И в мене“.

На 28 юли 1939 г. по каталога на Елена Андреева не е отбелязана лекция.

ТЪРПЕНИЕ

*Добрата молитва
Духът Божий.*

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Всичко в живота е постижимо.

Хората на новата култура трябва да се отличават с търпение. Единственото нещо, което хората сега нямат, е търпението. Много рядко ще се срещне някой, който да е търпелив. Сянката на търпението хората носят, това е неволята, мъчението, страданието. Тях издържат и мислят, че са търпеливи. Има едно вътрешно мърморене. Търпи някой и недоволен в себе си.

Питам: Ако вас ви дадат една програма да създадете света, как ще го създадете? Вие сте недоволни, но ако вие създадете един свят, как ще го създадете? Ако вие създадете света, ще турите себе си на първо място. Тогава другите хора къде щяха да бъдат? Всеки от вас има създаден свой свят, в който той е на първо място. Светът страда се от първенци. Двама хора спорят, защото са първенци. Сега туй, което става във вас, виждате не всичките несъобразности. Виждате, че някой с вас не постъпва, както вие разбирате. Как трябва да постъпи човек? Ако в една мрачна нощ аз ви оставя да ходите по земята и ви казвам: Право ще ходите, няма да се спъвате, ще може ли да не (се) спъвате? Питам: Пусна ви в една тъмна стая, дето има столове, маси, как ще минете? Ще направите доста бели. Ако има вази, чаши, всичко ще бутате на земята. Кой е причината? Не че вие искате. Значи в тъмната нощ не трябва да се движите. Когато е тъмно мястото, трябва да седите на едно място. Всякога, когато двама души се карат, те са в тъмна мебелирана (стая). Понеже нямат светлина,

блъскат се. Сега, ако живеете в един уреден свят, вие нямате никаква заслуга. Ако сте добър, тази добрина не произтича от вас. Когато на една каменна статуя някой велик архитект или скулптор даде една хубава форма и всички я уважават, почитат, достойнството не е на самата статуя, достойнството е на самия художник, който я направил такава красива. Тя е само едно обявление.

Веднъж гледах един цар, който се разхождаше из града Бостон, величествен цар. На бой имаше два метра височина, облечен с царска мантия, корона на главата, разхожда се из улиците и никой от американците не му обръща внимание. Чудя се как американците, които са толкова любопитни, не обръщат внимание на царя. Като гледам гърба му, целият гръб написан с обявления – разбрах работата. Той е царска статуя. Американците казват: „Ние сме свикнали, доста имаме такива статуи.“

Та казвам: Същественото в съвременния свят представя хората, не статуи. Хубаво нещо са статуите, но в тях живот няма. В човека вътре, колкото и скромна да е, в човека има една душа, има дух, има ум, има едно сърце, има една воля вътре, които човек трябва да ги обича.

Та първото нещо на човека, това е търпението, онова съзнание, че ти при най-големите неслоди на живота си умен, да може да минеш тъй, че да не направиш пакост. Като поставиш нещо, да го поставиш точно на място. Като обърнете вашата дреха наопаки и излезете с нея между хората, какво ще кажат? Някой път хората носят някоя добродетел наопаки обърната. Обърнатата добродетел, това е нетърпението – една обърната добродетел. Някои хора са много нетърпеливи, търпението е обърнато наопаки. Защото законът на търпението: ти трябва да се спреш на едно място. Търпелив може да бъдеш до време, не всякога търпелив може да бъдеш. Докато се премахнат всичките препятствия, докато има тъмнина в твоя ум, ще бъдеш търпелив, ще чакаш да се махне тъмнината, тогава ще вземеш твоето движение. Нетърпеливите хора се движат в тъмнината. А в тъмнината се зараждат всички съвременни недоволства, които имате. Да допуснем, че в човека има желание да се храни – туй е

един неестествен живот, желанието. Яденето е закон на опознаване. Ти не може да опознаеш един плод, ако не го изядеш. Следователно, като изядеш плода, ще го опознаеш, обича ли те плодът или не. Ако ти причини болка в стомаха, този плод не те обича; ако ти донесе радост в стомаха, този плод те обича, ти ще се запознаеш с него. След като те обича, той ще отвори място, ще влезе в мозъка вътре, ще го разведеш в онзи велик свят. Този плод ще започне да се учи в тебе.

Та казвам: Всички онези хора, които не са търпеливи, причиняват големи смущения в невидимия свят. Затова всичките хора, които са дошли тук, на земята, които са изпратени на земята, са от нетърпеливите. От невидимия свят всеки, който е нетърпелив, пращат го тук да се прероди, да се учи на земята. Тъй щото, щом сте слезли на земята, вие не сте от търпеливите. На земята сте дошли да научите закона на търпението. И всичките несгоди на живота са училище, дето искат да ви покажат, да ви научат на търпение. Защото всичко в света, което е създадено, е на мястото си. Едно ваше страдание е благо за другите. Нима мислите, когато изядаме една ябълка, не е благо заради мене? Ако ябълката не разбира, ще страда. Как посрещате вие ябълката? Най-първо вие сте много мек. Като погледнете, поглаждате я. После я стискате, опитвате дали тя търпи и чувате един малък звук. „Колко е хубава любовта ти“, казва тази ябълка. Зъбите представят човешките добродетели. Ти посрещаш ябълката със зъбите. Казваш: „Добър ден, добре дошла, радвам се, че Господ те изпратил при мене на гости.“

Аз може да ви приведа един пример от живота на Епиктета. Той бил роб при един римски патриций. Но господарят бил много недоволен от своя роб, че той никога не се оплаквал. Като биели другите роби, охкали, викали, плаkali, а този, когато господарят го наказвал, той се усмихвал. Искал да му каже: „Макар да си патриций, внимавай, защото един ден и ти може да се намериш в моето положение.“ Чудил се на този упорит човек. Един ден искал да го наказва, започнал да му натиска крака, той му казал спокойно: „Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш.“ След като му счупил крака, този патриций се обърнал, освободил

Епиктета от робство, дал му голяма сума и го изпратил да си отива в Гърция и написва много интересни работи. Туй е търпение. Оттам насетне този патриций и Епиктет станали приятели. Питам: Вашия крак когато натискат, какво трябва да кажете вие? Аз съм виждал някои, като се приближи при тях някой, казват: „Какво ме натискаш, не виждаш ли?“ Дрехата като докоснат, не може да търпи, че се приближил. Тия камъни, на които седим, те са едни върху други, какво мислите, учат търпение. Каква тежест седи отгоре им. Те търпят спокойно. Камъните са много търпеливи. На Епиктета философията да имате.

Аз считам един човек, който няма търпение, нему му липсва едно качество, устойчивост, твърдост в характера. Човек без търпение, характерът му няма основа, няма на какво да се обосновава. Твърдостта на човека представя едно от моралните качества. Твърдостта е задна стража на Божествения свят. За Бога казваме, че Той е дълготърпелив. Бог, Който вижда всичките недостатъци на хората, Той взема само в съображение от тия недостатъци да изкара някаква добродетел. Ти си нетърпелив. В какво седи нетърпението ти? Само в една малка частица – „не“. И в английски е „no“. Във френски с колко букви се различава? /Две./ Нетърпението има два елемента. Едното нетърпение от жените, другото нетърпение иде от мъжете. От „Н“ е на жените, от „Е“ на български е на мъжете. Жената прави мостове, „Н“ на български. Където и да е жената, прави мостове да мине. „Е“, това е мъжът, който обича да заповядва. „Е“ е закон на разширение. Но мъжът, като се ожени, иска жена му да се подчинява. Жената, за да направи едно примирие, трябва да направи един мост. Кой е този мост? То е човешкото благоразумие. Там, дето има благоразумие, противоречията в живота се уреждат лесно, дето няма благоразумие, противоречията има. Следователно, жената се явила в света, за да направи един мост, да внесе благоразумието в човека, да го научи как да бъде търпелив. Жената създава най-голямото главоболие на мъжа, „не“ на мъжа. Мъжът и жената сега са разделени. Под думата „мъж“, тя е една санскритска дума, ние разбираме едно същество, което трябва да мисли. Но има един мъж на нетърпението, има и една жена на нетърпението.

Тия мъж и жена се карат целия ден и се разправят. Единият иска да гради мостове, няма материал, не може да прави мостове. Другият иска да се разшири, но няма място, няма кому да заповядва. Жената няма материал да направи мостове. Един мост да направиш в себе си, да се примириш. Колко е мъчно хората да се примирят. Казвам: Примири се. – Не може. Той е нетърпелив. Казвам: Примирете се. Трябва да примириш два бряга на реката. Тия брегове няма какво да примириш, искаш да се примириш, ще направиш един мост от единия бряг до другия. Понеже водата ги разделя, искат да се приближат. Казват: „Те се скарали.“ Как се скарали? Те никога не са се виждали, водата ги разделя. Двама братя се карат, понеже вода минала между тях.

Разправят за търпението на двама аскетически философи, които се състезавали за голямо търпение. Единият се отличавал с голямо търпение, другият казвал, че и той може да търпи като него. Отишъл един просяк да ги опита, колко могат да търпят. Отивал при единия 19 пъти да проси и той все го приемал любезно и му услужвал. При другия като отишъл пет пъти да го посети, той му казал: „Се с тебе ли ще се занимавам?“ Просякът му казал: „Не те бива тебе. Аз 19 пъти ходих при твоя приятел и той все ме посрещаше весел, пет пъти при тебе дойдох и ти вече кипна.“

Та сега и вие се състезавате в търпението. Аз считам, че в света има само две същества: Един мъж и една жена. Аз считам всичките хора копие на тия, както в един дом децата са копие на бащата и майката. Щом има баща и майка, има деца, щом няма баща и майка, няма деца. Щом има скулптури, ще има и статуи, щом няма скулптури, няма статуи. Ако има архитекти, ще има къщи, ако има земледелци, ще има ниви да се орат. Ако има писатели, има книги, ако няма философи, няма философия в света. Следователно, търпението ли трябва да съществува по-напред или търпеливите съществуват? Търпението, това е едно от основните качества на любовта. Ти не може да обичаш, ако не търпиш. То е едно неразбиране. Вие всякога сте готови да приемете един богат човек. С четири очи ще гледате да дойде в къщи, той носи провизии, всичките богатства. Ако дойде в къщи един беден, не ви е приятно. Двама бедни хора на едно място не

могат да живеят. Вие сега, които сте нетърпеливи, събрали сте (се) с други нетърпеливи. Нетърпението на мъжа се е събрало с нетърпението на жената и като се събрали, не могат да се търпят. Търпението на мъжа се е събрало с търпението на жената и като се съберат, могат да се търпят. Аз ви казвам произхода. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една жена. Ти не можеш да бъдеш търпелив, докато нямаш една сестра. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш една майка. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един баща. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един учител. Ти не може да бъдеш търпелив, докато нямаш един слуга.

И тогава Христос казва: „Аз ще изпратя духа си.“ Щом дойде духът в тебе, то е мощното, силното, което ще създаде търпението. Ние виждаме как слънцето изгря тази сутрин, как се показва. Учените хора казват, че то е една топка, материал, няма съзнание в него. То е горещо вещество на бунт. Най-големите бунтовници са в слънцето. Там има такива избухвания на лава по на 200-300 хиляди километра. Около стотина, 150, 180 избухвания. Ако сме на слънцето, ще изхвъркнем някъде и няма да ни види никой. Има нещо в слънцето, което кипва, но то не е такова. В слънцето има един стремеж на любов, да изпрати своята помощ към онези, които се нуждаят. Следствие на това има едно вътрешно състезание, кой да иде по-напред да слугува. Ако вие можете да виждате, щяхте да видите: то са хиляди и хиляди разумни същества, които излизат като слънчеви лъчи, облечени със своите мантии, тичат по вселената и разнасят светлина. После пак се показват в слънцето. Има теория, че тия петна, които се явяват на слънцето, са ангелите, които се връщат, отварят се слънчевите врати и хората виждат само тъмните врати. Те са си свършили работата, затова тъмни стават и големи отвърстия има.

Та понякога, когато вие седите и нямате смисъл в живота, защо идат страданията? Те идат да ви дадат работа. Радостта, това е една работа външна, страданието е една работа вътрешна. Следователно, казват: „Защо са страданията?“ Една вътрешна работа са. Страданието е една Божествена вътрешна работа. И ти още не разбираш Божиите пътища. Нали учителите ви дават

домашни работи, дадат ви една мъчна задача, ти решаваш по един начин, по втори, не може да решиш, лягаш да спиш, не може да спиш, ставаш, хванеш си главата, пак седнеш. Като решиш задачата, стане ти радостно. Като идеш в училище, задачата е лесна. Странанията, това са домашни упражнения. От решаването на тия задачи зависи вашият прогрес.

Сега, според вас, какво искате вие? Ако няма страдание, няма и радост. Щом има страдание, ще има и радост. Щом има радост, ще има и страдание. Сега, който не разбира, ще счита, че страданието е зло. Страданието е най-голямото благо на съвременните хора. Христос, като дойде от небето, с какво го посрещнаха хората? Направиха ли го цар? Имаше ли някой апартамент? Носеше ли такава тога като римските патриции, някой венец, корона? Действително, Той имаше царска мантия, Той беше облечен с най-хубавата мантия на любовта. На земята като дойде, много облечен беше, изпродаде си всичките дрехи, за да помага на хората. Най-после даде и последната си мантия и си замина гол от земята. Съблякоха Го, всичко Му взеха и така си замина. По човешки говоря сега. Казвам: Понякоя път някои проповядват, учат, че Христос се отличава с голямо търпение. Има един образ, че една жена чула, че Христос лекувал и носила своя син при Христа да го излекува. Едва пристигнала, когато Той бил закован на кръста и започнала да плаче на Христа. Христос се помолил да му отковат ръката, турил ръката на детето и то оздравяло. После пак му заковали ръката. Колцина от вас сте готови да отковете ръката и да направите едно добро, и пак да ви заковат ръката? Гледам тук за какви малки работи се безпокоите. Че не го погледнали хубаво, безпокои се. Отде знае, каква наука има? Казва: „Криво ме погледнаха.“ Де намери този ъгъл? Казва: „Направо не ме погледна. Топлина няма в погледа.“ Как измери температурата, казва, че топлина нямало в погледа. С какъв уред измерил, че топло не го погледнал?

Да ви кажа самата истина как седи: Не може хората да ви обичат, ако не ги обичате. Който пръв оценява любовта, той е, който раздава любовта. Който втори оценява любовта, той приема любовта. Следователно, в един и същ момент не може да дадеш

ваша Божествена любов от себе си, ако не може да възприемеш от друго, ти не може да имаш любов. Два момента са те в характера на човека. Защото Бог е скрит и в добрите, и в лошите хора. Но да ви кажа сега: Бог е скрит в едно същество, наречено мъж. Той си мисли, че е мъж. Бог е скрит в едно същество, което е наречено жена. Мъжът е, който излязал от областта на мисълта. Жената е излязла из областта на живота. Събрали се на едно място, за да бъдат мисъл и живот, в съдружие влезли и завзели мястото. Мъжът завзел ума, жената – сърцето. Карат се кой да има първото място. Питам сега: Как ще примирите, имате два крака, ако десният е пръв в един момент, вторият момент как ще бъде? – Левият ще бъде пръв и десният втор, понеже движение трябва да има. Левият крак е жената, десният е мъжът, мъжът ще иде назад, жената – напред. Кой ще бъде пръв? – Мъжът ще бъде пръв, после жената ще бъде първа. Какво се разрешава в този въпрос? С десния крак ще мислиш, с левия крак ще чувствуваш. С десния крак ти ще говориш разумно, с левия крак какво ще правиш? С левия крак ти ще утешаваш бедните, страдащите, ще ги прегърнеш, ще ги целунеш, ще ги лекуваш. С дясната ръка се дава, с лявата се радва. С десния крак се туря общия капитал в една банка, с левия крак този капитал се разпределя, кому какво трябва да се даде. Ако в тебе сърцето не е развито, капиталът, който имаш, няма да знаеш как да го раздадеш.

Сега вие сте се събрали тук, на планината, и аз искам да бъдете както тазутринното слънце. Днес слънцето казало на вятъра: „Ще търпиш, ще дадеш добър пример.“ Защото много сприхав е вятърът. Сега ще го разгневят някъде, ще започнете да чувате шепота му тук-там, да се кара. Мине покрай някое дърво, казва: „Какво търсиш тука?“ Мине покрай камъче, задигне праха. Ще мине покрай вас и казва: „Какво сте дошли тук на планината?“ Ще ви дигне дрехата, шапката. Той казва: „Махайте се оттук вече.“ Що е вятърът? – То е човешката мисъл. Понякоя път човек трябва да спре своята мисъл.

Вие понякоя път имате един човек до вас, когото не можете да търпите, казвате: „Нетърпим.“ Или ръцете много твърди, или от него излиза някое ухание, няма хубаво ухание, или в очите има

някъде някой дефект, има нещо, което вас ви смущава. Помнете: Този човек е недовършена картина. Ако идете при един художник, който рисува, ще видите, че има известни щрихи, грозна е картината. След време ще стане отлична картина, милиони ще струва. Вие имате един човек, Господ сега го направил. Вие сте влязали в ателието на Бога, преди да е довършил тази картина. Не е ваша работа да критикувате, че картината не е довършена. Не си давайте мнението за картини, които не са довършени. Там е вашата погрешка. Ти казваш сега, че не може да търпиш някого. Помисли, че ти си при Господа. Мислиш ли, че всичко онова, което ти мислиш и чувствуваш, Господ го одобрява? Ти виждаш много дефекти. Не е довършен човекът. Мислите ли, че когато Господ правеше Адама, когато Господ създаде Адама, вземаше онази пръст и го прави веднъж, дважд, трижд, много рядка беше тази пръст. Един негър, като проповядвал как Гостод създал човека, казал, че три дни на един плет, три дни го сушил. Друг негър го питал: „Ами плета кой го направил?“ Казва: „То не е ваша работа.“ Едни казват, че първото същество, което е създадено, е човекът, плетът кой го е създал? Се таки този плет съществува. Всякога нетърпението се ражда при един плет. Понеже като се направи между двама съседи една преграда, един плет, и започват да спорят. На плета се опознават. Питат: „Защо поставили плета?“ Или пита: „Защо влязъл в къщи?“ Значи, една врата трябва да има. Всякога, щом влизаш в един дом без любов, ще те питат: „Кой ти даде правото да влизаш?“ Щом влизаш с любов, никой няма да те пита. Хората на любовта са добре дошли, но хората на безлюбието никой не ги иска. Много естествено. Ако ви дам един диамант, добре дошъл е, няма да ви обидя. Ако ви дам един диамант като кокошо яйце, ще го считате за голяма привилегия. Ако ви дам едно паче яйце или един прост камък, ще бъде обида. Казвам: Същият закон е: Ако ти отиваш в един дом, трябва да носиш подаръците на любовта. Влизаш в който и дом да е, ще носиш скъпоценностите на любовта. Тогава ще бъдеш добре дошъл. Ако носиш прости камъни, никой не ги иска. Ние сме богати с човешки подаръци, ние нямаме нужда от тях. Трябва да се откажем. За бъдеще подарявайте си скъпоценните камъни,

направени от любовта. Първият камък да бъде на вашето, Божественото търпение.

Отче наш.

Имайте търпението на майката, която по десет пъти става за онова кречетало и като го погледне, помилва го и казва: „От тебе човек ще стане.“ Казвам: Слушайте, когато вашата майка ви говори. Благодарете на Бога за онова, голямото търпение.

XVIII година.

36 лекция на Младежкия окултен клас.

държана от Учителя на 4 август 1939 г., петък, 5 ч. с.

На Молитвения връх.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: Настоящата беседа се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“: Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през лятото на 1939 г. (София, 1939 г.) – Стр. 210-224.

ГОСПОДАР И СЛУГА

Добрата молитва.

Духът Божи.

Ще ви прочета глава на мъглявата любов. Аз наричам мъглява любов неразбраната любов. Мъглявата любов е както днес времето е облачно. И да искаме да видим слънцето, не може да го видим. Ще прочета 13 глава от Посланието към коринтяните.

Значи, ако имаме всичкото знание, а любов нямаме, ще сме меч, що звънти и кимвал, що дрънка. Любовта дълго търпи. Търпението е на физическото поле. Любовта е благосклонна. Любовта не завижда, не се превъзнася. Когато някой отпадне, мисли, че е загубил любовта си. Любовта никога не отпада, значи отпадне ли, не е имало тази любов. Има едно небе, което не се засенчва от облаци. То е Божественото. Никакви облаци няма там.

Да имаме едно малко размишление.

Сега може да видите малко червена любов. /На изток под облаци слънцето е огряло полето с червен цвят./

Сега ще ви дам само няколко правила. Не трябва да правите погрешката на онзи виртуоз, който отишъл в Париж. Един виртуоз отива в Париж да даде един концерт. Събира се много голяма публика да го слуша. Той така се захласнал в свиренето, свирил толкоз дълго, че публиката се уморила да го слуша и напуснала залата. Най-после останал само служителят в театъра, който иде с ключа и казва: „Господине, когато свършите, заключете салона.“ Сега може да попитате защо свирил толкоз дълго време. – Да покаже, че много знае да свири. Питам: Ако вие сте на такъв дълъг концерт от 5-6 часа, втори път ще идете ли? Често сегашните вярващи току цитират, така е казал апостол Павел, така е казал

Христос, еди-кой си светия. Всички много добре са казали, но тия светии свиреха много кратко. Говореха много кратко, говориха много малко и вършиха повече работа, пък сегашните се отличават с това, говорят повече, вършат по-малко. Едно време светиите ядяха много малко, постеха. Светии имаше, които в седмицата взимаха само по един обед. По един обяд в седмицата, значи в месеца четири обеда. Сега по три пъти на ден ядем и в месеца вземаме 90 обеда, и при това имаме извънредни закуски. И по една закуска на ден, значи 120 пъти в месеца ядем. Питам: В материалистическо отношение каква е разликата? Светиите взимаха за месец четири обеда, а ние вземаме 120 обеда. Кой харчи повече? Ние сме много разточителни. 120 обеда по една английска лира, 120 английски лири разход, а светиите – четири лири. Тогава светиите работиха повече, взимаха по-малко. Онзи, който много яде, много разточава, малко работи, пък 120 лири да му плащат на месец само за ядене. Питам сега: Кой е по-умен, светиите ли или съвременните хора, които не са светии? Казва: „Аз не съм светия.“ Именно светът страда, защото хората не са светии. Ако всички бяха светии, светът щеше да се оправи. Влизаш в един дом, карат се двама, мъж и жена. Защо се карат? – Защото не са светии. Влизаш в една църква, двама свещеници се карат, защо? – Защото не са светии. Двама вярващи се карат, защо? – Защото не са светии.

Сега турили една теория, казват, че имало еволюция. Като се карат хората, с караница се възпитават, стават по-добри. Турците казват: „Ола белир.“

Един от турските султани дал едно обявление, че ще даде награда на онзи, който му каже една същинска лъжа. Ще му плати за лъжата. Започнали да се изреждат, да го лъжат. Турците ги казват масали. Ще каже някой нещо с някаква вероятност. Иде един и носи едно кокошо яйце и казва на султана: „Майка ми тури това яйце под квачката и като го измъти, излезе цяла камила.“ Турчинът казва: „Може да стане, Божа работа.“ Иде един и носи един косъм от брадата на баща си казва: „Този косъм от брадата на баща ми и когато султанът воюваше с московеца, като го тури на Дунава, мост стана и московците минаха.“ Казва: „Ола белир.“

Нареждали се разни и му казват но султанът не ги признава за лъжи. Най-после идат двама хамали и носят един голям кюп, който събирал 500-600 кила вода. Казва му турчинът: „Баща ми във време на войната с московеца зае пари назаем на твоя баща, султана, този кюп с пари.“ Казва: „Това е една лъжа.“ Ако каже, че може да бъде, трябва да плати дълга на баща си. Питам: Защо султанът искал да му кажат една лъжа, същинска лъжа?

Ние всички страдаме. В лъжата се съдържа нещо, което не е вярно. Ти казваш: „Аз съм господар на себе си.“ Вярно ли е това? Ако си господар на себе си, ти трябва да бъдеш най-умният човек, здрав, да не страдаш, да бъдеш независим. Щом си зависим, ти не може да бъдеш господар. Казваш: „Аз съм слуга.“ И това не е вярно. Понеже, ако беше вярно, ти не трябваше да се нуждаеш от другите да ти служат. Ако си от онези, които знаят да служат, ти няма да имаш нужда от слугуването на другите хора. Следователно, нали когато един лекар отива да помага някому, той става слуга на болния. Но болният трябва да се разболе.

За бъдеще, когато ти отиваш да слугуваш някому, ти трябва да слугуваш от любов. От невидимия свят служат някому от любов, без любов никой никому не слугува. Единствено слугуването в света става по закона на любовта. То е заплатата. Сега, когато хората служат със заплата – дават ти повече пари, повече слугуваш, дават ти по-малко пари, по-малко слугуваш. Дават ти по-малко пари, по-малко учиш, дават ти повече пари, повече учиш. Плащат ти по-малко, по-малко говориш, плащат ти повече, повече говориш. Този закон е верен и в духовния свят. Който много те обича, много му слугуваш. Който малко те обича, малко му слугуваш. После и господаруването е по закона на любовта. Който много те обича, много му господарува, който малко те обича, малко му господарува. Който никак не те обича, никак не му господарува. Който никак не те обича, никак не му слугуваш. Това са сега максими. Очаквате как може да се поправи животът ти в света. Същият закон е: Ти, ако не обичаш Бога, Бог на тебе не ти слугува. Нали казва Христос: „Син человечески не дойде да му служат, но да послужи.“ Всички вие, които се оплаквате в света, всички се оплаквате, че страдате от нещо. Защо идат вашите

страдания? Страданията идат от две неща: От господарите и от слугите. Господарите и слугите са създали всичките страдания. Ти страдаш, понеже няма кой да ти слугува. Болен си, страдаш, понеже няма кой да ти служи. Ти страдаш, понеже имаш господар, който те ограничил, не те оставя свободно да мислиш. Ти страдаш, понеже си слуга и господарят не те оставя свободно да постъпваш, навсякъде ще ти тури ограничение.

Сега да допуснем, че това става във външния свят. Но когато в себе си човек се безпокои, кой е причината? Ако ти се смущаваш, че някои хора са казали нещо лошо за тебе, ти страдаш, понеже си чул. Ако беше глух, щеше ли да се смущаваш? Ти се смущаваш, че си видял нещо, но ако беше спял, щеше ли да се смущаваш? Или страдаш, защото си ял нещо, не си сдъвкал добре храната. Ако нямаше уста, щеше ли да се смущаваш? Сега кое е по-добре, защо трябва да страдаме? Ти имаш уста, но тази уста ти носи страдания, още не се е научила устата ти. Трябва да имаш една учена уста, уста, която дълго търпи, която е благосклонна, която не завижда. Устата много завижда. Като дадеш ядене в чиния на две деца, то гледа в чинията на другото и се сърди, ако на другото дете е дадено повече ядене. То даже и половината от това ядене не може да изяде. Гледайте съвременния свят, той толкоз провизии имат, цяла година не могат да ги изядат, мислят, че няма да им стигнат. Другите имат за сто години да ядат и пак мислят, че няма да им стигнат. Някои имат един милион, два милиона, сто милиона и мислят, че пак няма да им стигнат.

Във времето на коронацията на кралица Виктория или Едуард, един английски милионер от Австралия, който отивал за коронацията и който имал 350 милиона лири стерлинги, се хвърлил в морето, понеже мислил, че парите му няма да му стигнат. Всички вие, които ме слушате, сте толкоз богати! Колко струва вашият ум? Знаете ли колко струва вашето сърце? Знаете ли колко струва вашето тяло? Има известни нишки във вашия организъм, които са донесени от толкова далече, от пространството, че даже една нишка струва един милиард да се направи, на онези същества. Вие имате едно тяло, което струва

милиарди, вие гледате на себе си и мислите, че нищо нямате. Когато човек загуби тялото си, тогава вижда какво грамадно богатство изгубил. Ако се освободите от физическото тяло, физическият свят ще се затвори за вас. Всичките неща във физическия свят няма да струват нищо. Благодарение на тялото, което ни е дадено, те са ценни.

Сега всички от вас искате да бъдете щастливи. В ума си имате нещо, търсите щастието някъде, дето го няма. Вие мислите, че като станете учен човек, вие ще бъдете щастливи. Вие мислите, че като станете богат човек, ще бъдете щастливи. Вие мислите, че ако сте силен, ако сте красив, ще бъдете щастливи. Всички тия неща са вероятни само външно. При това вие сте заблудени, вие сте богати и не съзнавате, че сте богати, търсите вашето богатство отвън. Всички знаете, че в Бога живеем и се движим и съществуваме. Проповедниците досега цитират стиха: „В Бога живеем и се движим, и съществуваме.“ Бог е любов. Бог е любов и при това ние страдаме. Как е възможно човек да живее в Бога и да страда, да бъде недоволен? Казваме, че любим Бога. Как е възможно човек да люби Бога и да бъде нещастен? От недоимъка на любовта човек страда. Павел схваща, че човек всичко може да има, ако любов няма, той ще бъде като някой неодушевен предмет.

Едно правило ви трябва. Трябва да знаете, че онова богатство, което ви е дал да се върнете с ума си, със сърцето си, с душата си, с духа си, с тялото си при Бога и да Му благодарите. Като погледнеш ръката си, да благодариш на Бога. Като пипнеш ухото си, да благодариш на Бога. Като пипнеш устата си, да благодариш на Бога, като пипнеш носа си, веждите си, за всичко да благодариш на Бога. Да благодариш на Бога за сърцето си, да благодариш на Бога за ума си, за душата си, за духа си, за всичко онова, което Бог ти е дал. Това е новото учение. Който може да повярва в любовта, той ще се освободи от всичко. Той ще се освободи, както змията се освобождава от своята стара кожа. Ще дойде до едно място, дето кожата ще се изхлузи, ще остане новата кожа. Стара кожа аз наричам всички наши недоволства, недоразумения, караници. Човек и със себе си се кара. Казва на себе си: „Колко невежа съм, колко прост съм, това не можах да

използувам.“ Кой е недоволен и кой е учен? Единият е господар и другият е слуга. Господарят се кара на слугата, че той това не направил. Слугата казва: „Ти не ми плати.“ Господарят и слугата се карат вътре. Сега виждали ли сте вашия слуга? Гледали ли сте вашия слуга? Може ли да нарисуваш себе си като слуга и като господар? Сега, когато си господар, изпъчиш се, вземеш една поза, важен си. Станеш слуга, свиеш се. Аз това наричам актьорство на сцената. Ти вече играеш ролята като господар. Някой път има роля на цар, написал някой и ти се обличаш като цар, с корона, с венец, с мантия на сцената, играеш, мислиш, че си цар. Ти се вълнуваш. Колко ти плащат за една вечер да играеш на сцената? Доста голяма сума плащат.

Да ви приведа един пример. Някой ангажирал Аделина Пате да пее в една опера. Понеже тя знаела, че онзи директор не обичал да плаща, публиката дошла в театъра, ръкопляска, а тя си обула само едната обувка и седи с един крак необут. Като ѝ плаща 25 хиляди, тя обува и другия крак и излиза да пее. Пее, защо? – Защото ѝ дали 25 хиляди лева да си обуе обувката. Казвам: Всички ние, които пеем, каквото и да правите в света, се ви плащат. То не е лошо, то е хубаво. Ако тя не беше направила тъй, аз не щях да ви говоря. Аз я похвалявам, че малко го попекла. Този директор да плати, понеже той иска да я използва. Тя казва: „Тогава и аз ще те използвам.“ Някой казва сега: „Ти не ме обичаш.“ Плати 25 хиляди лева, да видиш как ще те обичам. И втори пример ще ви приведа за Аделина Пате. Доста примери има за нея. Отива веднъж в Ню-Йорк, не познава никого, трябвало да изтегли една крупна сума, не я познават, казва: „Дайте си свидетелството, че сте Аделина Пате.“ Тя се спира в пощата и започва да пее. Директорът казва: „Дайте ѝ парите.“ Изпява една песен и ѝ дават парите. Пак пее за 25 хиляди лева. Онзи не ѝ дава парите, защото нейните билети са много скъпи в театъра, тя трябва да пее, за да ѝ дадат парите. Първият път, за да тури едната си обувка, директорът трябваше да ѝ даде 25 хиляди. Вторият пример, този директор в пощата, той е същият директор, казва: „Не си Аделина Пате“, трябва да пее без 25 хиляди. Вторият път този директор в пощата, той е същият, казва: „Не си Аделина

Пате, трябва да пееш без 25 хиляди.“ Казвам: Когато пеете, преди да сте си обули обувката, на място е, защото пари ще вземете, второто, когато пеете, че ви дават парите, кое е по-хубаво? Хубаво пее, тя казва, че за да тури обувката си, енергията, която ще употреби, струва 25 хиляди. Директорът трябва да плати, за да дойде тази енергия да си обуе обувката. Директорът на пощата казва: „Аз, за да заповядам да ти платят, трябва да пееш, да покажеш, че може да пееш, за да вземеш 25 хиляди.“ Тя пак пее.

Сега ще ви наведе на онзи Божествен закон: Всички хора трябва да бъдат съвършени. Съвършенството човек може да го придобие само в любовта. Ние живеем в любовта и трябва да възприемем всичко онова, което Бог е създал и да нямаме две мнения за живота. Сега ние за един човек пренебрегваме Божията любов. Вземете една дъщеря за един свой възлюблен мисли, че ще бъде щастлива, напуска бащиния си дом. Отива с един непознат, който ѝ казва, че е неин възлюблен. Може да е. По какво ще познаеш един човек възлюблен ли е? По два начина може да го познаеш. Ако може едновременно да ти стане слуга и да ти стане господар, той е твой възлюблен. И едновременно, ако ти може да му станеш (слуга) и да му станеш господар, вие сте един за друг. Но щом той не може да ти стане слуга и господар и щом ти не може да му станеш слуга и господар, вие не сте един за друг.

Сега ще ми кажете: „Как да го разбираме?“ Вечерно време няма да ходиш да копаеш на нивата. В мрачната нощ, когато има отвън 25 градуса студ, няма да ходиш да копаеш на нивата. Когато нямаш нито пет пари в джоба, на гостилница няма да ходиш да ядеш. Когато нямаш пет пари в джоба, хубави дрехи няма да туряш на гърба. Когато нямаш пет пари в джоба, в отлични апартаменти няма да живееш. Значи, когато денят е светъл, ходи да работиш. Когато денят е топъл, иди да работиш. Когато имаш всички благоприятни условия, иди да работиш. Или казано в новото разбиране: Върши всяка работа с любов, с любов и от любов, от Бога и за Бога, от себе си и за себе си, от ближния и за ближния си.

Тази е много неразбрана работа. Запример, има неща, които хората разбират, има неща, които не разбират. Вземете сега, ще ви приведа един пример. Запример, в козметиката могат да направят лицето си много красиво, червеничко, беличко, бръчките да ги няма. Но това е външна козметика. Ако им кажеш отвътре да се подмладят, не знаят. Отвън знаят да се подмладяват, отвътре не могат. Знание ли е това? Козметиката е само за един ден. Сутринта като туриш, вечерта като се измиеш, пак наново трябва. Тъй щото в годината 360 пъти трябва да се подмладяваш, да туряш козметика. Не е лошо, хубаво е, но знаете колко трябва да платиш, да ти турят козметика. Ходили ли сте в Париж да знаете колко вземат, ако не знаеш, ако трябва отвън да те гримират. Аз ги похвалявам.

Един млад момък се подигравал с една стара баба, не българска, но парижка, француска подигравка, много деликатна, тъй фина, едва да я намериш. Тя решила да си отмъсти на този млад момък. С козметика поправила лицето си на една млада мома и започна да му хвърля такива много любвеобилни очи, усмивки, това, онова, и той се влюбил. Загорява сърцето му, пише писма, че не може да живее без нея и най-после тя се съгласява да се оженят. Оженват се. Вечерта като влиза вътре той мисли, че е щастлив. Тя, за да му покаже, сменя козметиката, сменя зъбите, всичко изкуствено. Като видял това, излиза из стаята навън да го няма. Аз ви привеждам един пример. Туй е с нас. Всички хора ще видят своите заблуждения. В края на краищата ще видят, че за стара баба са оженени. Старата баба, това е животът на плътта. Един ден като видят колко е грозна, ще избягат из стаята навън. Няма да ни има там. Казвам: Човек като не търпи, става нервен. Като не е благосклонен, той създава своето нещастие, като завижда създава положителното в света. Виждате, че изтокът е свободен от мъглите. Около нас е само тази мъгла. То сме ние. Ние сами на себе си препятствуваме да видим истината надалече, че слънцето грее. Колко е хубаво и красиво. Който е художник, една хубава картина е това. Аз ако имах време и ако знаех, щях да си взема четката. Пак ще я нарисувам.

Сега ви казвам две неща: Благодарете на Бога за всичките страдания. Благодарете на Бога за всичките ваши радости. Благодарете на Бога за всичката ваша сиромашия, благодарете на Бога за всичкото ваше богатство. Благодарете на Бога за всичкото ваше невежество, което имате. Благодарете за знанието, за всичко Му благодарете. Вие считате, че сте невежи. В невежеството е скрито знанието. И в знанието е скрито невежеството. В сиромашията е скрито богатството и в богатството е скрита сиромашията. Сиромашията, това е слугата, богатството, това е господарят. И двамата като се съберат на едно място, от господаря капитала, от слугата работата, тогава работата върви. Настоящото е богатство, миналото е сиромашия. Настоящата сиромашия ще бъде бъдещето богатство, настоящето невежество ще бъде бъдещето знание. Сегашното знание е миналото невежество.

Понеже живеете в Бога, научете се на новото в света. Тази глава аз я наричам главата на мъглявата любов. Имате зазоряване, имате и мъглява любов. Над вас има нещо както тази мъгла. Във всеки едно от вас е тази мъгла. Колко е тази мъгла, нагоре на два километра, над три километра е ясно. Отдолу, под три километра, има мъгла. Сега туй е дълготърпението. Трябва да търпиш, че се лишаваш от слънчевата светлина. Пък трябва да бъдеш благосклонен. Мъглата казва: „Почакайте да се постошим, ще бъдете добри ние да се постошим, после ние ще отстъпим, пък вие ще се топлите.“ Може да се разсърди, мъглата ще започне да плаче. Снощи колко плакаха. Казват: „Позволете на нашите ученици ние днес да се погреем, вие отдолу да почакате. Казвам: Тъй ще бъде. Вие сега може да мислите, може ли човек да се разговаря с мъглата. Те са се съществата разумни, които са дошли. Днес са дошли на екскурзия, идат те от невидимия свят на екскурзия на планината. Екскурзианти са, искат да видят слънцето как изгрява, друг път не са го виждали. Казват: „Ще оставим една малка врата, без да видите слънцето, само светлината ще видите.“ Днес трябва да се радваме в тяхната радост. На голяма почит сте. Когато се даваше на Мойсея Закона, планината беше обвита с такава мъгла долу и Бог даваше Закона на Мойсея. Сега ви се

дава един Закон, без гръмотевици – Законът на любовта. Закон се дава. Без любов под мъглите, с любов над мъглите. Без любов в сиромашията, с любов над сиромашията, в богатството, без любов в болестта, с любов над болестта, в здравето отгоре.

Казвам: Единственият закон, с който трябва да служите на Бога е любовта. Любовта никога не отпада. Имайте тогава пълна вяра, пълна надежда и любов в Бога и всички ваши копнежи, които имате, изведнъж няма да се постигнат, но имате велико бъдеще. Ще видите онази, великата благост, която Бог приготвил заради вас.

Гледайте добре да посрещнете съботата. Съботата е ден на любовта.

Отче наш.

XVIII година.

*37 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 11 август 1939 г., петък, 5 ч. с.
на Молитвения връх.*

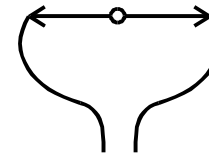
Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: Настоящата беседа се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“: Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през лятото на 1939 г. (София, 1939 г.) – Стр. 272-284 под заглавие „Служене“.

МЛАДИ, ВЪЗРАСТНИ И СТАРИ

*Добрата молитва.
В начало бе Словото.
Мога да кажа.*

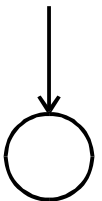
Има три вида хора в света: Едните ги наричат деца, вторите ги наричат възрастни и третите – стари. Тези, които не разбират български, ще слушат както в музиката само пеенето. Един цигулар говори ли? Сега ще слушате един концерт на цигулката без думи. На едни от вас ще се пее, пък на други ще се свири. Едни ще запомнят думите, други ще запомнят само гласа. Един ребус е това. Българите знаят толкоз, колкото и французите. Французите знаят толкоз, колкото и англичаните. Всичките хора знаят едно нещо. Всички хора знаят да ядат, общо нещо. Всички хора знаят да спят. Сега ще кажете, че знаят да ходят. Но какво е ходенето? Ходенето в природата си има свой вътрешен смисъл. Ако хората биха знаели да ядат тъй, както трябва, нещастията в света ще се премахнат. Ако знаеха как да ходят, много нещастия в света биха се премахнали. Ако знаеха как да работят, пак много нещастия биха се премахнали. Сега може да разгледаме нещата от няколко положения. Някой казва: „Аз разбирам някои работи.“ Той ги разбира хипотетически, смътно понятие има. Запример, какво нещо е светлината? Хората казват, че знаят светлината и при това се спъват. Тогава, когато разбира светлината и се спъва, какво е неговото положение? Не е така изгодно. Вие седите и мислите, че знаете някои работи. Хипотетически ги знаете. Теорията иде да обясни малко по-обширно хипотезата. След теорията иде науката. Казвате, че нещо е научно доказано. Чрез научно доказаното достига до едно положение, дето тази светлина се изменя. Какво получавате от това изменение? Получавате една форма в света, която съществува като чаша

(Фиг. 1). Какво е предназначението на чашата? Трябва да влееш нещо в тази чаша, за да пиеш. Вие казвате, че знаете чашата как се прави, но чашата си има свое приложение. Как ще излезе тази чаша в разменния свят, в света на желанията? Искаш да пиеш вода, но трябва да имаш една чаша. Чашата е устата, горната част. Желанията не са нищо друго, освен че наливаш нещо в

Фиг. 1

своята чаша. Казваш, че имаш едно желание, искаш да реализираш, но как ще реализираш едно свое желание? Ти имаш желанието да ядеш, влизаш в един съвременен ресторант, гранд ресторант, какъвто имаше на Рила. Влизаш в ресторанта, посреща те келнерът: „Заповядайте, господине!“ Имаш ти хубаво палто, снемат ти го, после имаш цилиндър, една хубава шапка, окачваш я. После ще ти дадат яденето. Щом се наядеш, работата се изменя. Като излизаш навън, пак ще ти дадат палтото, пак ще ти дадат шапката, ако имаш ръкавици, ще ги извадиш от джоба. Но щом речеш да излезеш, ти вече не си свободен. Ти си свободен да влезеш, но преди да платиш за онова, което си ял, ти не си свободен да излезеш. Казвате: „По братски трябва да живеем.“ Що е „братски“? Що е „братство“ в света? Туй е слизание, но щом речеш да излизаш, практически линията не може да излезе. Ти си свободен да влезеш, но не си свободен да излезеш по същата линия, по която си влязъл (Фиг. 2). Сега казвате: „Що е влизането в една къща?“ Всякога човек влиза през една врата и излиза през друга. Никога не можеш да излезеш през същата врата. Във физическия свят можеш да влезеш и можеш да излезеш. Онези хора, които дишат през устата, а не дишат през носа, не са здрави. Никой не може да бъде здрав, ако диша през устата. Ако устата е всякога отворена, показва, че човек всякога е лаком за ядене. Ако целия ден устата е отворена и ти ядеш, питам: Как ще свършиш тази работа? Храната като влезе в стомаха, трябва да се свърши. Погрешката седи в това, ти казваш: „Аз имам право да живея.“ Но какво подразбирате под думата „живот“? Животът е едно средство да се освободи човек от ония ограничения, в които

Фиг. 2

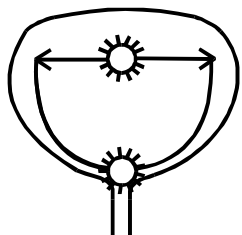
е поставен. Вие се раждате в света. Вие вече сте поставени да се освободите. Човек е дошъл на земята да се учи, но учението е един метод да се освободи човек от ония ограничения, в които се намира. Първият метод на туй ограничение е топлината. Замръзването на водата, запример, е едно ограничение. Ако ти искаш да се освободиш от студа, трябва да ти дойде на помощ топлината. Някой казва: „Човек трябва да има добри чувства.“ Добрите чувства са топлина, която ще помогне на човека да се освободи от вътрешни ограничения, които съществуват. Сега, наместо ние да се освободим, ние се ограничаваме.

Сега, допуснете, един съвременен господин, който минава за културен човек, в какво седи неговата култура? Външната страна е, че той трябва да има хубави обувки, хубави дрехи, после ще има един хубав часовник, някой в джоба си ще има някое хубаво перо или някой молив, космите ще бъдат добре вчесани на главата, дрехата му изчистена. Ако дрехите са чисти, показва, че той знае какво нещо е чистотата. Някой път има културни хора, които имат широки яки проповеднически. Ако идете в Америка, ще намерите, че проповедниците имат високи яки, с рединготи затворени, защото се счита за некултурно яката на един свещеник да е отворена. Туй в културно отношение. Ако вземете (дрехите) на мъжа, съвсем друга форма имат от дрехите на жената. Защо жените носят широко отворени рокли, а мъжете имат два тесни крачола и ръкавите са тесни, не са широки? На жените някой път ръкавите са по-широки. Вас ви се вижда смешно. Не е смешно. Всичко има вътрешен смисъл. Не е лошо човек да се облича, но трябва да знае как да се облича. Ако имаш една хубаво направена цигулка, не само цигулката трябва да е направена много хубаво, но трябва да знаеш и какви струни да туриш. Цигулката има една дебела струна, направена от метал, после има друга една струна, направена от материалите на някое млекопитаещо, от овца или от друго някое животно. След туй тия струни малко отъняват, най-долната струна е най-тънка. След това цигуларят като вземе да гласи цигулката, има един метод за гласене, че в квартата той гласи цигулката. Четири струни са, имате първата „сол“, имате „ре“, „ла“, имате и „ми“. Някои цигулари, когато искат, гласят още малко по друг начин, може и в терца да е нагласено, пък може и в

секунда, някъде може и в квартата. То е по отношение на цигулката така. В цигулката много мъчно може да се свири, тъй, както в пианото. Ти може да свириш с едната ръка, много мъчно може да свириш, да вземаш едновременно два тона на цигулката е много мъчно. Най-първо, ако вземеш само един тон, много мъчно е да вземеш верен тон. Понеже има едно чувство за измерване, всичките цигулари не са така майстори. Защото един цигулар трябва да разбира геометрия, математика отлично. Едно малко изместване, тонът се изменя вече. В китарата тоновете са определени, но в цигулката не са определени. Сега вие отивате в живота, искате да постъпвате, но когато човек дойде да постъпва съобразно със своите разбирания, той трябва да свири на своята цигулка. Цигулката разбира свободно разбиране на живота. В даден случай ти си някъде, но знаеш как да постъпиш. На цигулката няма определено място да знаеш къде се намира известен тон, трябва да го имаш в себе си. Онзи човек, който няма тона в себе си, той не може и да го произведе. Всичките хора са започнали различно живота, понеже не са взели основния тон еднакво. Запример, когато са създадени рибите, съвсем друг тон са взели, когато е създаден човек, вече тонът е друг. Ако ти в живота нямаш за основния тон една определена мисъл, едно определено чувство и едно определено разбиране, ти не можеш да вземеш вярно този тон. Щом се взема един тон неверно, става набръчкване на лицето, някои мускули се свиват. Някои хора, като не могат да пеят, някой дефект се явява или в крака, или в ръцете им, или в гръбначния стълб, или се явява дефект в тяхната глава. Някои казват: „Какво става с пеенето?“ Ако ти не пееш правилно, ти ще изопачиш целия строеж на твоето тяло.

Сега вие се мъчите, страхувате се. Питате: „В какво вярва човек?“ Но вярата, това е човешкият ум. Ти не можеш да имаш вяра, ако нямаш ум. Казва: „Надежда.“ Ти не можеш да имаш надежда, ако нямаш сърце. Ти не можеш да имаш разумно разбиране, ако нямаш душа. Най-после ти не можеш да обичаш Бога, ако нямаш дух. Някои от вас сега мислите, че разбирате любовта. Ако човек умира, тогава какво е неговото положение? Питам ви: Вашите бащи къде са? Майка ви на майка ви къде е? Ние ще сведем тия неща към сегашния живот. Майка ти може да

бъде на дъното. А това е първоначалната причина, която създала нещата. То е човешкото сърце, което съответствува на външното слънце. Но туй слънце е раздвоено (Фиг. 3). Второто слънце в човека го наричат слънчев възел, стомашен мозък. То има работа с храносмилането на човека. И около него има такава лунна линия, той има луни. Черният дроб е една луна около слънчевия възел. Някои казват: „Ние разбираме черния дроб, работа с храносмилането.“ Но черният дроб има работа с низшите чувства на човека. Когато черният дроб е разстроен, винаги човек е неразположен духом. Някои хора са в песимистично състояние, причината е в черния дроб. Песимизмът прилича от зле оформен черен дроб. Ако ти не можеш да живееш с хората, причината е черният дроб. Ако ти

Фиг. 3

не можеш да живееш с жена си, причината е черният дроб. Работите не вървят, причината е черният дроб. Черен дроб се нарича, понеже от него излиза черна светлина. Черна светлина подразбираме, когато светлината на хората се губи. Искане някой човек да бъде богат или пък някой иска да бъде здрав, някой иска благоутробието му да бъде добро. На руски „корем“ значи още „кормит“, значи, „да се храни“. Туй, което се храни, е „корем“. Коремът показва само един процес. Благоутробието показва само онази вътрешна функция, която трябва да функционира. С черния дроб ти ще събереш известни енергии, които трябва да употребиш в живота. Начините за събирането на тези енергии стават. Запример, вие постоянно в света имате желания, ако тия желания остават само така произволни вътре във вас. Ако само ги наслоявате, образуват се много наслоявания, тези самите желания ще ви причинят известни страдания. Човек трябва да желае. Яденето е един метод, който показва, тази храна, взета чрез устата, трябва известно време да се смели много добре. Ако тази храна не се смели, последствията са много лоши. Някои бързат в своето ядене. Пообърне храната два-три пъти в устата и хайде в стомаха. Най-първо, като вземеш една храна, трябва да я обичаш. Ако ядеш храна без любов, тази храна ще ти причини едно

болезнено състояние. Първоначално не се позволявало човек да яде храна, която не обича. Когато хората се хранили, всеки трябвало да обича своята храна. Вие, запример, имате понятие, че трябва да ядете три пъти. В епохата на християнството имаме такива образци, дето някои са вземали един обед на седмица. Имало други са вземали на месец един обед. И най-далечното, един обед в годината. Ако вие седем деня не ядете, какво ще стане с вашето лице? Или състоянието на вашите крака какво ще бъде? Или в месеца, в 30 деня само един обед да вземете и ако в годината само един път ядете, какво ще бъде положението? Силата на човека се определя от яденето. Колкото по-често яде, толкова е по-слаб. Три пъти яде, той е слаб човек. Два пъти яде на ден, той е малко по-силен. Веднъж на ден яде, той е още по-силен. Ако в седмицата ядеш веднъж, още по-силен си. И ако в годината вземеш един обед, ти си силен човек. Казва: „Силен човек съм.“ Казвам: Колко пъти на ден ядеш? – „Три пъти.“ С три пъти ядене нищо не се свършва. Не само да ядеш. Ония млекопитаещи, които спят през зимата няколко месеца, нищо не ядат. Запример, вземете дървеницата, шест месеца пости. Не от любов, от нямане какво да яде. Тя пости, защото няма кого да хване. Щом влезе някой, веднага разваля поста. Макар че дървеницата да е решила, че няма да яде шест месеца, щом дойде някой в стаята, намира го. Много умни са дървениците. Да крадат са много майстори. Един американец, който пътувал на изток, понеже в Америка не знаят какво нещо е дървеница, влиза в един хотел в Турция. В дървените места се въдят много дървеници. В хотела имало турен петмез в едно шише. Нападнат го дървениците, какво да прави? Взема петмеза и натурял около леглото. Действително тези, които лазили отдолу, залепят се по петмеза, но по едно време от тавана започнали да капят. Те разбират геометрия, перпендикулярно се спускат отгоре и ти вътре, един културен американец, чудиш се какво да правиш. Вие ще кажете: „Един пример е това.“ И вие сте някога в един хотел тук, кацне някоя дървеница във вашия ум. Всяка една неестествена мисъл е една дървеница, която иде отнякъде, или отдолу полазила, или отгоре паднала. Има неестествени мисли, които спъват човешкия ум. Паразитни мисли, които са останали от миналото. В човешкия ум има наслоени

мисли. Мислите са като паразитните микроби. Да кажем, една микроба с години седи някъде. Ако вземете тия микроби, веднага ще се яви една болест. Всичките болести в хората са все микроорганизми. Някой път имате разстройство на черния дроб, разстройство на бъбреците, разстройство на мускулите – ревматизъм. Причините за болестите седят в самата кръв. Т.е. в кръвта се набират известни нечистотии и тогава природата, за да освободи човека от известни нечистотии, понеже през каналите не може да се освободи, природата праща такива микроби, които влизат в ония нечисти места и които изядат нечистотиите, излизат, като изядат нечистотиите, човек отслабне, пожълтее. Пожълтяването показва, че е поумнял. Всичките хора, които са червени, не мислят. Човек като пожълтее, започва да мисли.

Като бяхме на Рила, една вечер наклали един голям огън. Стотина, двеста души ходихме за дърва, направили голям огън и на другия ден няма дърва. Удоволствието за една вечер създаде работа за 100-200 души. Няма дърва, няма магаре да носи, няма кола да купиш, трябва да ходиш сам да вземаш дърва. Ти си свършил университет, кой ще ти вземе дърва? Ние се срамуваме от външния свят. Когато влезе в ума ти една мисъл, която не е естествена, едно желание, което не е естествено и това желание ти подхранваш, мислиш, че ти си умен човек? Нечистите желания се размножават като микробите. Една микроба с милиони се наплодява. Те нямат туй разбиране на човека и те оставят своите нечистотии в кръвта и заради това се зараждат много болести. Много хора умират от нечистотиите на микроорганизмите. Много хора страдат от нечисти мисли и желания, които оставят нечистотии в хората.

Бъдещата култура, ако дойде култура, трябва да научи хората как да ядат. Човек да яде с любов. Вземеш един плод, ще го умиеш хубаво с най-хубавата вода, ще му прочетеш една молитва, после ще попиташ невидимия свят поволява ли ти да го изядеш. По кой начин, как се яде онова ядене. Няма да бъдете като онзи цар, на когото донесли едно ядене и той не знаел как се яде. На един от неговите поданици дали няколко семки череши, той ги посадил и като израсли и дали плод, той напълнил една табла и отишъл да занесе на царя, за да добие неговото благословение.

Хубави били черешите и понеже царят бил далече, вземал си по пътя по една череша и си казвал: „Много са хубави и царят ще бъде доволен, като вкуси.“ Най-после останали само две, занесъл ги на царя и той го попитал как се ядат. Изял и двете, за да му покаже как се ядат. Всяко едно ваше желание мяза на този поданик, който ви носи подарък две череши и ще ви покаже как се ядат. Питам: Де е лошото сега? Този цар е бил много умен човек. Мислите ли, че този поданик после е прокопсал? След години го довели при царя и той го осъдил на десет години затвор, понеже извършил престъпление. Дал заявление на царя и го молел да му прости прегрешението. Казва: „Аз съм онзи, който донесох двете череши.“ Казва: „Ако не беше ми ги показвал, щеше да ти върви по-добре.“ Ако не беше го попитал как се ядат черешите, но той го попита как се ядат и трябваше да каже. Той трябваше да каже: „Ваше Величество, аз искам от вас да науча как се ядат. Вие знаете.“ Той веднага дава урок на царя как се ядат. И десет години го осъждат затвор. Питам: Вие всички сте изпратени в затвора и сега се молите да ви пуснат от този затвор. Защо ви обвиняват? На първите хора казаха: От черешите няма да ядете. А те ядоха от черешите. Те искаха да кажат на провидението на Бога: Ние искаме да знаем какво е свойството на черешите. Аз вземам черешата като един символ. Може да турите кой да е плод, законът е същият. Всяко едно неестествено желание е като забранения плод. Да ви приведа един пример. Майката казва: „Защо да не се яде?“ Хубаво, но ако на онова дете, което едва се е родило, му дадете да яде череши, какво ще стане с него? Ако майката храни още първия месец детето с череши, какво ще стане с детето? Преди десетина години иде при мене една жена и казва: „Детето ми е на умирање.“ Казвам: Повикайте лекар. – „Не искам лекар, защото лекарите ми умориха първото дете.“ Казвам: Как го умориха? – „Кажи ми ти цар, здраво беше това дете.“ Казвам: Какво му даде да яде? С мляко ли го храни? – „Дадох на детето една слива да си играе, недоузряла беше и детето я нагълтало.“ Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще се свърши. – „Защо?“ – Казвам: Сега ще вземеш рициново масло и ще дадеш на детето. Изкараха се твърдите работи и детето дойде в естествено положение. Ти не можеш да храниш

едно дете кърмаче с ябълки. Някои желания във вас, някои мисли във вас са твърди и като това дете трябва да вземете рициново масло, за да се освободите.

Казвам: В човешкия живот се изисква една съсредоточена мисъл. Всичко онова, което Бог създал в света, има свой смисъл. Трябва да се учи. Младите като дойдат до пълната възраст, главата почернее, другите като остарееят, побеляват. Какъв е смисълът на белите косми и на черните косми? Защо побелява главата? Най-първо тебе ти турят черен цвят, за да се научиш да събираш. Чашата е черен цвят, изпразнената чаша, като се обърне надолу, е бял цвят. Старостта е наука да раздаваш, тя е щедрост. Вие, които сте остарели, казвате: „Побеля ни главата, но няма какво да раздаваме.“ Аз правя заключението: Значи на младите години не сте събирали, сега няма какво да раздавате. Казва: „Черен съм сега.“ Много е хубава тази чернота. Черният цвят е привидно черен. Ако откриете една дупка, дето не влиза светлина, се показва черен. Тя е една илюзия. Някои хора са черни и това е хубаво. В черния цвят чувствата са по-добре развити, отколкото в белия. В черната пръст се ражда хубавото жито. Питайте земеделеца: „Къде става хубавото жито, в черната пръст или в бялата?“ Главата един ден ще побелее. Сега някои глави са черни, растенията плод дават. Белите косми показват, че хамбарят трябва да бъде пълен. Какво е предназначението на стария човек? – Да раздава. Какво е предназначението на възрастния? – Постоянно да събира. В своето сърце събираме хубавите желания, в ума си раздаваме тия желания, които се превръщат на една изработена мисъл. Тогава ние може тази мисъл в една поетическа форма, в една религиозна форма, в каквато и да е форма да я раздадеш. Но има начини за раздаване на своята мисъл. Има признаци. Аз като гледам устата ви, на някои от вас чувствата са подтиснати. Вие се отнасяте много зле с вашето сърце. Някои от вас си притискате устните. Вие нямате право да подтискате вашето сърце. Ако държите устата отворена е едно, ако държите устата затворена, е друго. Устата трябва да бъде прилепена. Някой път като станете сутрин, трябва да дадете свобода на устата си, да я оставите естествено, защото устата е разумна. Тия клетки, които образуват двете бърни, те са разумни. Трябва да се даде свобода. След туй

трябва да освободите и вашите очи. Не гледайте на безобразни работи. Като минавате, гледайте хубави, красиви неща в света. Ако ходите да гледате как хората умират, ако ходите да гледате как колят животните, вие ще се покварите. Никога не ходи да гледаш едно престъпление как се върши. Има учени хора, които правят вивисекции. Хубаво, ако вие правите вивисекция на едно ваше желание или на една ваша мисъл, знаете ли какво ще стане? Ако една мисъл във вас е паразитна, какво трябва да направите с нея? Някой път хората не знаят какво трябва да правят с въшките. На изток доста въшки има. Във време на войната доста въшки се набират. Изчистете тия въшки, съберете ги в едно шише, изсипете ги на едно място песъчливо, да се научат тия въшки да пасат. Сега вие се покварявате, понеже като хванете въшката, натиснете я с ноктите, убиете я. Но ти с това покваряваш себе си. Като убиеш една бълха, една въшка, може би след няколко прераждания ще те накарат Остави я по тревата да пасе, тури дето нищо не расте, накарай въшката да мисли. Някои от вас се намирате при много лоши условия. Тия лоши условия ви се дават, понеже въшки се наплодили. Тия въшки, те са вашите лоши мисли и желания, които се турят на мозъка. Ти започнеш да роптаеш. Благодари, че те поставили при лошите условия. Ако не сте поставени при лоши условия, ще бъде зле за вас. Когато минавате такива неприятни състояния, че всичко във вас е тъмнота, радвайте се на тази вътрешна тъмнота. Хубаво е човек да е изгубен в мъглата, понеже онези, които имат да вземат, няма да го намерят. Някои препоръчват как трябва да живеят. Аз бих ви препоръчал, когато двама души се скарат, да идат на планината и да се разделят в мъглата. Ти ще мислиш за онзи, който те мъчеше. Вие веднага ще започнете да мислите един за друг. Достатъчно е да бъдете разделени три-четири часа и като се върнете дома, намерите пътя, вие ще се намирате в едно хубаво душевно състояние.

Та казвам: Всичките културни хора се намират в едно противоречие. В новата култура се изисква хората да имат една отлична мисъл. Човек трябва да бъде господар на себе си. Аз забелязвам, когато някой ще се кара, той не може да се въздържа. Като не може да се въздържа, на устата от двете страни на

устните се образува едно движение, треперене. Помнете, че човек трябва да стане господар на своите желания. Едно чувствование, едно желание не трябва да те изважда от нормата на света. Питам: Ако вие идете в един съвременен дом, двама други в едно семейство се скарали, мъжът и жената. Дойде гостът, те го турят за арбитър. Мъжът разправя своята история, разправя за жена си. Казва: „Обичахме се, каква красавица, колко хубава беше, хубаво се обличаше. Сега, като се оженихме, заяла ме, ще ме изяде.“ По български говоря, не по френски. Жената казва: „Какъв беше едно време, красив, пък сега и той ме заял, ще ме свърши, какво да правя?“ Питам: Коя страна ще вземеш? Ако ви турят в положението на примирител, как ще ги примирите тия двамата, които най-първо се обичаха, пък сега не се обичат? Ако вземеш страната на жената, мъжът ще хвърли подозрение, ще каже: „Хвърлил е око на жена ми.“ Сега, ако си мъж, че вземеш страната на жената, е лошо. Ако е жена и вземе страната на жената, как ще разрешите въпроса? Допуснете, че мъжът и жената влизат в един гранд ресторант. Яли са, пък няма да платят. Господарят ги хванал и ги държи и двамата. Седят и двамата. Аз влизам и той казва: „Тя ме накара да вляза.“ Аз коя страна ще взема? Какво трябва да направя? Аз ще кажа нещо на гостилничаря: Аз го кредитирам, плащам и за двамата. Давам свободен път. Щом искате да изправите един човек, вие трябва да платите неговите дългове. Някой казва: „Не съди!“ Ако нямаш пари да платиш дълговете, не съди! Казвате: „Бог ще ни съди. Ще плати заради нас.“ Втори път ще направиш същата погрешка. Първият път като видите Бога в гостилницата, започвате да му разправяте своята история. Като плати, той ще каже: Когато имате пари, тогава влизайте в гостилницата, като нямате пари, стойте навън. Благоприличието го изисква. Аз виждам, че мнозина от вас сте в този ресторант вътре. Мнозина от вас има, които седите и казвате: „Какво ще се прави?“ В широк смисъл говоря. Някой път човек са намира в затруднено състояние на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки.

В съвременната култура се изискват три неща: Хора, които да придобият светли мисли, хора да придобият светли чувства и силни постъпки. Или се изисква човек, човек, който да знае как да

мисли, как да чувствава и как да постъпва. Няма в света по-хубаво нещо от (това) да знае човек как да мисли. Целият външен свят е едно предметно учение. Човек не е дошъл на земята само да яде и да пие. Той е дошъл да се учи как да прилага Божественото учение и как да работи. Казвам: Младите трябва да знаят как да ядат, възрастните трябва да придобиват тази храна, а пък старите трябва да раздават тази храна. Всеки един стар човек да повика един млад и да каже: „Синко, едно време аз бях като тебе, аз ще ти покажа от моя живот еди-кой си работи, не ги прави, понеже те имат лоши последствия, прави другите, които имат добри последствия.“ Следователно, задръжте в себе си само онези мисли, само ония желания, само ония постъпки, които може да ви подигнат. Задръжте в себе си светлината, която може да ви е потребна, задръжте в себе си топлината, която може да ви е потребна, задръжте в себе си и силата, която може да ви е потребна. Силният човек е онзи, който мисли. Силен човек е онзи, който чувства, силен човек е онзи, който има сила да приложи своите мисли и да приложи своите желания. Приложете светлината на мъдростта и приложете силата на истината и вие ще бъдете свободни.

Отче наш.

Да бъдете млади и да бъдете възрастни, и да бъдете стари.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

38 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 25 август 1939 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 18 август 1939 г. лекцията е отпечатана в томчето „Езикът на любовта“: Беседи от Учителя, държани при Седемте Рилски езера през лятото на 1939 г. (София, 1939 г.).

КРАСИВИ ДВИЖЕНИЯ

Отче наш.

Пишете върху темата: Ползата от добре употребените цветове.

Червеният цвят при биволите ги прави активни. Като види червения цвят, готов е война да води, да се бори. Когато някой човек стане чрезмерно пасивен, хубаво е да си тури червен цвят малко, да си създаде активност. Най-първо, какво трябва да бъде състоянието на един ученик? Ученикът трябва да напусне едно състояние и да влезе в друго. При майка си той учи едно, при учителя си учи друго. Майка му го учи на едно практично учение, учи го как да яде, как да се облича, как да се мие, неща изобщо материални. Материални неща са, с които се занимава майката. Някой път ще го тури в някоя хубава лؤلка, меко легло, меки завивки. Ако майката през целия живот се занимава само как да храни детето, как да се облича и как да му е удобно в спането, какъв човек ще стане? Ако майка му му служи през целия живот, ще създаде в него един ленив живот. Ленивият живот е неразбран живот. Във всичките хора, в цялото органическо царство има една тенденция, една склонност към покой. Лениостта излиза от покоя. Първоначално при най-добрите условия в света се е създала лениостта. Млекопитаещите са седели под големите дървета, храна е имало изобилно. Като се наядат, лягат да спят. Като е лениво животното, не учи. Природата е била заставена и Бог бил заставен да изпратят хапливите мухи, комари, комарчета и комаряги и тия стършелите, как ги наричат? Те започват да мислят защо ги хапят, какво искат, защо им нарушават спокойствието. В същото състояние и вие се намирате. Вашите страдания са като хапливите мухи за животните. И млади, и стари страдате от мухи и стършели,

и комарчета. Имаш приятно настроение в себе си, мечтаеш си. Тогава дойде една неестествена мисъл, ухапе те някъде. Някой недоимък имаш и ти страдаш, че животът не може да бъде малко по-спокоен. Не търсете добрия живот. Добрият живот не е живот на спокойствие, но на усилената работа. В усилената работа, в тревожната работа като работи човек, намира удоволствие. И в пеенето например, забелязвам вие като пеете, във вас има желание на покой. Пеете, но не е съсредоточена мисълта ви. Песните мислите да ги изкарате както и да е, че да се отървете. После започвате друга песен, пак гледате да се освободите от нея, като че е една тягост. Или казваш: "Аз тази песен съм я пял." Може да си пял една песен много пъти, но дали си я изпял както трябва, то е въпрос. Може да си казал една дума много пъти, но законът е да научиш произношението на тази дума. Защото всичките езици са образувани от неизвестни гами. Говорът е наука за музика. Може да пееш така равномерно, монотонно с един тон. Пееш само с тона „сол“. Това не е пеене. Трябва в говора и пеенето да има най-малко четири-пет тона в слизането. Ако има седем, още по-добре. Но знаете колко мъчно е. Някой път някои от буквите, някои от слоговете изискват слизане и качване. Но в туй отношение човек трябва да бъде буден. Най-първо човек има стари навици, с които мъчно може да се справи. Запример, мъчно е човек да седне и пет минути да седи спокоен, да не се мръдне. Ако седнеш за пет минути, ще започне да те сърби по крака, по ръката. Пет минути да не си мръднеш и очите, да седиш спокойно и умът да е концентриран. Всички тия движения да са под контрола. Сега седиш и се почешеш зад ухото, помръднеш устата, вдигнеш си веждата, пипнеш се по главата. Туй показва едно недоволство във вас. Като не можеш да решиш един въпрос, като се почешеш, мислиш, че ще разрешиш въпроса. Когато някое имане е заровено, ровиш, за да намериш имането. Ровиш, но не си на мястото, дето е то. Ти ровиш, но не знаеш къде. Не буташ на място. Запример, онези, багетистите, лесно намират вода, понеже навсякъде има вода. И слепият може да намери вода. Тури една златна монета някъде, за да я намериш, знаеш колко мъчна работа е. Тази златна монета, и тя има своя сила.

Докато дойдеш до тази, златната монета, трябва голямо знание, голямо концентриране. Ако обичаш златото, ще го намериш. Силата седи в това, че всяко нещо, за да го намериш, трябва да го обичаш. И в златото има съзнание, не в самото злато, но онези, които са господари на златото. Ако обичаш тези, които са господари на златото, отваря се и тяхното сърце. Те ще ти дадат от това, което те имат. Майката, когато детето я обича, щом като дойде, веднага тя е разположена да му даде нещо. В българите има един навик. Майката, щом е пекла прясна пита и има бито масло, като дойде детето и ѝ каже две-три сладки думи, тя ще отчупи от питата, снесе гърнето и намаже филията дебело. Щом не го обича и не е разположена, ще вземе изгорялото и от него ще даде. Не ѝ се дава от мекото, но от коравото. И масло ще тури много малко отгоре. Сега всички вие имате същото разположение. Когато обичате някого, вие се усмихвате. Друг, когото не обичате, още като го видите, свиете си челото. Когато дойде да седне някой при вас, вие го погледнете. Хубаво, защо ще ви безпокои? Че има за безпокоене. Опасна работа е един човек, когото не обичаш, то е огън, ще седне при тебе, ще те изгори. Някой човек дойде, заминете си, заболи те кракът. Тогава ти ще бъдеш умен и още като го видиш, да се отстраниш. По-добре стани, дай му място и ти се отдалечи на друго място. По-добре вземи крайния ред, отколкото с него.

Писанието казва: „Не се противете на злото.“ Видиш, че злото иде, какво трябва да правиш? Отстъпи мястото си, пък ти вземи последното място. Ако злото седне до тебе и мислиш, че можеш да го контролираш, ти си на крива посока. Злото е една енергия, която не се поддава на възпитание, на никакво моделиране, на никакъв компромис. Не може да правиш компромис със злото. Единствената сила, която може да се справи със злото, то е доброто. Вашата погрешка понякога път е, че вие искате да се борите със злото. Искате да му кажете нещо. Нищо не му говори. Злото има свой език. Това са иносказателни работи. Всички вие имате работа все със злото. Имате неразположение. Това се дължи на злото. Имате едно съмнение, това се дължи на злото. Имате една скържавост, това се дължи на злото. Имате

една зла памет, това се дължи на злото. Казвам: Всички добри качества се дължат на доброто, всички лоши качества се дължат на злото. Вие сега сте носители на едното и на другото. Мен ми разправяше един българин, бил в града Бостон, в Америка: „Един ден пътувам по една от големите улици, гледам един европейски цар, два, три метра висок, облечен с мантия. Пък гледам всички американци минават и никой не обръща внимание. Зная, че американците са много любопитни. Заинтересува ме защо не му обръщат внимание. Отпред никой не му обръща внимание, когато заминете, поглеждат гърба му. Аз се чудя и си казвам: Чакай и аз да видя защо гледат отзад, а не отпред. Гледам, по целия гръб обявления за чадъри, за помади, за обуца и царят носи обявленията на гърба си.“

Да допуснем, че имате една стойка, наведете се надолу, защо се навеждате? Значи, условията са лоши, свиете се. Пък някой път изправите се, показва, че всичко ви е широко. Има една светла мисъл, хубава мисъл има умът ви. Някой път, щом дойде голямата скръб, вие се наведете надолу, мислите. Понеже във вас има една тежка мисъл и едно тежко чувство, вие търсите един начин как да се освободите. Навеждането е много естествено. Едно дърво, преди да е родило, клонищата стърчат, но щом дървото роди, наведат се клонищата. И то мисли как да се освободи от тези плодове. Да кажем, вие имате една мисъл, плод е тя, или едно чувство. Винаги концентрирайте ума си към центъра на земята, да ви помогне, да снесе тия плодове, тази тежест. И следователно, човек трябва да знае един начин да се пречиства. Когато имате тежки мисли и тежки чувства, когато имате тия течения и от слънцето горе, и от центъра на земята, трябва да знаете как тогава вие може да се освободите от всичките ваши тежки мисли. Когато искате да се подигнете нагоре, трябва да знаете, че има течения от земята към слънцето. Вие може да сте в една стая, но трябва да знаете къде са теченията на слънцето и къде са теченията на земята. В този салон знаете ли къде е течението на слънцето и къде е течението на земята? Вие не ги знаете. И много мъчно е да се определи. Ако дойдеш до течението на слънцето, веднага ще се освободиш от една тежест в стаята.

Понякой път вие имате молитвени стаи, казвате: „Да се кача в горницата.“ То е течението на слънцето. Следователно някой път вие имате молитвена стая, без да можете да се освободите от тези течения, които идат от центъра на земята. Имате работна стая, тя е течението, което иде от центъра на земята към слънцето. Тези са елементарни работи, които трябва да се знаят. Много мъчно може да се знаят.

Казвам: На всинца ви трябва една положителна наука. Има нещо, което вие по наследство сте приели. Вие сте енергичен, защото баща ви бил енергичен. Вие сте муден, защото майка ви е била мудна, дядо ви бил муден. Ако вървите по тяхната линия, взимате тяхните характерни черти. Ако дядо ви бил материалист, и вие сте материалист. На дядо ви веждите са били дебели, и вашите са дебели. Когато имаме известни наследствени черти, имаме и външни, и вътрешни черти. Запример, състоянието на един човек се определя от неговата коса. Колкото неговите мисли и чувства са по-груби, (толкова космите му са по-) дебели. Най-първо всеки може да види, често косите щръкват и трябва да турите вода. Някой път искате да бъдат бухлести, хубаво е да имат широчина, по-голям обем. Някой път се намира повече електричество, щръкват космите. Тогава турете вода два-три пъти, за да се уравни тази енергия, която се намира в косите. На тялото трябва да се правят бани поне веднъж в седмицата, тя косми се нуждаят от вода, да бъдат проводници на магнетизма. Ако не се мие човек, тогава огрубява кожата, става по-суха. Щом стане косата по-суха, и този човек стане по-сух. Той не може да бъде добър. Празна е торбата. Дойде някой, ти не можеш да направиш услуга. Ако торбата е пълна, готов си да обслужиш. Ако имаш само едно сухо парче за тебе, ти не си разположен да правиш добро.

Та казвам: При сегашното възпитание на младите, майките и бащите трябва да знаят как да постъпват със своите деца. Много мъчно е да се постъпва с учениците на една окултна школа. Мънотията седи да се нормализират. Всичките ученици идат с разнообразни характери, които не си съвпадат. Някой път се съберат 10-20 ученици, които са еднообразни. Еднообразието

в природата произвежда противоречие. Може да направите наблюдения. Когато човек изпадне в меланхолия, черният цвят вече преодолява. Щом преодолява доброто, тогава цветовете преодоляват. Следователно, за да имате едно здравословно състояние, всякога гледайте да имате повече светлина в ума си. Нищо повече! Или повече светлина в ума си, или повече топлина в сърцето си. Топлината носи магнетическите качества, меките качества. Електричеството носи светлината в ума, носи качества на светлината. Запример, красотата как я считате? От кое качество е тя? Вие обичате един силен човек. Едно право течение е. В тази енергия някои нямат привлекателност, някои имат. Вие правите известни движения, но всичките движения, които правите с ръцете си, не са хармонични. Ако направите едно малко движение на ръката, може да смените едно ваше състояние. Ако не знаете, вие ще се подпушите. Ще изкривите ръката си, ще направите 20-30 движения, докато намерите движението да смените състоянието. Може най-лошото състояние във вас да го смените само като мръднете показалеца. Имаш едно състояние, готов си да дигнеш цял скандал, неразположен си. Туй, което имаш, можеш да го дадеш някому. Да ви кажа как произтичат скандалите. Вземете хапливите мухи. Да ви дам едно обяснение. Една хаплива муха не е лоша. Но понеже на върха на нейния хобот се събира електричество, грамадна енергия електричество и тя не може да търпи. Затова търси някъде да подари това благо, което има. И като дойде, забие си хобота. Като забие хобота, изхарчва си електричеството. 20 мухи ако изпратят своите енергии, ще се подуе кракът.

Сега къде е характерът? Дойде ви нещо във вас, не може да търпите. Туй нетърпение е събраното електричество на хобота на хапливата муха. И ти, като се събере тази енергия, ще ухапеш. Този, когото ухапеш, той ще подскочи. Научната страна: Ти искаш да направиш нещо. Някой път направиш нещо несъзнателно, кажеш една дума, после казваш: „Не трябваше да я казвам.“ Казвам: Колко е необходимо човек да има едно съзнание да контролира силите, които са в неговия ум, да контролира силите, които са в неговото сърце и силите, които са в неговата воля.

Здравословно е. Защото ако човек не контролира силите на ума си, той ще обеднее. Ако не контролира силите на сърцето си, ще обеднее. В умствено отношение бедността е лошо нещо. И в сърдечно отношение е лоша бедността. Вие туй наричате сухота, празнота. То е бедност на сърцето. Бедността на волята е слаба воля: Решаваш едно, не изпълняваш, решаваш, не изпълняваш. Запример, някой път нали човек трябва да се моли? Някои считат, че не трябва да се моли човек. Трябва да се моли човек, понеже чрез молитвата изучава Божествения език. Ако не се молиш, ще останеш невежа в Божествения свят, няма да бъдеш свързан. Решаваш да се молиш, почешеш се по врата, казваш: „Не съм разположен.“ Разположен, неразположен, трябва да се молиш, нищо повече! Можеш да имаш сто неразположения, ще чакаш да дойде разположението, но може туй разположение да дойде след десет години. Тогава какво ще чакаш? Това е неразбиране. Друго заблуждение, казваш: „Понеже не съм разположен, молитвата ми няма да бъде приета.“ Бог не се нуждае от твоята молитва, тя не е заради Него, тя е заради тебе. Ти, като отвориш устата, приемаш храната, не заради Петка, Стояна. То е една длъжност, един закон, който трябва да изпълниш. Ако не изпълниш, ще страдаш. И в дишането: Същият закон. Ако ти дишаш правилно, то е заради тебе. Когато човек се моли, от невидимия свят ще го учат езика на небето. Като научи езика на небето, всички работи ще тръгнат. Ако вас не ви върви, то е по причина, че не знаете езика на небето. Идеш в Англия, не знаеш да кажеш „хляб“, англичаните не те разбират. Понеже англичанинът цени времето, той е отивист. Ти докато отвориш устата и започнеш да му говориш, то е губене на време. Те казват: „Времето е пари.“

Вземете песента „Вдъхновение“. Всинца пеете „Вдъхновение“. Ти не можеш да пееш „Вдъхновение“, без да бъдеш вдъхновен. За да можеш да пееш „Вдъхновение“, трябва да знаеш как да приемаш и как да изпращаш. Тия процеси трябва да ти бъдат ясни. Ти не можеш да вдъхновяваш, докато не си приел вдъхновението. После трябва да го изпращаш навън правилно. „Вдъхновение“ започва със „сол“. Значи, всеки един плод като цъфне, той изпраща навън. Що е цъфтенето? – То е

вдъхновение. Вдъхновеният цвят, туй, което приел от слънцето, изпраща своето ухание навън.

Вашите цигулки са други. Изпейте „Вдъхновение“. Като пеете, повече мисъл. Вие желаете по-скоро да се освободите. /Учителят пее „Вдъхновение“./ Когато има мисъл, тонът върви гладко. Една мисъл не може да бъде правилна, ако тя не е потопена в чувствата, в сърцето. Защото тонът трябва да има сила. Силата се дължи на ума. Мекотата се дължи на сърцето.

Трябва да мислиш едновременно за формата на нещата и за съдържанието. Трябва да мислиш какво нещо е вдъхновението. Дотогава, докогато Божественият Дух е във вас, имате вдъхновение, изпълня ви. Изпълнен си ти и от пълнотата излиза нещо хубаво и красиво. Не може да излезе хубавото и красивото, ако не си пълен. Ако концентрираш ума си и мислиш за Божествения Дух, мислиш за пълнотата. Когато пеете, пейте на себе си. Изпейте „Вдъхновение“, но всеки да мисли за своето вдъхновение.

Или имате „Тъги, скърби“. Какво точно е? /Учителят свири и ние пеем „Тъги, скърби“./ Когато учите „до“, всякога в основния тон трябва да турите напрежение. Мисълта трябва да (е) концентрирана. Щом пееш „ре“, започва движение. Имаш в ума си „ре“, трябва да го вземеш в ума си като движение, не покой. Ако е покой, то не е „ре“. А пък „ми“ е моделиране, начин, мекота. „Ми“-то всякога носи мекота, начин да избегнеш противоречията в живота, да нямаш стълкновение, да закривиш. Форма се дава на нещо. В музикално отношение всичките груби работи с „ми“ се уреждат. А при „фа“-то се дава съдържание. Когато ядеш един плод, ти имаш „фа“. Онова, което ти даде, то е вече „сол“. Онова, което приемаш, то е „сол“. Онова, което си взел, то е „сол“. Разположението, което приемаш, то е „ла“. Музикално ако иска човек, може да се ползува от музиката. Може да проучавате музиката механически, ще имате както когато е направена една кола. Може да изучавате музиката както изучавате растенията. Един органически тон мяза на едно дърво, което дава плодове. Та казвам: В музиката като дойдете, не трябва да си служите с външни правила. Във външните неща се изучава само механиката.

В механиката нещата са точно определени. Щом дойдете до органическите места, човек трябва да бъде свободен. Ти като останеш сам, започни да пееш, докато си доволен от своето пеене. Някой казва: Аз не мога да пея. Ти искаш да станеш богат човек, ти искаш да станеш силен човек, имаш много желания, как ще ги постигнеш без музика? Как мислиш ти, без да впрегнеш ума си на работа, без да впрегнеш сърцето си на работа, богат човек не може да бъдеш. Защото ако придобиеш богатството, ще го изгубиш, ще добиеш своето нещастие. Навсякъде, ако добиеш едно богатство, ще го изгубиш и ще добиеш своето нещастие. Всякога трябва да добиваш богатства, които ще задържаш. Ако добиеш една отлична мисъл и я изгубиш, ще добиеш страдание. Ако имаш хубаво чувство и го изгубиш, ще добиеш страданието. Следователно, хубавите чувства не трябва да се губят, трябва да се задържат. Хубавите чувства и хубавите мисли трябва да останат в тебе. Само когато нещата остават, тогава имат смисъл. Следователно, когато пеете „до“, както мислиш „до“, трябва да му чуваш гласа, да му знаеш името. Като му знаеш името, той отговаря. Някъде вие трябва да вземете добър пример. Воловете и биволите по какво се отличават? Биволът е признателен. Ако веднъж господарят му го нахрани с хляб или зобчица, още като му извика на стотина метра, той се обади, четири-пет пъти може да го вика и той се обажда, чува му гласа. На вола ти му викай, той хич не иска да чуе. Студен е. Ако вие имате състоянието на един вол, вие никога не можете да пеете. Ако имате състоянието на един бивол, вие можете да пеете добре. Аз като ви говоря, прави ви впечатление. Казвате: „На бивола сега ще мязаме.“ Нали сте чели, в Хималаите има една раса, 700 души развъждат биволи. Като идеш там, биволът те познава какъв си. И те по биволите ще те приемат. Ако биволите те приемат, и те ще те приемат, ако биволите не те приемат, и те не те приемат. Щом идеш там и ако си лош човек, биволите са неразположени. Тодите се наричат.

Един млад момък върви с една млада мома. Ние седим двама и като мина, не поздрави момъкът. Казвам: Той е много зает с момата, че не обръща внимание на другите. Отиде до едно място, върна се назад. Казва: „Господине, може ли да

посвирия на вашата цигулка?“ Какво показва? Познавам го, че е от музикалната академия. Дойдоха вътре, посвириха, намериха пианото отворено, посвириха. После дойде и ми благодари. Аз го послушах като свири, тихо свири. Най-първо помислих, че той ще загърми, но той тихо свири. Та казвам: Често свирете на вашето пиано. От вас, които сте стари, не пеете, които сте стари, не мислите, които сте стари, не чувствувате. Какво ще остане от вас? Ако ти не свириш, ако ти не искаш да имаш сила, ако ти не искаш да имаш топлина, ако ти не искаш да имаш светлина, ако ти не искаш да имаш мекота, какво тогава трябва да желаеш? За какво трябва да те обичат хората? Хората може да те обичат за три неща: Или за твоя ум, или за твоето сърце, или за твоята воля, че каквото кажеш, можеш да го направиш. Всеки ден каквото дойде в ума ти, прави го. Дойде нещо малко, направи го, не отлагай. Искаш да пееш, не търси удобства. Искаш да пееш, пей, нищо повече. Пей със затворени уста, ако отвън е студено. Когато въздухът е топъл отвън, пей с отворени уста. Щом е студено, със затворени уста. Пей! Казва: „Аз не мога да пея.“ Ти предприемаваш нещата. Казваш, че не можеш да пееш. Не е право да казваш нещо, което не е вярно. Може да не пея, но мога да пея, как не. На себе си мога да пея. Най-после, нека да ми направят една бележка, ще ми кажат, че не е така, ще поправа това. Ти имаш една болест, един цирей, който постоянно щрака. Ако не знаеш да пееш „до“, как ще го излекуваш? Защото циреят е едно яйце, което се мъти. Кога се измъща циреят? Като стане жълт. Жълтият цирей е узрял. Всеки плод трябва да капне. Ще пробиеш цирея, ще изтече нечистото. Един цирей може да го лекуваш, като пееш „до“. Ще пееш или с отворена, или със затворена уста. А вие пеете с отворена уста: „Ох, ох, олеле.“ Кой тон е „ох“? – „Си“. От високо положение е „си“. Показва, че не нагоре, но надолу трябва да се върнеш. Ти си се качил на планината, трябва да слизаш надолу. Няма лошо, че се връщаш долу, ти ще идеш при своите, отдето си излязъл. „Олеле“ е „ре“. „Ох“, пак „си“. „Олеле“ – слизам отгоре, не може повече.

Когато пеете, мислете върху думите, които пеете и върху тоновете. Мислете върху това, за да бъдете свободни. Пеене без

мисъл не може. Може да пееш механически, няма полза. Навсякъде, дето умът присъствува, животът добре се свършва. Пееш ли, мисли върху туй, което пееш. Защото всичките хора представят един велик певец. Ти като чуеш, че някой пее, да знаеш, че ти пееш. Да не кажеш, че той пее. Как, аз да пея така хубаво. Нали някой път вие казвате, че в къщи пеете хубаво, пък на сцената не върви. Както в къщи, така и на сцената може да мислите. Вие се опасявате от хората, че те ще ви критикуват. Няма нищо, нека ви критикуват. Нищо не значи критиката. Този, който критикува, той себе си критикува. Ти сам не пееш. Ти никога не можеш да преподадеш нещо, ако ти сам не го знаеш. Много учители преподават пеене, а те сами не знаят да пеят. Учител, който не знае да пее, не може да преподаде пеенето. Как ще го предаде? Ако някой, който не знае да пее, научи другия да пее, значи той не му е преподавал, той сам се е научил. Може да предадем нещо, само което ние го знаем. Доброто не може да го предадеш, истината не може да я предадеш. Истината може да мине през тебе. Музиката трябва да мине през тебе. Ти трябва да бъдеш един добър проводник. Оставете се с тия стари теории. Бъди добър проводник на истината. Като пее някой хубаво, спира се. Ако ти обръщаш внимание на този, на онзи, ти певец не може да станеш. Трябва да обръщаш внимание на всеки певец, на гениалните хора, които пеят хубаво. Ако искате да бъдете добри в света, обръщайте внимание на всички добри хора в света, на всяка добра постъпка. Добро не като едно правило, но за да можете да пеете. Ако можете да пеете, работите вървят гладко. Всякога, когато в живота се залостим, че не върви, музика нямаме. Когато изгубим музиката, работата не върви добре. Ако заболяете от ревматизъм, защо не го лекувате с музика? Запример, хване ви ревматизъм в крака, в коляното, какво показва? – Че вие не знаете как да сгъвате крака. Щом не знаете как да сгъвате крака, знаеш какво означава сгъването? Ако сгънеш крака си, значи: Аз съм съгласен каквото каже небето да го направя. То значи сгъване. Като сгъваш ръката си насам-натам, значи искаш да направиш нещо. Ако не знаеш как да сгъваш ръцете, ако не знаеш как да сгъваш краката, нищо не можеш да научиш, тогава ревматизмът

ще те учи как да сгъваш ръката. Започваш да мислиш за болката. Като мислиш, сгъваш крака. Ти учиш как да го сгъваш. Като те боли много, как внимателно го сгъваш. Вас ви се вижда смешна работа. От невидимия свят постоянно ви възпитават. Всичките болки, които претърпяваме в тялото, са възпитателни методи на движение. Когато се научим да се движим правилно, всички болки ще изчезнат. Природата обича правилни движения, разумни движения. Трябва да има една школа, като вървите, красиво да бъде движението. В краката, в очите, в ръцете, в стойката, навсякъде да има една красота.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ
ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVIII година.

39 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 1 септември 1939 г., петък, 5 ч. с.

София - Изгрев.

/Последна./

Бележка /на стенографа/: На 8 септември и 15 септември 1939 г. нямаше лекции.

РЕЧНИК

Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.

Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.

Дам /тур./: Обор за едър добитък.

Дилаф /гр./: Щипци за хващане на огън; маша.

Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.

Иждивява: Изразходва, харчи.

Кашавар /рус./: Готвач на войници, работници и др.

Кешки /тур./: По-добре би било да...; камо да...; дано.

Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.

Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.

Лестница, лествица /рус./: Стълба, стълбица.

Масал, и /тур./: Любопитна и весела история; анекдот.

Махана /тур./: Недостатък, кусур.

Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.

Пилюла /фр./: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.

Ретора /рус./: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.

Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала; премеждие, беда, пакост.

Чутура /рум./: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.

Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода, водоем, цистерна.

Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Скръб и радост	
23 септември 1938 г.	5
2. Четвърто измерение	
14 октомври 1938 г.	16
3. Анализи	
21 октомври 1938 г.	31
4. Правилна преценка	
28 октомври 1938 г.	46
5. Добро и зло	
11 ноември 1938 г.	66
6. Страдания и придобивки	
18 ноември 1938 г.	87
7. Стани ти, който спиш!	
25 ноември 1938 г.	104
8. Сухота и влага	
2 декември 1938 г.	119
9. Младост и старост	
9 декември 1938 г.	138
10. Търпение	
16 декември 1938 г.	157
11. Трите закона	
23 декември 1938 г.	172
12. Скръб и радост	
30 декември 1938 г.	190
13. Основни положения на живота	
6 януари 1939 г.	202
14. Организиран и неорганизиран свят	
13 януари 1939 г.	221

15. Налягане и напрежение	
20 януари 1939 г.	239
16. Организиран и неорганизиран живот	
27 януари 1939 г.	257
17. Основен тон	
3 февруари 1939 г.	267
18. Един опит	
10 февруари 1939 г.	285
19. Недоволството	
17 февруари 1939 г.	302
20. Ценност, съдържание и форма	
10 март 1939 г.	316
21. Благоприятни и неблагоприятни условия	
24 март 1939 г.	331
22. Трите перпендикуляра	
31 март 1939 г.	343
23. Дайте свобода	
7 април 1939 г.	357
24. Единният закон	
14 април 1939 г.	369
25. Самовъзпитание	
21 април 1939 г.	378
26. Опитване, проверяване и прилагане	
28 април 1939 г.	389
27. Свобода на съзнанието	
5 май 1939 г.	400
28. Музикален живот	
12 май 1939 г.	410
29. Беден и богат	
19 май 1939 г.	413
30. Чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки	
2 юни 1939 г.	423
31. Бял и черен кюп	
9 юни 1939 г.	433

32. Нормалният човек	
16 юни 1939 г.	442
33. Обезсърчение и насърчение	
23 юни 1939 г.	451
34. Даване, вземане и прилагане	
7 юли 1939 г.	461
35. С вяра, без смущение	
21 юли 1939 г.	471
36. Търпение	
4 август 1939 г.	482
37. Господар и слуга	
11 август 1939 г.	492
38. Млади, възрастни и стари	
25 август 1939 г.	502
39. Красиви движения	
1 септември 1939 г.	514
Речник.....	526

ПОРЕДИЦА МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Двата пътя, том I (1-12 лекция) – София, 1934 г.
2. Противоречия в живота, том II (13-21 лекция) – София, 1934 г.

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)

3. Допирните точки в природата, том I (1-15 лекция) – София, 1935 г.
4. Добри навици, том II (16-31 лекция) – София, 1935 г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)

5. Разумният живот (4 книжки - 1-32 лекция) – София, 1925-1926 г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)

6. Лекции на Младежкия окултен клас (5 книжки - 1-31 лекция) – София, 1927-1928 г.

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)

7. Време и сила, том I (1-3 лекция) – София, 1929 г.
8. Влияние на светлината и на тъмнината, том II (4-18 лекция) – София, 1937 г.
9. Жива реч, том I (19-32 лекция) – София, 1937 г.

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)

10. Посока на растене, том I (1-19 лекция) – София, 1938 г.
11. Светото място, том II (20-37 лекция) – София, 1939 г.

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)

12. Божествената мисъл. (1-30 лекция) – София, 1942 г.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)

13. Божествените условия, том I (1-28 лекция) – София, 1942 г.
14. Отворени форми, том II (29-42 лекция) – София, 1943 г.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)

15. Служене, почит и обич, том I (1-24 лекция) – София, 1940 г.
16. Закони на доброто, том II (25-48 лекция) – София, 1940 г.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)

17. Път към живота, том I (1-21 лекция) – София, 1941 г.
18. Методи на самовъзпитание, том II (22-42 лекция) – София, 1941 г.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)

19. Живот и отношения, том I (1-18 лекция) – София, 1947 г.
20. Фактори в природата, том II (19-37 лекция) – София, 1947 г.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)

21. Великата разумност, том I (1-20 лекция) – София, 1949 г.
22. Съразмерност в природата, том II (21-42 лекция) – София, 1949 г.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)

Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)

Неиздадени лекции

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)

23. Господар и слуга, том I (1-16 лекция) – Шумен, 1998 г.
24. Основният тон, том II (17-36 лекция) – Шумен, 1998 г.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)

Неиздадени лекции

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)

25. Възможности в живота – София, 1998 г.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)

26. Скръб и радост – София, 1999 г.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)

27. Смяна на състоянията, том I – София, 1998 г.

28. Пътят към щастието, том II – София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)

29. Най-лесното, том I (1-15 лекция) – София, 1998 г.

30. Живот, светлина и сила, том II (16-35 лекция) – София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)

Неиздадени лекции

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)

31. Минало, настояще, бъдеще – Казанлък, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)

32. Силите на природата (1-14 лекция) – София, 1947 г.

Забележка: Просветният комитет решава да се издадат лекциите от Младежкия и Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево по реда на изнасянето им през последната 1943-1944, под заглавие „Заветът на любовта“ - том I, II, III.